

ЛЕЙ ГРИЙНУУД ДЖЕЙК

Част 1 от „Каубои“

Превод от английски: Таня Найденова, —

chitanka.info

ПРОЛОГ

Тексас, Хълмиста област, април 1866 година

Джейк Максвел наблюдаваше с нарастващо безпокойство групата фермери, които приближаваха малката колиба, която той наричаше свой дом. Те яздеха дребни, но жилави мулета и с черните си дрехи, черни очи и черни бради приличаха на ято врани. Джейк автоматично посегна към оръжието си, макар да знаеше, че няма да го използва. Те идваха невъоръжени. Черпеха сили от факта, че бяха многобройни и от отдавнашната си омраза към него.

Докато Джейк беше на война и се сражаваше с янките, те се бяха настанили в най-добрите места на ранчото му, бяха изорали ливадите му, които даваха най-ароматно сено, за да засадят царевица и картофи. Бяха изсекли дърветата, които даваха на кравите му сянка и прохлада през лятото и подслон от ветровете през зимата. Изобщо не бяха благодарни от факта, че Джейк беше оцелял през войната и изобщо не им се нравеше това, че той се бе върнал в ранчото, което семейството му притежаваше от двадесет години.

Джейк притежаваше само няколко стотици акри от хилядите, които му бяха необходими за огромното стадо. Преди войната никой не бе оспорвал правото му на собственост на тази част от Джилеспи Каунти. Сега една дузина семейства претендираха за най-хубавата земя от ранчото му. Фермерите не си губиха времето с учтиви думи.

— Притежаваме няколко разписки за щетите, които нанесоха кравите ти на посевите ни — започна Ноа Ландсфарн.

— Те съсипаха всичката ми царевица! — обади се друг.

— Предупредих ви да си направите огради — отвърна Джейк. — Не можете да очаквате кравите да ядат суха трева, когато могат да намерят крехки царевични или пшенични стъбла.

— Ако някой трябва да поставя огради, то това си ти! — извика Ноа.

— Точно така! — съгласи се друг фермер.

Джейк беше единственият собственик на ранчо в това графство. Когато новото правителство дойде на власт, нещата не станаха по-добри. Техните хора в графството гледаха на добитъка му със същата алчност като фермерите.

— Това е страна на животновъди — отвърна Джейк. — Никога няма да успеете с вашето земеделие.

— Всеки един от нас има разписка за щетите — продължи настоятелно Ноа. — Ще трябва да платиш и да ни обезщетиш за бъдещи вреди.

Ноа подаде на Джейк парче хартия. Цифрата, написана там, го накара да извърти отчаяно очи към небето. Останалите фермери също му подадоха подобни хартии. Общата сума беше зашеметяваща.

— Вече говорихме с шерифа. Имаш на разположение един месец, за да ни платиш за щетите и отделно обезщетението.

— Кой ще представлява това обезщетение?

— Банката.

Фермерите притежаваха единствената банка в графството.

— Какво ще стане, ако не мога да намеря пари, за да ви платя?

— Тогава ще вземем дължимото ни в добитък — отвърна Ноа. — Три долара на глава. Толкова струва една крава в Тексас.

В Сейнт Луис струваха поне десет пъти повече, а може би цената им беше още по-висока в златните полета на Колорадо.

— Но това ще означава стадото ми да намалее значително.

— Толкова по-добре. Това ще означава, че вече няма да има крави, които да унищожават посевите ни.

Джейк познаваше Рупърт Рейсън. Младият фермер не правеше никакви опити да прикрива омразата си. В гърдите на Джейк се надигна глух гняв.

— Няма начин да ви платя толкова пари! — извика той, а лицето му придоби заплашително изражение.

След това Джейк скъса разписките на малки парченца и ги хвърли с небрежно движение. Вятърът веднага ги подхвана и ги разнесе наоколо.

— Тази земя е собственост на семейство Максуел от двайсет години и ще си остане такава!

— Нашите искания са законни — заяви Ноа. — Шерифът казва, че трябва да ни платиш щетите. Не можеш да оставяш кравите си да

изпотъпчат всичко. Ако това не спре, ще застреляме всяко добиче, което видим в нивите си!

— Преди това ще изпратя всички ви по дяволите! — избухна Джейк. — А сега се махайте от земята ми, преди аз да съм започнал да стрелям по вас!

Фермерите си тръгнаха, но от това Джейк не се почувства по-добре. Времето и законът бяха на тяхна страна. Налагаше се час по-скоро да събере животните си и да ги отведе на пазара. Но как, по дяволите, да направи това съвсем сам?

ГЛАВА 1

Май, 1866 година

Изабел Дейвънпорт внимателно изучаваше всяко едно от осемте момчета, които седяха във фургона до нея. Те бяха толкова млади и невинни и все пак всички бяха отхвърлени от общо седемнадесет сиропиталища и от семейства, проявили в началото желание да ги осиновят. Четири от момчетата бяха официално осиновени, но след това върнати, защото новите им родители изобщо не можеха да се справят с тях. Две от момчетата се бяха сбили с осиновителите си, а друго бе простреляло заварения си брат. Всички бяха избягали.

Изабел им съчувстваше и ги съжаляваше, но понякога изпитваше страх от тях. Те, изглежда, не харесваха никого, дори и себе си.

Това бе последният им шанс. Ако и сега всичко се провалеше, три от момчетата щяха да влязат в затвора. Двете най-малки щяха да се върнат в сиропиталището. Останалите щяха да бъдат оставени сами да се погрижат за себе си. Изабел бе в Тексас само от една година, но знаеше много добре какво означава това — момчетата трябваше да крадат, за да оцелеят. Ако това се случеше, повечето от тях нямаше да успеят да навършат и двайсет години, защото отдавна щяха да са мъртви.

Отделяйки от собственото си време и пари, Изабел бе намерила в Хълмистата област една новосъздадена фермерска община, изявила желание да вземе момчетата. Младата жена се надяваше, че далеч от градовете с техните изкушения — жени, уиски и негодниците, които винаги се мотаят около публичните домове и баровете — момчетата ще израснат и ще възмъжеят в прилична среда.

— Къде ще спрем тази вечер? — попита Брет Нолън.

Слънцето вече клонеше към залез. Брезентовото платнище на фургона бе свалено, така че можеха да оглеждат от всички страни местността, в която се намираха, и да се наслаждават на лекия пролетен бриз. Пейзажът, който се разкриваше, изобщо не се нравеше на Изабел. Тук всичко беше толкова различно от Савана. Доколкото тя

можеше да прецени, това бе истинска пустош от хълмове и каньони, осеяни с оскъдна растителност. Изабел изобщо не можеше да си обясни как фермерите успяваха да оцелеят на тази земя.

— Точно пред нас има ранчо, в което се отглежда добитък — отвърна Изабел. — Надявам се, че собственикът ще ни предложи гостоприемството си и ще ни позволи да пренощуваме тук.

— Предпочитам да съм в някой индиански лагер.

Брет бе дванадесетгодишен, син на бостънски аболиционист, който бе убит, защото се опитваше да помага на избягали роби. Брет мразеше Тексас и всичко, свързано с него.

— Може би каубоите му ще ви предоставят помещенията за спане или поне ще ги споделят с вас — предположи тя.

— Те едва ли имат такива помещения. Не вярвам някой в Тексас да знае как се живее в къща.

— Не знам кое е по-лошо — индианците, мексиканците или тексасците.

— Достатъчно, Брет!

— Какво има, госпожице? — обърна се момчето към Изабел. — Не искате ли да чуете истината?

— Дори това да е истината, не е хубаво да се изрича на глас.

— О, забравих. Предполага се, че не бива да взимаме на подбив по-низшите.

При тези думи Брет получи силен удар в ребрата от Шон О'Райън. Родителите на Шон бяха починали, когато момчето било само на една годинка. Бил изпратен при тексаски роднини, които никога така и никога не открил. По-голямата част от своя тринадесетгодишен живот той бе прекарал, прехвърляйки се от едно семейство в друго, но никога и на никого не позволяваше да обижда ирландците по какъвто и да било начин.

— Видяхте ли това? — развика се Брет.

— Млъквай! — обади се Мърсър Уилиъмс. — Или ще те накарам да се поразходиш малко.

— Няма да мръдна и на инч! — озъби се Брет. — Тогава ще трябва да се върнеш, за да ме вземеш.

Изабел прехапа долната си устна, въздържайки се да отвърне остро на Мърсър, че единственото му задължение е да се погрижи да пристигнат живи и невредими, че пътуването е нейна идея и за него

отговорна е единствено тя. Мърсър настояваше, че той също носи отговорност. Бе поискал да окове момчетата във вериги за фургона, за да не избягат. Против волята си, Изабел най-накрая му бе позволила да вземе обувките им. Ако сега Брет трябваше да върви пеша, за кратко време краката му щяха да се изранят от остриите скали и кактусите. Фургонът се движеше по течението на поток, обрасъл с канадски тополи и върби. След един завой пред погледа им се показва ранчото Броукън Съркъл^[1]. То се състоеше от неголяма дървена къща, една ниска сграда, която, изглежда, служеше за спално помещение, и два корала^[2]. Изабел беше принудена да изостави всяка надежда да прекара нощта в прилично легло. Каза си, че няма никакво право да очаква такъв лукс, но все пак през първите шестнайсет години от живота си тя бе част от привилегированото общество на Савана. Трудностите и изпитанията през последните седем години не можеха да заличат възпитанието и маниерите ѝ или желанието ѝ отново да притежава някои от онези удобства, които бързо се превръщаха в далечен и горчив спомен.

— Готов съм да се обзаложа, че подът е покрит с мръсотия — отбеляза Брет.

— Няма да има никакво значение, дори и помещението да е просто една кална дупка — отвърна Пит Джърниган. — Леглата ще са приковани към стената като койки.

Пит беше само на девет години, твърде малък, за да знае защо не трябва да обръща внимание на Брет.

— Няма да имаш късмета да спиш в легло — продължи Брет. — Никой няма да се откаже от леглото си заради дребосък като теб.

— Остави го на мира! — обади се Шон, а светлото му покрито с лунички, лице се зачерви от гняв, придобивайки цвета на косата му. Буйният му ирландски нрав винаги бе готов да избухне изпод привидно спокойната му външност.

— Разбира се. Никога не ми се е направило особено да си играя с червей като него.

Този път Брет успя да избегне юмрука на Шон.

— Изглежда, като че въкъщи няма никого! — извика Чет Атмор, седнал на капрата до кочияша. — Искате ли все пак да отида и да проверя?

На четиринадесет години, Чет бе най-благоразумният, надежден и физически развит младеж от сираците. Изабел просто не знаеше какво би правила без него и без по-малкия му брат Люк, който бе тринадесетгодишен. Чет изглежда инстинктивно избираше най-правилните решения. Люк се справяше отлично с конете и екипировката.

— Никой няма да слиза от фургона, докато аз не ви кажа! — изрева Мърсър Уилиъмс.

Изабел се изправи с цялото достойнство и авторитет, на които беше способна.

— Със собственика ще говоря аз! — заяви тя.

Изабел не обичаше да се занимава с непознати. С края на войната и началото на Реконструкцията повечето тексасци бяха придобили груб и избухлив нрав. Достатъчен бе само един поглед към хубавите ѝ дрехи и украсената ѝ с цветя и панделки шапка, за да я причислят веднага към привилегирания елит.

Изабел слезе от фургона. Цареше пълна тишина, само от време на време подрънкваше някои от хамутите, когато конете размахваха опашки, за да се спасят от мухите. Земята около къщата, спалното помещение и коралите бе гола и пуста. Нямаше и следа от кладенец или помпа, зеленчукова градина, цветя, млечна крава или кокошки. На прозорците нямаше завеси, а дворът отдавна не беше почистван. Изабел никъде не видя въже, на което да се сушат дрехи, нямаше и корито за пране. На верандата нямаше дори люлеещ се стол, в който собственикът да си почива след тежката работа. Мястото изглеждаше изоставено.

За момент я смрази мисълта, че може би е имало нападение на индианци, които са избили цялото семейство. По време на войната нападенията наистина се бяха увеличили много. Досега новото правителство на Реконструкцията не беше направило нищо, за да ги спре. Изабел забеляза ясни следи от ботуши и отпечатьци от подкован кон, затова пристъпи уверено, качи се на верандата и почука на вратата. Отговор не последва. Отвътре не се долавяше никакво движение. Къщата имаше още една врата. Изабел почука и на нея. Резултатът бе същият.

— Опитайте в помещението за спане — извика Пит.

— Ако собственикът не е тук, съмнявам се, че ще намерите работниците му в леглото — отвърна Мърсър.

Ниската сграда, която служеше за спане, също беше празна. Изабел не знаеше какво да предприеме. Бяха ѝ казали, че докато пристигнат при фермерите, пожелали да осиновят момчетата, няма да срещне никого друго в тая огромна равнина. Този ранчери бе единственият собственик тук. При това, беше твърде късно, за да продължат пътя си.

Изабел бе изтощена от пътуването в проклетия фургон. Гадеше ѝ се от горещината, праха и постоянното друсане. Напрежението на пътуването направо съсипваше нервите ѝ. През първите дни се бе опитала да създаде положително отношение между момчетата. Не бе постигнала нищо. Те бяха невероятно цинични, гневни, недоверчиви.

— Така или иначе, налага се да спрем тук — реши тя. — Който и да живее тук, по някое време ще се върне. Започнете да приготвяте лагера. Смятам, че собственикът няма да има нищо против, след като не влизаме в дома му.

Момчетата изчакаха мълчаливо Мърсър да отвори сандъка и да им даде ботушите. Още първата вечер Изабел бе възложила всекиму определена задача. Когато се приготвяха за нощуване, всеки знаеше точно какво трябваше да свърши. Така бе продължило през двете седмици на пътуването им.

Нощния ястреб, наполовина команч, наполовина бял, разседлаваше конете, поеше ги, спъваше краката им и ги пускаше да пасат. Брет Нолън носеше вода и дърва. Мат Хаскинс и брат му Уил се занимаваха с готвенето. Шон О'Райън и Пит Джърниган почистваха след вечеря. Братята Атмор, Чет и Люк нямаха определени задачи, защото управляваха фургона.

По време на вечерята Изабел се опита да подтикне момчетата да поведат разговор, но те не се харесваха и се отнасяха с недоверие един към друг. Братята се деляха от другите. Пит, намръщен, но пълен с енергия, се въртеше около Шон поради закрилата, която по-голямото момче щеше да му даде, ако започнеше спор с някого. Брет и Нощния ястреб упорито отказваха да се сближат с когото и да било.

Изабел не искаше да вечеря в мълчание. Те щяха да слушат човешки глас, дори и тя да бе единствената, която щеше да говори.

— Леля ми винаги казваше, че за един мъж може да се съди по това, как се справя с трудностите в живота. Тя смяташе, че Америка е идеалното място за такова изпитание. Сигурна съм, че би сметнала Тексас за особено подходящ в това отношение. Но също така вярваше, че една жена трябва да бъде глезена и защитавана. Не знам какво би правила, ако се беше омъжила за тексасец. Точно преди да умре, ми каза...

Изабел замълча. Момчетата не я слушаха, но определено се бяха заслушали в нещо друго.

— Какво има? — попита тя.

— Някой идва — отвърна Нощния ястреб. — Бял човек. Конят му е подкован.

В този момент Изабел ясно чу ударите от копитата на коня. Непознатият приближаваше в бърз тръс. Изабел се изправи и забеляза Мърсър, седнал на известно разстояние от момчетата, да взима карабината си. Лицата на момчетата отразяваха любопитство, враждебност, дори страх.

Ездачът не намали ход. За миг Изабел се уплаши, че той ще изпотъпче всичко в лагера им. Приблужи се толкова много и изглеждаше толкова ядосан, че няколко от момчетата скочиха на крака, готови да побегнат.

— Кои, по дяволите, сте вие и какво правите в моята собственост? — извика заплашително той. Изглеждаше огромен и вдъхващ страх.

— Аз ще говоря с него — заяви Изабел.

— Ако изобщо ви остави да говорите — промърмори Чет Атмор, който изглеждаше учудващо спокоен. Изабел се запита къде двамата с Люк бяха придобили това необичайно присъствие на духа.

Когато слезе от коня, непознатият видимо се промени, тъй като лицето му се отпусна. Може би фактът, че в групата имаше жена, бе успокоил страховете му. След това в изражението му се появи объркване, докато погледът му преминаваше от едно момче на друго.

Мъжът бе обут в износени панталони, които прилепваха към бедрата му като втора кожа. Ръкавите на карираната му риза бяха навити нагоре, разкривайки здрави, мускулести ръце, покрити с тъмни косми. От отворената му на гърдите риза се подаваше здрава шия и гъсто окосмени гърди. Широкополата шапка скриваше очите му. Всяка

частица от него говореше, че той е най-опасният мъж на света, напълно уверен в силата си.

— Боже господи! — промърмори той. — Само не ми казвайте, че всички хлапета са ваши, защото няма да ви повярвам. Вие сте твърде млада и красива, за да сте им майка.

Изабел помръдна устни, опитвайки се да каже нещо, но от опита ѝ нищо не излезе. Почувства се като пълна глупачка. Гледката, която представляваше този великолепен самец, едва не я накара да онемее. Тя едва събра сили да се изправи на крака. Интуитивно усещаше, че той беше заплаха за всичко онова, в което бе възпитана. Изабел едва се пребори с желанието си да побегне. Но това бе абсурдно. Не можеше да намери думи просто защото бе изненадана. Дисциплината и уважението трябваше да се спазват.

— Казвам се Изабел Дейвънпорт — каза тя, опитвайки се да говори спокойно. — Тези момчета са сираци. Аз ги придружавам до новите им домове.

— Тогава какво правите тук? — сопна се мъжът. — Това място изобщо не изглежда като сиропиталище.

То не изглежда и като ранчо, но в интерес на истината е точно такова. Изабел изведнъж разбра, че е невъзможно да се съсредоточи. Никога преди не се бе сблъсквала с толкова груба и неконтролируема енергия.

— Надявам се, че ще ни разрешите да останем през нощта — продължи тя. — Когато в къщата не намерихме никого, ние...

— Винаги ли спирате, където ви харесва? — попита мъжът.

Без да дочака отговор, той пристъпи към групата момчета, изучавайки с проникателния си поглед всяко от тях подобно на генерал, който прави преглед на войските си. Осемгодишният Уил Хаскинс се приближи още повече към брат си Мат, но другите останаха на местата си. Изабел не можеше да види очите на мъжа, скрити под широкия ръб на шапката му, но изражението на лицето му съвсем ясно говореше, че той изобщо не харесва това, което вижда.

— Какво, по дяволите, правите с тази шайка нехранимайковци, създавате собствена банда от престъпници ли? — осведоми се той. — Добре е, че мъжът ви има карабина. Ето този например изглежда така, като че всеки момент може да изтръгне сърцето ти и да го изяде.

Мъжът гледаше към Нощния ястреб. Момчето му отправи не по-малко ненавистен поглед, черните му очи блестяха гневно, слабото му бронзово тяло бе заело предизвикателна стойка.

— Не съм омъжена — заяви Изабел с най-високомерния си тон. — Мистър Уилиъмс е нашият телохранител. Всички тези момчета ще бъдат осиновени от фермерите, които живеят на по-малко от един ден път оттук.

Отношението на мъжа мигновено се промени. С две крачки се приближи до нея, а изражението му не предвещаващо нищо добро.

— Предупреждавам ви отсега! — Той насочи обвинително пръст към нея. — Ще застрелям първия, който докосне кравите ми!

Изабел се зачуди дали следващата му стъпка няма да е да се нахвърли върху нея. Мъжът беше бесен. Тя не можеше да си представи защо някой би искал да докосва кравите му. Те бяха големи, мръсни животни с лош нрав. По-скоро би докоснала алигатор!

— Ние просто искаме да пренощуваме тук, преди да продължим пътя си утре сутринта. — Тя говореше тихо, надявайки се да смекчи гнева му. — Обещавам, че ще оставим това място така, както сме го намерили.

Изабел не знаеше какво да мисли за този мъж. В един момент беше готов да ги прогони, а в другия — да им се надсмее. А това изобщо не ѝ харесваше.

Той продължаваше да ѝ въздейства по своя странен и необясним начин, принуждавайки я да изпитва смътни желания, за които не бе и подозирала преди, въпреки това Изабел започна да се овладява и да разсъждава трезво.

— В замяна на вашето гостоприемство, ако искате, можете да вечеряте с нас. Храната ни не е много изискана, но затова пък е обилна.

По лицето на мъжа изчезна всяка следа от враждебност.

— Вижте какво, мис, в сравнение с това, което мога да приготвя аз, всяка храна е изискана.

Ако тя си мислеше да му покаже колко груби са обноските му, просто щеше да разбере, че си губи времето. Той си взе празна чиния, сипа си сам от голямата тенджера и седна да се храни. Ядеше лакомо, тъпчейки в устата си огромни количества боб и пържен бекон.

— Имате ли кафе? — успя да попита той между две хапки.

Изабел понечи да му каже какво мисли за мъже, които се обслужваха сами, които седяха, докато домакинята им стоеше права, и които говореха с пълна уста, но се съмняваше, че той ще разбере какво иска да му каже.

— Не съм свикнала да поднасям кафе на мъж, на когото не знам дори името — отвърна Изабел, ядосана от пълната липса на добри обноски у този човек.

— Няма да е зле да свикнете, мис. Това ще ви спести куп неприятности.

— Благодаря, но вашето одобрение не ми е необходимо. Сега, ако бъдете така любезен да ми кажете името си, ще ви представя на момчетата.

— Изобщо не държа да ме представят на шайка хулигани, които едва ли ще видя повече, но ако това ще ви успокои, ще ви кажа името си. Всъщност мисля, че трябва да са ви го казали, когато са ви упътили към това място.

— Казаха ми го, но един джентълмен винаги е длъжен да се представи.

Мъжът спря да се храни и ѝ хвърли поглед, пълен с отвращение.

— Някои от онези зализани и облечени в дантели контета, може би. Не знам какво, по дяволите, правите тук. Сигурно преживяването е ужасно за вашата деликатна чувствителност. Не знам каква полза ще имате от това, но името ми е Джейк Максвел. Собственик съм на Броукън Съркъл или поне на това, което ми оставиха вашите проклети крадливи фермери. Можете да пренощувате тук, но на сутринта искам да ви няма. Нямам намерение да давам на крадливите копелета още някое основание да стъпят отново на земята ми.

Необузданият му гняв стресна Изабел. Джейк остави чинията си и се изправи.

— Мисля, че ще е по-добре сам да си наля кафе. Както изглежда, вие не бързате.

Изабел се сепна и се изчерви от смущение.

— Съжалявам, забравих.

Не разбираше защо изпитва желание да му налее кафе и да му го сервира. Доколкото можеше да види, той беше самото олицетворение на собственик на ранчо. Беше груб, недодялан, а обноските му бяха като на някой бик от стадото му.

— Внимавайте, горещо е — предупреди тя, докато му подаваше чашата.

— Надявам се. Това като че ли е единственото му добро качество. — Мъжът се втренчи в кафето с такова изражение, като че ли очакваше от него да излезе тарантула.

— Не е ли по-добре първо да опитате кафето, преди да отхвърлите неговото качество и вкус?

— Не и когато изглежда толкова слабо.

Изабел забеляза, че това не му попречи да го изпие, и само след миг отново да ѝ подаде празната чаша.

— Жаден съм — бе единственото обяснение, което ѝ даде.

Би могла да се закълне, че видя весели пламъчета в очите му.

— Нямаше да е зле, ако използвате повече кафе — каза той, след като пресуши втората чаша. — И не изхвърляйте старата утайка, преди да сте я използвали поне два-три пъти.

— Никога не използвам утайката повече от един път. — Леля ѝ по-скоро би минала изобщо без кафе, отколкото да направи нещо толкова ужасно.

— Прясната утайка няма никакъв аромат и вкус. — Джейк остави чашата си на земята до чинията. — Сега, след като съм сигурен, че няма да се измъкнете с безценните ми антики, мога спокойно да си вървя.

— Защо не спите тук? — попита тя.

— Стоя в лагера при кравите си. Ако искате, може да използвате къщата. Има едно-единствено легло, но е по-добре, отколкото голата земя.

— Благодаря, но ще спя във фургона.

— Сигурна ли сте? Срамота е да се оставя едно легло празно, когато може да се използва.

— Сигурна съм.

Този мъж ѝ въздействаше така, както никой друг досега. Изабел още веднъж спря погледа си на силните ръце и мускулестите му гърди и още веднъж почувства скритата, но обуздана мощ, която се излъчваше от цялото му същество. Само мисълта да спи в леглото на Джейк Максвел я караше да чувства притеснение и неудобство. Едно бе да спи в лагера на открито в двора, а съвсем друго — в къщата, в собственото му легло.

— Тогава нека го заеме някое от момчетата. Могат чрез игра на карти да определят кой да бъде.

— Не одобрявам игрите на карти, още повече хазарта.

— Нито пък аз, но животът е игра, не е ли така? Когато погледнеш на нещата от този ъгъл, виждаш, че да хвърлиш жребий за едно пренощуване не е кой знае какво зло.

Изабел не намери думи да отговори. Джейк се качи на коня си и потегли, без да каже нищо повече. Едва се бе изгубил в мрака, когато Пит каза:

— Аз имам карти. — Очите му блестяха от неприкрита възбуда. — Нека да направим така — този, който изтегли най-силната карта, ще спи в леглото.

Останалите момчета се съгласиха.

— Картите най-вероятно са белязани — обади се Брет.

Без да му обръща внимание, Пит се обърна към Изабел.

— Разбъркайте вие картите.

— Не знам как. Леля никога не позволяваше да се играе на карти вкъщи.

Той я погледна невярващо. Нощния ястреб се отнесе с презрение към възможността да прекара нощта в леглото на бял човек, но останалите с нетърпение очакваха да я получат. Спечели Пит.

— Мислите ли, че дребосъкът ще знае какво да прави? — осведоми се Брет. — Той по-скоро е свикнал да спи на пода.

— Утрешният ден е много важен — каза Изабел, без да обръща внимание на думите на Брет и надявайки се, че Пит ще стори същото. — Искам да станете рано, за да се изкъпете, да измиете косата си и да си облечете чисти дрехи. Трябва да направите добро впечатление на тези хора. В следващите няколко години те ще бъдат вашите семейства.

— Искате да кажете, че ние ще бъдем техни роби — отвърна Брет.

— Трябва да се научите да сдържате отрицателните си емоции и острия си език — обърна се към него Изабел. — Не бихме искали добрите им намерения да бъдат осуетени от вашето държание.

— Никой няма добри намерения към сираци янки.

— Характерът ви не се определя от мястото, където сте родени — отвърна тя.

— Как не! Вие от главата до петите сте една южняшка лейди. Онзи грамаден каубой, който притежава ранчото, не е по-добър от команчите, от които е откраднал земята. Всяко едно от тези момчета ще ви каже, че аз не съм нищо друго, освен една отрепка, и никога няма да стана нещо друго.

Изабел не искаше да спори с Брет. Знаеше, че щеше да е безполезно.

По-късно, докато се приготвяше за сън в леглото във фургона, Изабел си мислеше за Джейк Максвел. Чудеше се как един мъж можеше да оцелее тук. Беше невъзможно съвсем сам да се грижи за хиляди глави добитък. Разбира се, в лагера си той може би имаше работници, както и жена и деца.

И все пак Изабел бе сигурна, че Джейк е сам. Чувстваше го интуитивно. Самата тя бе сама от твърде дълго време, за да пропусне да забележи характерните признаци — безпокойството, чувството, че винаги трябва да си нащрек, погледът, който постоянно шари насам-натам, самотата, която идва от съзнанието, че никой в този свят не би се интересувал и не би скърбил, ако внезапно изчезнеш от лицето на земята.

Младата жена усещаше това и у момчетата. Беше ужасно да вижда същата безнадеждност у деца, но си мислеше, че и на един мъж не му бе по-леко. И със сигурност не бе по-леко и на нея.

Нещо у Джейк ѝ бе направило силно впечатление. Той изобщо не приличаше на годеника ѝ. Чарлз бе красив, очарователен, един истински джентълмен. И все пак той никога не бе карал пулса ѝ да се ускорява, заради него никога не бе усещала тялото си слабо и безволево, а съзнанието си — рисуващо смущаващи картини. Присъствието му бе толкова силно, че Изабел, въпреки умората си, не преставаше да мисли за него. Представяше си какво ли би било да докосне мощните му мускулисти ръце. Бе виждала сила, както и първична мощ и грубост, но никога в такова съчетание. Това ѝ въздействаше като наркотик. Струваше ѝ се, че в сравнение с Джейк годеникът ѝ изглежда като незряло момче.

Но у Джейк Максвел нямаше нищо незряло или момчешко.

[1] Разкъсаният кръг (англ.). — Б.ел.кор. ↑

[2] Корал — оградено място, в което се държат конете. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Джейк ругаеше тихо, докато оседлаваше коня. Преминавайки късото разстояние през ниските хълмове, покрити с хвойна, вечнозелен дъб, мескит и юка, мъжът продължи да ругае гневно. Шумът от копитата на коня, които чаткаха по каменливата земя, действаше на нервите му. Дразнеше го и това, че се налагаше да язди през каньоните, които навлизаха дълбоко в земята му, колкото повече приближаваше Педерналис Ривър. Понякога се налагаше да ги заобикаля. Дори и изобилието на трева не го радваше, едва забелязваше многобройните сини, червени и жълти диви цветя.

Джейк се връщаше в ранчото заради Изабел Дейвънпорт! Самата мисъл го караше да изпитва дива ярост.

Не можеше да заспи, защото постоянно мислеше за тази жена! През цялата нощ се бе мятал в постелята с напрегнато от възбуда тяло. Напразни надежди. Познаваше жените като нея — студени и безчувствени — те биха кастрирали един мъж само с ледените си маниери и презрението си към всеки физически контакт. Тя щеше да лежи под съпруга си студена като камък. Не би позволила никакви целувки, никаква топлина, никакво споделено удоволствие. Тя щеше да го изтърпи, защото така трябва, и щеше да го кара да се чувства виновен за всеки миг на физическа близост.

Не беше надменна, но отношението ѝ към другите беше високомерно. Ако бе в по-добро настроение, би нарекъл държанието ѝ кралски величествено. Тя се държеше така несъзнателно, понеже, откакто се бе родила, я бяха възпитавали така. Изабел се държеше като принцеса, но ледена принцеса.

Като изригна нов поток ругатни, Джейк пришпори коня си в галоп. Защо не можеше да я изхвърли от съзнанието си. Отново и отново си представяше тънката ѝ талия, красиво заоблените ѝ гърди, нежната снежнобяла кожа на шията ѝ, мекия ѝ глас, големите синьо-зелени очи. От нея се излъчваше такава завладяваща женственост, на която никой мъж не можеше да устои. Единственият начин да пресече

още в началото такова глупаво увлечение, бе да се върне и да се остави тя да го залее с високомерието и ледените си маниери.

Когато пристигна, всички бяха вече будни. Момчетата наистина бяха най-бедните и отчаяни представители на човешката раса, без съмнение бъдещи престъпници и главорези. Тя си губеше времето, като се опитваше да им помогне и да направи нещо от тях. Нямаше никакво намерение да позволи на проклетите фермери да ги обучат да крадат кравите му. Според Джейк тези нехранимайковци биха изпитали истинско удоволствие от това.

Той изобщо не трябва да се забърква с тази пасмина, а да стои настрана, докато си заминат. Обаче беше твърде късно да се връща.

В следния миг Изабел се появи иззад къщата. Джейк не беше от мъжете, които се вълнуваха и разтреперваха в присъствието на жена, но трябваше да признае, че беше дяволски хубав начин да започнеш деня, като погледнеш Изабел. Джейк беше свикнал да вижда жени, облечени в безформени кафяви рокли, косите им — скрити под безформени бонета, лицата — бледи и състарени от тежката работа, времето и прекалено многото деца.

Изабел изглеждаше така, като че ли бе излязла от кориците на модно списание. Носеше жълта пола, чиято кройка бе съвсем семпла, но цветът бе великолепен. Бялата ѝ блуза я покриваше от китките до шията. Джейк не можеше да си представи как тя успява да изглежда толкова свежа и чиста по време на това пътуване. Косата ѝ бе ресана дълго, тъй като къдриците с цвят на лешник блестяха. Но лицето ѝ я променяше цялата. Тя изглеждаше толкова млада, свежа и невинна. Това бе много опасна комбинация. Такава жена можеше да накара един разумен мъж да извърши куп глупости.

— Добро утро — извика тя. Бе във весело настроение, но държанието ѝ бе сковано и официално. — Пристигате тъкмо навреме за закуска.

— Не съм дошъл да закузвам.

— Не, предполагам, че не — отвърна тя, като се приближи. — Но въпреки това можете да се присъедините към нас.

Трябваше да си тръгне веднага, да каже, че е дошъл само за да се увери, че са добре. Джейк слезе от коня, но нарочно не отговори на поканата на Изабел. Трябваше да се овладее.

— Какво имате тук, синко? — обърна се той към момчето, което готвеше до огъня.

— Бекон и боб — отвърна едно по-малко момче, което помагаше на по-голямото. — Мат няма време да направи бисквити.

— Много добре. Струва ми се, че си добър готвач. — Джейк се обърна към Мат. — Къде си се научил?

— Мама го научи — отвърна пак по-малкото момче.

Въпреки че Джейк се бе обърнал към него два пъти, Мат дори не бе вдигнал глава, нито пък бе отклонил поглед от храната. Той беше висок, рус и синеок, добре сложен. Беше много красив, но не толкова, колкото по-малкото момче, което след няколко години щеше да се превърне в истински красавец.

— Как се казваш? — Въпросът на Джейк бе насочен към по-малкия брат.

Малката, тънка ръка отметна сламенорусата коса, която бе паднала над красиви небесносини очи. Момчето не се приближи до Джейк, но го погледна без следа от страх.

— Уил Хаскинс — отвърна прямо то. — А това е брат ми Мат.

— Добре, Уил Хаскинс. Преди малко говорех на брат ти. Защо не млъкнеш, за да може той да ми отговори.

— Той не говори — отвърна Уил, преди още Джейк да бе имал време да се обърне.

Джейк премести поглед от едното момче на другото. Мат продължаваше да се държи така, като че ли изобщо не съществуваше. Уил го гледаше с очакване, а в погледа му се четеше интелигентност, буден и пъргав ум. Джейк се зачуди как Изабел се надява да намери дом на момче, което не говори.

— Мат говори ли с теб?

— Не.

— В такъв случай как разбираш какво иска?

— Мат никога нищо не иска.

— По-добре изяжте закуската си, преди да е изстинала — каза Изабел.

Джейк вдигна поглед и забеляза, че тя му налива кафе. Мат бе протегнал към него пълна чиния с храна. Джейк доби чувството, че момчето гледа право през него, толкова празен и безизразен бе погледът му.

Нещо ужасно се е случило с това момче. Ако можеше да съди по брат му, той би трябвало да е жив, пълен с енергия и любопитство.

Джейк се вгледа по-внимателно в очите на Мат. Единственото, което видя, бе ужасяваща празнота. Момчето приличаше на празна черупка, вършеше това, което се очакваше от него, не искаше нищо, не мислеше нищо, не чувстваше нищо. Джейк разпозна признаците. Беше ги виждал достатъчно често у момчета, които войната по най-брутален начин бе лишила от тяхната невинност. Джейк почувства как по гърба му полазиха тръпки.

— Елате с мен — обърна се той към Изабел. — Искам да ви покажа най-хубавия път.

— Почакайте да повикам Чет и Люк Атмор. Те управляват фургона.

— Не, само вие. Можете да им го покажете по-късно.

Трябваше да стои колкото бе възможно по-далеч от тази жена. Заради нея в ума му преминаваха невъзможни мисли, мисли, които бяха опасни за един мъж, живеещ съвсем сам, без жена. Но празният поглед на Мат го задължаваше да направи нещо, независимо от последствията за самия него.

— Известно ли ви е изобщо нещо за тези фермери? — попита Джейк, когато се отдалечиха на достатъчно разстояние, за да не могат да бъдат чути.

Изненадата на Изабел бе съвсем искрена.

— Разбира се. Аз водех цялата кореспонденция.

— Те имат ли намерение да осиновят момчетата, искам да кажа, с всички документи и прочее.

— Не, но аз и не съм очаквала това от тях — отвърна тя, искрено изненадана от въпроса му. — Цяло щастие е, че успях да ги убедя изобщо да ги вземат.

Джейк не знаеше дали е справедливо да изложи на риск шанса на момчетата да си намерят нови домове, но си спомни студенината, която бе видял у тези мъже, жестокостта, която бе разпознал у Рупърт. Не можеше да повярва, че тези хора биха се погрижили за тези деца сираци, не и за тези момчета, които им бяха изпратени буквално като роби.

— Не познавам много тези хора — започна Джейк, — но на ваше място бих задал повече въпроси, преди да им предам момчетата. Не

мисля, че те са от хората, които биха се отнасяли към хлапетата така, както желаете вие.

— Ако не знаете нищо за тях, как можете да твърдите такова нещо?

— Те дойдоха тук, докато ме нямаше, и заграбиха най-хубавата ми земя. Само преди месец се появиха с разписки за щетите, които кравите ми бяха причинили на посевите им. Знаят, че нямам пари, затова предложиха да си вземат дължимото от животните ми.

— И?

— Опитват се да ме разорят. Погрижиха се да не мога да си наема работници, а ако наема, хората да не остават при мен. Това би трябвало да ви говори нещо.

Изабел му хвърли поглед, пълен с презрение.

— Да, прав сте, говори ми много — отвърна тя. — Говори ми, че вие презирате хора, които работят упорито, за да предявят честно претенции към земята, да си построят домове и да обработват нивите, за да изхранват семействата си. Говори ми, че вас изобщо не ви интересува, че добитъкът ви унищожава плодовете на техния труд. Говори ми, че искате да избегнете плащането на дългове, които са единствено ваша отговорност. Говори ми, че вие без капка съвест очерняте репутацията на хора, за които самият признавате, че не познавате.

Когато Изабел свърши речта си, Джейк бе готов с удоволствие да я предостави на фермерите. Заради момчетата се бе опитал да я предупреди, беше тръгнал против собствените си убеждения, започвайки разговор с нея, а тя му бе отговорила с открита атака.

Джейк хвърли закуската си и изля кафето си в праха.

— Искам вие и цялата ви пасмина от хулигани да сте въвн от ранчото ми в момента, в който приключат със закуската си. Искрено се надявам, че който е използвал леглото ми, не го е напълнил с въшки. Това е единственият дюшек, който имам. Никак няма да ми хареса, ако се наложи да го изгоря.

Джейк хвана ръката ѝ и постави в нея чинията и чашата си. Тя бе впила поглед в него, вцепенена от обида.

— За ваше собствено добро, ви предлагам да се върнете обратно в Остин. Така никога няма да разберете какво значи да падаш

полумъртъв от изтощение и да се налага да ядеш храна, която и прасета не биха яли.

— Мистър Максуел — отвърна Изабел през стиснати зъби. — Всеки един от тези мъже е представил в агенцията отлични характеристики.

— А самата вие виждали ли сте ги?

— Не, но...

— Направете го. След това ми говорете за безупречния им характер. А сега имам да дамгосвам крави, преди съседите ми, които са пълни с всевъзможни добродетели, да го направят вместо мен.

— Но ако те свършат работата вместо вас...

— Не ставайте глупачка. Ако го направят, няма да използват моята дамга.

Джейк забеляза, че Изабел пребледня от смущение. Очевидно не знаеше нищо за Тексас и за грубите мъже, които живееха тук. Изобщо не трябваше да напуска Остин или откъдето там идваше. Изобщо не бе подходяща да живее извън града. Както той не можеше да живее в него.

Джейк се отдалечи и яхна коня си. Въпреки че бе разяждан от гняв, отново хвърли поглед към Мат Хаскинс. Момчето бе привършило закуската си и седеше вперило пред себе си празен, неவிждащ поглед.

Образът му преследваше Джейк през цялото време, докато яздеше към стадото си.

Когато Джейк си тръгна, Изабел почувства все едно огромен магнит я бе освободил от мощната си притегателна сила. Няколко пъти от предишния ден мислите ѝ се спираха на него, при това винаги свързано с нещо, което би променила у него — дрехите му, грубата му външност, чувството за едва сдържана необузданост, но тя знаеше, че и в Савана човек като Джейк Максуел изобщо не би обърнал внимание на правилата на поведение, които диктуваше обществото.

Изабел не можеше да разбере защо тази мисъл я вълнува толкова. Тя не беше някое глупаво момиче, което би изпаднало в неразумно увлечение по някой напълно неподходящ мъж. Не можеше да си представи по-лоша съдба от тази да остане тук безпомощна и да зависи единствено от Джейк Максуел.

Този мъж беше просто едно нищожество. Не разбираше ли колко прозрачна и неуместна беше атаката му срещу фермерите? Наистина ли си мислеше, че тя ще повярва на него само защото той го искаше?

Изабел се питаше защо Джейк се опитваше да управлява ранчо съвсем сам. Но пък той може и да нямаше никакви животни. Тя не бе видяла нито едно. Доколкото можеше да съди за него от тези първи впечатления, нищо чудно именно той да крадеше животни от фермерите, които толкова ненавиждаше.

Изабел си каза, че е крайно време да изхвърли Джейк Максвел от мислите си. Какъв бе той или какво правеше, не беше нейна работа. Нейната работа беше да се погрижи момчетата да се установят в новите си домове. А колкото до мистър Максвел — е, нека фермерите се оправят с него.

Вече бе време да тръгват или щяха да закъснеят. Изабел се огледа наоколо, докато забеляза братята Атмор.

— Чет, кажи на Ястреба да впрегне мулетата.

— Да, мис — отвърна учтиво Чет.

Чет и Люк Атмор бяха истинска загадка за Изабел. Не можеше да си обясни защо никой не ги искаше. Те бяха големи, хубави момчета, изключително зрели за възрастта си. Имаха добри обноски и вършеха всичко, което поискаше от тях.

— Шон, двамата с Пит побързайте с почистването. След половин час трябва да сме на път.

Тези две момчета бяха странна двойка — Шон, със своето високо, слабо тяло и широко лице, и малкият Пит, с къдравата си кестенява коса и изострени черти. Тъмнокафявите очи на Пит бяха пълни с недоверие.

Момчетата вършеха работата си мудро. Изабел знаеше, че са притеснени не по-малко от нея заради новите си домове, но времето и жестоките обстоятелства ги бяха научили да скриват мислите и емоциите си и да се преструват, че не чувстват нищо.

Но Изабел знаеше по-добре. Около тях витаеше нещо особено, чувство на отчаяна надежда.

— Все още не съм свършил — изръмжа Брет, когато Пит понечи да вземе чинията му.

Той посегна към Пит, но по-малкото момче ловко отскочи встрани. Големият юмрук на Шон се стовари върху Брет и го изпрати

на земята. Пит вдигна претърколилата се малко по-встрани чиния. Двата с Шон продължиха работата си, като че ли нищо не се беше случило. Никое от другите момчета като че не бе забелязало нищо.

— Побързайте и си събуйте ботушите! — заповяда Мърсър.

— Не можем ли днес да не го правим? — попита Чет. — Не искам да се появявам при фермерите бос.

— Ще ги получите, преди да пристигнете — отвърна Мърсър. — Сега побързайте и се качвайте във фургона.

Изабел изпита желание да извие врата на Мърсър заради безчувствеността му. Обеща си, че никога повече няма да пътува с него. Имаше много начини да държиш момчетата под контрол, но да се отнасяш с тях като със затворници не бе един от тях.

Докато се качваха във фургона, момчетата се бутаха и блъскаха толкова много, че Изабел почти пропусна да види как Пит вади от панталоните си ножа, който Мат използваше, за да реже бекон. Момчето вдигна оръжието над главата си и се впусна към Нощния ястреб. Тя бе твърде далеч, за да го спре.

— Ястреб! — изкрещя.

Нощния ястреб се хвърли на земята и се изтърколи встрани. В следния миг бе отново на крака. След това сграбчи китката на по-малкото момче и го тръшна на земята. После се хвърли върху него с нож, насочен към гърлото на Пит.

Мърсър, в миг излязъл от вцепенението си, насочи дулото на карабината си в главата на Нощния ястреб.

— Хвърли този нож, проклет мелез, или ще ти пръсна мозъка!

Изабел сграбчи пушката за цевта, отклонявайки я от момчето. След това се обърна разярена към Мърсър:

— Ако още веднъж насочиш карабината срещу някое от момчетата, ще се погрижа да бъдеш уволнен на минутата, след като пристигнем в Остин!

— Но той щеше да скалпира Пит!

— Не ставай смешен! Ястреба просто бе изморен от постоянните опити на Пит да го убие. Пусни го, Ястреб!

Нощния ястреб веднага се изправи, но погледът му бе студен и изпълнен с омраза.

— Шон, ако не бъркам, точно ти трябваше да наблюдаваш Пит!

Шон бе добросърдечен и винаги се чувстваше виновен, когато не направеше това, което се очаква от него.

— Не мога да го наблюдавам всяка секунда.

Пит бе станал свидетел на жестоката смърт на родителите си, убити от команчите, затова мразеше сякаш всички индианци и особено метисите.

— Пит, стани веднага! Ако още веднъж нападнеш Нощния ястреб, ще накарам Мърсър да завърже ръцете ти зад гърба.

Изабел щеше да изпита истинско облекчение, когато го предадеше на новото му семейство. През повечето време Пит бе жизнерадостен и весел, но понякога, без предупреждение, го обхващаха мрачни мисли. По време на двете седмици, откакто бяха напуснали Остин, бе нападал Нощния ястреб пет пъти.

Скоро всички бяха готови и потеглиха. Момчетата седяха с кръстосани крака на пода на фургона, облежани на страничните дъски, а в средата бяха скупчени вещите им. Изабел седеше с гръб към водача на една пейка, откъдето можеше да ги наблюдава. Мястото беше неудобно и в края на деня младата жена чувстваше остри болки в гърба.

— Мислите ли, че това, което каза онзи мъж, е истина? — попита Уил Хаскинс, когато ранчото Броукън Съркъл се скри от погледите им.

— Какво искаш да кажеш? — изненада се Изабел.

— Това, което каза, че фермерите ни искат само за да им работим като роби.

— Откъде си чул това?

— Последвах ви.

Изабел искрено се смая. Въпреки че бе една година по-малък от Пит, доверието на момчето бе в рязък контраст с явното недоверие на Пит. Само за миг всички погледи бяха отправени към нея. Надеждите им зависеха от нейния отговор. Нямаше да има никаква полза, ако ги излъжеше.

— Не вярвам на това, което каза мистър Максуел — отвърна тя.

— Аз го харесах.

Изабел не можеше да разбере защо. Джейк беше груб и без всякакви обноски. Не можеше да си представи по-брутален надзирател от него. Може би това беше причината при него да няма нито един работник.

— Фермерите имат отлични препоръки — увери тя Уил. — Самата аз ги прочетох. Сигурна съм, че те ще очакват от вас да работите упорито. Никой не крие това. Но и те ще работят заедно с вас, както и собствените им синове.

— Обзалагам се, че на нас ще се падне най-тежката и мръсна работа — обади се Брет, който винаги си мислеше за най-лошото.

— Предполагам, че ще е така, докато не се докажете, но веднъж, след като те разберат, че може да се разчита на вас, сигурна съм, че ще се отнасят към вас като членове на семействата им.

— Дрън-дрън — обади се Мърсър.

— Не го слушайте. Вършете си работата добре и с желание и съм сигурна, че нещата ще се уредят добре.

Те не попитаха нищо повече, но Изабел ясно виждаше, че в мислите им се бе настанило съмнението. Едно момче от време на време поглеждаше към друго, опитвайки се разбере какво мисли. Това бе лош знак. Обикновено те не се интересуваха какво мислят другите. Как ѝ се искаше да размени няколко хубави думи с Джейк Максуел! Той беше виновен за това.

Пътуваха вече повече от час, когато Чет Атмор нададе вик. На пътя пред тях имаше нещо. Нощния ястреб стана и впи поглед напред. Шон хвана и двете ръце на Пит.

— Това е човек! — извика Нощния ястреб. Никой не възрази. Никой не можеше да се мери с него по острота на погледа. — Бял човек.

Изабел се изправи. Виждаше тялото, проснато на пътя, но нищо повече.

— Сигурно е мъртъв — обади се Чет.

— Жив е — каза Нощния ястреб.

— Откъде знаеш? — възрази Брет — Никой не може да вижда чак толкова добре.

— Аз мога.

Нощния ястреб скочи леко на земята и се отправи към тялото. Изабел постави ръка върху рамото на Чет, не позволявайки на момчето да падне, тъй като точно в този момент едно от колелата на фургона се натъкна на голям камък.

— Връщай се във фургона! — изрева Мърсър.

Нощния ястреб не му обърна внимание.

— Връщай се или ще стрелям!

— Той просто отива да провери дали мъжът отпред е ранен — обясни Изабел, изкарана от търпение от глупостта на Мърсър.

Чет Атмор спря фургона и всичките момчета слязоха. Когато Изабел достигна лежащия на земята човек, той бе вече плътно обграден от момчетата. Тя си проправи път и коленичи до него. Въпреки че непознатият изглеждаше две-три години по-голям от Чет, личеше си, че все още бе момче. Беше много висок и толкова слаб, че наподобяваше скелет, косата му бе светлокестенява, кафявите му очи — безжизнени, а дрехите му — мръсни и изпокъсани. Момчето изглеждаше ужасно.

— Уил, тичай обратно и ми донеси манерката — може би ако намокреше лицето му, той щеше да се съвземе.

Очите на младежа се отвориха, но, изглежда, нямаше сили да говори. Бе толкова слаб, че това, без съмнение, се дължеше на недохранване. Изабел забеляза синина на едната му ръка. Стори ѝ се, че забелязва леки следи от синини и по лицето му, но не бе сигурна, тъй като момчетата се бяха надвесили над него и правеха сянка.

— Не мисля, че е толкова болен, колкото изтощен — каза тя.

— Някой му е хвърлил як пердах — обади се Шон.

Уил се върна с манерката. Изабел намокри с вода една носна кърпичка и започна да трие с нея лицето и челото на младежа. Когато пластовете от прах и мръсотия изчезнаха, тя можа да види синините по-ясно. Те не бяха нови, най-вероятно бяха отпреди седмица, но си личеше, че момчето е било бито много жестоко.

— Ястреб, помогни на Шон да го качим във фургона. Ще го вземем с нас. Някоя от фермерските жени ще го вземе и ще се погрижи за него, докато се оправи.

Когато Шон подвря ръка под гърба на младежа, той извика силно от болка. Изабел разтвори яката на ризата му достатъчно, за да се видят яркочервените следи от камшик, които покриваха като мрежа раменете му. И те не бяха нови, може би на седмица, както и синините. Някои от раните се бяха инфектирали. Изабел потрепери от гняв и възмущение.

— Съжалявам, че ти причиняваме болка — каза тя на момчето. — Но ако не можеш да ходиш, ще се наложи да те носим. Отиваме в Ютопия.

Момчето с мъка се опита да се изправи на крака, а чертите на лицето му се изкривиха от неподправен ужас.

— Те ще ме убият, ако ме отведете обратно там — едва успя да промълви той.

— Раните ти са инфектирани. Имаш нужда от храна и почивка. Най-близкият град е на около седмица път оттук.

Изабел се стресна, когато видя, че момчето несръчно започна да разкопчава ризата си.

— Вижте сами какво ми сториха! — извика той, като с мъка се освободи от дрехата.

След това се обърна. Подобно на раменете, целият му гръб бе покрит с пресни следи от камшик. Някой го бе бил безмилостно, оставил раните му да се инфектират, давал му храна само колкото да не умре от глад. Това бе ужасно, необяснимо! Бяха постъпили така с него само защото не бе свършил толкова работа, колкото се очакваше от него, или не я бе свършил толкова добре. Това далеч надхвърляше границите на гнева или на наказанието. Това бе жестокост само заради самата жестокост. Изабел се опита да си представи що за човек би сторил това на друго човешко същество, но не успя. Въпреки двете години, прекарани в сиропиталището, тя бе водила осигурен и почти безпроблемен начин на живот. Никога не бе виждала подобно нещо.

— Кой ти стори това? — настоя тя. Гласът ѝ бе одрезгавял от вълнение и неволния пристъп на гадене, тялото ѝ трепереше от ярост.

— Милият, любящ мъж, който ме взе — отвърна момчето с убийствена ирония. — Човекът, който щеше да ме осинови, ако обикнех семейството му така, както те вече ме обичаха. Ето какво направи той, когато не успях да работя достатъчно упорито, за да го задоволя, когато паднах, защото няхах повече сили да работя, когато избягах, защото си помислих, че да си мъртъв е хиляди пъти по-добре, отколкото да живея в този ад.

— А другите фермери знаят ли? — попита Изабел, неспособна да повярва, че някой спокойно би допуснал такава жестокост.

— Те бяха прекалено заети да бият сираците в собствените си домове, за да се заинтересуват от мен.

Изабел си помисли, че всеки момент ще припадне. Никога не бе виждала или чувала за такова нечовешко отношение. Не можеше дори да си го представи, до този момент.

— Ако някой мъж се опита да ме бие така, ще го убия — заяви Шон.

— Не и ако ръцете ти са вързани.

— По дяволите! — извика Брет. — Искаш да кажеш, че са те вързали?

— Вързаха ни всички, защото се страхуваха, че ще избягаме.

— По дяволите! — изруга отново Брет.

Изабел вдигна поглед към лицата на момчетата. Всички се бяха обърнали към нея в очакване да чуят какво ще каже тя, в очакване да разберат какво ще направи тя за тяхното бъдеще.

— Изобщо няма да ходим в Ютопия — обяви тя.

— А какво ще правите с тях? — поиска да знае Мърсър.

— Не знам — отвърна Изабел. — Но при тези обстоятелства в никакъв случай няма да отидем там. Ястреб, помогни на Шон да качи момчето във фургона.

— Продължаваме напред — обяви Мърсър. — Това е, което иска агенцията от нас и точно това ще направим.

— Не ти взимаш решенията — отвърна Изабел. — Твоята работа е да осигуряваш нашата безопасност, нищо друго.

Мърсър насочи карабината към Нощния ястреб и Шон, които се готвеха да вдигнат момчето и да го сложат във фургона.

— Оставете го там. Ще кажа на фермерите къде да го намерят. От тях зависи дали ще го вземат отново.

Изабел не разбираше какво стана с нея в този момент. Знаеше само, че е така невероятно разярена, че без да се замисля, се наведе, взе един голям камък и го хвърли по Мърсър. Никой не бе поизненадан от нея, когато камъкът го удари право в средата на челото. Никой не бе по-шокиран, когато Мърсър се свлече в безсъзнание на земята. Твърде ужасена от това, което бе направила, за да разсъждава разумно, тя се обърна към момчето със спокоен глас.

— Как се казваш?

Той ѝ отвърна с широка усмивка.

— Бък, мис. Наричайте ме просто Бък.

ГЛАВА 3

Чет рязко спря фургона пред къщата на Джейк.

— Шон, помогни да настаним Бък в леглото на Джейк.

— Той със сигурност не би искал някой мръсен сирак да изцапа с кръв цялото му легло — каза Брет.

— Той може да вземе моите завивки — предложи Шон, щедър както винаги.

— Сигурна съм, че мистър Максвел няма да има нищо против — отвърна Изабел. — Нали вчера предложи свободно да ползваме леглото му. — Тя ги последва в къщата. — Ще видя дали мога да намеря някакви лекарства и превръзки.

Изабел бе ужасена от състоянието на кухнята на Джейк. Изглеждаше така, като че ли не е била използвана в продължение на седмици, може би дори месеци. Изабел не намери нищо, свързано с медицината, освен няколко бутилки уиски. Очевидно Джейк Максвел никога не боледуваше и никога не бе раняван. Или ако беше, най-вероятно се напиваше, докато Майката Природа завършеше лечителския процес. Изабел намери също малко свинска мас. Беше стара, но щеше да свърши работа. След това се отправи към вратата.

— Брет! — извика тя. — Донеси ми малко вода.

Докато чакаше, младата жена намери в един сандък до печката малко струпани дърва. Отвори печката и едва удържа възклицанието си на отвращение, пепелта не бе изхвърлена. Разчисти малко разстояние с машата и сложи изсушени клонки и суха кора на дърво. След това драсна клечка кибрит и сухото дърво веднага се запали.

— Сложи тенджерата на печката — каза тя на Брет, когато момчето донесе водата. — Донеси ми я, когато се затопли.

Изабел взе свинската мас, една бутилка уиски и един плитък тиган, след което се отправи към другата част на къщата. Спалнята на Джейк бе обзаведена само с легло и скрин. Личеше, че не е използвана дълго време. Очевидно Джейк предпочиташе да живее на открито.

— Трябва да се съблечеш — обърна се тя към Бък.

— Изцяло ли? — попита Бък, като се смути.

— Всичко, освен бельото. Не мисля, че на мистър Максуел би му харесало да спиш в леглото му с обувки.

Обувките на Бък бяха изцапани с нещо, чийто произход най-вероятно беше от някой обор. Изабел донесе от кухнята един стол, а през това време Шон помогна на Бък да се съблече. Шон по принцип бе голям, тромав и несръчен, но сега бе необичайно внимателен. Брет донесе малко вода и я изля в един леген.

— Все още не е гореща, но си помислих, че ще поискате да започнете. Гърбът му изглежда ужасно.

Изабел искрено се изненада. Брет никога не бе проявявал загриженост за някой друг, освен за себе си.

Изабел трябваше да махне коричката на най-лошите рани, за да ги почисти. Това беше всичко, което можеше да направи, за да не се инфектират повече. Бък подскочи, когато тя наложи напоена с алкохол превръзка на разранената плът, но не издаде дори стон. Много би искала да си мисли, че е припаднал, но явно момчето просто нямаше сила да се помръдне.

— Обзалагам се, че мистър Максуел е приготвил това за пиене — каза Шон.

— Мисля, че уискито е нещо много лошо — отвърна Изабел. Опита се с всички сили да отхвърли спомена какво щеше да й направи един мъж, докато умът му бе замъглен от алкохол. — Но сега ще имаме полза от него, тъй като ще унищожи инфекцията.

След малко Изабел привърши и се изправи.

— Сега ще го оставим да спи.

Изабел излезе от стаята, а на прага я очакваше Чет.

— Какво ще правим с него? — попита той, като посочи Мърсър Уилиъмс, който лежеше на земята до фургона, а ръцете му бяха вързани на гърба със собствения му колан.

Изабел не знаеше.

— Можем да го удавим в реката — предложи Брет. — Вълците и мишеловите ще довършат това, което ще оставят рибите.

Изабел все още бе ужасена от себе си, че бе ударила Мърсър.

— Не знам. Може би мистър Максуел ще знае какво да правим с него, когато дойде тук.

Ако не бъдеше толкова ядосан от факта, че се е върнала, че да ѝ откаже помощта си. Изобщо нямаше да се изненада, ако той постъпеше така. Останала бе с впечатлението, че той е нетърпелив, избухлив и нетолерантен. Но Джейк и Мърсър не я притесняваха особено. Трябваше да реши какво да прави с момчетата. Не искаше да ги връща обратно в агенцията, но не можеше сама да се грижи за тях, а нямаше никой, който да ѝ помогне.

* * *

Джейк вкара последните опърничави телета в корала в каньона, след което се насочи към лагера си. През годината, откакто се бе върнал вкъщи, бе дамгосал сам около хиляда животни, но работата беше бавна и опасна за сам човек. Трябваше да вкара телето в съответното заграждение и да го дамгоса, докато то бе принудено да стои на едно място чрез промушени в краищата пръти. Някои животни си бяха чупили крак, опитвайки се да излязат от заграждението.

Стадото на Максвел остана недамгосано в продължение на цели пет години. Почти половината животни не носеха никакъв белег на кого принадлежат. Те бяха негови, но се налагаше да ги дамгоса, за да има право да предявява претенции към тях. Дори и това не бе сигурна мярка, че ще опази животните си. Правителството на Реконструкцията бе приело един абсурден закон, който позволяваше на всеки да събере известно количество крави, независимо дали носят дамга или не, и да ги откара за продан. Този човек се предполагаше, че трябва да заплати на собственика на животните, ако последният го заловеше, но това никога не ставаше. Това си беше чист пладнешки обир, легализиран от правителството.

Фермерите от Ютопия все още не бяха опитвали това. Бяха твърде заети да изгонят всички от околността, за да останат само те. Но кой можеше да каже дали няма да предприемат и кражба на добитък.

От зимата Джейк бе събрал повече от пет хиляди глави, но не можеше сам да ги закара в Ню Мексико. Смяташе да плати на фермерите нещо за съсипаните посеви — разбира се, не толкова много,

колкото искаха те — но първо трябваше да продаде животните си. Ако не успееше, щеше да ги загуби, както и цялото си стадо.

Току-що бе достигнал палатката, която бе издигнал в малка дъбова горичка, когато забеляза на хоризонта тънък облак прах. Изглежда, като че ли идваше от ранчото. Димът не би го изненадал. Команчите щяха да подпалят къщата му и да я изгорят из основи. Може би фермерите се бяха върнали. Джейк не можеше да си представи какво друго би причинило такъв облак прах. Който и да беше, не принадлежеше към ранчото. Ругаейки, Джейк хвърли седлото върху един отпочинал кон и се отправи в галоп към ранчото. Когато влетя в двора, го посрещна напълно неочаквана гледка. Онази госпожица Дейвънпорт се бе върнала заедно с всичките си сираци, но не това го накара да онемее от изненада. В големия корал две момчета обяздваха коне. Други пет коня — част от хергелето, което семейството му притежаваше отпреди войната — ситнеха нервно в другия корал. След като баща му бе убит от едно едногодишно биче, те бяха оставени да подивеят.

Единият от ездачите бе метисът команч. Джейк не знаеше името на другото момче, но то не изглеждаше по-добре от мелеза. Останалите момчета се бяха накачили по оградата и крещяха окуражително. Изабел стоеше на стълбите пред къщата. Джейк се приближи към нея изотзад, без тя да го чуе.

— Залагам на команча — проговори Джейк.

Изабел подскочи уплашено. Когато видя кой бе дошъл, изпусна въздишка на облекчение.

— Изплашихте ме до смърт.

— Откъде хванаха конете?

— При потока, когато отишли да пият вода. Надявам се, че нямаш нищо против.

Тя се опитваше да се държи добре. Той трябваше да подвие опашка и да бяга, но въпреки това изпитваше болезнено желание да обвие ръце около кръста ѝ. Талията ѝ бе много тънка, би могъл да я обхване с дланите си. Въпреки че Изабел бе горда и студена, излъчваше мекота и неподправена женственост, на която бе трудно да се устои.

— Разбира се, че нямам нищо против. Нищо не обичам повече от това непознати да се разпореждат със собствеността ми винаги, когато

поискат.

Изабел почервения от смущение.

— Трябваше да се върнем.

Сега изглеждаше смутена и разкаяна, което накара всичките му кавалерски инстинкти да се втурнат стремглаво на повърхността. Ако изобщо му бе останал някакъв здрав разум, щеше да затвори очи, да запуши очите си, да побегне и да не спира поне докато стигне Пекос.

— Дължим ви извинение.

— Че използвате това място? Забравете.

— Не, защото се усъмних в това, което казахте за фермерите от Ютопия.

— Не ми казвайте, че не са най-набожните хора, които сте срещали, и че са нямали търпение да притиснат малката ви банда от главорези към гърдите си.

— Момчетата не са главорези.

Тя заговори с остър тон, смущението ѝ бързо се стопяваше. Очевидно имаше лично отношение към хлапетата.

— Може би все още не.

— Те никога няма да станат такива, ако аз мога да направя нещо за тях.

Говореше с такава твърда решителност, че Джейк откъсна поглед от обзядваните коне и го насочи към нея. Изражението на лицето ѝ бе непоколебимо. Тя наистина мислеше това, което каза.

— Добре, съгласен съм, те все още не са главорези. Защо не ги предадете на фермерите?

— На пътя намерихме едно момче. Било е бито жестоко и е страдало ужасно от преумора и глад.

— Какво направихте с него? — попита Джейк.

— Вътре е, в леглото ви. Почистих раните му, доколкото можах, но това, от което то наистина има нужда, е почивка.

Джейк се обърна и се насочи към къщата. Изабел незабавно го последва. Изглежда Бък бе заспал. Джейк се приближи до леглото, погледът му бе прикован в кървавочервените следи от камшик по гърба на момчето. От зорките му очи не убягнаха и синините по лицето му. В този момент Джейк почувства как в гърдите му се надига студен, убийствен гняв. Всичките жестокости на Гражданската война, несправедливостите на Реконструкцията, изглежда бяха събрани в това

единствено ужасно престъпление спрямо това момче. Помисли си за всички почтени, смели мъже, които бяха пожертвали всичко, което притежаваха, за да се бият за един идеал, докато тези мъчителни деца бяха дошли, за да откраднат земята му.

— Кой от онези кучи синове е направил това?

— Не попитах.

Джейк се приближи до скрина, отвори го и извади револвер и кобур.

— Какво правите? — В гласа ѝ се прокрадна страх.

— Ще разбере кой е сторил това! Ще застрелям проклетото копеле!

— Не можеш — отвърна Изабел, докато проверяваше револвера за патрони.

— Защо не? — Той остави оръжието настрана и извади от една кутия шепатрони.

— Те са прекалено много. Още повече, никога няма да ти кажат кой го е сторил. А ако убиеш един от тях, ще те обесят.

— Ще поема този риск.

Джейк постави патрони в празните места на патрондаша на кръста си.

— Не можеш да отидеш. Ако го направиш, фермерите ще узнаят за нас.

Джейк замълча за момент.

— Те вече знаят.

— Знаят, че идваме, но не знаят, че сме вече тук. Ако научат, ще дойдат с намерение да отнемат момчетата.

— Ще ги спра.

— Не можеш да го сториш сам. Не можеш да си сигурен, че някое момче няма да бъде наранено.

— Без съмнение, някой ще бъде наранен.

— Аз няма да позволя този някой да бъде от момчетата!

Джейк се зачуди какво караше една жена, родена и живяла през целия си живот в града, с такава твърда решителност да се отправи на Запад. Трябваше да знаят, че изобщо няма да им хареса, най-вече заради жегата и праха. Те не одобряваха мъжете и нищо, което те правеха. Всеки мъж щеше да бъде много доволен, ако не позволяваха

жени да ходят на запад от Мисисипи поне докато там не построят град, в който да живеят.

— Мис, тук има индианци, бандити и крадци на добитък. Прибави към тях всякакъв вид негодници, авантюристи и, разбира се, групи мародерстващи фермери. Никой не го е грижа как се сдобива със собственост или животни, стига да успее да се докопа до тях. Имаш избор — можеш да се върнеш на Изток с подвита опашка и да им оставиш момчетата...

— Или пък ти можеш да се биеш с тях и да получиш медал за храброст, когато те погребат — отвърна тя със саркастичен тон.

— Не, мис. Тук, ако някой извади късмет, го погребват под няколко камъка, така че дивите животни да не разкъсат тялото му на парчета.

Изабел преглътна мъчително.

— А тези, които нямат късмет?

— Повечето от тях не могат да бъдат открити. Ако все пак ги намерим, от тях не е останало кой знае какво.

Джейк вече съжаляваше, че се бе поддад на гнева си. Тя го бе накарала да побеснее и той искаше да ѝ го върне по същия начин. Но вместо това я бе разстроил и уплашил. Сега изпитваше единствено желание да я сграбчи в прегръдките си и да я целуне, да ѝ каже, че няма защо да се притеснява, защото той щеше да разчисти това гнездо на гърмящи змии.

— Трябва да тръгвам. Искam да хвана някой от тях още докато е на полето. Така няма да успеят да ме изненадат.

— Моля те, недей.

— Не се тревожи за момчетата. Можеш да си тръгнеш още сега и те никога няма да те открият.

— Няма ли да е по-добре, ако уведомиш шерифа? Той ще трябва да дойде тук, ако двамата с Мърсър потвърдим думите ти. По този начин няма да се наложи да застрелваш никого.

— Мис, да не би да се тревожиш, че може да ме застрелят?

Тя изглеждаше искрено изненадана.

— Не искам никой да пострада.

— Но аз съм просто едно нищожество. Ти самата го каза.

Изабел се изчерви от смущение.

— Надявам се, че ще забравиш това, което казах. Моля те, почакай.

Когато ставаше дума за жени, Джейк се смущаваше и вследствие на това бе учудващо несръчен. А когато жената бе красива като Изабел, той бе направо безпомощен. Ето и сега, бе готов съвсем сам да се изправи срещу това гнездо на оси. Сигурно си бе загубил ума.

— Добре, ще почакам. — Но нямаше намерение да чака дълго.

Подвикванията изведнъж престанаха. Конят на метиса беше спрял да рита и да се противи. Конят на другото момче беше изморен, но в него все още кипеше енергия.

— Кой са тези момчета? Явно много ги бива с конете.

— Казват се Нощния ястреб и Чет Атмор. Искаха просто да се позабавляват. От толкова дълго време са били затворени в сиропиталището, че почти са забравили, че са момчета.

Докато наблюдаваха, Нощния ястреб свали седлото от коня, който току-що бе яздил, и го повече към малкия корал. Когато се отправи към другите коне, размахвайки ласо, те се разпръснаха и побягнаха.

— Какво прави? — попита Изабел.

— Готви се да си хване още един кон — отвърна Джейк. — Чудя се дали няма намерение да ги покори всичките.

— Ти би ли имал нещо против?

— Нямам нищо против, но няма смисъл. Те отново ще подивеят.

— Но ездачите ти ще могат да ги ползват.

— Може би.

Джейк нямаше намерение да й казва, че няма ездачи. Още повече че му бе много по-интересно да наблюдава Нощния ястреб. Той беше завързал с въже Соутуут, коня с най-лош нрав в ранчото. Соутуут нямаше нищо против да му сложат юзда или въже. Покорно би те последвал навсякъде. Но само се опитай да сложиш седло на гърба му и той на мига ще се превърне в истински звяр.

Нощния ястреб прехвърли юздата през главата на Соутуут и го поведе към големия корал. Там той превърза главата му към един дървен кол. И тъй като не можеше да мърда главата си, Соутуут не можеше да се противи, когато момчето му сложи седлото.

— Много добре — промърмори Джейк. — Това момче познава конете.

— Баща му е вожд на команчите — обясни Изабел. — Нощния ястреб е живял с команчите, докато е навършил единайсет години.

Чет Атмор също накрая бе подчинил коня си. Докато умореното животно стоеше със спънати крака, опитвайки се да си поеме дъх, Нощния ястреб предложи своя кон и на другите момчета. Мат Хаскинс пристъпи напред.

Джейк не бе успял да забрави Мат с неговия празен, нищо неவிждащ поглед. Момчето, което бе видял предишната вечер, не бе способно да язди кон. Джейк потисна внезапния импулс да извика, за да го спре. Това бе първият знак, който Мат даваше, че нещо го интересуваше в този живот. Джейк продължи да наблюдава Мат, който се готвеше да скочи на седлото.

— Нищо чудно да загубиш готвача си — обърна се той към Изабел. — Това не е кой да е кон, а Соутуут. Със сигурност ще хвърли момчето на земята. След това ще се опита да го убие.

Изабел нямаше да е по-изненадана и шокирана, ако Джейк бе казал, че Мат ще язди мечка гризли.

— Трябва да го спреш! — изкрещя тя.

Когато Джейк не се помръдна, тя се втурна напред, но той бързо я хвана за ръката и я дръпна назад.

— Нека да видим какво ще направи Мат.

— Но...

— За всеки случай ще приготвя ласото си.

Джейк се запъти към коня си, без да сваля нито за миг очи от Соутуут. Развърза ласото си, без да бърза, го нагласи удобно в ръката си, готов да го използва на мига, ако възникнеше такава необходимост.

— Остани на верандата — обърна се той към Изабел, когато тя понечи да тръгне към корала. — Соутуут не прави разлика между каубой и дама.

Нощния ястреб държеше Соутуут завързан за кола, докато Мат се качваше на седлото. След това нагласи стремената и юздите, после провери ремъка дали е затегнат здраво. Каза нещо на Мат, след което развърза Соутуут.

В продължение на един миг Соутуут остана напълно неподвижен. В следващия вече се бе превърнал в неудържима фурия — бясно риташе, обръщаше се и отново риташе. Беше само въпрос на секунди Мат да полети във въздуха.

Момчето се изправи и изтупа праха от себе си, преди Соутуут да осъзнае, че на гърба му нямаше никого. Конят спря и се обърна, търсейки с изпълнен с омраза поглед човека, който се бе осмелил да го язди. Изсумтя ядно и се впусна към Мат.

Джейк вече бе готов да хвърли ласото си към непокорното животно. Това, за което изобщо не бе подготвен, бе да види Мат да стои на място напълно неподвижен, като че ли искаше конят да го стъпче. Изумлението бе причината да изостане с една стъпка от Нощния ястреб. Момчето хвърли примката около врата на Соутуут тъкмо навреме, преди Мат да бъде прегазен.

Соутуут незабавно насочи вниманието си към Нощния ястреб.

Като се ругаеше за колебанието си, което можеше да струва живота на Мат, Джейк хвърли ласото си. Умореният и мръсен сив жребец беше уловен. Въпреки изтощението си, той отново започна да рита и зацвили от ярост.

— Излезте от корала! — извика Джейк.

Мат продължи да стои на едно място.

— Ако не искаш да излезеш, тогава се качвай отново на гърба му!

Джейк не знаеше какво го прихвана, за да каже това. Просто имаше чувството, че момчето искаше да умре, че бе останало на мястото си, защото искаше Соутуут да го убие. Джейк си спомни за хилядите момчета, не по-възрастни от Мат, които умряха през войната, които биха дали всичко, за да бъдат на мястото на Мат. Това събуди в него неистов гняв.

— Хайде! — изкрещя той. — Или ще имаш куража да яздиш докрай, или не. Кое избираш?

Всички застинаха по местата си и замълчаха, очаквайки отговора на Мат. Изабел слезе по стълбите, като се олюляваше леко, закрила уста с ръка, а очите ѝ бяха разширени от страх. Дори Соутуут се обърна и погледна момчето, което стоеше и го наблюдаваше с празен поглед.

Мат не помръдваше. Джейк се зачуди дали той не се е свил прекалено много в себе си, за да бъде достигнат. Бе виждал толкова травмирани момчета, особено след някоя битка, от факта, че бяха станали свидетели как приятелите им загиваха разкъсани на парчета от

шрапнели. Струваше му се, че те се затваряха в някое тъмно място в душата си и просто отказваха да излязат оттам.

Изведнъж Мат направи крачка напред, но нито изражението му, нито стойката на тялото му се промениха. Само краката му се раздвижиха. Соутуут изцвили яростно и отново започна да раздава бясно ритници. Момчетата отново се втурнаха към оградата, за да заемат местата си.

Изабел хукна към корала.

— Всъщност няма да го накараш да се качи отново на този кон, нали? — попита тя.

— Ако той поиска.

— Но конят ще го убие!

— Той е вече наполовина мъртъв. Може би Соутуут би могъл да спаси останалата част от него.

— Как можеш да говориш така? Мат е просто едно момче.

— Нямах предвид възрастта му. Говорех за духа му. Това момче иска да умре.

— Откъде знаеш?

— Но не видя ли как той просто си стоеше там и чакаше Соутуут да го стъпче?

— Мат бе твърде изплашен, за да побегне.

— Той не се страхува от нищо. Истината е, че нищо не го интересува.

И двамата се обърнаха към Мат, който в този момент се приближаваше към Соутуут. Конят го стрелна с неприязнен поглед. Дръзкият и безразсъдно смел Шон се впусна напред и хвана главата на Соутуут, като го задържаеше, така че Мат да може да се качи. Джейк и Нощния ястреб приготвиха ласата си.

— Изчезвай оттам! — изкрещя Джейк към Шон. Момчето побърза да се отдалечи и да прескочи оградата. — Готов ли си? — Тези думи на Джейк бяха отправени към Мат, който не даваше никакъв знак, че е чул. — Предполагам, че е не по-неподготвен от всеки друг път — промърмори на себе си Джейк.

Джейк погледна към Нощния ястреб, погледите им се срещнаха и двамата като по предварителна уговорка отпуснаха ласата. Соутуут продължи да хвърля къчове с подновена ярост. След по-малко от минута Мат отново се просна на земята. Джейк и Нощния ястреб

хвърлиха ласата си и едва не задушиха Соутуут, принуждавайки го да се подчини и да застане на място.

— Готов ли си отново да опиташ? — извика Джейк към падналото момче.

— Не! — изкрещя Изабел. — Достатъчно!

— Нека той да реши.

Мат изтръска праха от дрехите си и отново се запъти към коня. И още веднъж Джейк и Нощния ястреб приготвиха ласата си, а Соутуут започна да рита, но този път не скачаше толкова високо, нито се обръщаше толкова бързо.

Мат остана на седлото.

Соутуут започна отново да рита, да скача, да се противи, да се обръща, отново да рита и отново да се обръща, но Мат стоеше здраво на седлото. Стоеше там и когато Соутуут се втурна право към оградата на корала. Стоеше там, когато Соутуут я прескочи. Стоеше там дори когато Соутуут стъпи върху едно от въжетата и едва не падна. Мат все още стоеше на седлото, когато конят се бе отдалечил почти на половин миля, а хълбоците му се издуваха от напрежение.

— Проклет да съм! — възкликна Брет. — Никога не съм предполагал, че това мудно копеле може да го направи.

Шон изтича към Мат, когато последният се върна, яздейки Соутуут, във вътрешността на корала. Когато Мат слезе от коня, краката му трепереха, а Шон го тупна ентусиазирано по гърба.

— Беше страхотно! — каза той. — Най-добрата езда, която съм виждал.

— Не е толкова добър, колкото Ястреба — заяви Джейк. — Но може спокойно да се мери с Чет.

— Аз пък мисля, че ти си ужасен! — извика Изабел, впила обвинителен поглед в Джейк. — Окуражаваш го да рискува да си счупи врата, яздейки този проклет кон.

Джейк не я удостои с отговор. Наблюдаваше Мат, опитваше се да види очите му. С облекчение установи, че в тях имаше искрица живот, малко пламъче в безкрайна пустота. Но въпреки всичко Мат продължаваше да мълчи. Уил веднага бе отишъл при него, говореше вместо него и приемаше поздравления.

— Той изобщо говорил ли е някога? — попита Джейк.

— Не ми е известно, поне на мен не е говорил, но това няма връзка с настоящия случай — отговори Изабел.

— Има всичко общо, разбира се! У това момче все още нещо може да се събуди към живот, нещо, което го накара да направи крачка напред и да се върне на седлото, след като два пъти пада в праха.

Сега, след като вълнението от ездата постепенно започна да отмира, момчетата постепенно започнаха да си дават сметка за Джейк, който стоеше сред тях. Те се умълчаха и всички отправиха погледи към него.

— Имам още четири коня, които имат нужда от напомняне какво е да имат ездач на гърба си — каза той.

След тези думи напрежението у момчетата сякаш се изцеди. Нощния ястреб, Чет и Шон се отправиха към корала. Пит последва Шон, като не преставаше да бърбори. Люк Атмор се присъедини към брат си. Уил изглеждаше така, като че ли не можеше да реши какво да прави, но след кратък размисъл остана с Мат.

— Време е да приготвим вечерята — заяви Изабел, като се обърна към Брет. — Иди да събереш малко дърва и донеси вода.

— Искам да гледам ездата.

— След като свършиш със задълженията си.

— Не се страхувам.

— Никога не съм си мислила противното.

— Какво го яде? — попита Джейк, след като Брет се отдалечи.

Изабел изглеждаше толкова засегната от начина, по който той зададе въпроса си, че Джейк си помисли, че тя изобщо няма да му отговори. Но тя го направи, и то по своя кратък, пряк начин.

— Брет е израснал в Бостън. Не може да язди.

— Сега разбирам, дявол да ме вземе.

— Искрено се надявам да е така. Момчетата могат много лесно да се наранят.

Джейк се обърна и я погледна.

— Можеш ли да яздиш, мис?

— Мога да управлявам фургон.

— Тук от това няма полза.

— Аз не живея тук, мистър Максвел. Няма да е нужно да се приспособявам към този груб начин на живот, който за вас изглежда

толкова обикновен и в реда на нещата. Може би няма да е грешно да кажа и привлекателен.

— Можеш да кажеш всичко, което ти харесва. Ако животът тук е твърде брутален за твоята нежна чувствителност, предлагам да влезеш в къщата и да се погрижиш за болното момче. Ако, разбира се, и това не е твърде грубо за деликатните ти чувства.

Лицето на Изабел почервения от възмущение.

— Как можеш да говориш така? Аз собственоръчно почистих раните му, когато бяха замърсени и инфектирани.

— Знам. Точно затова не мога да си обясня как така не лежиш полуприпаднала до ранения.

Изабел го погледна с нарастващ гняв.

— Не знам дали на всяка цена държиш да обидиш именно мен, или презираш всички жени изобщо, но мисля, че ти си груб, безчувствен и твърдоглав. Не бих се изненадала, ако ми кажеш, че обичаш да наблюдаваш, когато хората излагат живота си на риск. Точно такова нещо човек като теб би намерил за забавно.

— А какво намираш ти за забавно, мис?

— Никога не бих ти казала и така да ти дам още един повод да ми се надсмееш.

— А ако обещава, че няма да се смея?

— Не бих ти повярвала.

Тя го погледна така, като че ли той бе някаква хлебарка. Трябваше да е истински глупак, ако продължеше дори за миг да мисли за нея. Тя можеше да се справи и сама. Жени като нея винаги се справяха. Красотата им служеше като наркотик за глупаците.

— Ще направя всичко възможно да стоя далеч от пътя ти, докато си тръгнете.

Изабел го изгледа безпомощно, цялата ѝ гордост се бе изпарила.

— Точно там е въпросът. Не можем да си тръгнем.

ГЛАВА 4

— Какво искаш да кажеш с това, че не можете да заминете? — попита Джейк, докато двамата с Изабел вървяха към къщата.

— Нищо. Това не е твой проблем.

— Мой е, след като означава да останете на територията на ранчото ми. — Джейк посочи към Мърсър. — Няма да е лесно да се справиш с него, когато го развържеш.

Изабел изстена вътрешно. Не искаше да държи Мърсър вързан, но не можеше да му позволи да се върне в Остин преди нея.

— Какво предлагаш?

— Можем да го предадем в ръцете на фермерите. Предполагам, че ще може да върши доста работа.

— Мистър Максвел, вече разбрах, че имате много лошо мнение за жените, особено за мен, но... — Изабел замълча за момент, защото той се усмихваше нагло. — Подиграваш ми се.

Усмивката му се стопи.

— Бих ли направил такова нещо?

Трудно бе да си представи по-неискрен израз на невинност.

— Да, въпреки че не мога да си представя защо.

— Придай го на странния ми характер — като например това, че не искам да спя в легло.

Той се опитваше да я дразни. Беше успял, но тя нямаше намерение да му даде да разбере това.

— Момчетата са тези, за които се притеснявам. Всичките са израснали при много тежки условия. Щеше да ти се скъса сърцето, ако знаеше.

Като го погледна отново, Изабел реши, че той изобщо не изглежда като човек, на когото сърцето му се къса. По-вероятно беше да смята, че всяко тяхно нещастие е по тяхна собствена вина.

— Защо не могат да се сработят? — осведоми се Джейк. — Някои от тях изглеждат съвсем почтени.

— Всички те са почтени — сопна се Изабел. — Но са изгубили доверие в хората.

— Звучи ми като жален вой на неудачници, защото никой не ги е глезил. Разбира се, ако настояваш да ги настаниш при такива хора като твоите фермери, мога да разбера чувствата им.

Трябваше да се досети, че той ще успее да изкара провала им нейна вина.

— Нямам нищо общо с местата, където са живели преди това.

— Може би не, но с това назначение обърка всичко. Какво следва после?

Изабел не знаеше защо изобщо си даваше труда да разговаря с него. Той беше мъж, а мъжете винаги смятаха, че ако една жена има нещо общо с някоя работа и нещата се объркат, то вината несъмнено е нейна.

— Не знам какво да правя по-нататък — призна тя. — Не мога да ги заведа обратно в Остин, но и нямам къде другаде да отида.

— Не бих си губил времето да се тревожа за тях. Момчетата не могат да се разберат помежду си, защото не се и опитват.

— Но Аз се тревожа за тях. Те са моя отговорност.

— Имате ли роднинска връзка?

— Не.

— Тогава защо те интересува какво ще стане с тях?

Изабел изпита непреодолимо желание да му обърне гръб. Той бе най-грубият, коравосърдечен и безчувствен мъж, когото бе срещала някога. Е, той наистина не беше толкова лош, колкото някои хора, които познаваше, но въпреки това си оставаше груб, коравосърдечен и безчувствен. Както и да е, точно сега момчетата нямаш къде да отидат. По-добре щеше да бъде да сдържа възмущението и острия си език, преди той да ги е изхвърлил от ранчото.

Изабел приседна на стъпалата пред къщата. Джейк се отпусна до нея.

— Не разбирам как можеш да погледнеш към тези необичани от никого деца и да не почувстваш болка до дъното на душата си — каза тя, като избягна въпроса му. — Държат се по този начин само защото са били наранени. Доверието им е било предадено, невинността им — унищожена.

— Не отговори на въпроса ми.

— Ти си невероятно груб, за да продължиш да го задаваш, когато аз очевидно предпочитам да не отговоря.

— Защо?

— Това не е твоя работа.

— Моя е, ако искаш да ви помогна.

— Не съм молила за помощта ти.

— Не с толкова много думи, но когато ми обясни ситуацията, направи точно това.

На устните ѝ бе готов язвителен отговор, но Изабел се въздържа. Джейк очевидно се опитваше да бъде неприятен и дяволски добре успяваше да го постигне.

— Някога мислила ли си да оставиш момчетата сами да се разправят с Мърсър?

— Не.

— Нямах ли им доверие?

Тя го погледна възмутено.

— Разбира се, че им имам доверие.

— Тогава защо не?

— Защото каквото и да направят, ще го сторят от страх. Няма да е справедливо нито към тях, нито към Мърсър.

— Трябва да призная, че не очаквах толкова добър отговор.

— Извинявай. Мислиш ли, че действах глупаво?

— Може и така да се каже.

Изабел се изправи. Опита се да се отдалечи с възмутено достойнство, но подозираше, че бе скочила припряно като шестгодишно дете, на което е била отказана любима играчка.

— Седни.

— За да продължиш да ме обиждаш?

— Не искам да те обиждам.

— Би могъл да опиташ, но не мисля, че си способен да говориш с мен и да не ме обиждаш.

— Защо?

— Защото вродените ти предразсъдъци спрямо жените са толкова дълбоки, че придават определен оттенък на всичко, което кажеш. Вероятно си мислил по този начин от толкова дълго време, че дори не осъзнаваш колко много ме обиждаш.

Той изглеждаше така, като че ли наистина обмисляше думите ѝ.

— Не, не е така, аз харесвам жените — отвърна той след кратко мълчание. — Просто не им вярвам.

В един миг ѝ се стори, че у Джейк вижда неясната сянка на едно наранено малко момче, това изражение тя виждаше и у сираците, но тя отхвърли тази мисъл като твърде невероятна. Все пак, въпреки че сега не откриваше никаква следа от уязвимост, част от враждебността ѝ я напусна.

— Не сме решили какво да правим с твоите сираци — напомни ѝ Джейк.

— Това не е твой проблем.

— Не би трябвало да бъде и твой. Седни. Вратът ме заболя да те гледам права, а аз да стоя седнал.

Изабел би предпочела да го удари по главата, но се подчини и седна до него. Не знаеше защо. Просто това бе най-лесното и логично нещо, което можеше да направи. След всичко, което се случи днес, у нея не бяха останали кой знае колко сили. И все пак Изабел знаеше, че не това беше главната причина. Когато Джейк бе наблизил, тя чувстваше, че много неща просто щяха да се уредят. Въпреки грубостта му, непоклатимото му самообладание ѝ вдъхваше увереност. Всеки, който успяваше да оцелее в тази необятна пустош съвсем сам, можеше да направи всичко. Погледът ѝ неволно бе привлечен от силните му, мускулести ръце. Една жена би направила почти всичко за мъж с такива ръце. Тя би го направила. След като сама се бе грижила за себе си от толкова дълго, изкушението да се довери на него за всичко беше непреодолимо.

Изабел изведнъж се сепна, шокирана от посоката, в която бяха поели мислите ѝ. Тя не беше някоя глупава и разглезена жена, свикнала да разчита за всичко на мъжа до себе си. Нито пък имаше желание да се довери на мъж, който нямаше нищо, говорещо в негова полза, освен силните си ръце.

— Момчетата са моя отговорност — каза тя. — Защо, вместо да продължаваме да обсъждаме това, да не поговорим за теб?

— И защо, по дяволите?

Изабел се засегна от отговора му.

— Да се интересуваш от другите, е проява на учтивост.

— Не и тук. Ако един мъж иска да узнаеш откъде идва, сам ще каже.

Изабел отново се изправи на крака.

— Мисля, че ще е най-добре да си тръгна. Изглежда, винаги казвам нещо, което противоречи на твоята етика.

— Сядай, жено. Скачаш повече от някоя прерийна кокошка, тръгнала на лов за скакалци. И ако искаш хората да разбират това, което казваш, престани да използваш превзети думички.

Изабел почувства как и последните ѝ останали сили се изцеждат от тялото ѝ. Искаше просто да се свие някъде и да забрави за всичко. Включително и Джейк Максвел.

Но не можеше. Въпреки обидите, грубостта му и преднамерените му опити да я ядосва и дразни, у него имаше някаква сурова, непреклонна мощ, която беше толкова привлекателна! Той стоеше сам, наистина съвсем сам и като че ли предизвикваше целия свят. Изабел до този момент изобщо не можеше да си представи, че съществува такава самоувереност и безкомпромисност.

У него обаче имаше и някаква първична откровеност. Може би това бе причината за липсата му на маниери, но и на преструвка, на отказа му да приеме всякакъв друг начин на поведение, освен своя собствен. Но това бе болезнена откровеност, която не зачиташе чувствата или слабостите, които изискваха от човека повече, отколкото повечето хора можеха да дадат.

— Има ли нещо у мен, което намиращ за приемливо, мистър Максвел?

Изабел съжали за тези думи още в момента, когато ги изричаше. Очакваше, че той отново ще ѝ се присмее.

— Да. Имаш красиво лице, хубава коса и толкова тънко кръстче, че лесно бих го обхванал с дланите на двете си ръце. Но приличаш на ледена принцеса. Можеш да превърнеш в ледени късове дори жегата в някой горещ летен следобед. Ако някой се приближи твърде близо до теб, нищо чудно и той да замръзне. Сигурен съм, че много са се опитвали. Дори сам обмислях такава стъпка.

Никаква умора не можеше да накара Изабел да прекара и миг повече в компанията на този мъж.

— Отивам да проверя състоянието на Бък. Няма да приема за проява на неуважение, ако се върнеш в лагера си, преди да се върна.

— Опитваш се да се отървеш от мен?

— Но това си е твоя собственост, мистър Максвел.

— Джейк. Всеки път, когато ме наречеш мистър Максвел, изпитвам желание да се обърна през рамо, за да видя кой се прокрадва зад мен.

— Не съм свикнала да се обръщам към мъж с първото му име. — Въпреки че вече бе започнала да си мисли за него именно като Джейк.

— Тук първото име е почти всичко, което имаме.

— И все пак аз предпочитам да се обръщат към мен с мис Дейвънпорт.

— Никакъв проблем. Ние, тексасците, много внимаваме как се отнасяме с жените. Жените тук са рядкост, така че не можем да си позволим да се отнасяме небрежно и с неуважение към тях. А когато те са хубави колкото теб — е, можеш да изискваш да те наричат всякак. Както предпочиташ.

Изабел почувства как се изчервява. Джейк я погледна недоверчиво.

— Само не ми казвай, че не си обсипвана с комплименти. Виждал съм жените от Остин. Би трябвало цялата да се разтапяш от удоволствие.

— Наистина съм получавала комплименти — призна Изабел. — Но нито един от тях не е бил толкова екстравагантен.

— Само не се главозамайвай — продължи Джейк. — Не одобрявам прекалено красивите жени. Тексас не е подходящо място за тях. Ако ми се налагаше да се ожения — което никога не възнамерявам да направя, освен ако не съм твърде стар и болен, за да се грижа за себе си — бих си потърсил някоя съвсем обикновена и непретенциозна жена. Такава жена ще мисли само за работата си, а не за това, какво би й дало някое зализано конте.

— Ако изобщо някога остареееш и се разболееш — отвърна му остро Изабел, — по-добре е да се застреляш. Няма да бъдеш от полза никому, още повече за някоя жена, била тя обикновена и непретенциозна.

Джейк все още бе на мястото си, когато Изабел излезе от къщата. Тя се обърна и се отдалечи с такъв вид, който говореше, че би предпочела той да не я последва. Но Джейк нямаше никакво намерение да го прави. Той продължи да унищожава вечерята си, като

в същото време се чудеше какъв каприз на съдбата бе изпратил при него тази жена и сираците ѝ.

Не се почувства толкова весел, когато стана ясно, че тя няма никакво намерение да дойде при него. Беше истинска лудост, но само един поглед към нея му действаше като удар в корема. Никой мъж не можеше да погледне Изабел и да не поиска да я притежава, дори когато знае, че съществува опасност да замръзне от студенината ѝ.

Когато тя спря, за да поговори с момчетата, събрани около огъня, Джейк реши сам да отиде при нея и да започне битката.

— Имаш ли кафе? — Джейк се обърна към Мат, когато приближи огъня.

Уил напълни чашата му.

— Брат ти много добре се оправя с конете — продължи Джейк.
— Обича ли да язди?

— Няма много възможност за това. Повече от година не се приближавахме до кон.

— Не сме се приближавали — поправи го Изабел.

Уил като че ли изобщо не я чу.

— Ако Мат иска да работи за някого, ще трябва да говори.

— Мат няма да говори.

— Някои хора биха го сметнали за обида, ако му говорят, а той не отговаря. Може дори да се хванат за оръжията.

— Мат не би говорил с никого — настоя Уил.

— Просто му кажи каквото ти казах.

— Окей.

Джейк не можеше да си обясни защо след Уил не тичат цяла тълпа жени, желаещи да го осиновят. Неговата трогателна невинност бе толкова рядка, колкото красотата на Изабел.

— Наистина ли имаше предвид това, което каза? — попита Изабел, когато Джейк откъсна поглед от Уил.

— И защо не?

— Помислих си, че това е трик, с който да го накараш да говори.

— Няма нужда от трикове, мис. Вече имаме достатъчно проблеми. — Джейк отпи от кафето си.

— Не исках да прозвучи грубо, но не е ли по-добре да се върнеш в лагера си? Разбира се, не се съмнявам, че хората ти могат да се справят и сами.

— Нямам никакви хора.

Джейк изпита желание да се ритне силно за тези думи, изплъзнали се неволно от устните му. Като знаеше колко невъзможно е за една жена да не задава въпроси, той трябваше да се подготви да дава обяснения, които би предпочел да избегне.

— В такъв случай сигурно ти е много трудно.

— Да, така е.

Без съмнение, тя щеше да се опита да изстиска от него всяка възможна информация. Тези сведения нямаше да ѝ послужат за нищо, но това не би спряло женското любопитство.

— Няма много неща, които един мъж не би могъл да свърши и сам, ако разбира се, не реши твърдо да го направи.

— Сигурна съм, че си прав.

Тя го гледаше, седнала срещу него от другата страна на огъня. Джейк си спомни цвета на очите ѝ. Това го ядоса, защото не искаше да си спомня нито очите ѝ, нито косата ѝ — нищо.

Тя, без съмнение, бе красива жена. Веднага бе забелязал това. Дрехите ѝ подчертаваха чудесно деликатната ѝ фигурка. Не че разголваха тялото ѝ повече от приетото. Мис Дейвънпорт не намираще за необходимими ненужни украшения или излишни количества плат. Икономичният ѝ подход бе създал рокля, която покриваше тялото ѝ, без да го скрива. Джейк реши, че в икономисването има предимства, за които не се бе замислял преди.

— Разбира се, не мога да ги заведа на пазара съвсем сам. Дори едно малко стадо изисква няколко мъже, които да го водят и да прибират отклоняващите се животни.

— Предполагам, че е така.

Дявол да я вземе, изглеждаше толкова хладнокръвна и сигурна, че той има отговор за всичко, когато в действителност той нямаше и един каубой, който да работи за него. Джейк нямаше намерение да ѝ казва колко е отчаян от този факт и че е съвсем сам не защото така му харесва.

— Мисля да се насоча към Ню Мексико или Колорадо. Там има много военни фортове, които веднага ще купят животните ми.

— Сигурна съм, че войниците с радост ще разнообразят менюто си.

Но от начина, по който бяха изречени тези думи, Джейк разбра, че на нея щеше да ѝ е все едно, дори ако войниците ядат свинско през останалата част от живота си.

— До тези места пътят не е толкова дълъг, колкото до Канзас или Мисури, но местността е по-лоша.

— Хм.

— Там няма разгневени фермери, които да преследват със заредени карабини, но пък е пълно с индианци и мексикански бандити. Да не забравяме и команчите.

Тя седеше, впила поглед в огъня. Не отговори. След малко започна да потропва нервно с крак, очевидно нетърпелива той да си тръгне. По дяволите, тя дори не го гледаше. Джейк се зачуди дали изобщо си спомняше, че той е тук. Изабел изглеждаше решена да остане в сянката, на известно разстояние от малкия огън. Джейк не можеше да разбере какво имаше в нея, което го караше да се чувства ядосан и обиден, че тя не го слуша. Никога не си бе позволявал така да се вълнува от присъствието на някоя жена, дори от някоя красива, мека и женствена като Изабел.

По дяволите, отговорът беше прекалено очевиден! Бяха изминали месеци, откакто бе ходил в града. Той може и да не търсеше нарочно компанията на жена, но не можеше да остане безразличен, когато една особено хубава жена седеше пред него. В края на краищата, той бе мъж, а Изабел волно или неволно събуждаше първичните инстинкти у всеки мъж.

Но нямаше никаква полза да мисли за цвета на очите ѝ или да си представя какво би било да седи с нея на лунна светлина на брега на реката, когато върбите цъфтят. Въпреки че тя бе докоснала някаква струна у него, което го караше да желае да я закриля, да бъде близо до него, той трябваше да си напомни колко опасни са жените. Не можеше да си позволи да им вярва.

— Сигурна съм, че ще намериш работниците, от които имаш нужда — каза разсеяно тя.

Тя дори не бе го слушала. Към него не показваше по-голям интерес, отколкото към Мърсър.

— И как ще направя това? — сопна се Джейк, вече истински ядосан.

— Нещата винаги се уреждат по някакъв начин. Затова съм убедена, че нещо ще се случи, така че няма да се налага да връщам тези момчета в Остин.

Джейк понечи да възрази, но изведнъж му хрумна една идея, която беше толкова учудващо проста, толкова невероятно очевидна, че той се почувства истински глупак, защото не се бе сетил по-рано.

— Ще наема твоите момчета — заяви той. Вълнението го караше да говори по-високо, отколкото възнамеряваше.

— За какво?

— За каубои. Те ще ми помогнат да закарам стадото до Ню Мексико.

Изабел го погледна така, като че ли той изведнъж съвсем си бе изгубил ума.

— В никакъв случай! По-скоро ще ги върна в Остин, отколкото да ти позволя да сложиш ръце върху...

ГЛАВА 5

— Няма да слугувам на никакви си кирливи крави! — заяви едно от момчетата, онова с киселата физиономия, което, изглежда, не харесваше нищо и никого.

— Не съм те и молила, Брет — отвърна Изабел. — Но тази работа е по-лесна, отколкото работата на полето при фермерите. Всичко, което трябва да правиш, е да яздиш коня си и да си пееш. Кравите ще са прекалено заети да пасат, за да създават проблеми.

Джейк не знаеше дали да се разсмее, или да се обиди. Ако тя имаше и най-малка представа какво значи да убедиш някоя от неговите *заети* крави, тежащи 1200 фунта^[1] да пасе кротко, вместо да се опитва да прободне с рогата си него или коня му, или да избяга и да изчезне в лъкатушешите, пълни с огромни камъни, каньони, Изабел бързо би променила представата си за отглеждането на тези животни.

— Защо не искаш да наема момчетата? — попита Джейк.

— Защото са още деца.

— Аз самият бях на десет години, когато се научих да се оправям с животните.

— Не всички момчета могат да яздят.

— Аз мога да ги науча. Не е трудно. Дори съвсем малки деца могат лесно да се научат да яздят.

— Ще отнеме години да превърнеш тези момчета в опитни каубои.

— Не, няма. — Джейк не се предаваше. Беше намерил начин да излезе от безизходното си положение. — Когато свършим работата и продадем стадото, те ще знаят достатъчно, за да си изкарват прехраната сами. Нали това искаш и ти самата?

— Да, но...

— Нека да оставим маловажните неща настрана, мис, и да преминем към същината. Тези момчета са само на една крачка от затвора. Нямаше да ги доведеш в тази пустош, далеч от цивилизацията, ако вече не са били изхвърлени отвсякъде.

Ако Джейк си мислеше, че част от безпощадната истина щеше да промени романтичната светлина, в която Изабел виждаше своите любимци, той се лъжеше. Тя не даде знак, че е чула и дума от това, което каза той.

— Момчетата се нуждаят от любов и разбиране — каза тя. — А не да бъдат хвърляни от коне и гонени от побеснели крави.

Джейк реши да не ѝ припомня, че само преди миг неговите крави бяха съвсем кротки създания, които доволно си пасат и не създават проблеми.

— Искаш да кажеш, че те трябва да продължат към ада, накъдето вече са се запътили.

— Не, не искам — сопна се тя, свивайки ядно ръцете си в юмруци. — Но те са все още малки момчета, някои от тях съвсем деца, и трябва да бъдат третираны като такива.

С инстинктивния усет на всички деца, момчетата усетиха, че става нещо важно, и се приближиха към Джейк и Изабел. Мъжът не видя по лицата им никаква следа от желание да бъдат уважавани, още по-малко желание да бъдат обичани. Те слушаха, чакаха, наблюдаваха с потъмнели и пълни с недоверие очи. Да вземе тази банда под закрилата си, бе все едно да се опитва да опитоми полупораснали диви вълци.

— Не можеш да се отнасяш към момчетата като към всеки друг — продължаваше Изабел. — Не могат да бъдат заставени да живеят в рамките на това, което ние с теб наричаме нормални правила.

— С други думи, ако създадат проблеми, аз не би трябвало да ги наказвам, така ли?

— Не, не исках да кажа това. Майката на Нощния ястреб е била пленена от индианци. Баща му е команчки вожд. Живял с команчите единайсет години преди майка му да бъде върната при белите и той и сестра му били предадени на нейното семейство. Но никой не искал да ги приеме. Когато майка му и сестра му починали, Нощния ястреб избягал при своите хора, те едва не го убили, защото си помислили, че той е шпионин на белите. Сега той не принадлежи на никого и навсякъде е приеман с недоверие.

Думите на Изабел бяха прочувствени и страстни, но очите на Нощния ястреб бяха студени, позата на тялото издаваше упоритост и непокорство.

— Пит бил свидетел, когато команчите убили родителите му — продължи Изабел. — Гледал и знаел, че не може да направи нищо. Мрази всички индианци, дори и Ястреба. Напада го при всеки удобен случай.

Тя, изглежда, беше готова да му разкаже историята на всяко момче, за да го убеди, че те са прекалено крехки и чувствителни, за да издържат на грубото му отношение.

— Ако Пит събира говедата от стадото, ще е твърде зает, за да напада Нощния ястреб — заяви Джейк.

— Но това е абсурдно! — настоя Изабел. — Те са прекалено малки за тази работа.

— Някои от момчетата са навършили четиринайсет години.

— Но Уил е на осем, а Пит на девет. Те са деца.

— Не съм дете! — извика възмутено Уил.

— Той трябва да се намира в хубав дом и за него да се грижи някоя нежна и внимателна жена.

Джейк бавно обходи с поглед момчетата, едно след друго. Отбранителните им пози говореха, че те не проявяват и най-малка симпатия към него или най-слабия интерес към възможността да станат негови каубои. Те просто си стояха там, наблюдаваха го и чакаха, прилични на неподвижни стражи.

Но, от друга страна, те бяха единственият му шанс да закара стадото си на пазара, да спаси нещо от наследството си и Джейк нямаше никакво намерение да остави тази възможност да му се изплъзне заради претенциите на Изабел. Сега беше моментът да я накара да разбере, че да се работи за него бе много по-добре, отколкото връщането в Остин.

— Хайде да отидем при корала, където можем да поговорим насаме — предложи той.

— Не е необходимо. Нямам намерение да казвам нещо, което момчетата да не могат да чуят.

— Е, аз пък имам, а ние не искаме да нараняваме крехката им чувствителност, нали така?

Изабел се поколеба за момент, но после му позволи да я отведе настрани.

— Съгласен съм, че някои от момчетата са прекалено малки — призна Джейк, след като се бяха отдалечили на известно разстояние,

така че момчетата да не могат да ги чуват. — Ще взема Ястреба, Чет и Мат. И голямото ирландско момче, ако може да се върже на седлото. Останалите можеш да задържиш при себе си.

— Това е невъзможно — отвърна тя с непоколебимост, която Джейк започваше да ненавижда. — Не може да разделяш братята.

— Нямам време за малките — възрази Джейк. — Каубоите трябва да разчитат единствено на себе си през целия ден. Трябва да бъдат достатъчно яки, за да се справят с петстотинкилограмово добиче, което е решено на всяка цена да прави точно това, което не трябва, достатъчно опитен, за да върне в стадото загубила се крава или да се справи с индианска атака и достатъчно жилав, за да оцелее, независимо от трудностите.

— Шон не може да бъде разделен от Пит.

Джейк изпита истинско отчаяние. Имаше на разположение съвсем кратко време, в което трябваше да дамгоса говедата и да ги изведе от тази област. Ако Люк Атмор се окажеше поне наполовина толкова добър, колкото брат си, би могъл да го използва. Пит и Уил можеше да остави в лагера. Щеше да ги изпрати обратно при Изабел, когато предприеме пътуването към Ню Мексико. Изабел щеше яростно да се противопостави — както, разбира се, и момчетата — но всичко щеше да си струва, ако можеше да получи четирима добри работници.

— Добре, но няма да търпя плач и цупене.

— Ами Брет?

Джейк познаваше този тип момчета — арогантни, твърдоглави, безполезни.

— Можеш да го задържиш при себе си.

— Не можеш да го оставиш. Ще се почувства отхвърлен.

— Досега трябва да е свикнал с това.

— Освен това съществува и Бък. Той е най-голям от всички.

— Не мога да използвам момче, което е толкова слабо, че не може да стане от леглото.

— Той ще оздравее.

— Добре. Можете да останете тук, докато той заякне достатъчно, за да може да пътува.

Тя му отправи бърза, надменна усмивка.

— Това няма да е необходимо. Още утре сутринта си тръгваме. Всички.

— Но нали каза... — Джейк млъкна. Тя го беше подвела. Беше го накарала да се пазари и да се надява, а в същото време не е имала никакво намерение да му позволи да наеме момчетата. Изпита непреодолимо желание да я завърже до Мърсър и да остави момчетата сами да решат съдбата си.

— Момчетата се нуждаят от работа и дом. Аз мога да им осигуря и двете.

— Ти нямаш дом. Живееш в гората или където там си държиш кравите. Нямаш и истинско ранчо. Установил си се в средата на някаква пустош, заобиколена буквално от нищо, не можеш да разчиташ на нищо. Бък ми каза, че фермерите имат намерение до есента да те оставят без никаква собственост. Просто искаш да използваш момчетата ми, за да спасиш кожата си.

— Какво лошо има в това?

— Всичко! Как мога да очаквам да даваш пример с държанието си на момчетата, когато ти сам не знаеш как да се държиш? Ти не изпитваш никакво съчувствие към тях. Мислиш за тях като за бъдещи престъпници. Не се интересуваш от хлапетата, а само от говедата си. Ако укротяването на тези коне е пример за това, каква работа очакваш да вършат, само след седмица всяко от момчетата ще е с изпочупени крака и ръце. Това няма да е по-добре, отколкото да ги оставя в ръцете на фермерите.

Джейк бе бесен. Достатъчно лошо бе, че тя го мислеше за неспособен да се погрижи за момчетата, но да го сравнява с фермерите бе просто нечувано!

— Аз може да съм груб, да ми липсват добрите маниери, но никога не бих наранил някое момче, дори и такива нехранимайковци като твоите. През войната видях да умират твърде много момчета. Остани колкото е нужно за Бък да се оправи. След това може да си ходите.

— Ако направим това, мистър Максвел, няма да можем да оставим мястото, както го намерихме.

Джейк откри, че не бе никак трудно да намрази тази жена.

— Оставете го както желаете. Просто си тръгнете.

Той се отдалечи, яхна коня си и препусна, без да хвърли поглед назад. Пристигна в лагера си, преди ядът му да бе минал, за да осъзнае,

че бе отхвърлил единствения си шанс да се махне от Тексас и да продаде животните си.

Бък и това, което му се бе случило, бяха превърнали подозренията, които имаше относно фермерите, в пълна увереност. Те искаха да го съсипят. Дори вече си бяха изработили план. Какво имаше той? Нищо, абсолютно нищо. А можеше да има, ако не бе една много упорита, непоносима и изключително привлекателна жена, която се наричаше Изабел Дейвънпорт.

По дяволите тази жена!

Освен някоя случайна разходка в градината през прохладните летни вечери, Изабел рядко бе извън къщи, след като се спуснеше здрач. Леля Деидре казваше, че никоя дама не трябва да излиза навън след смрачаване. Петнайсетте нощи, които Изабел бе прекарала във фургона, не бяха й дали повод да се съмнява в думите на леля си.

Но някак си тази нощ беше различно.

Нощта не изглеждаше тъмна. В контраст с мастиления мрак под дърветата край потока, цялата околност бе обляна от сребриста лунна светлина. На небето грееха милиони звезди. Изабел спокойно можеше да види конете, събрани в корала. Студеният нощен въздух бе в пълен контраст с дневната горещина. Нощта беше напълно тиха, не подухваше дори най-лек ветрец.

Сега малкото ранчо не изглеждаше толкова бедно и занемарено, нито пък тя се чувстваше толкова безнадеждно откъсната от цивилизацията. Може би просто свикваше със самотата. Всъщност чувстваше се необикновено свободна. Изабел се питаше дали и момчетата не чувстваха същото, знаейки, че скоро ще трябва да се върнат в Остин.

Бе ги наблюдавала внимателно, докато се приготвяха за сън. Никога не бяха разговаряли приятелски, нито пък си бяха разменяли шегички, но тази вечер между тях се чувстваше някакво особено напрежение. Някои й бяха предложили просто да ги пусне да поемат, накъдето им видят очите, но тя бе отказала категорично. Сигурна бе, че никога нямаше да й простят.

— Сега вече забъркахте голяма каша — заяви Мърсър. — Вече ви мразят.

Те не я мразеха — поне тя си мислеше така, но със сигурност не бяха доволни и щастливи с нея.

— Нямам търпение да разбера какво ще кажат от агенцията, когато разберат, че сте отхвърлили две възможни места за настаняване на тези хулигани.

— Те не са хулигани! — сръза го Изабел. — Ако наистина бяха такива, сега щеше да лежиш някъде в прерията за храна на дивите животни.

— Мърсър дотолкова е пълен със злъч и отрова, че нищо чудно някое диво животно да падне мъртво начаса, ако само отхапе от него.

Това бе Брет. Той слухтеше навсякъде и правеше всичко възможно да започне някъде бой. Ако Изабел не се беше намесила, сигурно би успял. С тъмната си кожа и гъста черна коса, Брет обещавахе да стане един ден много красив мъж. Красотата му обаче бе скрита под вечния израз на горчиво недоволство.

— Лягай си, Брет.

— Защо? Не вършим нищо, освен да чакаме онова хлапе да се оправи, че да се върнем в Остин. Не се изненадвайте, ако някои от момчетата на сутринта не са тук.

— И къде ще отидат? Как?

— Нали могат да яздят? Щом вземат коне, могат да отидат, където си поискат. Аз също може да изчезна.

— Това би било много глупава постъпка.

— Защо? Никой не иска да се връща обратно в Остин.

— Няма да се връщаме в Остин — отвърна Изабел, която веднага съжали за прибързаните си думи.

— И защо не?

— Имам една идея.

— Каква?

— Не мога да ти кажа сега — каза тя, надявайки се той да ѝ повярва.

— Тя няма никаква идея — обади се злобно Мърсър. — Цялата ви проклета банда се връща обратно в Остин. Този път обаче ще се погрижа да ви оковат във вериги.

— Никой няма да бъде окован във вериги! — извика Изабел, като едва се удържа да не удари Мърсър с друг камък. Бе ужасена от себе

си. Преди да срещне Джейк Максвел, никога не бе изпитвала желание да проявява насилие.

Не, не беше честно спрямо Джейк. Начинът му на живот бе просто много по-различен от нейния. Той не вършеше неща, които я бяха учили, че върши един джентълмен, не се държеше като такъв и не вярваше в неща, в които би трябвало да вярва. На пръв поглед той бе всичко, от което я бяха предупреждавали да се пази, но впечатлението, което ѝ бе направил, бе точно обратното.

Не можеше да го изхвърли от мислите си повече от няколко секунди и причината за това не бе единствено физическата му красота. У него имаше нещо друго, някаква неясна предизвикателност, която пораждаше увереност и която я караше да му вярва въпреки всички факти, сочещи противното. Никога преди не ѝ се бе случвало разумът и чувствата ѝ така яростно да си противоречат. Това я объркваше и разстройваше.

Трябваше да се върне в Остин, преди да е започнала да се съмнява във всяка дума, която ѝ бе казала леля ѝ.

Изабел се съмняваше, че някога щеше да привикне към нощи, светли като ден. Беше трудно да се движи скришом, когато всяко едно от момчетата можеше да я види само като си отвори очите. Поне шумолящите листа заглушаваха шума от стъпките ѝ по трошливите малки камъчета.

Тя се движеше крайно предпазливо, поне доколкото бе възможно за жена, на която никога не се е налагало да се промъква крадешком. Измъкна два кола от корала, докато направи отвор, достатъчно голям, за да могат конете да се измъкнат. Ако нямаше коне, момчетата не биха могли да избягат.

Изабел заобиколи корала, като махаше с ръце, надявайки се да закара конете до отвора. Те се събраха в центъра, отказвайки да се приближат към отвора. Налагаше се да влезе вътре и да ги изкара от заграждението. Като събра полите си и като ги държеше плътно до краката си, Изабел пропъзля под напречните греди.

След това пристъпи няколко крачки към конете. Те бързо се отдалечиха. Младата жена изпусна въздишка на облекчение. Беше по-лесно, отколкото очакваше. Отново пристъпи към тях, а те отново се

отдалечиха. Изабел придоби увереност и с твърда крачка се отправи към конете пред себе си.

Изведнъж се озова пред Соутуут, а той, изглежда, нямаше намерение да ходи никъде. В погледа му се четеше раздражение и злоба.

Изабел хвърли поглед назад и с ужас осъзна, че оградата бе на около трийсет ярда. Ако Соутуут решише да я нападне, щеше да бъде невъзможно да достигне оградата и да премине отвъд, преди той да я настигне и стъпче с огромните си копита.

Изабел реши да действа така, като че ли изобщо не изпитва и най-малък страх, и да не се поддава на ужаса, който караше мускулите ѝ да се свиват напрегнато и в същото време да ги чувства като оловни топки. Тя пристъпи крачка напред и размаха ръце над главата си, като се надяваше, че така ще изглежда по-висока и по-заплашителна. Мислеше си, че ако височината на Джейк можеше да я накара да се чувства застрашена, може би ще успее да постигне същото и със Соутуут.

Обаче не се получи точно така. Соутуут отстъпи крачка назад, но започна да тупа нервно с крак по земята, издавайки сумтящи звуци, израз на безкрайната му омраза. Изабел бе достатъчно близо, за да види очите му. Те изглеждаха неестествено бели, а в центъра им бе съсредоточен тъмният ирис. Това му придаваше вид на някакъв полусляп демон.

Конят изцвили пронизително, а може би това бе някакъв вид писък. Изабел нямаше представа как да нарече ужасния звук, който процепи тишината на нощта. Знаеше само, че Соутуут изглеждаше поразярен от всякога. Конят се изправи заплашително на задните си крака. Изглеждаше огромен, чудовищен. Изабел се зачуди как изобщо е могла да си помисли, че може да изплаши такова огромно животно.

Соутуут отново изцвили, оголи зъби, отпусна предните си крака на земята и се втурна към нея. В този миг Изабел просто знаеше, че ще умре, но въпреки това някакво инстинктивно чувство за самосъхранение отказваше да я примири с неизбежното. Точно когато Соутуут се приближи към нея със зинали челюсти, тя се хвърли настрана. Дочу свистенето на въздуха, когато рамото на побеснялото животно я удари и я събори на земята. Изабел се изправи на крака

точно когато конят спря на едно място. Животното изцвили яростно и отново се приготви за атака.

Изабел се обърна и хукна към оградата на корала. Никога повече не искаше да вижда този кон. Ако искаше да я убие, по-добре да го направи изотзад. Стори ѝ се, че чува звука от тичащи стъпки и викове, идващи от няколко посоки, но не им обърна внимание, защото се заслушваше само за глухите удари от копитата на коня. След миг, за своя изненада, откри, че е достигнала оградата, пропълзя под напречната греда и налетя на Уил.

— Господи! — възкликна той, а очите му бяха станали огромни от изумление. — Наистина ли се опитвахте да яздите Соутуут?

Изабел се запита защо, за бога, Уил мислеше, че тя би пожелала да яхне който и да е кон, особено пък толкова злобно животно като Соутуут. Като забрави за нея още преди да е имала възможност да му отговори, Уил се качи на оградата и извика към другите момчета:

— Чет, Ястреб! Избийте му всичката лошотия от него, ха така!

За един миг ѝ се стори, че целият свят е полудял и я увлича и нея в лудостта си. Но после пронизителното цвилене на Соутуут и хвърчащият изпод копитата му чакъл я накараха да се обърне. Нощния ястреб бе уловил Соутуут с ласото си, но трябваше и да го удря с другия му край, за да накара разбеснелия се жребец да се успокои.

В този момент се приближиха и братята Атмор. Люк хвърли ласото си, но Соутуут отметна глава и въжето просто се плъзна по гърдите му. Почти веднага след това върху главата на коня се стовари ласото на Чет. Когато почувства, че въжето се затяга около шията му, конят изцвили отново и насочи яростта си към Чет. В този миг Люк хвърли отново, този път улучи и ласото му се вряза в шията на Соутуут.

Животното бе хванато. Цвилейки от ярост, се мъчеше да се освободи от въжетата с всички сили. Изабел наблюдаваше как момчетата се разпръснаха из корала като подплашени птици. Шон сграбчи ласото си едновременно с Люк. Постепенно момчетата закараха коня до единия край на корала и едно по едно се промушиха между колове. Нощния ястреб и Чет завързаха ласата си на колове на няколко метра разстояние едно от друго. Соутуут не можеше да се движи, без да се удуши.

Нощния ястреб отново влезе в корала и удари коня по главата. Жребецът оголи зъби и се опита да го нападне, но въжетата не му позволяваха да стори това. Усилията му да се освободи само вълнуваха още повече Нощния ястреб.

— Този кон е мой — заяви момчето на висок глас, а вълнението му бе очевидно за всички. — Аз ще го яздя.

Изабел не можеше да разбере. По-скоро би се съгласила да язди див бизон.

— Какво правехте тук? — попита Чет Атмор. — Той можеше да ви убие.

— Кой е махнал част от оградата? — поиска да узнае Шон.

Изабел реши, че може да признае наведнъж всичките си грехове, но преди да проговори, вниманието ѝ бе привлечено от звука от копитата на галопиращ кон. Смаяна и невярваща, видя как Джейк Максвел се появи като ураган в нощта, насочвайки се право към нея. Изабел се прилепи към оградата на корала, а конят на Джейк спря на сантиметри от нея.

— Какво става тук? — изкрещя той и скочи от седлото. — Защо Соутуут цвилеше така?

— Опита се да убие мис Дейвънпорт — услужливо отвърна Уил Хаскинс.

Изабел не можеше са си спомни някога повече да е желала да се възползва от някоя лъжа.

[1] Фунт — мярка за тежест — 0.453 кг (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Джейк погледна учудено Соутуут и въжетата, с които беше овързан.

— Ястреба успя да го завърже, преди да бе убил мис Дейвнпорт — обади се Уил.

Джейк просто не можеше да повярва на това, което чуваше. Изабел или беше луда, или бе достатъчно глупава, за да не може да си даде сметка, че Соутуут може да я убие.

— Какво, по дяволите, правеше в корала?

— Опитвах се да освободя конете, за да не могат момчетата да избягат.

Джейк се бе събудил от дълбок сън от бясното цвилене на коня. Беше си помислил, че индианци са нападнали ранчото, убили са момчетата, отвлекли са Изабел и се опитват да отвлекат и конете. А сега тя му казваше, че нарочно е влязла в корала, за да пусне конете, като попречи по този начин на момчетата да избягат. Тази жена бе луда, в това нямаше никакво съмнение.

Джейк впи пръсти в раменете ѝ и я обърна към себе си така, че да може да вижда очите ѝ на лунната светлина. Не, не изглеждаше да си е изгубила ума. Очите ѝ бяха някак по-големи, но това сигурно се дължеше на уплахата. Джейк я пусна.

— Може би в тъмното си се объркала. Градските жени като теб не са свикнали да се оправят сами.

Джейк се надяваше, че нещата стоят точно така. Щеше да бъде наистина жалко за такава хубава жена да се окаже малоумна. А в Тексас и без това жените бяха рядкост.

— Не съм се изгубила — отвърна Изабел, като обгърна раменете и потърка ръцете си, като че ли искаше да изтрие по този начин всяка следа от докосването му.

— Влязла си нарочно в корала? Господи, дори и градска жена не би сторила нещо толкова глупаво.

— Момчетата бяха разочаровани, че бяха загубили възможността да работят за теб. Брет каза, че някои от тях може да липсват утре сутринта. Страхувах се, че ако имат коне, по-лесно ще решат да избягат. Казват, че тук има само открити равнини и индианци, решени да избият възможно най-много заселници.

— Това не е причина да освободиш конете.

— За мен причината беше достатъчно добра.

Джейк не се опита да спори с нея. Всеки, който би влязъл в корала, когато там бе и Соутуут, сигурно би си изгубил ума.

— Мат не иска да се връща в сиропиталището — заяви Уил. — Там направо побесняват, задето той не говори. Понякога го и бият.

— Ще намеря някого, който ще ви вземе и двамата — отвърна Изабел. — Някой, който няма да бие Мат само защото не иска да говори.

— И как ще направиш това? — попита предизвикателно Джейк.

Не можеше да си представи какво означава да знаеш, че не принадлежиш никъде, че можеш да бъдеш даден на някого, да бъдеш взет от него и после даден на някого друго само поради нечий каприз.

— Това не те засяга — отвърна Изабел, като поклати глава в израз, че е по-добре той да гледа своята собствена работа. След това тя се насочи към огъня. Когато той я последва, тя се отпрати към къщата.

Мат бе сложил още сухи дърва в огъня и правеше кафе. Момчето изглеждаше, че има вродено шесто чувство, и знаеше какво е нужно да се направи в следния момент. Докато Джейк го наблюдаваше как слага боба във врящата вода, разбра, че единственото, от което момчето има нужда, за да заживее отново нормално, е спокойна и приятелска среда.

— Малко оставаше конят да я стъпче.

Джейк се обърна и застана очи в очи с Мърсър Уилиъмс, краката му все още бяха вързани с верига към едното колело на фургона.

— Тя се притеснява много повече за момчетата, отколкото за себе си — каза Джейк. — Ако ти беше истински мъж, щеше да й помагаш.

В отговор Мърсър само сви рамене.

— Работата ми е да ги откарам при онези фермери или обратно в затвора. Друго не ме интересува.

— Затвор ли? — Джейк знаеше, че това не са никакви невинни хлапета, но не си бе представял, че ще се стигне чак дотам да ги откарат в затвора.

— Поне половината от тях ще трябва да отидат там.

— Мат Хаскинс?

— Най-вероятно.

— Ами брат му Уил?

Мърсър отново сви рамене с безразличие.

— Ще го дадат на някого. Той е добро дете, не е като брат си. Разбира се, както съм вързан и не мога да направя нищо, поне половината от момчетата ще избягат. Така ще е най-добре, ако питаш мен. В такъв случай ще мога да се върна в Остин, а мис Дейвънпорт може да се омъжи като всяка нормална жена.

Джейк не можеше да каже кое му харесва по-малко — начинът, по който Мърсър говори за момчетата, или изразът в очите му, когато говореше за Изабел. Като знаеше какви мисли преминават през ума на този негодник, Джейк изпитваше страшно желание да заби юмрука си в лицето му. Не можеше ли това копеле да види, че Изабел е прекалено добра за такива като него?

Прекалено добра е и за такива като теб, помисли си Джейк. Тя можеше да прилича на ледена принцеса, но той всъщност бе започнал да си мисли по какъв начин би могъл да стопи студенината ѝ. Ще е истински глупак, ако си мисли, че тя ще се съгласи да приеме такъв обикновен човек като него, дори и ако той я освободи от отговорността за тези сираци. Тя принадлежеше към доброто общество, а той не.

С ужасяваща ругатня Джейк се отправи към къщата. Когато влезе в стаята, Бък бе седнал в леглото и говореше с Изабел.

— Искam тези момчета — заяви Джейк.

Бък и Изабел едновременно се обърнаха към него.

— При всички положения ще ми трябват седем от тях — продължи той. — Не знам какво ще правя с малките, но Люк Атмор може да се справя сносно с конете. Предполагам, че не след дълго ще стане напълно самостоятелен.

— И аз мога да яздя — обади се Бък.

След това момчето се изправи на крака. Беше висок почти колкото Джейк и слаб като върлина, но все още залиташе, изтощен от раните и побоя.

— Ще паднеш от седлото при първия полъх на вятъра. Още повече, ако започнеш да се движиш, раните на гърба ти ще се отворят. А след това мис Дейвънпорт ще каже, че съм жесток и безчувствен.

При тези думи Изабел почувства как се изчервява. Страните ѝ пламнаха. Сигурно щеше да бъде страшно изненадана, ако знаеше колко бе красива.

— Не мисля, че си жесток и безчувствен. Казах, че не изпитваш съчувствие към момчетата.

— Те не се нуждаят от съчувствие, а от самоуважение.

— Съгласна съм — каза тя. — По обратния път към Остин се надявам да намеря някого, който ще им даде работа, за да могат да получат и самоуважението си.

— И как мислиш да направиш това?

— Ще спирам във всяко едно селище. Ще говоря с кмета или с председателя на Градския съвет. Ще пусна обяви.

— Това ще е същото, както да пуснеш обяви за роби за продан.

— Имаш ли по-добро предложение.

— Току-що ти го казах.

— Не мога да го приема.

— Господи, никога не съм срещал по-твърдоглава жена!

— Може да съм твърдоглава, но не съм неразумна. През по-голямата част от нощта обмислях предложението ти и все още мисля, че не е подходящо.

— Какво не е наред, ако аз взема момчетата?

Тя се поколеба.

— Хайде, изплюй камъчето. След това, което вече каза, не може да е по-лошо.

Изабел накрая събра сили и продължи:

— Момчетата се нуждаят от прилична храна, чисти дрехи, подходящо място за живеене, редовни навици, все неща, които може да осигури единствено жена. Тъй като си мисля, че един ден всички те ще се оженят, няма нужда да придобиват твоите предразсъдъци към жените. Нито пък има нужда да усвояват твоето презрение към правилата в обществото. Тексас няма да е вечно дива пустош.

Джейк не помнеше никога да е бил по-ядосан на някоя жена. Беше я пуснал да влезе в ранчото му, беше ѝ позволил да напълни леглото му с мръсни момчета, беше ги оставил да се позабавляват, като

укротяват конете му. Дори ѝ беше предложил да я освободи от повечето тревоги, а тя не искаше, защото не го приемаше като пример за подражание.

— И какво мислиш, че ще направя? Ще ги отведа в някой публичен дом?

— Разбира се, че не! — отвърна разпалено тя, а бузите ѝ се покриха с още по-ярка червенина. — Но тези момчета се нуждаят от някого, който да ги харесва, който дори би могъл да се научи да ги обича. Ти не можеш да направиш това. Намираш, че всяко чувство е признак на слабост.

— Тогава защо не дойдеш с мен, за да се увериш, че се отнасям с тях с цялата любов и нежност, за която копнеят крехките им души?

Джейк не можеше да повярва, че бе позволил на гнева да вземе връх и да го накара да изрече нещо толкова глупаво! Нищо не би могло да бъде по-лошо от това да трябва да мъкне Изабел по целия път до Санта Фе.

— Няма нужда да ставаш саркастичен, мистър Максуел.

— Не ставам саркастичен.

Не, но затова пък ставаше глупак. Надяваше се тя категорично да отхвърли предложението му.

— Напротив, ставаш. Знаеш, че нямаш никакво намерение да вземеш Брет и Бък. Жестоко е да застанеш пред него и да му заявиш, че ще го оставиш.

Той просто *трябваше* да получи тези момчета. Без значение какво ще трябва да направи или обещае.

— Тогава доведи всички, до последното! — почти изкрещя той. — Е, нямам книжки с приказки да им чета вечер, но тук някъде трябва да има библия. Това ще трябва да свърши работа.

Изабел се изправи, а на лицето ѝ бе изписан израз на царствено неодобрение.

— Отказвам да стоя тук, а ти да ми се подиграваш. Ако нямаш нищо против да се отместиш, искам да изляза!

Джейк отстъпи крачка встрани, покланяйки се ниско, докато Изабел минаваше покрай него.

— Разбира се, Ваше Величество. Всичко, каквото пожелаете, Ваше Величество. Позволете ми да легна на пода, така че да минете по гърба ми, Ваше Величество.

Изабел му хвърли яростен поглед, след което бързо излезе. Джейк се изправи, като очакваше да се почувства по-добре, задето бе затворил устата на тази надменна жена. Но чувстваше единствено разочарование. *Той трябваше да получи тези момчета!*

— Наистина ли възнамеряваш да направиш това, което каза? — попита Бък.

— Какво?

— Че ще вземеш всички, дори и мен.

Джейк понечи да каже, че ще направи всичко, само и само да получи няколко ръце в повече, но един поглед към Бък го накара да осъзнае, че вземането на тези момчета щеше да означава много повече от просто наемане на работници. Животът им щеше да бъде в неговите ръце, също като онези момчета през войната.

Джейк си спомни с болка за онези момчета, които бе обучавал, с които бе положил всички усилия, за да ги опази живи, а някои от тях бяха малко по-големи от Чет и Нощния ястреб. Те бяха дошли при него, преливащи от желание да се бият за каузата. Трябваше да защитават домовете си, семействата, които ги обичаха, начина на живот, който обичаха. Те принадлежаха някъде, имаше за какво да се бият, къде да се завърнат.

А тези момчета тук нямаха нищо.

Бък бе покрит с рани и синини, дрехите му висяха на парцали. Джейк не мислеше, че момчето тежи повече от сто и десет фунта. Поне месец нямаше да е в състояние да върши никаква работа. Но душата се отразяваше в очите му. Там беше надеждата. Както и страхът. В лицето на Джейк виждаше своя спасител.

На Джейк не му се искаше да го виждат в такава светлина, но не можеше да обърне гръб на Бък. Нямаше непоклатимата увереност на Нощния ястреб, нито зрелостта на Чет, нито пък височината на Шон. Не се бе откъснал от света като Мат. Стоеше пред Джейк гол, безпомощен, неспособен да скрие това, което чувстваше, това, от което се страхуваше. Все още имаше желание да се бори, да продължи да опитва. Ако го принудеха да се върне обратно в системата, щеше да се бори, докато един ден не се намереше някой да го убие.

Джейк не можеше да позволи това да се случи с Бък или с Мат и Уил, или с когото и да било от другите.

— Ще поема всичко вместо теб, ако мис Дейвънпорт се съгласи да се погрижи за храната.

Бък рязко отвори вратата, спъна се и щеше да падне, толкова бе нетърпелив да намери Изабел. Джейк знаеше, че шансът тя да приеме предложението му беше по-малък от едно на милион. Но ако наистина трябваше да накара деветте момчета да прекарат говедата през индианската територия, някой трябваше да му помага.

Когато Джейк излезе навън, половината от момчетата вече се бяха събрали около Бък, за да чуят за какво беше всичката тази врява. Изабел се взираше в Джейк и като че ли не вярваше на онова, което виждаше. Това го накара да се почувства, сякаш панталоните му бяха разкопчани.

— Няма да ти позволя да тормозиш момчетата по този начин — каза тя, когато той се приближи до нея. — Вече ти казах защо те не могат да заминат.

Какво го бе накарало да направи такова предложение? Нима се бе надявал, че тя щеше толкова да се безпокои за тях, че да ги последва, въпреки че не го харесваше? Или просто не можеше да остави тези момчета на по-лоша съдба от живота, който можеше да им осигури, макар и той да криеше немалко рискове? Замисли се за белезите на Бък, за очите на Мат, за наивността на Уил.

— Опасенията ти ще отпаднат, ако дойдеш да се увериш, че се отнасям с тях с вниманието, на което държиш.

— Знаеш, че не мога да замина. Трябва да се връщам на работа.

— Защо?

— Защото съм учителка. Така си изкарвам хляба.

— Невинаги си била учителка. А и няма закон, който да те задължава да останеш такава до края на живота си.

— Може би не, но това е единственото, което мога да правя.

— Мислех, че си загрижена за тези момчета и би направила всичко, за да им помогнеш.

— Така е.

— Предложих им да се погрижа за тях. Единственото, за което те моля, е да бъдеш нашият готвач.

— Невъзможно.

— Защо?

— Не мога да готвя.

— Всяка жена може да готви.

— Аз не мога. Никога не съм се учила.

— Щом тези момчета могат да се научат да пасат говеда, ти навярно ще можеш да се научиш да готвиш.

— Не е прилично млада неомъжена жена да пътува с толкова много мъже — възрази Изабел.

— Мисли за тях като за свои деца.

— А за теб като за мой съпруг?

— Боже опази! — възкликна Джейк.

Уил и Пит започнаха да се кикотят, а някои от по-големите момчета се подсмихнаха.

— Хайде, мис Дейвънпорт! — помоли я Бък. — Няма да позволим да ви се случи нищо лошо.

— Това не помага, момче — каза Джейк. — Тя се страхува, че и ти ще се превърнеш в част от проблема.

— Аз? — извика Бък. После, когато проумя за какво ставаше дума, се изчерви.

Изабел пребледня.

— Отвратителен си!

— Припиши го на кравите. Трудно е да се държиш прилично, след като цял ден си ругал на воля опърничавите говеда.

— Това не е никакво извинение!

— Не съм си го и помислял.

— Никой няма да ви тревожи, мис — каза Чет Атмор. — Аз и брат ми ще се погрижим за това. Ще спите във фургона, както и досега.

— Благодаря, Чет, но въпросът не е само до благоприличие или готвене, или къде ще спя. Аз си имам работа. Не мога просто да изчезна, без да дам обяснение.

— Мърсър може да го даде, ако в това е проблемът — каза Джейк.

Изабел се вгледа в изпълнените с надежда и очакване лица на момчетата и хвърли гневен поглед към Джейк.

— Невъзможно е. След едно такова пътуване с репутацията ми ще бъде свършено.

По лицата на момчетата Джейк видя разбиране, а миг след това — постепенно увяхващи надежди. Но отказа да се предаде.

— Защо не оставиш момчетата да решат? Може би ще им хареса да работят за мен, въпреки че им давам лош пример, повече отколкото да се върнат в сиропиталището.

— Кой от нас ще вземеш? — попита Бък.

— Сигурна ли си, че няма да промениш решението си? — обърна се Джейк към Изабел.

В отговор тя само поклати глава.

— Братята Атмор, Ястреба, Шон и Мат. Съжалявам — каза Джейк, когато видя разочарованието в погледа на Бък.

— Трябва да тръгна само след седмица. Не мога да взема никого, който още отсега да не може да прекара на седлото осемнайсет часа на денонощие. Имаш късмет, че изобщо си жив.

Бък не отговори.

— Люк и аз можем да работим и за теб — каза Чет.

— Аз също — добави Нощния ястреб.

Шон също кимна в знак на съгласие, но не изглеждаше щастлив от такава възможност.

— Няма да застанете против желанието им, нали? — обърна се Джейк към Изабел.

Можеше ясно да види, че тя се бори със себе си. Тя му нямаше доверие и най-вече доверие в това, как ще се отнася със скъпоценните ѝ сираци. Не мислеше, че е достатъчно добър за тях. Не знаеше защо тя си мислеше, че би им сторил нещо по-лошо от това, което вече бяха преживели, но тя нямаше да намери никой, който да се грижи за тях така, както тя искаше. Жалко, че самата тя не можеше да ги осинови. Не биха ѝ позволили да направи това, но ако можеше, Джейк бе сигурен, че тя ще го направи.

Джейк се чудеше защо бе толкова самопожертвувателна спрямо момчетата и толкова критично настроена към самия него. Може би си мислеше, че хлапетата могат да бъдат спасени. Колкото до самия него, никой не би могъл да го принуди да живее по друг начин.

— Не, няма да ги карам насила да се върнат в Остин — каза тя накрая. — Всички, които искат, могат да дойдат с теб.

Джейк изпусна въздишка на облекчение. Имаше възможност да спаси стадото си, както и някои от момчетата. Но не можеше истински да се зарадва на успеха си, защото Изабел изглеждаше толкова разстроена и нещастна.

Болеше го, че тя се чувства по този начин, след като позволи на някои от момчетата да заминат с него. Хората винаги се бяха отнасяли с уважение към него, от време на време дори му се възхищаваха. Неприятно му беше, че тя не виждаше откъд липсата на маниери качествата, които другите бяха видели у него. Беше научена да се възхищава у един мъж на неща, които Джейк никога не би могъл да притежава. Колкото по-скоро приемеше това, толкова по-бързо щеше да я изхвърли от ума си.

— Не е необходимо да изглеждаш така, като че ли подписваш смъртните им присъди — отбеляза той. — Ще направя всичко по силите си момчетата да пристигнат в Санта Фе без драскотина.

— Сигурна съм, че ще го направиш, но на мен ще ми липсват. Досега не бях си давала сметка колко съм се привързала към тях.

Обаче той нямаше да ѝ липсва. Сигурно щеше да бъде страшно доволна, когато той си тръгне. Сигурно тя с облекчение щеше да си мисли, че никога повече няма да го види.

— Веднага щом се съмне, си вземете по един кон от корала — каза той на момчетата. — Ще се нуждаем от около трийсет коня повече. Ще намерите свободни седла в склада.

Шон погледна към Пит и се поколеба.

— Тръгвай! — каза Пит.

— Мис Дейвънпорт твърди, че има друг план. Освен това аз съм твърде малък, за да помогна.

— Ще се върнем ли тук довечера? — обърна се Шон към Джейк.

— Да.

— Ще ти помогна да хванеш конете — отвърна той и рязко се обърна.

— Мат няма да дойде — рече Уил. — Той никъде не тръгва без мен.

— Вие сте твърде млади — каза Джейк, като с всяка изречена дума все повече и повече се чувстваше като подлец. — Нищо чудно да ме арестуват за отвличане на деца.

— Мат няма да тръгне без мен — повтори Уил.

Джейк осъзна, че Уил се страхуваше да не бъде изоставен от брат си.

— Мис Дейвънпорт ще остане тук с вас. Тя няма да позволи нищо да ви се случи.

На Джейк му се стори, че Мат го гледаше по-втрещено от обикновено, но не можеше да определи дали действително беше така. После болката отново се появи.

— Няма да чакам повече — каза твърдо Джейк, като се ядосваше сам на себе си, задето толкова настояваше Мат също да отиде с тях. — От теб зависи.

Мат не помръдна.

Не помръдна дори когато пукна зората и те започнаха да изнасят седлата от бараката. Стоеше все така и когато изведоха конете от корала. Когато препуснаха, за да догонят и хванат конете, Джейк погледна през рамо, но Мат стоеше неподвижно на мястото си.

По дяволите!

Изабел беше неспокойна през цялата утрин. Момчетата се държаха, сякаш бяха пропилили и последния си шанс в живота. Сигурно се чувстваха така, защото бяха оставени в задните редици.

Мърсър бе избягал през нощта. Щеше да пристигне в Остин преди нея. Чудеше се какво щеше да каже той в агенцията и на училищното настоятелство. Може би трябваше да се разтревожи, но сега имаше по-сериозни опасения относно момчетата и това като че ли нямаше значение. Изпрати Бък да си ляга. Той трябваше да възстанови силите си. Никой нямаше да го вземе, докато беше толкова слаб.

В крайна сметка се бе убедила, че никой нямаше да вземе тези деца само за да ги обича и да им даде приличен дом. Сигурно всички щяха да гледат на тях по същия начин както Джейк и фермерите. Те виждаха в тяхно лице единствено роби. Джейк смяташе, че бяха бъдещи престъпници.

А сега те бяха още момчета, които изглеждаха добре, бяха умни и способни, макар и невинаги съвсем послушни. Заслужаваха своя шанс.

Те имаха шанс, но ти им го отне.

Изабел се насили да изтрие тази мисъл от ума си. Всъщност Джейк Максвел не желаше тя да отиде с тях. За него нямаше нищо по-ужасно от това тя да приеме. Бе го видяла в очите му, когато той направи предложението си.

Както и да е, тя не можеше да отиде. Не знаеше нищо за готвенето на полеви условия и на лагерен огън. Нямаше и къде да се усамоти нито за миг. Щеше да изгори от слънцето и лицето ѝ щеше да се покрие с лунички. А и вероятно щеше да бъде изнасилена и убита от индианци.

За миг се почуди дали трябваше да позволи на което и да е от момчетата да тръгне. Но ако имаше човек, който да е в състояние да ги преведе живи и здрави през индианската територия, това беше Джейк Максвел. Като че ли още усещаше хватката на силните му ръце. Сякаш бе железен. Вероятно бяха останали синини.

Може би щеше да бъде привлекателен, ако се изкъпеше и се избърснеше. Изабел не харесваше бради. Те я караха да си представя човек, който е неискрен, който лъже и мами. Не че се опитваше да припише тези пороци на Джейк. Неговият най-голям грях бе, че изцяло пренебрегваше чувствата на другите хора, особено нейните.

Това беше още една причина да се замисли дали да отиде с него. След седмица в неговата компания щеше да бъде ужасно объркана и нервите ѝ щяха да бъдат опънати до краен предел. Не можеше да си представи на какво щеше да прилича след три или четири месеца.

Или години!

Не знаеше защо ѝ хрумна тази мисъл. По-добре беше да я хванат и измъчват индианците, отколкото да прекара и година с Джейк Максвел.

Уил се приближи до нея.

— Ще се върнем ли в Остин? — попита угрижено той.

Изабел мразеше да признава грешките си, но не можеше да си позволи да поддържа илюзии за настояще, в което вече никой не вярваше.

— Страхувам се, че засега нямаме друг избор.

Уил я гледаше с огромните си сини очи. Невинното му като на ангел лице и русата му коса, която падаше над очите му, я накараха да се почувства, сякаш правеше най-голямата грешка в живота си. Как не успя да намери дом за това прекрасно дете?

— Опитах се да накарам Мат да тръгне с онзи човек, но той не искаше.

— Защо? — попита Изабел.

— Не зная. — Сянка от страх премина по лицето на Уил.

Изабел подозираше, че знаеше истината, която не можеше да изрече на глас. Почувства се засрамена. Уил беше само едно дете, но вече бе принуден да направи един тежък избор и да накара Мат да замине за свое собствено добро. Детето имаше повече смелост на осем години, отколкото тя имаше на двайсет и три. Когато се нагърби със задачата да намери дом за тези деца, знаеше, че нямаше да бъде никак лесно.

Страхуваше се, че ще изгуби работата си, но трябваше да признае пред себе си, че повече се страхуваше за Джейк. Бе ужасена, ако трябваше да бъде точна. Не го одобряваше, но бе впечатлена. Мислите ѝ се връщаха към него много по-често, отколкото бе необходимо.

Беше много развълнувана, когато той ѝ предложи да замине с него. Казваше си, че трябва да издържи, защото скоро щеше да бъде отново в Остин. После се замисли за ръцете му, за силата му и почти се съгласи да го последва.

Не знаеше каква власт имаше той над чувствата ѝ, но знаеше, че бе опасен. Сигурна беше, че ако остане край него, душевният ѝ мир щеше да бъде нарушен. Въпреки яда и разочарованието ѝ, привличането ставаше все по-силно и по-силно.

Това я смущаваше и безпокоеше. Тя бе силна и чувствителна, жена, която разчиташе само на себе си. Бе преживяла загубата на единствения си близък човек, бе живяла две години в сиропиталище, бе срещала мъже, които имаха наум много повече от подкрепа и помощ, после се справи и по време на войната. Сигурно щеше да преживее и моментното увлечение по Джейк Максвел.

Но не беше моментно. Нещо в нея се преобръщаше в негово присъствие. Чувстваше странно и обезпокоително свиване под лъжичката.

Трябваше да мисли за момчетата, не за себе си. Замисли се за друго решение, но не успя да открие такова. Или Джейк, или никой.

Успокои се, когато момчетата се върнаха с трийсетина коня. Бе изненадана, когато Джейк се отправи към нея веднага, след като прибраха конете в корала. Това ѝ даде възможност да пристъпи към изпълнение на своето решение, преди отново да се разколебае.

— Денят беше чудесен! — каза той. — Ще оставим най-добрите, а останалите ще върнем.

— По-добре ще е да задържиш всичките. Приемам твоето предложение. Всички отиваме в Санта Фе.

ГЛАВА 7

Тя изглеждаше така нещастна, сякаш се принасяше в жертва. Като мъченица. По дяволите, наистина се мислеше за такава. Той се почуди дали Изабел не мислеше, че целомъдрието ѝ бе в опасност. Леденият ѝ поглед изглеждаше по-студен отвсякога.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Не мога да принудя момчетата да се върнат обратно в Остин. Мисля, че ти с нищо не си по-лош от другите хора, които биха ги взели.

Тя го погледна в очите и задържа погледа си. Трябваше да ѝ повярва. Не беше страхлива. Хвърли обидата направо в лицето му.

— Ще вземеш всички, нали, дори Бък?

Сигурно се бе побъркал. Сам трябваше да кара стадо говеда и да го преведе през индианската територия, а вземаше със себе си половин дузина деца, които едва ли можеха да яздят, със сигурност не можеха да стрелят, не знаеха нищо за кравите и живота в прерията — и всичко това заради една ледена принцеса, която дори тексаското слънце не можеше да разтопи.

Но у нея се криеше жена. Можеше да я почувства. Трябваше да намери начин да достигне до нежността, която тя така старателно криеше зад дебелината стена от лед. Знаеше, че беше там, защото момчетата бяха успели да я получат.

— Да, дори Бък — отвърна той.

Уил и Пит хванаха Изабел за ръцете и започнаха да подскачат от радост. На устните ѝ се появи колеблива усмивка.

Джейк харесваше усмивката ѝ — тя променяше лицето ѝ, но Изабел не се усмихваше често. Чудеше се дали въобще някога е била щастлива, дали ѝ се е случвало истински да се порадва на живота. Имаше чувството, че тя винаги бе поставяла на първо място доброто си възпитание и приличното държание и не си бе позволила да опита вкуса на безгрижието. Искаше му се да можеше да я накара да се усмихва по начина, по който момчетата вече бяха успели. Щеше да му

бъде приятно поне веднъж да я види да изостави преценките си за това как да прави всичко свършено и да направи нещо естествено. Желаше да я види да тича през тревата с пола, вдигната над коленете, да газии в някой поток, да се разхожда в дъжда, да бере цветя, докато тревите още тежаха от роса. Бе сигурен, че всичко това щеше да й хареса, ако се решише да си го позволи. Една жена с гореща кръв бе затворена зад стени от лед. Трябваше да бъде така. В противен случай едва ли мисълта за нея би имала такова въздействие върху него.

Момчетата също значеха много за него, но тях можеше да изостави, след като веднъж уредеше живота им. Но не беше сигурен, че можеше да изостави Изабел. Продължаваше да открива у нея неща, които му харесваха. Особено много му харесваше как дрехите стояха като излети по тялото ѝ, поради което тя винаги изглеждаше спретната и хубава. Не се мотаеше безцелно и не се предаваше в битката с живота. Бе решена да се бори докрай и със зъби и нокти да си проправи път. Това му харесваше. В голяма степен му напомняше за него самия.

Изабел вдигна очи към него, а ръката ѝ почиваше на рамото на Уил.

— Сигурно съзнаваш, че даде обещание да вземеш всички момчета. Това означава, че не можеш да зарежеш някои от тях след няколко дни.

— Казах, че ще ги взема, нали? Може да не съм идеален, но поне не си пристъпвам думата.

— Не исках да те засягам на чест, мистър Максвел. Просто се притеснявах от непостоянството на твоя нрав.

Изглеждаше, сякаш тя наистина се бе загрижила да не засегне чувствата му. Трябваше да ѝ покаже как стояха нещата по този въпрос. Нямахме чувства, които можеше да засегне. Той не притежаваше такива от години насам.

— Не можеш да ме засегнеш на каквото и да поискаш, каквото и да означава това, но трябва да знаеш, че аз държа на думата си. Сега ти трябва да удържиш своята. Ние с момчетата трябва да прегледаме конете, а докато се занимаваме с това, ти можеш да приготвиш нещо за вечеря.

— Явно си забравил, че не мога да готвя. Нуждая се от Мат, за да ме научи.

— Вземи някой от тези малки хлапаци, Уил или Пит.

— Не можеш да ги наричаш *малки хлапаци*. И без това самоуважението им е вече достатъчно засегнато.

— Но те са малки хлапаци.

— Още една причина да не ги наричаш така.

— Нека изясним нещата още сега. Нямам време да се замислям над всяка дума, която казвам. И ако не им харесва как ги наричам, то тогава просто ще им се наложи да свикнат.

— Да, нека ги изясним — рече Изабел и се приближи към него, като го гледаше в очите яростно като майка, която се опитваше да защити детето си. — Или ще се съобразяваш с чувствата на момчетата, или ще си имаш работа с мен!

Джейк се разсмя. В тази ситуация не можеше да направи нищо друго.

— Госпожице, докато карам хиляда непокорни крави стотици мили през прашните равнини, едва ли ще намеря време да се занимавам с теб. Когато тръгнат, ще трябва да внимаваме да не ги изгубим. А когато индианците започнат да ни преследват, ще се наложи да спасяваме кожата си.

— Затова започни отсега, докато все още имаш време — отвърна бързо Изабел. — Можеш да започнеш с речника си. Няма да търпя псувни.

— Няма да търпиш... — Джейк не можа да довърши изречението си.

Тази малка, слаба и безпомощна жена стоеше тук пред него и си позволяваше да му казва какво да прави. Беше голям инат. Едва ли имаше някакъв смисъл да говори с нея.

— Разбира се, госпожице, всичко, което кажеш.

— Името ми е мис Дейвънпорт.

— Ще те наричам Изабел.

— Няма да отговарям.

— А ти ще ме наричаш Джейк.

— В никакъв случай.

— Добре, поне няма да ми се налага да слушам бръцолевенето ти. — Той си тръгна, но почти веднага се обърна. — Храната трябва да е готова преди мръкване. За индианците е твърде лесно да забележат огъня в тъмното.

Ужасът, който се изписа в очите ѝ, заличи гнева му. Невероятно бе как една жена можеше да се променя моментално от дива котка в едно мило и безпомощно същество, което гледа така, че на човек му се искаше само да го прегърне и да каже, че всичко щеше да бъде наред. Това трябваше да се забрани със закон.

— За втори път споменавах индианците, мистър Максуел. Наистина ли са вражески настроени?

— Да, мадам. Ако, разбира се, си представяш убиването, скалпирането и осакатяването като вражеско отношение.

— В такъв случай дали е разумно да откараш кравите си в Ню Мексико? Няма ли да е по-добре да отидем в Сейнт Луис или в Ню Орлианс?

— Щеше да е разумно, ако можех да ги отведа там, но индианци има и по пътя оттук до Сейнт Луис. А по пътя до Ню Орлианс има бели, които са по-лоши и от индианците. Мисля, че шансовете ни са най-добри в Ню Мексико.

Тя очевидно не се успокои.

— Така стоят нещата, мадам. А прекарването на кравите е единственият начин за препитание, който мога да измисля.

Изглеждаше изплашена, а също и замислена. Джейк виждаше, че тя съжалява, задето бе взела подобно решение. В крайна сметка щеше да каже какво възнамеряваше да прави.

— Предполагам, че ще е най-добре да се заема с вечерята. Имаш ли някакви провизии?

— Не бих казал.

— Има достатъчно говеждо.

— Ако го изядем, няма да мога да го продам.

Джейк се отправи към корала. Не искаше да ѝ казва, че провизиите му почти бяха свършили, а нямаше пари да закупи други.

— Мистър Максуел.

Той спря и се обърна.

— Наричай ме Джейк.

— Какво ще правиш с тези момчета, когато стигнем в Санта Фе?

— попита тя, като упорито отказваше да го нарича с малкото му име.

— Не зная.

— Ако не можеш да им намериш осиновители, трябва да ги задържиш и да им намираш работа. Сделката беше такава.

— Ще помисля върху това. Но ако го направя, и ти ще трябва да останеш.

Тя се вцепени. Бе очаквала всичко друго, но не и това. Всъщност и той не бе го очаквал.

Джейк спря коня си и загледа Нощния ястреб, Мат, Чет и Шон, които показваха на конете какво беше да имаш ездач на гърба си. Бяха си проправили път през половината стадо. Утре по обяд щяха да приключат и с другата половина от стадото. Някои от тези коне не бяха яздени сигурно от момента, когато той замина на война. Щеше да отнеме няколко дни, ако не и седмица, докато отново привикнеха със седлата. После щеше да има по седем-осем коня за всяко момче, което можеше да язди. Той бе недоволен, че не можеше да се пребори с вълнението, което кипеше у него. Щеше да успее. Щеше да изведе от Тексас достатъчно говеда, за да може да започне отначало някъде другаде. Два чифта ръце не бяха достатъчни, за да може да отведе голямо стадо до Ню Мексико, но пък, от друга страна, неговото не беше голямо.

Искрено се надяваше поне някои от момчетата да можеха да се задържат на седлото, без да се наложи да завързва краката им под корема на коня. Люк Атмор се справяше добре и му помагаше доста с конете. Джейк се чудеше дали да не му повери грижата за тях. Не знаеше какво да прави с Брет Нолън. Момчето обикаляше корала и гледаше, но все още стоеше на разстояние. Никога не поиска да поизяди и не предложи помощта си. А беше голямо момче — Изабел бе казала, че е на дванайсет. Джейк имаше планове за него.

Бък беше на седемнайсет и със сигурност знаеше да язди. Точно сега момчето не можеше да направи нещо повече от това да стане от леглото и да се облегне на оградата, но в очите му имаше блясък, който Джейк харесваше.

Сърцето на Джейк се сви, когато Уил се покатери на оградата и затича към него. Момчето явно не осъзнаваше каква опасност представляваха полудивите коне, които тичаха из корала.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Джейк. — Не виждаш ли конете? Могат да те наранят.

— Искам да ме научиш да яздя.

— А защо не помагаш на Изабел?

— Събирането на дърва и носенето на вода са работа на Брет.

— Утре ще те науча. А сега се обръщай и... — Джейк се канеше да му каже да се върне обратно при Изабел, но точно в този момент стадото зави и се отправи към детето.

— Вдигни ръце! — извика той и се приведе на седлото.

Уил послушно вдигна ръце над главата си. Джейк метна момчето на седлото пред себе си. Едва успя да избяга с коня си от пътя на препускащото стадо.

— Виж! — каза Джейк, като нарочно отхвърли мисълта за това, което можеше да се случи. — Можеха да те прегазят.

— Просто исках да се науча да яздя като Мат — отвърна Уил.

Ангелската красота и страхът, изписан по лицето на детето, уталожиха гнева на Джейк.

— Добре, но при едно условие.

— Какво?

— Ще правиш всичко точно както ти кажа. Не само повечето неща. Всичко. И ще го правиш веднага, без да задаваш въпроси.

Това явно не се хареса много на Уил. Обърна се на седлото така, че да може да погледне Джейк в очите.

— Защо?

Джейк никога не си бе представял, че ще седи на гърба на коня си всред корала и ще обяснява на едно осемгодишно дете, че се опитва да спаси живота му. Погледна към Изабел, която правеше нещо над огъня. Нищо подобно нямаше да се случи, ако тя не се бе появила.

— Конете и кравите са диви животни — обясни той. — Те не обичат да ги затварят в корали, нито да ги яздят, нито да ги отвеждат далеч от домовете им. Борят се срещу това и нараняват хората. Ти трябва да се съобразяваш с правилата.

— Добре, но ти ще ме научиш да яздя.

— Ще започнем утре, ако имам време.

Нямаше да има. Щеше да бъде голям късмет, ако успееше да приключи с конете и започнеше да работи с говедата.

— Защо да не започнем още сега? Вече и без това съм на коня.

Джейк се разсмя.

— Не мисля, че корал, пълен с разярени коне, е най-доброто място за такива уроци.

— Ти няма да допуснеш да падна.

Не, нямаше. И както се казваше в една хубава стара поговорка, железото трябваше да се кове, докато бе горещо. Сигурен бе, че Уил никога нямаше да желае ездата по-силно отсега.

— Добре. Първото нещо, което трябва да научиш, е как да оседлаваш коня си, но си мисля, че това може да почака.

— Искам да го карам — каза Уил.

Джейк отново се разсмя.

— Хвани юздите точно пред ръцете ми.

— Не може ли само аз да ги държа?

— Още не. Ако искаш да тръгне наляво, леко дръпни юздите с лявата си ръка.

Уил рязко дръпна юздите.

— Казах леко. Ако дърпаш така, конят ще те хвърли в някое аройо.

— Какво е аройо?

— Дълбока яма.

Уил леко изтегли юздата и конят плавно зави наляво.

— Сега надясно — каза Джейк.

Уил отново дръпна и конят послушно зави надясно.

— Как го караш да тръгва напред?

— Свиваш крака и го смушкваш.

Уил издаде странен звук и започна да се върти на седлото.

— Не тръгва.

Конят тръгна веднага след сигнала на Джейк.

— Защо не иска да го направи заради мен?

— Ще го направи. Да накараш коня да тръгне, е нещо много лесно — каза Джейк, докато си проправяше път през корала. — Трудното е да го накараш да направи това, което искаш от него.

— Искам онзи кон — рече Уил и посочи към един бял жребец, който тичаше наоколо.

Беше полубрат на Соутуут.

— Не още. Ще започнем с нещо по-малко.

Стигнаха до оградата и видяха Пит да тича към тях. Изглеждаше изненадан да види, че Уил яздеше заедно с Джейк. Приличаше на зеленооко ревниво чудовище и това накара Джейк да се разсмее.

— Мис Дейвънпорт казва, че е време за вечеря — обяви Пит. —
Защо позволяваш на Уил да язди?

— Той ме учи да яздя — отвърна Уил.

— Аз вече мога да яздя, но не много добре — каза Пит. — Ще научиш ли и мен?

— Разбира се.

Защо не? Въобще си нямаше друга работа, освен да учи хлапаци да яздят огромни коне и да гонят крави, чиито телета бяха по-големи от тях. Джейк махна на другите момчета в корала, а в това време Уил се спусна на земята и хукна като куршум.

— Отивам да кажа на мис Дейвънпорт — извика той.

— Аз също — добави Пит, като се стараеше да не изостава от приятеля си.

Джейк поклати глава, като се чудеше в какво се бе забъркал.

— Време за вечеря — каза на другите момчета, когато те се приближиха. — Не сваляйте седлата. Това ще напомня на конете какво е ездата. След като се нахраним, ще пояздим и ще отидем да видим какво става със стадото.

Възнамеряваше да вземе тези момчета със себе си на следващия ден следобед, за да ги научи да събират кравите. А и искаше да види колко добре можеха да яздят. След като знаеше със сигурност това, вече щеше да може да отдели време и да реши какво да прави с останалите.

Три от момчетата скочиха от седлата веднага. За миг очите на Мат се присвиха и той задържа погледа си върху Джейк. Това бе толкова неочаквано, че той нямаше възможност да установи със сигурност какво бе чувството, което за миг просветна в тези изучаващи очи. Можеше да се закълне, че това бе гняв, дори омраза, но пък, от друга страна, нямаше смисъл. Нямаше причина Мат да се сърди на Джейк, още повече да го мрази.

Всичко изчезна толкова бързо, че Джейк вече започваше да се съмнява, че въобще нещо бе видял. Въпреки това бе потресен. Мат бе една от причините да се реши да вземе със себе си тези момчета. Никога нямаше да забрави как стоеше и чакаше Соутуут да го прегази. Джейк беше сигурен, че можеше да му помогне, но не и ако Мат го мразеше.

Мат слезе от седлото, прескочи оградата на корала и се запъти към лагера, без да се обръща назад. Учуден, Джейк гледаше след него. После се отърси от странното чувство, скочи от коня и се отправи към лагера.

Бе нетърпелив да вечеря. След като целия ден бе прекарал на седлото, наистина бе огладнял. Особено много му се искаше да изпие чаша кафе, което да отмие праха, залепнал по гърлото му.

Можеше да готви — бе се научил по време на войната — но само толкова, колкото да не умре от глад. Не бе ял прилично, приготвено от жена, ядене, откакто майка му бе починала.

Миризмата на прегоряло месо бе първото нещо, което му подсказа, че нещата нямаше да бъдат такива, каквито си ги бе представял. Второто нещо бе това, че момчетата се колебаеха да поемат чиниите, които им подаваха. Изражението на лицето на Изабел беше третото.

Погледна към съдържанието на чиниите и отстъпи. Месото беше овъглено. Но в крайна сметка той бе решил, че беше месо. Бобените зърна изглеждаха като черни острови сред кален поток. Опита се да набоде едно на вилцата си. Бяха твърди като мрамор и подвижни. Зърното подскочи и падна на земята няколко фута по-нататък.

— Ти ли сготви това? — попита той, ядосан и разочарован.

— Разбира се — отвърна Изабел. — Горещи са, нали?

Можеше да се каже, че бе изнервена, но дори не беше погледнала към момчетата.

— Твърди са като скали.

— Сготвих преди повече от половин час.

— Не е кой знае колко отдавна. Колко време ги кисна?

— Нима е трябвало да ги кисна? Те не бяха мръсни.

— О, боже! Тя наистина не умее да готви! Това е сушен фасул. Трябва да се кисне цял ден!

— Крещиш — каза тя с равен глас, сякаш поправяше някое дете за пакост, която беше сторило.

— Естествено, че ще крещя. Ако ти бях сервираш въглени и сух боб, и ти щеше да крещиш.

— Това е бекон.

— Може и да е било някога бекон, но в момента е въглен!

— Отново крещиш.

— Ако ми обещаеш да превърнеш това в нещо, което поне малко да прилича на бекон, аз ти обещавам да престана да крещя.

— Сигурно няма да е толкова лошо, ако се изстърже нагарът — каза Чет.

— И малко да се посоли — добави брат му.

— Сигурно отвътре е сурово.

— Станало е — рече Чет. — Проверих.

Джейк се взираше в братята Атмор. Чудеше се защо някой не бе ги осиновил още преди години. Бяха руси, с атлетична физика, приличаха си като близнаци и можеха да лъжат без и окото им да мигне. Това ядене не ставаше и за куче, а те и двамата много добре знаеха това.

— Налей ми малко кафе — каза Джейк. — Може би ще мога да го оправя.

Веднага разбра, че кафето бе слабо. Вкусът потвърди подозренията му.

— Изхвърлила си старата утайка.

— Разбира се.

— Казах ти да не я изхвърляш.

— Отказвам да пия кафе от стара утайка. — Тя беше възмутена.

— Тогава ще се наложи да правиш две джезвета кафе.

— Това е смешно.

— Съгласен съм. Трябва да се научиш да пиеш прилично кафе.

— Аз правя прилично кафе.

— Ако ще се учиш да правиш тексаско кафе, на първо място трябва да изхвърляш само една трета от старата утайка, не повече. После добавяш шепа прясно кафе и го вариш. Когато стане черно, е готово за пиене.

— Звучи ми като рецепта за кал.

— Може би, но пък става хубаво кафе. Няма ли нещо друго?

Трябваше да има, иначе щяха да гладуват.

— Бисквити и пай — отвърна Изабел.

Ако и те приличаха на бекон и фасула, въобще не искаше и да си помисля за тях. Счука зърната в съдината.

— Остави я на огъня. С малко късмет ще го изядем на закуска. Направи ли сос?

— Не зная как.

Като мърмореше псувни, без дори да се постарее да се крие, Джейк се опитваше да отстрани нагара от месото. Трябваше да признае, че месото наистина изглеждаше малко като бекон. Джейк опита една хапка. По дяволите, беше твърдо като подметка.

— По дяволите, жено, това е ужасно.

— Предупредих те, че не мога да готвя.

ГЛАВА 8

Изабел подаде на Джейк две питки. Той дори не изчака да изстинат. Напълно забрави за прегорялото месо, а веднага пхна едната в устата си. Беше много гореща и опари езика му, но зъбите му се впиха в хрупкавата кафява коричка и меката бяла сърцевина. Докато дъвчеше, вдъхваше с наслада апетитния аромат. Не спря, докато не изяде и двете питки. Месото остана недокоснато в чинията му.

— Как? — бе единственото, което можеше да каже.

— Леля ми умря, когато бях на шестнайсет години — обясни тя. — Нямам други роднини, затова ме пратиха в сиропиталище. Давах на всеки от нас по някаква работа. Научиха ме да правя питки и да пека ябълков пай.

— Но ако можеш да правиш такъв хляб...

— Би трябвало да мога да приготвям и бекон — довърши тя вместо него.

Джейк кимна в знак на съгласие.

— Никога не ми позволяваха да приготвям нищо друго. Когато напуснах сиропиталището, работих все на места, където храната ми бе осигурена.

Уил се отпусна на земята до Джейк. Беше сложил своята порция месо между две питки. Дори и неговите остри зъби трудно разкъсваха препеченото месо.

— Имаш ли конфитюр? — попита той с пълна уста.

— В къщата би могло и да се намери — отвърна Джейк.

— Аз ще отида да видя — предложи Пит и преди някой да е успял да каже нещо, той вече тичаше към къщата.

— Всяка жена казва така. По този начин, когато пригответи нещо и го сервира изискано, човек ще си помисли, че е направила нещо чудесно.

— Аз не лъжа.

Джейк погледна още веднъж в чинията си и всички надежди, че в следващите дни ще яде храна, приготвена от умела женска ръка, се

изпариха.

— Така изглежда. Въобще нищо ли не можеш да готвиш?

— Мога. Питки — отвърна Изабел.

Отговорът ѝ не допринесе с нищо за подобряване на настроението му. На открито нищо не се приготвяше по-трудно от питки. През войната, който можеше да приготвя наистина хубави питки, нямаше нужда да върши нищо друго. Приятелите му с радост изпълняваха и неговите задължения само заради удоволствието да хапнат хубави питки.

— Тогава ми подай две — каза той. — Може би ще успея да преглътна този бекон, ако го сложа между две големи питки.

— Не е необходимо да го ядеш, щом не искаш.

— Напротив, необходимо е. Укротяването на коне е трудна работа. Още по-трудна е да се събира голямо стадо едър добитък. Трябва да изядем храната, независимо от качествата ѝ, или ще трябва да гладуваме.

— Ако просто оставяш Мат тук, докато аз...

— Не мога да се лиша от Мат. Станаха ли готови питките?

— Така мисля — Изабел вдигна капака на преносимата походна фурна и обонянието на Джейк бе атакувано от божествен аромат. В дъното на фурната имаше две дузини от най-хубавите питки, които бе виждал в живота си.

Както изглежда, никой друг нямаше желание да стане. Всички се бяха разпръснали, поддържайки известно разстояние помежду си. Джейк нямаше никаква представа, как ще успее да сплоти тези момчета и да направи от тях един екип, за да работят заедно, да рискуват живота си един за друг. Те всички бяха като непознати, събрани на едно място по някаква случайност, и всички търсещи възможност да избягат.

Към какво? Къде? Към нищо и никъде, ако той не им помогнеше.

— Намерих го! — извика победоносно Пит, като изтича от къщата и се спря пред Джейк — Искаш ли малко?

— Не.

— Аз пък искам. — Уил протегна чинията си.

Пит предложи конфитюр на Шон, след това и на другите момчета.

— Погрижи се да остане малко и за Уил — каза Изабел.

— Но аз отидох и го донесох — възпротиви се Пит.

— Но идеята беше на Уил. Ако не остане, всички вие трябва да отделите по малко за него.

Джейк осъзна, че би трябвало да е безнадеждно тъп, за да не осъзнае, че Пит нарочно оставяше Уил за края, надявайки се, че за него няма да има от конфитюра. Когато всички, които искаха конфитюр, си отсипаха, Пит направи същото, и то в прекалено щедра доза. След това постави буркана пред Уил.

— Ето — каза той, взе чинията си и седна от другата страна на Джейк.

Погледите, които си размениха двете момчета, не бяха никак приятелски. Изабел погледна въпросително Джейк, който само сви рамене в отговор.

— Има още питки — каза тя, след което отвори и втората пещ.

Само след миг Уил бе скочил на крака.

— Подайте ми няколко и за Джейк — каза той.

— Той не те е молил да му носиш питки — обади се Пит.

— Това е последната доза за тази вечер — намеси се Изабел, преди Уил да е успял да отговори. — Вие двамата ще получите само по две.

Уил зае отново мястото си, подаде питките на Джейк, след това сипа с лъжицата последния конфитюр от буркана.

— Но ти взе всичко — запротестира Пит.

— А за мен нямаше достатъчно — отвърна Уил.

— Преди да вземеш последното парче или част от нещо — обади се Изабел, — трябва да попиташ другите дали някой не иска още.

— Тогава за мен не би останало нищо.

— Раздели конфитюра си с Пит — продължи тя.

На Уил това изобщо не се хареса. Погледна към Джейк, като очевидно се надяваше, че той ще отмени нареждането на Изабел.

— Мисля, че е справедливо — каза Джейк. Всъщност Джейк не виждаше защо Уил да не вземе всичкия останал конфитюр. Беше достатъчно ловък, за да го вземе, докато все още имаше. Този принцип на подялбата го смущаваше. Това твърде много му приличаше на воплите на хора, които в живота си не бяха свършили и грам работа, а искаха дял от това, което по-работливите им съседи бяха успели да придобият. Това прекалено много му напомняше за проклетите

фермери, които идваха, заграбваха кравите и земята му, за която семейството му се бе сражавало с индианците преди дваисет години.

— Подай ми чинията си — обърна се Изабел към Уил.

Пит направи грешката да се опита да вземе поне две трети от конфитюра. С див вой Уил се хвърли към него. Наоколо се разхвърчаха чинии и вилици, докато двете момчета се налагаха с юмруци точно пред Джейк. Той ги раздели.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите, глупаци такива? — изрева Джейк.

Фактът, че целият се бе изцапал със сладко, с нищо не му помагаше да обуздае нрава си или поне да говори по-прилично.

— Той се опита да ми вземе сладкото.

— Ти го взе всичкото.

— Аз го поисках.

— Аз го получих.

Джейк принуди двете момчета да седнат.

— Първият от вас, който направи дори само едно движение към другия, ще полети направо в потока.

Момчетата се взираха едно в друго, но не смееха да направят опит и да видят дали Джейк щеше да изпълни закана си.

— Не съм сигурен, че ми допада начинът на подялбата — каза Джейк. — Струва ми се, че щом Уил пръв се е докопал до сладкото, той трябва и да го задържи.

Погледна към Изабел с тъгълчето на окото си. Можеше да им каже, че тя не беше съгласна, но имаше нещо друго предвид.

— Но, от друга страна, бих казал, че не е било правилно да вземеш повече от половината. Хич не се опитвай да се измъкнеш — каза Джейк, когато Пит се опита да каже нещо. — Направихте го точно пред мен. А сега ме слушайте и двамата — рече той на двете деца, които го гледаха в очите. — Очаквах, че от време на време ще има сбивания. Това е съвсем естествено, когато на едно място съберат толкова много момчета. Но кражби няма да има. Не съм напълно сигурен какво точно ще направя, но без съмнение втори път няма да има. Ще си държите ръцете далеч от онова, което не ви принадлежи. Ако имате нужда от нещо, с което не разполагате, елате при мен или Изабел, намерете си го по нормален начин или просто минете без него. Има ли въпроси?

Мълчание.

— Сега вие двамата ще изчистите мръсотията, която направихте, и ще се извините на Изабел, задето изхвърлихте храната.

— Уил трябва да направи това — възрази Пит. — Той ми удари чинията.

— Без възражения. И ако някога отново искате да се качите на гърба на някой от моите коне, никога вече няма да правите така.

Момчетата се извиниха, вдигнаха чиниите си и ги измиха.

— А сега, мадам, стори ми се, че спомена нещо за десерт...

— Ябълков пай — отвърна Изабел.

— Защо не го раздадеш? Пит въобще не иска. Вече съвсем е преял.

Изабел взе един нож и нарязва пая на десет тънки парчета. Щеше му се да ѝ каже, че следващия път трябваше да направи два пая. Да предложиш на мъж такова невзрачно парче, беше направо обида.

Джейк знаеше, че Изабел беше много ядосана, защото му поднесе пая, без дори да го погледне, но сега се тревожеше много повече за Мат. Момчето не се бе намесило, когато боят започна. Още беше разстроен, задето Джейк издърпа Уил на седлото пред себе си. Също така не бе доволен, че Уил седна точно до Джейк. Всичко бе тъкмо обратното на онова, което Джейк бе очаквал. Не знаеше какво се въртеше в главата на момчето, но беше сигурен, че нямаше да му хареса.

Изабел не искаше пай. Бе твърде ядосана на Джейк, за да яде. Този мъж нямаше чувства. Пред него стояха две момчета, които едва стигаха до височината на кръста му, а той се отнасяше с тях сурово като с възрастни. Не знаеше ли колко дълбоко можеше да нарани тези деца? Как бе израсъл, без да се научи да поделя? И как можеше да нарича това кражба? Пит едва ли щеше да се опита да си вземе толкова много, ако не ревнуваше така силно Джейк. Тя наистина не разбираше. Уил винаги стоеше до брат си, а Пит не се отделяше от Шон. А сега двете момчета се биеха за вниманието на Джейк. Това нямаше да трае дълго, не и след като той се отнесе към тях по този начин. Трябваше да си поговори с мистър Максвел веднага след като имаха възможност да останат насаме. Изчака, докато той се отправи към корала, за да оседлае коня си, и го последва.

— Мистър Максвел.

Той нито отговори, нито се обърна.

— Мистър Максвел, искам да поговоря с теб.

Пак никакъв отговор. Тя го последва до коня му и застана точно пред него.

— Не чу ли, че те виках?

— О! — отвърна съвсем невинно. — Мислех, че викаш някого на име мистър Максвел. Аз се казвам Джейк.

— Знаеш, че не одобрявам фамилиарните обръщения.

— Невинаги ти определяш правилата. Това е моето ранчо.

— Добре съзнавам това, но не бих искала да даваш лош пример на момчетата.

— Мисля, че те знаят много повече за лошите примери от теб самата.

— Точно в това е проблемът. Те знаят почти всичко за лошите неща и почти нищо за добрите.

— Да, а едно от хубавите неща, които човек може да направи, е сам да избере как да го наричат. Или ме наричай Джейк, или няма да се обръщам. Това е. Можеш да го приемеш, или не, твоя работа.

На Изабел ѝ се искаше да се завърти на пети и да си тръгне, но знаеше, че при Джейк този жест щеше да отиде на вятъра.

— Добре, ще те наричам Джейк, когато сме насаме, но пред момчетата ще продължа да се обръщам към теб с мистър Максвел.

— Значи ли това, че дълго време ще оставаме сами?

Знаеше, че Джейк се опитваше да я дразни, но вече бе започнала да си мисли, че да бъде с него нямаше да бъде чак толкова лошо, колкото си бе мислила отначало. Всъщност Джейк бе точно обратното на онова, което намираше достойно за възхищение у един мъж.

— Искан да останем сами, колкото да си поговорим за твоето отношение към Пит и Уил.

— А аз си помислих, че е заради моята незначителна особа.

— Мистър Максвел, ти...

— Как се казвам?

— Джейк. — Тя не знаеше защо ѝ бе така трудно да произнеса това име. — Не мога да проумея как можеш да ставаш непоносимо жесток. Това е против човешката природа.

— Кога съм бил жесток?

Гледаше я, сякаш наистина не знаеше какво имаше предвид.

— Когато не позволи на Пит да си изяде десерта. Когато нарече децата глупаци.

— А ти какво искаш да направя? Да ги наградя, че ме омазаха целия със сладко?

Изабел видя, че желанието на Джейк да я дразни се бе изпарило. Сега изражението му приличаше на онова, което бе видяла, когато ѝ бе казал, че жени като нея нямат работа в ранчото.

— Не, но не трябваше да лишаваш Пит от пая, докато другите ядяха пред него.

— Всички други момчета не се бяха опитали да откраднат сладкото на Уил.

— Той не крадеше.

— А ти как наричаш това да вземеш нещо, което не ти принадлежи?

— Просто се опита да вземе малко повече от своя дял.

— Което означава, че се е опитал да вземе онова, което не му принадлежи. Най-употребяваното определение на кражбата.

— Мистър Максуел... Джейк, това е сладко, а не крави или пари.

— А, значи е правилно да отнемаш неща, които не ти принадлежат, само защото не са твърде скъпи? Искаш да кажеш, че може да ми открадне ботушите, но не и коня, така ли?

— Не стигай до крайности, нуждаеш се от ботушите си.

— Добре, да речем, че може да ми вземе бельото, стига да не пипа шапката ми.

Изабел усети, че се изчервява.

— Мислех си, че считаш и бельото си за нещо важно.

— Не и в това горещо време. Точно тази сутрин се чудех дали да не го сваля.

Изабел реши, че разговорът продължаваше в посока, която щеше да я накара да се почувства неудобно.

— Говорим принципно.

— Точно така. Когато вземеш нещо, което не е твое, независимо колко е незначително, това е кражба.

— Виждам, че няма смисъл да споря с теб.

— Мадам, това няма нищо общо със спора. Виждал съм как застрелват хора само заради начина, по който изглеждат, или заради

това, как са погледнали някого. В такъв случай едно гребване с лъжица в чуждо сладко е нещо много важно.

— Много си суров — каза тя, след като се убеди, че бе безполезно да го уговаря. — Пит е само едно дете.

— А ти какво би предпочела да направя?

— Да му поговориш, да му обясниш, че когато вземаш повече, отколкото ти се полага, това предизвиква неприязнени чувства у другите.

— Мадам, къде си израсла?

Изабел бе изненадана от въпроса.

— Савана.

— Налагало ли ти се е някога да спиш на земята, да се грижиш за добитъка, който се е пръснал из храсталака, и същевременно да се ослушваш, да не би да дойде някой индианец и да те скалпира през нощта?

— Разбира се, че не, но...

— Умна жена като теб вече би трябвало да е разбрала, че тук се играе по други правила.

Знаеше, че той въобще не я смяташе за умна.

— Правилата за приличие и добро държание би трябвало да се еднакви навсякъде.

— Сигурно щяха да бъдат, ако хората имаха време да се замислят над това. Но сега аз съм много по-загрижен да опазя главите на тези момчета на раменете им, отколкото да ги превръщам в префинени джентълмени. Не бива да се докосва конят, седлото, одеялото, пушката, храната или нищо, което принадлежи на друг човек, защото в противен случай той ще си помисли, че искаш да ги откраднеш, и ще те убие. Освен това трябва да научат и много други уроци, преди да са готови да оцеляват. Те също няма да ти харесат.

— Просто искам да ги науча на някакви обноски и, доколкото мога, да запълня празнините, които се дължат на липсата на дом и семейство.

— Предполагам, че е така, но и нищо не разбирам от възпитанието на момчета. Всичко, което познавам, са конете, кравите и тези хълмове. Момчетата ще се нуждаят от всичко, на което мога да ги науча, за да отведем стадото в Ню Мексико. Само трябва да се надяваш да учат бързо, защото тези познания ще са единственото, което ще

стои между тях и някои ситуации, за които дори разказът ще преобърне стомаха ти.

Изабел знаеше, че той наистина мисли това, което казва. Тя му бе натрапила момчетата и себе си. Бе приел, защото се нуждаеше от тях, но едва ли възнамеряваше да отиде по-далеч.

— Ако ми обясниш защо правиш всичко това, ще се опитам да разбера — каза тя. — Не твърдя, че ще одобря, нито че няма да ти възразявам понякога, но ще се опитам да разбера.

— Предполагам, че това е всичко, което един мъж може да иска. — Джейк се настани по-удобно на седлото. — Сега по-добре си лягай. Съмва се отчайващо рано.

— Ще се върнеш ли тази вечер?

Страхуваше се, че думите ѝ щяха да прозвучат, сякаш искаше той да се върне.

— Не, но ще съм тук за закуска. И помни: не слагай повече от шепа прясно кафе в кафеника.

Докато гледаше след него, Изабел си мислеше за превратностите на съдбата, които бяха хвърлили тези момчета в ръцете на този човек. Нямах ли да бъде по-добре, ако се върнеха в Остин. Може би щеше да намери някого, който разбираше повече от отглеждането на деца. Напълно възможно бе, но никой нямаше да прибере всички момчета. Не смееше да си помисли дори какво щеше да се случи с Бък, ако го върнеха обратно. За добро или зло, те бяха намерили своето място при Джейк Максвел.

Чудеше се за себе си. Щеше ли да успее да овладее напрежението между нея и Джейк? Безполезно бе да твърди, че той не я привлича. Щеше да бъде постоянно край него, да го вижда полугол и запотен, мокрите му дрехи щяха да прилепват плътно до тялото му и да разкриват всяка извивка. Не можеше да се успокои и да потисне желанията си и мисълта, че скоро щеше да си отиде.

Почувства, че мускулите на корема ѝ се свиха. Тя бе много повече в опасност, отколкото момчетата.

На Изабел ѝ се стори, че някой я повика, но когато отвори очи, все още беше тъмно. Затвори ги и се върна към съня.

— Изабел!

Този път не можеше да има грешка. Някой я викаше. Уви се с одеялото, за да се предпази от нощния хлад, и седна. Въздъхна и се уви още по-плътно, когато видя Джейк да се подсмихва над страничната стена на колата.

— Време е да започнеш да приготвяш закуската — каза той.

Изабел още не можеше да се осъзнае, но чувстваше, че все още бе твърде рано, за да започне да готви.

— Колко е часът?

— Четири.

Сигурно беше откачил. А и момчетата едва ли бяха гладни в този ранен час. Метна одеялото върху раменете си и пак си легна.

— Събуди ме в седем.

— Готвачът трябва да става в четири часа. Работниците трябва да са се нахранили и да са се качили на седлата до изгрев-слънце.

Явно се шегуваше, но на нея не ѝ беше до смях.

— Ние работим на дневна светлина. Не мога да си позволя да пропиляя нито един час.

Говореше сериозно. Действително очакваше от нея да стане и да се пребори с тенджерите, макар че едва можеше да вижда ръцете си.

— По-добре побързай, когато момчетата се събудят, сигурно ще искат да хапнат.

— Не, няма. Те всички ще помагат.

— Отсега нататък това ще се промени. Те ще спят, докато ги извикаш за закуска.

Изабел отметна одеялото. Бе напълно облечена, но от сутрешния хлад зъбите ѝ започнаха да тракат.

— А ти какво ще правиш? — попита тя.

— Връщам се в леглото — отвърна той, а усмивката му беше направо зла.

— Направи го и ще бъдеш полят с гореща мазнина — рече тя, докато ставаше.

— Нямах ли чувство за хумор? — подразни я той.

— Не виждам нищо смешно в това да пържа бекон в четири часа сутринта. Ще ти хареса, когато направя кафето с утайките от три дни.

— Не си ги изхвърлила, нали?

Бе изкушена да му каже, че ги е хвърлила в огъня.

— Да, запазих тези отвратителни неща.

Той въздъхна с облекчение. Предложи ѝ ръка, за да слезе от каруцата. Тя не я пое. Макар да не се беше събудила напълно, не си позволяваше да се довери на себе си и да го докосне.

— Това е твоето кафе — каза тя и се обърна, после тръгна към следите от последния лагерен огън. — Заслужаваш да го пиеш по начина, по който ти харесва, пък дори и да не може да се пие.

Той се разсмя.

— Винаги държиш да имаш последната дума, нали?

Забележката му я свари неподготвена. Никога през живота ѝ никой не бе очаквал от нея да изрази мнението си, нито пък ѝ бе позволявал да го стори.

— Лош навик ли е това?

Джейк се усмихна.

— Освен когато аз искам да имам последната дума.

Дори в четири сутринта усмивката му можеше да запали пламък у нея. Чудеше се защо не се усмихваше по-често. Просто бе невъзможно да му се ядоса.

— Можеш да имаш последната дума, когато се отнася за крави и коне. Моята последна дума е за готвенето и момчетата.

Нямаше да отстъпи и да му позволи да прави каквото си поиска. Беше отговорна за тези деца. Щеше да го държи под око и да следи всичко, което правеше.

— Ще видим — каза той.

Искаше да каже, че това няма да го бъде.

Нямаше дърва. Бяха изгорили всичко, преди да си легнат. Джейк отиде до колибата и взе една брадва.

— Хайде — каза, когато се върна. — Аз ще ги насека, а ти ги събери.

— Къде?

— Край потока.

На Изабел въобще не ѝ допадаше идеята да отиде под дебелиите сенки на дърветата, но бе решена да не показва страха си пред Джейк. Полата ѝ се закачи за един нисък храст. Когато я освободи, Джейк вече се бе скрил между дърветата. Беше сама. За миг изпита истински страх. Не знаеше нищо за дивата природа. И нямаше никаква работа тук!

Чу звука на брадвата. Почувства как напрежението я напусна.

— Хайде! Тук има много дърва.

— Къде си? Нищо не виждам.

Той се появи из черната като мастило тъма под дърветата.

— Тук.

Изабел осъзна, че прекалено много бърза да отиде при него.

— Хвани ръката ми! Пред теб има един пън.

Изабел се изкушаваше да мине сама, но нищо не виждаше в тъмнината. Отстъпи и протегна ръка. Неговата беше голяма и груба, пръстите му бяха невероятно силни. Джейк беше част от тази земя, където необузданата природа така силно я плашеше.

В навеса от растителност имаше пролуки, през които се процеждаше лунната светлина. Когато очите ѝ се приспособиха, тя се учуди колко ясно можеше да вижда Джейк, достатъчно ясно, за да бъде омагьосана от силата на тялото му, докато той размахваше брадвата. Около него хвърчаха трески и тя побърза да ги събере в полата си. Работата ѝ помагаше да забрави, че бе сама с него. Сякаш за секунда той нацепи наръч дърва.

— Натовари ме.

— Какво?

— Нареди дървата върху ръцете ми.

Изабел се вцепени. Не знаеше какво я бе накарало да замръзне. Може би начинът, по който я гледаше, с прямота, която все пак ѝ харесваше. А може би беше заради разкопчаната му риза, която разкриваше голяма част от широките му мускулести гърди. Сигурно беше и поради неочакваната близост в този момент. И най-вероятно бе осъзнала голямата самота, която я съпътстваше през целия ѝ живот.

Каквото и да беше, всичко около Джейк изглеждаше различно. А той си беше същият. Бе толкова странно, че тя самата се учудва защо се държи срамежливо като дебютантка преди първия си бал.

Не престана да го гледа, докато вървяха под дърветата. Бе шокирана, когато осъзна, че не на погледите му реагираше така, а на самото му физическо присъствие.

Тялото му.

Тази мисъл бе причината да я облеят топли вълни. Бе сигурна, че се е изчервила. Тя бе израснала сред светското общество в Савана. Една дама трябваше да обръща внимание на такива важни неща като

характера на мъжа, надеждите му, дори миналото на семейството му, но никога не трябваше и да си помисля за тялото му.

Изабел се опита да се убеди, че е сгрешила в преценката си за това, какво бе почувствала, и че се е дължало на сънливостта. Но когато Джейк забърза напред и беше няколко крачки пред нея, тя се улови, че разглежда с нескрит интерес широките му рамене, стегнатите му задни части, мускулестите бедра, които така изпълваха панталоните му, че ръбовете им щяха да се пръснат.

Не, не грешеше. Гледката събуждаше една част от нейното същество, за която дори не бе подозирала, че съществува. Каква беше тази жена, която щеше да върви след мъж и да зяпа в захлас задните му части, като знаеше, че това предизвиква неконтролируемо и странно чувство у нея, като някаква невидима птица, която кацаше по краищата на нервите ѝ, докато накрая не я подлудеше съвсем?

Успокои се, когато стигнаха в лагера и видя момчетата, които спяха, скупчени едно до друго. Мат беше буден. Очевидно бе решил да я научи как се приготвя беконът. Бе смутена, но несъмнено спокойна.

— Знаеш ли как се пали огън? — попита Джейк. Преди да успее да му обясни, че бе запалила повече огънове, отколкото можеше да си представи, той се зае с работата.

— Ще ти покажа — каза и взе треските от нея. — Ела тук и гледай!

Тя не искаше. Трябваше да избяга, да се отдалечи от чувствата, които ѝ отнемаха възможността да мисли и я караха да изглупява. Може би ако успееше да се съсредоточи върху работата, щеше да забрави, че той беше толкова близо.

Джейк рови в пепелта, докато намери въглени, които все още бяха горещи. Обели малко кора, направи я на дребни късчета, после я хвърли върху въглените. Започна да подухва върху тях, докато се нажежиха до червено. Духна по-силно и хвърли още кора. От купчинката започна да се издига дим.

— Сега опитай ти — каза той.

Тя бе принудена да коленичи до него, рамо до рамо. Едва можеше да си поеме въздух, камо ли да разпалва огъня.

— Може и по-добре от това.

Изабел трябваше да се облегне на него и да се наведе, иначе щеше да падне. Вече съвсем не можеше да диша.

— Ето така.

Той духна силно и продължително, докато тънкото пламъче отново се появи. Джейк го подхрани с още трески и скоро огънят беше готов.

— Най-лесно е, когато дървата са сухи. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш сама следващия път?

— Да.

Когато той не беше толкова близо, тя щеше да може да диша. Когато не я гледаше с такъв глад в очите. Беше виждала и друг път този поглед и знаеше какво означаваше той. Джейк Максвел я желаше.

За миг Изабел бе готова да побегне.

ГЛАВА 9

Когато за пръв път мъж я погледна по този начин, Изабел трябваше да се бори за честта си. Той я бе дебнал дълго време, погледът му я бе следвал навсякъде, а тя бе живяла в постоянен страх.

По това време бе гувернантка в един много богат дом в Ню Орлианс. Строгото обучение на леля Деидре ѝ помогна да се справи отлично със задълженията, и в един момент Изабел си мислеше, че бе намерила идеалната работа. След това обаче Хенри Дюпланж се завърна от Париж и всичко се промени.

Той смяташе прислужничките за лесна плячка, а тя всъщност не беше нищо друго, освен прислужничка. Той мислеше, че всеки отказ от нейна страна е всъщност свенлив начин да измъкне от него все повече и по-скъпи подаръци. Дюпланж просто не можеше да повярва, че някой в нейното положение ще намери ухажването му за непристойно. Една нощ той дойде в стаята ѝ пиан и се опита да я изнасили. Час по-късно Изабел, седнала в един дилижанс, се прибираще в града. Зад себе си оставяше съпруг с няколко кървящи драскотини по лицето, съпруга, надаваща истерични писъци, деца, объркани, смутени и уплашени, тъй като не знаеха какво бе причинило толкова много шум посред нощ, и прислуга, която надничаше скришом от стаите си.

Тогава изразът в очите на Хенри бе същият като този на Джейк сега. Изабел никога нямаше да го забрави. Наблюдаваше внимателно Джейк, но той продължи да се занимава с момчетата, като им помагаше да изберат конете за следващия ден. Докато Люк бе на потока, за да напои конете, Джейк помогна на момчетата да подберат и подготвят хамутите и амунициите на животните. И през цялото време отговаряше на цял порой въпроси от Уил и Пит.

Постепенно страхът ѝ се уталожи. Джейк я желаше, но никога нямаше да се опита да я вкара насила в леглото си.

Закуската беше по-добра от предишния ден. Кафето все още бе твърде слабо, беконът и бобът — прекалено твърди, но питките бяха

чудесни. Пит претърси отново кухнята на Джейк и откри още един буркан с конфитюр. Изабел сама го разреди между момчетата, тъй като искаше да избегне ново стълкновение. Направи грешката да погледне към Джейк, когато отмерваше дажбата на Уил, и видя, че в очите му играят весели пламъчета.

Сигурно би направила някоя саркастична забележка, ако все още не се чувстваше потресена от предишната си реакция към него. Установи, че отвръща на усмивката му. След това извърна смутено поглед.

— Агенцията не е трябвало да се опитва да настанява тези момчета при фермерите — каза Джейк. — Трябвало е да им построят една къща — с формата на обувка, ако правилно си спомням — и да ти ги дадат всичките.

Изабел искаше да повярва, че Джейк ѝ прави комплимент по този начин. Искаше да повярва, че той я смята за способна да свърши правилно поне едно нещо. Но това едва ли бе много вероятно.

— Никога нямаше да позволят такова нещо. Биха казали, че това не е благоприлично.

Беше удивена да види, че усмивката изчезва от лицето му. Всъщност той изглеждаше така, като че собственото му чувство за благоприличие е било оскърбено.

— Дяволски си права. Не можеш да стоиш затворена в една къща с момчета като... — Той неволно хвърли поглед към Чет Атмор. — На тяхната възраст.

Изабел се запита дали той наистина си мисли, че тя ще се поддаде на чара на Чет. Висок шест фута и надарен с добре развито, почти мъжко телосложение, момчето бе учудващо зряло за своите четиринадесет години. Но пък такъв беше и тринадесетгодишният Мат — рус, синеок, изглеждащ дори по-добре от Чет, макар че не притежаваше неговата чувственост. Но и двамата бяха просто момчета. Изабел не чувстваше и искрица от онова желание, което лумваше в нея всеки път, когато погледнеше към Джейк.

— Трябваше да те изпратят обратно в Остин — заяви Джейк.

— Аз пък не бих тръгнала.

— Никога не съм си и помислял, че ще го направиш. — Джейк се изправи. — Взимам момчетата от екипа. Отиваме в лагера, за да ги

науча как да събират говеда, които нямат никакво желание да бъдат събрани в стадо.

— Вземи и мен — извика Уил.

— И мен. — Пит нямаше никакво намерение да остане по-назад.

— Не днес — отвърна Джейк. — По-големите момчета ще заемат цялото ми време. Не мисля, че на Изабел ще ѝ хареса, ако ги върна с изпочупени ръце и крака.

— Очаквам от теб да се грижиш за тях като за собствени синове.

— Ако имах син, той нямаше да се нуждае някой да се грижи за него.

Изабел бе засегнала гордостта му. Той бе човек, който не обичаше да признава, че се нуждае от помощ, особено от жена и куп момчета.

— Аз мога да яздя — извика Бък.

— Не! — възпротиви се веднага Изабел.

— На твоето място не бих се притеснявал толкова.

Джейк обходи с поглед всяка част от тялото на Бък.

Изабел забеляза, че момчето се опита да се изправи, с цел да изглежда по-високо под изучаващия поглед на Джейк. Знаеше, че бе накърнена гордостта му, тъй като бе най-голям от момчетата, а трябваше да бъде оставен с малките и неспособните.

— Имаш нужда поне от още един ден почивка. Раните на гърба ти трябва да зараснат — каза Джейк. — Все още си твърде слаб.

Бък изобщо не остана доволен от това решение, но го прие. Не можеше да се каже обаче същото за Уил. Той последва Джейк до корала, като през цялото време го умоляваше да го вземе.

— Ако се държиш добре, тази вечер ще ти позволя да яздиш някой от конете.

Това не задоволи Уил, но все пак молбите му станаха някак по-вяли. В този момент Изабел взе решение. Момчетата бяха вече на седлата, когато достигна корала.

— Искам да дойда с теб — заяви тя.

Джейк я погледна смаяно, като очевидно си мислеше, че е полудяла.

— Не можете да дойдете и да гоните говеда — обади се Шон, изказвайки на глас мнението и на другите момчета.

— Нямам никакво намерение да гоня говеда — отвърна Изабел.
— Искам да видя естеството на работата, която очакваш да вършат тези момчета. — Последните думи бяха предназначени за Джейк.

— Нямам време да се занимавам със зрители — отсече Джейк.
— Това е работен лагер, а не място за жена, която дори няма кон.

— Тогава ме научи да яздя.

— Нямам време. Още повече, невъзможно е да се научиш, облечена с рокля.

Изабел изобщо не се бе замисляла за облеклото си.

— Мога да управлявам фургона.

— Оттук до лагера има най-малко две „аройо“, през които не можеш да прекараш фургона.

— Ще го направя.

— Ще се изгубиш.

— Можеш да ми покажеш пътя.

— Ще ми отнеме твърде много време.

— Тогава някое от момчетата може да ми покаже.

— Те не познават пътя. Освен това не можеш да оставиш малките момчета сами.

— Изобщо не си имал намерение да ме вземеш.

— Не и днес.

— Ще трябва да си поговорим за това — настоя тя.

— Разбира се.

Джейк се отдалечи, нетърпелив, както си помисли Изабел, да се махне, преди да го е помолила за нещо друго. Той си мислеше, че е спечелил. Но тя не бе намерила свое място в обществото в Савана и не бе оцеляла при ужасните условия в сиропиталището, не беше избягала от Хенри Дюпланж с непокътната невинност, за да бъде победена от един ранчero, за когото бе много по-удобно да живее на открито, отколкото в къщата си.

Джейк Максвел трябваше да учи много, за да разбере жените от Савана.

— Това няма да му хареса — каза Уил, ситнейки до Изабел.

— Направо ще превърти — добави Пит, като очевидно очакваше с нетърпение бурята, която щеше да се разрази между тях.

— Точно на това се надявам — отвърна Изабел. — Но мистър Максвел е зрял човек и не би показал такава липса на контрол.

Както се оказа обаче, бе сбъркала.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изрева той, когато я видя. — И защо си довела и малките нехранимайковци?

Джейк не слезе от коня, а препусна направо към тях. Уил и Пит се отстраниха от пътя му. Изабел отказа да се отмести дори когато почувства горещия дъх на коня върху страната си.

— Дойдох да видя какво правите в този лагер — отвърна тя толкова спокойно, колкото бе възможно при тези обстоятелства. — Тъй като се оказа невъзможно да използвам кон или фургона, за да стигнем дотук, реших да вървим пеша.

— Проклятие, жено, разстоянието е почти три мили. Нищо чудно да получиш топлинен удар.

Пътят наистина бе дълъг. Краката я боляха ужасно и тя отдавна се бе отказала да се преструва, че по роклята ѝ няма петна от пот.

— Жените съвсем не са така крехки, както, изглежда, си мислите, мистър Максвел, дори и тези от Савана. — Изабел се огледа наоколо, надявайки се да намери някаква сянка или място, където би могла да седне. Не видя нищо такова. Боже господи, как можеше Джейк да живее тук? Какво правеше, когато вали дъжд? Или сняг?

— Ще трябва да се върнеш.

— Ако си мислиш, че след като ми отне цял час, за да стигна дотук, просто ще се обърна и ще си тръгна, значи ти си този, който може да получи топлинен удар.

— Кога ще експлодира? — попита шепнешком Уил. Той продължаваше да стои близо до Изабел, въпреки че Пит вече се бе отдалечил в посоката на шума, който идваше иззад боровете.

— Какво каза той? — настоя Джейк.

— Пит предрече, че ще избухнеш в ужасен гняв, когато ме видиш. Уил чака с нетърпение фойерверките. Надявам се, че няма да го разочароваш.

Изабел бе потна, изморена и ядосана, но при реакцията на Джейк неволно се разсмя. Той изглеждаше така, като че щеше да се пръсне, вероятно изпълнен с грубост и не много ласкателни неща, които искаше да ѝ каже. Изабел не знаеше дали това е гордост, или обикновено мъжко нежелание да нагрубява жена, но той успя да

овладее чувствата си. Изглеждаше така, като че ли страдаше от лошо храносмилане. Може би резултат от това, че постоянно ядеше боб и бекон.

— Тъй като така и така си тук, можеш да видиш какво правим — каза той и подкара коня си напред. — Лагерът не е далеч.

Изабел не бе очаквала, че той ще ѝ предложи да язди с него, но не бе и очаквала, че ще язди, докато тя върви пеша.

— Докато *вървя*, можеш да ми опишеш околността — каза тя, опитвайки се в гласа ѝ да не проличи гневът, който бушуваше в гърдите ѝ. — Кажи ми как се наричат растенията, които растат тук. Пейзажът ми е непознат.

Джейк не се хвана на тази уловка.

— Какъв е този шум? — осведоми се Уил.

— Дамгосваме животните. Трябва да призная, че на кравите не им се харесва много.

Като чу това, Уил хукна напред.

— Стой зад оградата! — извика след него Джейк. Подкара коня си след Уил, след това се обърна, както си беше на седлото. — Идваш ли?

Изабел просто не можеше да повярва на ушите си. Той щеше да препусне с коня си, а нея ще я остави да върви! Това вече беше прекалено, дори за мъж, който предпочиташе да спи на земята.

— Ще се наложи да ми дадеш малко време. Съмнявам се, че ще мога да тичам толкова бързо като коня ти.

Ето, ако това не го накара да осъзнае колко е груб, нищо не би могло да се направи.

— В такъв случай трябва да тичаш по-бързо.

Изабел сви ръце в юмруци. Едва не си прехапа езика, за да не му изкрещи парливия отговор, който ѝ дойде на ума. Никога нямаше да направи нещо толкова недостойно за една дама, като да хукне презглава след коня му, дори и ако той я оставеше да се прибира сама.

Изабел вдигна глава. Той се усмихваше. Беше го направил само за да я подразни. Тя нямаше да му позволи да я измъчва. Беше оцеляла сред класни стаи, пълни с груби момчета. Със сигурност би могла да понесе подигравките на един груб собственик на ранчо.

— Не искам да те откъсвам от работата ти — каза тя.

— Дори не бих си помислил да те изоставя така.

Без да каже нищо повече, тя се отправи в посоката, в която преди това бяха поели Уил и Пит. Това, което видя, когато достигна корала, така я шокира, че в първия момент загуби дар слово.

— Господи, те ще умрат!

Мат бе праметнал ласото си върху рогата на, както се стори на Изабел, огромен бик. Чет бе хванал с ласото си задните му крака. Въпреки това бикът не се предаваше. Шон влезе в корала, хвана бика за рогата и изви врата му така, че бикът падна на една страна. Изабел изписка тихо и се втурна напред, сигурна, че бикът бе затиснал Шон. После отново си пое дълбоко дъх, когато го видя да се изправя, очевидно невредим.

Люк му подаде желязото, което току-що бе извадил от огъня. Шон го притисна към хълбока на бика. Животното нададе болезнен рев. Чет и Мат държаха здраво въжетата. Изабел едва не се задави от противната миризма на изгоряла кожа и козина.

След това Шон отново скочи върху седлото на коня си, а Чет махна въжето от задните крака на бика. Той се изправи на крака, мучейки яростно. Нападна коня на Шон, но въжето на Мат, все още увито около рогата му, го повали на една страна. Преди животното да успее да се изправи на крака, Мат бе освободил ласото си. Бикът нападна отново, но Мат пришпори коня си почти по същото време, когато Чет и Шон се приближиха към бика изотзад. Използвайки въжетата си като камшици, те подкараха бика обратно към стадото.

— Но какво правят те? — попита Изабел, когато си възвърна дар слово.

— Ще вкарат в корала друго животно.

— Защо?

— Всички говеда трябва да се дамгосат.

— Но онзи бик можеше да убие някое от момчетата.

— Това не е бик, а съвсем младо добиче.

Изабел се изчерви.

— Как можеш просто да си седиш тук и само да гледаш?

— Те трябва да се научат.

Изабел хвърли поглед наоколо.

— Къде е Нощния ястреб?

— Отиде по-далеч, за да събере още говеда.

— Това опасно ли е като дамгосването?

— Вероятно.

— Защо не му помагаш?

— Помагах му, докато не те видях. Трябва да си доволна, че спрях. Щеше да попаднеш наистина в дяволско положение, ако бях довел няколко животни, а ти да се окажеш между тях и устието на каньона.

Преди Изабел да успее да отговори, виковете на Пит и Уил отново насочиха вниманието ѝ към момчетата. Чет бе отделил от стадото друго животно и се опитваше да го закара към Мат, но добичето упорито се връщаше назад.

— Ще помагаш ли, или просто ще си стоиш там и ще гледаш глупаво? — извика Чет.

Той отдели второ животно, но беше толкова ядосан, че го изпусна и то мина покрай Мат и тръгна към Шон, който не бе подготвен. Шон хвърли ласото си. То падна върху главата на животното, но Шон не успя да пристегне примката около рога на седлото си. Добичето се изплъзна, отхвърляйки в същото време Шон от седлото.

— Внимавай! — изкрещя Чет.

— Събуди се, тъпо добиче такова! — кресна Шон на Мат. — Ти трябва да го отклониш. — Пресегна се и се опита да блъсне Мат от седлото, но Мат го отритна с крак, отправяйки го отново към Чет, който току-що се бе приближил. Шон удари Чет, след това се обърна към Мат, смъкна го от седлото и го хвърли на земята. Чет скочи от коня си и се присъедини към мелето.

Изабел очакваше от Джейк да се намеси веднага и да спре боя. Но той просто стоеше и наблюдаваше.

— Спри ги! — изкрещя тя.

— Защо?

— Могат да се наранят.

— Те са прекалено изморени, за да наранят когото и да било.

— Но те не би трябвало да се бият.

— Ще спрат, след като уредят нещата помежду си.

— Но те трябва да направят това с разговори.

— И това ще сторят, когато спрат да се бият.

— Тогава защо спря Пит и Уил?

— Защото се биеха точно пред мен — отвърна Джейк, като я гледаше така, като че Изабел бе малоумна.

Момчетата прекратиха боя изведнъж, така, както го бяха започнали.

— Отваряй си очите или и двама ви ще ви пребия! — заяви Чет, след което отново се метна на седлото.

— Върви по дяволите! — отвърна Шон и се отправи към коня си.

Мат стрелна Шон с безизразен поглед, след това се хвърли на седлото и препусна след Чет. Шон хвърли шапката си на земята, промърмори няколко ругатни, вдигна я отново и на свой ред яхна коня си.

Този път момчетата без затруднения отделиха от стадото едно животно, повалиха го с ласата си и го дамгосаха.

— Виждаш ли, оправиха нещата — поясни Джейк. Изабел си каза, че никога няма да може да разбере тайните на мъжкия начин на мислене. Може би в края на краищата стана добре, че Джейк пое от нея ролята на ръководител. Беше очевидно, че момчетата поглеждаха към него за разрешение или одобрение, а не към нея. Предполагаше, че точно така трябваше и да бъде, но ѝ беше трудно да приеме факта, че момчетата, за които се грижеше и обичаше толкова много, просто я бяха забравили.

Каза си, че не би трябвало да очаква от тях прекалено много. Те всички бяха изпълнени с недоверие, гледаха на първо място и единствено само себе си. Те трябваше да се научат да зачитат и другите. Изабел се надяваше, че и това ще стане, ако те почувстват някаква сигурност, чувство за принадлежност. Джейк можеше да им осигури всичко това. Ако наистина искаше най-доброто за момчетата, трябваше да го подкрепя по всякакъв начин.

Изабел гледаше внимателно, когато Пит и Уил се мъчеха да задържат нагорещеното до червено желязо. Изпусна въздишка на облекчение, когато Пит го връчи на Шон, без да се нарани, само да започне да се тревожи отново, докато Уил го върне на Люк. Никога не бе виждала Уил и Пит толкова щастливи.

Може би наистина грешеше. Може би наистина Джейк бе това, от което имаха нужда. Преди да успее да свикне с тази мисъл, дочу шума от копитата на кон и в същия миг забеляза приближаващия се Бък.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — извика ядосано Джейк.

— Не можех да остана в леглото, не и след като малките са тук и помагат.

В погледа, който отправи към Изабел, че четеше болка и обида, задето го бе оставила в леглото, а бе взела Пит и Уил. Джейк също отправи поглед към нея, в който се четеше: „Виждаш ли каква каша забърка?“. Почти веднага след това се чу остро изсвирване. Изабел погледна в посоката, в която сочеше Джейк. Нощния ястреб водеше половин дузина говеда.

— Можеш ли да се задържиш на този кон, ако премине в малко повече от лек галоп? — обърна се Джейк към Бък.

— Разбира се — отвърна веднага момчето, засегнато от съмнението в способностите му. — Може да съм още слаб, но мога да яздя не по-зле от останалите.

— Тогава помогни да вкараме тези животни в корала. Люк, ти и малките хулигани отворете вратите на корала. И се пазете. Ти — Джейк се обърна към Изабел, — покатери се на оградата и в никакъв случай не слизай оттам!

Изабел започна с възражения, според нея основателни, но откри, че все едно говори на вятъра. Джейк и Бък се бяха отдалечили, за да посрещнат Нощния ястреб. Люк извади един от коловете на оградата, Пит и Уил направиха същото. Мат и Шон препуснаха, за да помогнат с новите говеда. Чет остана на мястото си, за да попречи на някое животно да влезе в каньона.

Изабел никога в живота си не се бе катерила по ограда. Леля Деидре все повтаряше, че катеренето е неприемливо за една дама. Носеше твърде много фусты. Беше почти невъзможно да вижда къде стъпва.

Оградата бе направена от кедрови и хвойнови стъбла, по които имаше много неравни места, където са били отрязани клоните. Дървото нарани ръцете ѝ. Все пак Изабел успя да заеме макар и нестабилно положение върху оградата и се огледа, за да разбере какво правеха Уил и Пит. Те също се бяха покачили на оградата само на няколко ярда от нея. На Уил това положение никак не се харесваше. Той скочи на земята и се покатери отново малко по-нататък. И още веднъж смени позицията си.

— Не мърдайте! — извика им Изабел. — Говедата ще влязат в корала всеки момент.

— Не мога да ги видя — оплака се Уил.

Той скочи на земята и изтича през отвореното пространство от другата страна. Сърцето на Изабел заби ускорено в гърдите ѝ. Уил беше съвсем сам. Тя не можеше да му се довери, че няма да скочи отново от оградата. Като придържаше полите на роклята, за да не се закачат за оградата, тя слезе и хукна към Уил.

Изабел стъпи върху един камък и падна.

Опита се да се изправи на крака, но глезенът ѝ бе прорязан от остра болка. Като стисна зъби, тя се изправи и с ужас видя, че едно животно тича право към нея.

Джейк не бе преставал да ругае от момента, в който Изабел пристигна в лагера. Продължи да ругае яростно, когато я видя да слиза от оградата, да се втурва към отвора в нея, да се спъва и да пада. Бе изчерпал целия си запас от ругатни, когато видя как едно добиче навежда глава и се втурва към нея.

Без да мисли повече, той пришпори коня си и препусна към Изабел. Видя как тя с мъка се изправи на крака. Не знаеше колко лошо се бе наранила, но се съмняваше, че ще е в състояние отново да се качи на оградата, преди животното да я достигне. Джейк разви ласото си. Трябваше да затегне примката около рогата на добичето. Ами ако не улучеше? Нямахше да има втори шанс. Трябваше да застане между животното и Изабел.

Пришпорвайки още по-яростно коня си, той се насочи към лявата страна на животното. Изабел закуцука към оградата, търсейки спасение, но разбра, че нямаше да успее да я достигне. Като заби последно пети в корема на коня, Джейк се вряза между нея и добичето. Изабел вече се бе отдалечила на безопасно разстояние, а добичето се готвеше да нападне него. Нямахше време да се отмести. Добичето без съмнение щеше да промуши коня му. И след като направеше това, щеше да нападне и Джейк.

Във въздуха изсвистя ласо, което плавно се спусна, и примката се стегна около рогата на животното, отметна главата му настрани и го повали. Добичето измуча. Почти веднага беше отново на крака и се хвърли към нападателя си.

Но падането бе дало на Джейк ценното време, от което се нуждаеше. Ласото му се склочи около рогата и бикът бе хванат здраво. Джейк вдигна поглед и видя Чет, който му се усмихваше.

— Проклетото добиче едва не те повали, сър.

— Джейк, по дяволите! — изкрещя Джейк, докато подкарваха животното през отвора в корала. — Името ми е Джейк!

— Наистина, едва не те повали, Джейк.

— Дяволски си прав. Благодаря. — Двамата с Чет отдръпнаха въжетата почти едновременно. Животното веднага се обърна, но преди да си избере нова жертва, Чет го удари през задницата и го насочи към стадото. Джейк обърна коня си и се отправи към Изабел, която се бе облегнала с гръб на оградата. На езика му бяха множество яростни думи и ругатни, но неподправеният ужас в очите ѝ го накара да замълчи.

— Мис Дейвънпорт не трябваше да идва след мен — каза Уил, като по изражението му личеше, че се чувства виновен. — Мога и сам да се грижа за себе си.

Джейк се пресегна, свали го рязко от оградата, хвърли го на седлото и наложи задника му с няколко хубави удара.

— Първото, което трябва да научиш тук, е да изпълняваш заповеди. Второто е да не вършиш глупости. Трето, ако все още си жив, е да не застрашаваш живота на другите. Ти наруши и трите правила. — Джейк вдигна момчето и го постави обратно на оградата. — Само ако посмееш да слезеш оттук, преди да съм ти казал, ще те окова във вериги и ще те оставя в къщата.

Уил прие наказанието, без дори да мигне. Джейк си каза, че следващия път трябва да внимава повече. Уил очевидно си мислеше, че нищо не можеше да му се случи, ако е близо до Джейк.

Сега и останалите животни приближиха оградата. Джейк смушка леко коня си, така че той да бъде точно пред Изабел, докато говедата преминат. Докато момчетата бързаха да сложат коловете на мястото им, той слезе от седлото.

— Добре ли си? — попита той.

Видът ѝ изобщо не му харесваше. Беше пребледняла, а тялото ѝ бе някак сковано. Изабел кимна.

— Как е глезенът ти?

— Добре е. Просто го навехнах.

— Нека да видя.

— Не. Всичко е наред.

— Сега не е време за излишна скромност.

— Не съм съгласна.

— Представи си, че докато сме на път, те улучи стрела. И тогава ли не ще ми позволиш да те докосна?

— Аз... това е същото.

— Разбира се, че е същото. А сега седни и ми позволи да видя глезена ти.

Изабел не се помръдна.

— Ако не направиш, каквото ти казах, ще те вдигна и сам ще те настаня на земята. И без това е достатъчно неприятно, че се нарани.

Изабел обаче не възприе думите му в смисъла, в който ги каза той.

— Аз вече се превърнах в толкова голяма неприятност, че едно нещо повече едва ли има някакво значение.

— Всичко, което правиш, има значение. Изобщо не даваш добър пример с държанието си. Сега ме остави да видя този глезен.

Изабел се подчини. Не би го направила за Джейк, но момчетата бяха друго нещо. Джейк разбра, че започва да ревнува от онези хлапета. Тя не помръдваше, но не гледаше към него. Джейк се обърна. И осемте момчета ги наблюдаваха мълчаливо.

— Връщайте се да си вършите работата — нареди им Джейк. — Ястреб, вземи Бък със себе си, но внимавай с него, защото е все още слаб. Останалите продължавайте с дамгосването. Не можем да тръгнем за Ню Мексико, докато всичките тия говеда не носят върху себе си доказателство, че принадлежат на мен.

Джейк отново се обърна. Изабел не бе помръднала от мястото си.

— Сега, след като всички си отидоха...

Изабел внимателно приклепна и седна на земята, като събра фустите под себе си. Вдигна нагоре полата си, докато ръбът ѝ едва докосваше върха на обувката.

— Изненадан съм, че все още не си си счупила врата с тези обувки.

— Обувките са хубави, ленени, точно за разходка — отвърна Изабел.

— Имаш нужда от кожени обувки.

— Може би, но нямам. Сега ще видиш ли глезена ми, или ще продължиш да се оплакваш от обувките ми?

Джейк започна да развързва връзките на едната обувка.

— Това необходимо ли е?

ГЛАВА 10

Не бе очаквал, че докосването ще има такъв ефект върху него. Мускулите му се напрегнаха. Тялото му се втвърди от възбуда. Както бе коленичил, му бе много неудобно, но не можеше да промени положението си, без физическата му реакция да стане очевидна.

— Трябва да сваля обувката, ако искам да добия някаква представа какво всъщност е станало с глезена ти.

Изабел не изглеждаше убедена, но Джейк скоро осъзна, че повече го вълнува деликатната форма на глезена ѝ, отколкото неодобрението ѝ. Никога преди не бе докосвал женски крак. Никога не бе смятал краката на една жена за привлекателна гледка. Но когато ставаше дума за жена като Изабел, е, това беше нещо съвсем различно.

Не можеше да види целия ѝ крак — тя внимаваше и го държеше покрит — но ходилото беше малко и тясно. И крачето, и глезенът изглеждаха прекалено крехки да издържат на тежките условия в Тексас. Джейк напипа ставата. Определено не беше счупена. Усещаше меката топлина на кожата ѝ през удобните памучни чорапи. Никога не бе докосвал някоя дама. С изненада откри, че тя не бе по-различна от другите жени.

Джейк извъртя леко глезена.

— Така боли ли?

— Не.

Той завъртя малко по-силно.

— А така?

— Малко.

Джейк си помисли, че едва ли болеше малко, но не искаше да спори с нея.

— Изкълчила си го. Не толкова лошо, че да не можеш да ходиш, но никак няма да ти е приятно да стъпваш.

— Мога да те уверя в това.

— Ще се наложи известно време да полежиш.

— Не мога да остана тук.

— Имам лагер точно на ръба на каньона. Ще те занеса до там.

— Ще вървя сама — възпротиви се Изабел. Опита се да стане, но болката, която я прониза, бе толкова силна, че не можа да се удържи на крака и се отпусна в ръцете на Джейк.

Джейк я вдигна, преди да е успяла отново да протестира. Харесваше му допирът на тялото ѝ. Нейната крехкост и безпомощност я правеха още по-привлекателна.

— Мистър Максуел, веднага ме пусни! Аз едва те познавам. Но дори и да те познавах добре, нямаше да ти позволя да ме носиш.

Тя опря ръце на гърдите му, опитвайки се да го отблъсне, но не можеше да се мери по сили с Джейк.

— Мис, изглежда, имаш цял куп скрупули и предразсъдъци. Предполагам, че в Остин това може би е съвсем на място, но тук такива неща са напълно неприемливи. Когато се нараниш, за теб се грижат по единствения възможен начин и толкова.

Тя имаше красиви очи. Днес изглеждаха сини. Красиво изваян нос. Влажни, меки устни, леко разтворени от изненада. Никога не бе я гледал толкова отблизо. Изглеждаше още по-хубава.

Джейк чувстваше топлия ѝ дъх, който гъделичкаше бузата му. Чувстваше също как гореща вълна на смущение облива тялото ѝ. Изабел извърна глава, отбягвайки погледа му, но не достатъчно бързо, така че той можа да забележи как тя навлажни с език устните си, а след това как прехапа долната си устна. Очевидно и на нея такова нещо ѝ се случваше за пръв път. Но Джейк би дал всичко, за да може да надникне в очите ѝ, да разбере какво чувства тя толкова близо до него.

Всичко, което можеше да види, бе дългите ѝ мигли. Джейк започна да изкачва ръба на каньона. Цял ден бе препускал след непокорните говеда, бе изморен и въпреки това чувстваше тялото ѝ леко като на дете.

— Нищо ли няма да кажеш? — попита той, когато тя остана смълчана в ръцете му.

— Защо да казвам нещо? Ти веднага ще го омаловажиш и подробно ще ми обясниш защо не съм права.

— Просто се опитвам да ти помогна да се научиш как да оцеляваш тук.

— Мистър Максуел...

— Джейк.

— Мистър Максвел... О!

Той се престори, че се препъва. Тя изненада и двама им, като обви ръце около врата му и се притисна към него. Допирът ѝ едва не го накара наистина да я изпусне.

Мъжете тук не попадаха просто така на жени като Изабел. Тя беше нежна, деликатна, горда, без да е самонадеяна и превзета. Беше по-опасна и от ръкопашна схватка с команч, а Джейк доброволно я бе поел в ръцете си. Не само че го бе убедила да се заеме с половин дузина сираци, които бяха диви, непредсказуеми и упорити, но по някакъв начин го бе накарала той самият да настоява и тя да дойде с тях до Ню Мексико. *Да настоява!* Би трябвало да изкрещи, че по-скоро ще тръгне да се сражава в нова война, отколкото да се примири с присъствието на една разглезена градска жена по целия път през Западен Тексас. Красотата ѝ сигурно го беше омагьосала.

— Не исках да се спъна, мис, но това, че ме нарече мистър Максвел, така ме смути, че обърках с кои крак да пристъпя по-напред. — Това не бе единственото, което го смущаваше, но не бе необходимо тя да знае това.

— Наистина ли искаш да кажеш, че ако не те наричам Джейк, ще ме пуснеш да падна?

— Ще направя всичко възможно да предотвратя такова нещо, но един мъж невинаги може да разчита единствено на себе си.

— Ти си невъзможен. Нямах никакви скрупули.

Той се ухили.

— Не, мис. Те нямат място в живота ми.

Тя го изгледа толкова свирепо, че той едва се удържа да не я целуне. Не беше никаква съзнателна мисъл, а само инстинктивна реакция и Джейк се овладя едва в последния момент.

Когато достигна ръба на каньона, целият трепереше. Разбираше много добре, че тази жена го привлича, но бе подценил нейната привлекателност и чар, както и своя самоконтрол. Какво ли можеше да направи, ако тя му бе дала дори минимални надежди.

Това го изплаши. Беше се зарекъл никога да не позволява да бъде хванат в капана на някоя жена. Джейк реши, че е крайно време да спре да се шегува с нея и да запази известно разстояние между тях.

— Това ли е лагерът ти?

— Да, мис.

Състоеше се единствено от една палатка и равно място около нея, където можеше да си готви и да се храни.

— Сега вече можеш да ме пуснеш — каза Изабел.

Джейк я положи да седне на един дънер, чиято повърхност беше гладка от многократна употреба. След като я пусна, почувства в себе си странна празнота, като че ли му бяха отнели нещо много скъпо.

— Ако стане прекалено горещо, можеш да използваш палатката.

— Благодаря. Всичко ще бъде наред.

Тя изглеждаше толкова доволна, че е успяла отново да възвърне самообладанието си. Все още бе разстроена заради него.

— Просто не стъпвай на този крак. След няколко часа би трябвало да се почувстваш по-добре.

— Благодаря. Така и ще направя.

Наистина беше разстроена. Изабел разстла полата си така, че да покрие и пръстите на краката ѝ. Достатъчно красноречив жест.

— Ще ти донеса малко вода.

По лицето ѝ се бе изписало възможно най-неодобрителното изражение.

— Изпрати Уил. Не ми харесва, че заради мен не можеш да работиш.

С други думи: „Махай се от мен и не се връщай“. Внезапно припламналият гняв го накара да каже:

— Не се тревожи, ако видиш двойка гърмящи змии. Държа ги, за да унищожават мишките.

Изплашеният поглед, който тя хвърли наоколо, успокои донякъде раздразнението му. Дори се почувства виновен, че я бе уплашил.

— Наистина ли тук има гърмящи змии?

— Да, но те няма да те безпокоят, ако ти самата не ги закачаш. Викни, ако имаш нужда от нещо. Момчетата ще те чуят.

— А ти къде ще бъдеш?

— С Нощния ястреб и Бък.

Изабел изглеждаше притеснена и малко уплашена.

— Ще идвам при теб от време на време, за да проверя как си.

— Няма да е необходимо. Всичко ще е наред.

Типично по женски. Когато мислеше, че той ще я изостави, се бе уплашила. Но веднага след като бе разбрала, че той няма да бъде далеч, настояваше, че няма нужда от помощ. Докато е жив, нямаше да

може да разбере жените или защо изпитва дори и най-малкото привличане точно към тази.

Но фактът, че тя го привличаше, си оставаше. Нямахше значение, че тя не беше подходяща жена за него. След онова, което бе направила майка му, би бил истински глупак дори да си помисли да прекара и час повече в компанията на Изабел. У нея имаше нещо, което го караше да забравя всичките си предишни решения и клетви. Не можеше да се отърве от чувството, че с нея всичко ще бъде различно.

Изабел откри, че ако протегне крака си напред и го положи внимателно на земята, глезенът ѝ не я боли. Е, не много. Трябваше да остане в това положение дълго време, но скоро бе готова да закреши от скука. Наблюдаваше момчетата, които хващаха с ласата си и дамгосваха безброй говеда. Между най-големите момчета от време на време все пак избухваха нови конфликти и препирни, но постепенно успяваха да си създадат система на работа.

Изведнъж под крака ѝ се търкулна камък и тя изкриви лице в болезнена гримаса. Беше решила да се върне назад пеша, тъй като се страхуваше, че Джейк отново ще предложи да я носи, а тя трябваше на всяка цена да го избегне. Не искаше тялото ѝ да реагира по начин, който нито разбираше, нито искаше да приеме. Не беше толкова трудно, когато беше сигурна, че той се стреми да я ядоса. Но вече не мислеше, че Джейк не я харесва. Осъзнаваше също, че и тя на свой ред не го мрази.

Всичко беше толкова объркващо. Изобщо не бе изпитвала такива чувства към годеника си. Защо това трябваше да се случи сега и с мъж като Джейк?

Под крака ѝ се търкулна още един камък. Изабел спря за момент да си почине. Огледа се наоколо из тази негостоприемна земя. Не можеше да разбере защо Джейк я обича толкова много. Тя беше осеяна със скалисти хълмове и прорязана от дефилета, проломи и каньони, достатъчно големи, за да скрият цяло стадо говеда. Изабел би била щастлива да я отстъпи на фермерите, индианците или на всеки друг, който би я поискал.

Изабел пристигна в корала малко след като Джейк и момчетата бяха докарали друга група животни. Стояха неподвижно на седлата и

наблюдаваха кравите, които се мъчеха да намерят път навън. Изабел се запита колко ли животни може да събере каньонът. Сега, изглежда, в него имаше стотици животни.

— Тъкмо се канех да дойда да те взема — каза Джейк. — Време е да се връщаме.

— Има много време, докато се стъмни — обади се Шон. — Не съм изморен.

— Ти може да не си, но конят ти е изморен — отвърна Джейк. — Не искам да го подлагам на риск някое животно да го нарани.

— Мога ли да седна на коня ти зад теб? — попита Уил. Изабел не разбра защо Джейк хвърли кратък поглед на Мат. Нито пък й стана ясно защо изражението на момчето бе гневно заплашително. Не можеше да се сети за никаква причина Мат да ненавижда Джейк.

— Ще яздиш с брат си.

— Ами аз? — осведоми се Пит.

— Хайде, хлапако — викна Шон. — Подай ми ръка. Ще яздиш с мен.

— А мис Дейвънпорт как ще се върне? — попита Чет.

— Ще вървя пеша — отвърна Изабел.

— Невъзможно — намеси се Джейк. — Ще ти отнеме повече от час, дори ако кракът ти беше здрав. Никога няма да можеш да изминеш това разстояние, без да нараниш крака си лошо.

Колкото и да не й се искаше, трябваше да признае, че Джейк е прав, особено когато това означаваше да признае, че тя е направила грешка, но нямаше никакъв избор.

— Ако оседлаеш кон и за мен, ще се опитам да се задържа на седлото, докато пристигнем обратно вкъщи.

— Не сме довели повече коне.

— Ако искате, можете да яздите моя кон, мис — обади се Чет. — Можете да яздите без седло, ако така ще се чувствате по-удобно.

— В това място няма и един кон, на който бих могъл да се доверя, за да кача Изабел да язди без седло или настрани — каза Джейк.

Изабел не искаше да спори. Самата мисъл да се опита да язди един кон без седло я караше да потръпва от страх.

— Ще яздиш моя кон — каза Джейк. — Аз ще вървя пеша.

— Така ще се върнем вкъщи след цяла вечност — оплака се Уил.

— Знам — отвърна Шон. — Мис Дейвънпорт може да язди с Джейк неговия кон.

— Не ставай смешен, аз...

— Това е идеалното разрешение — прекъсна я Чет. — Ако мис Дейвънпорт язди без седло, няма да има за какво да се държи. А по този начин Джейк може да е зад нея и да я придържа да не падне.

— Мис Дейвънпорт дори за миг не би помислила над подобна възможност — отвърна Джейк. — Това изобщо не е подходящо за една дама, тя не може да язди, а освен това не може да ме понася.

— Той вероятно се срамува от жени — обърна се Шон към Чет. — Имах такъв чичо. Той не можеше дори да се доближи до жена, без да се изчерви. Започваше да заеква и да се суети и върти, като че ли имаше оси в панталоните.

— Когато се качва на коня, ще видите глезените ѝ — каза Джейк.

— Не виждам това да има някакво значение — добави Чет. — Ти вече си ги виждал, а ние няма да гледаме.

Джейк стрелна момчетата с мрачен поглед. Шон се хилеше и очакваше решението му. Чет изглеждаше доволен, че са намерили разумно решение.

Изабел отвори уста да каже, че нито на този, нито на онзи свят няма да я видят да язди заедно един кон с мъж, но веднага я затвори. Ако ще пътува до Ню Мексико, ще ѝ се наложи да върши много неща, за които не би и помислила, ако бе останала в Савана. Да язди по този начин с един мъж, може да се окаже най-приемливото от тях.

— Ще трябва да яздиш по мъжки — поясни Джейк. Положението беше от ясно по-ясно — или трябваше да върви пеша, или да язди. Изправена пред тези две възможности, да направи избор, беше лесно.

— Ще яздя — каза тя.

Джейк промърмори под нос една от най-цветистите си ругатни, след това слезе от коня. Свали седлото и го подаде на Чет.

— Тръгвайте — обърна се той към момчетата. — Ще ви настигна.

— А сега — започна Джейк, след като момчетата се бяха отдалечили, така че вече не ги виждаха — ще те вдигна на гърба на коня. Ще трябва да вдигнеш десния си крак и да го прехвърлиш от

другата страна. В противен случай ще паднеш. Мислиш ли, че можеш да го направиш?

Изабел бе сигурна, че няма да може.

— Разбира се, че мога — каза на глас.

Но както и по-рано, когато той я носеше към лагера си, и сега Изабел се оказа неподготвена за замайването, което предизвикваше допирът на ръцете му до тялото ѝ. Инстинктивно ръцете ѝ се насочиха към кръста ѝ, за да покрият неговите. Да запази равновесие. Чувстваше всеки негов пръст върху ребрата си, дланите му върху хълбоците, а палците — на гърба. Почувства се като уловена в капан и притихна безпомощна във властта му.

Чувството беше странно и много по-различно от това, което усещаше, притисната в прегръдката му, когато я носеше към палатката. Чувстваше се малка и беззащитна, като че ли силите ѝ я бяха напуснали. Чувстваше се напълно обгърната от неуморимата му енергия и жизненост.

— Присвий колене и скачай — нареди Джейк.

Тя автоматично се подчини.

Предишното усещане за ръцете му около кръста ѝ бе нищо в сравнение със зашеметяващата вълна, която обля тялото ѝ, когато тези ръце я вдигнаха и я положиха на гърба на коня. Не можеше да запази равновесие и нямаше за какво да се хване, затова Изабел очакваше да падне от другата страна. Но ръцете на Джейк я държаха като стоманени въжета.

— Хвани се за гривата му и прехвърли крака си от другата страна.

Изабел успя да направи това точно когато Джейк с лекота яхна коня зад нея.

— Да тръгваме.

Изабел не се изплаши от тръскането, когато конят се впусна в лек галоп. Не я интересуваше много дали ще падне, въпреки че бе сигурна, че ще полети с главата напред в най-близкия кактус. Цялото ѝ същество бе разтърсено от допира на тялото на Джейк зад гърба ѝ, от ръцете му, които я придържаха да не падне, от натиска на бедрата му, притиснати плътно към нейните.

Изведнъж я обзе паника, неистов страх и непреодолима нужда да разкъса прегръдката. Дори когато Хенри я нападна, не бе притисната

толкова плътно към мъжко мускулесто тяло.

И въпреки това, докато яздеше пред Джейк, притисната в прегръдката му, едно ново чувство се разля като пенливо вино във вените ѝ. То имаше някакъв горчиво-сладък привкус на очакване. Изабел се опита да го отблъсне, но въпреки това чувството не си отиваше, а я обземаше цялата. То я караше да се облегне изцяло на Джейк, подхранваше се от допира с него, разгаряше се от чувственото триене на телата им в такт със стъпките на коня. Обливаха я топли вълни, а в същото време желанието нарастваше у нея, отнемайки постепенно силата от тялото и крайниците ѝ. Изабел почувства, че е започнала да губи и разума си.

За пръв път се сблъскваше със силата на истинско физическо желание. Нямаше съмнение, че именно това изпитваше към Джейк. Изабел желаше Джейк, желаше го отчаяно. Това откритие я шокира. Нищо от предишните ѝ чувства към Джейк — това, че го харесваше, че той я привличаше, че обичаше да бъде близо до него, да бъде докосвана от него — нищо не я бе подготвило за изумителната сила на страстта ѝ към него. Това я озадачаваше и плашеше до смърт.

За нейно голямо облекчение Джейк настигна момчетата, преди напълно да си бе изгубила ума.

— Мога ли да дойда утре пак? — попита Уил.

— И аз — обади се Пит.

— Ще видим — отвърна Джейк. — Един като изяви желание, всички тръгват след него, а това невинаги е добре.

— А мога ли да присъствам и аз при събирането на животните? — отново попита Уил.

Изабел се разтревожи, страхувайки се, че Джейк, който, изглежда, не виждаше тук опасност за никого другото, освен за нея, ще позволи на Уил да отиде с него.

— Все още не. Преди това имаш нужда от няколко урока по езда.

— Но аз вече знам как да язда — възпротиви се Уил. — Аз...

— Спомняш ли си какво ти казах по-рано? — отсече Джейк.

— Да — призна Уил, като сведе очи.

— Не го забравяй.

Изабел никога не бе предполагала, че Джейк е благословен с огромно търпение. Изненада се, че досега не бе избухнал. Очакваше да последва неловка тишина, но Уил продължи да бърби за всички неща,

които би могъл да направи, и какво ще се научи скоро да върши. Пит се чувстваше длъжен да му отвърне със същото.

— Дай им една седмица — обади се Чет с весела нотка в гласа. — И току-виж станали готови сами да отведат цялото стадо в Ню Мексико.

Уил не изглеждаше ни най-малко притеснен. Напротив, продължи да засипва Джейк с въпроси, докато стигнаха ранчото.

Преди още да се усетят, пътуването приключи. Изабел с тревога почувства как цялата топлина и сила на тялото на Джейк я напуска, след като слезе на земята. Напрежението в нея намаля, желанието се притъпи, но не изпита очакваното облекчение. Почувства се някак ограбена. Джейк я прихвана за кръста и я свали от коня.

Но не я пусна. Продължи да държи ръцете си на кръста ѝ и да я притиска към себе си. Беше невъзможно да не чувства топлината на тялото му, силата на мускулите му и слабостта в коленете си. Изабел едва се удържа да не обвие ръце около врата му и да не притисне тялото си към неговото.

— Можеш ли да се държиш на краката си? — попита той.

— Да.

— Кракът боли ли те, когато стъпиш на него?

— Не. Ако го пазя достатъчно, докато приготвям вечерята, сигурна съм, че до сутринта ще се чувствам съвсем добре.

— Сигурна ли си?

Изабел се изкуши да му каже, че не може да чака толкова дълго. Че бе изминало прекалено много време, откакто някой се е интересувал как се чувства. Но трябваше да добави, че това си е нейна работа, нейна работа беше и да сготви.

Той беше прав. Веднъж, след като тръгнаха на път, никой нямаше да изпълнява нейните задължения. Тя трябваше да си върши работата. Знаеше, че Джейк ще постъпи точно така. Още повече, беше говорила с него за добрия пример. Сега беше неин ред.

— Мат е изтощен — каза тя. — Цял ден е бил на седлото, освен това трябва да се погрижи за коня и амуницията му.

— Сигурен съм, че няма да има нищо против, ако тази вечер някой друг се погрижи за коня му.

— Когато разпредели работата за това пътуване, имаше ли предвид момчетата да се измъкват от задължения, когато могат?

— Не, но...

— Готвенето е моя работа. Не очаквам някой да я свърши вместо мен.

Изабел направи две крачки. С Джейк бе трудно да се говори особено когато трябваше да си изкълчи врата, за да го погледне в очите.

— Сега по-добре да се заемам със задачите си. Не искам след това да ме обвиняваш, че те откъсвам от работата ти.

Тя се отдалечи, решена да не куца, дори и ако болката бе непоносима. Когато стъпи върху един от безбройните камъни, които покриваха земята, болката едва не я уби. Но Изабел бързо възстанови равновесието си и продължи.

— Брет! — извика тя, когато наближи изгасналия огън. — Имам нужда от вода и дърва. Веднага!

* * *

— Глезенът още ли те боли?

Изабел вече бе раздала порциите на момчетата. Взе своята чиния и седна. Джейк се изправи и се доближи до нея, преди още да бе успяла да преглътне първата хапка.

— Не — излъга тя, но въпросът му почти я накара да се разплаче.

Откакто почина леля Деидре, никой не се бе интересувал как се чувства. Повечето пъти хората дори не се преструваха, че тя ги интересува. Беше си мислила, че вече е привикнала. Опитала се бе. Не разбираше защо с Джейк е различно. А Изабел не искаше да бъде.

— Докато готвеше, се спъна няколко пъти.

Изабел си каза, че няма причина да бъде толкова доволна, че той я бе наблюдавал. Ако сърцето ѝ ускори малко ритъма си, ако се чувстваше малко замаяна, то бе от дима, който бе вдишала, докато бе разпалвала огъня и бе готвила.

— Земята тук е камениста. Всички се спъват.

— През останалата вечер трябва да си почиваш. Нека Уил и Пит да почистят.

— Така и смятам да направя.

Той седна до нея и започна да се храни с настървение. Очевидно не му правеше впечатление, че бобът е станал почти на каша, а беконът е твърд.

— Момчетата все още са слаби и с недоразвити мускули — каза той. — Но един месец на седлото ще поправи това.

Очевидно той вече бе престанал да се тревожи за глезена ѝ. Изабел се радваше, че момчетата се справяха по-добре, отколкото бе очаквала, но точно сега не искаше да говорят за тях. Беше изморена, глезенът я болеше, едва успяваше да яде храната, която сама беше сготвила, и страшно ѝ беше омръзнало винаги да мисли за някого другия.

И все пак, нямаше избор. Момчетата бяха причината да са заедно. Без тях, тя никога нямаше да се върне в ранчото му. И със сигурност нямаше да се съгласи да тръгне за Ню Мексико.

— Много ще се радвам, ако ги научиш на всичко, преди да пристигнем в Санта Фе — каза тя, опитвайки се да скрие раздразнението си от факта, че Джейк бе изгубил интерес към нея. — Важно е те да могат да си намерят работа.

— А какво ще правиш с по-малките? Те не могат да бъдат наети като каубои.

— Не знам.

— Можеш да ги върнеш в Остин. Брет е малко поизрасъл, но Уил и Пит са достатъчно малки, за да...

— Не.

— Не можеш сама да се грижиш за тях.

— Ще измисля нещо.

Изабел искаше той да си тръгне. Не искаше да се опитва да направи някой друг щастлив, когато самата тя не беше щастлива. Искеше да остане сама, за да си даде съчувствието и съжалението, които никой друг не можеше да ѝ даде. Нямаше да ѝ е нужно много време. Глезенът ѝ щеше да се оправи след ден-два.

Но причината не беше в глезена. Чувстваше се потисната и необичана от никого. Не ѝ се случваше често, но от време на време самотата я обземаше с цялата си мощ. Обикновено успяваше да се убеди, че това всъщност не е важно, но днес не беше така. Ако утре ѝ се случеше нещо, никой нямаше да си спомня за нея. А това бе трудно да се приеме.

— Защо тази вечер не спиш в къщата?

— Какво? — бе изпуснала нишката на разговора им.

— Можеш да спиш тази вечер в къщата. Там ще ти е по-удобно, отколкото във фургона.

— Не, благодаря. Всичко ще е наред.

— Можеш да се нараниш, като се качваш и слизаш.

— Безпокоиш се, че няма да мога да направя закуската утре сутринта?

— Безпокоя се за това, че можеш наистина да си изкълчиш глезена. В такъв случай ще съм принуден да те оставя тук. Не мога да се справя сам с всичките тези момчета.

Е, предположи тя, в известен смисъл той наистина се интересува.

— Още повече, за теб не е подходящо да спиш навън. Жена като теб заслужава къща с дървен под и завеси на прозорците.

Изабел не бе сигурна дали той ѝ прави комплимент, или я обижда.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че нямам никаква работа с вас в онова пътуване до Ню Мексико?

— Това, което искам да ти кажа, е, че не желая отново да се нараниш.

Той наистина изглеждаше разстроен. Изабел се почувства по-добре.

— Благодаря. С удоволствие приемам предложението ти.

Той изглеждаше толкова изненадан, че тя едва не се разсмя. След това Изабел се изправи на крака. Чувстваше се много, много по-добре. Все пак тази нощ щеше хубаво да се наспи.

Джейк не изпитваше никакво желание да се връща отново в лагера. Знаеше, че не трябва да оставя стадото без надзор през нощта, но не можеше спокойно да остави Изабел, която нямаше кой да защитава, освен куп невъоръжени момчета. Можеше да им даде един револвер, но не знаеше кое момче стреля най-добре, на кое момче можеше да се довери, че проявява достатъчно благоразумие, докато разбере по какво или кого стреля, което нямаше да си помисли веднага за бягство, след като е получило кон и оръжие.

Изабел и сираците ѝ му даваха възможност да спаси ранчото си, но от друга страна, усложняваха неимоверно живота му. Сега беше по-зле и от армията. В армията поне му даваха храна и оръжие. Тук от него се очакваше да осигурява всичко.

Е, добре, утре щеше да изпрати някои от момчетата да спят в лагера. Дотогава стадото просто само трябваше да се погрижи за себе си.

Изабел се почувства извънредно доволна, когато се събуди малко преди зазоряване. Облече се бързо и излезе, за да събуди Брет. Тревата беше натежала от утринната роса. Докато пригответи всичко необходимо за закуска, краката ѝ бяха мокри. Наистина имаше нужда от нови обувки.

Момчетата се бяха разпръснали наоколо в импровизирания лагер и спяха дълбоко. Изабел с облекчение забеляза, че те се бяха завили презглава с одеялата. Предположи, че Джейк ги бе накарал да го сторят.

След това се зае да пригответи кафето. Най-накрая разполагаше с тридневна утайка. Изабел не можеше да си представи защо някой би искал такова кафе, но нямаше нищо против да го прави, стига Джейк да не изискваше от нея да го пие.

Докато кафето завираше, тя взе една голяма тенджера и започна да удря по нея с най-голямата метална лъжица, която можеше да намери. Шумът беше оглушителен.

— Закуската ще стане след няколко минути — извика тя. — Имате време само да си обуете обувките и да си измиете лицата.

— На кого му е притрябвало чисто лице, за да яде? — чу се сънен глас.

Изабел бе смаяна, когато разбра, че гласът принадлежи на Джейк.

ГЛАВА 11

— Какво правиш тук?

Едва след като думите излязоха от устата ѝ, Изабел се ядоса на себе си за надеждата, която в миг покълна в сърцето ѝ: че неговото оставане може да има нещо общо с нея.

— Бях прекалено изморен да се връщам в лагера.

— Ами кравите ти?

След като той явно нямаше намерение да ѝ каже, че е останал заради нея, защо все пак продължаваше да му задава въпроси?

— От много време те сами се грижат за себе си. Предполагам, че още една нощ не е от значение. Като че ли подушвам миризма на кафе...

— Докато станеш и се измиеш, ще е готово.

Момчетата се бяха скупчили наблизко и чакаха да видят какво ще направи Джейк. Изабел бе сигурна, че ако той откажеше да се измие, същото щяха да направят и те.

— Хайде — викна им Джейк. — Малко студена вода от потока ще ви разсъни. Ако се качите на някои от конете полузаспали, през останалата част от деня ще сте заети единствено с това да махате бодилите от себе си.

Изабел ги проследи с поглед — мъж, водещ след себе си шест момчета.

— Уил подскача около Джейк като малко кученце — обади се презрително Брет.

Изабел не знаеше защо Уил така се бе лепнал за Джейк, но се радваше, че момчето имаше пример, който да следва. Момчетата едва се бяха върнали, когато Люк дотича откъм корала.

— Бък е изчезнал — извика той. — Взел е два коня.

— Сигурно нещо му се е случило — предположи Изабел.

— А какво се е случило с нас, та нали заедно спяхме? — обади се Чет.

— Нищо не се е случило — отвърна ядосано Джейк. — Бък просто е откраднал два коня и е избягал.

— Бък никога не би откраднал — намеси се Изабел, разстроена, че Джейк изобщо може да си помисли такова нещо.

— Защо не? Защото си се погрижила за раните му? Всички, при които е бил, са го третирали лошо. Съвсем естествено е да мрази всички възрастни. Само се надявам да не се е насочил на запад. Не бих искал да намеря скалпирания му труп, когато се отправим на път.

Изабел изобщо не можеше да разбере как Джейк може да говори с такова жестоко безразличие за възможната смърт на Бък.

— Трябва да тръгнеш след него — каза тя. — Той е много слаб.

Джейк я погледна така, както родителите поглеждат децата си, когато са казали нещо много глупаво.

— Досега Бък може да е изминал и петдесет мили. Може да отнеме дни, докато го настигна, ако изобщо го намеря.

— Но не можеш просто да го оставиш така.

— Нямам никакъв избор. Не знам къде е. Дори и да знаех, не мога да си позволя да губя ценно време, за да тичам след него.

— Но въпреки това трябва да направиш нещо — настоя Изабел, неспособна да повярва, че Джейк няма да тръгне веднага да търси Бък.

— Точно така. Имам намерение да си изям закуската. След това ще разбера дали някое от момчетата може да си служи с револвер.

— Видя ли някакви следи? — обърна се Изабел към Люк, тъй като не искаше да се предава.

— Да, но бяха много неясни. Земята е твърде камениста.

— Аз мога да разчитам следи — обади се Нощния ястреб.

— Можеш да го проследиш на около две мили — каза Джейк с по-мек тон. — Само за да се увериш в каква посока е тръгнал.

— Ти няма ли да отидеш с него? — попита Изабел.

— Не. — Джейк посочи небето, което вече се бе обагрило в розово. — Закъсняваме.

Изабел подаде на Мат чинията си и се изправи.

— Тогава отивам аз.

— Няма да направиш нищо подобно — заяви Джейк.

— И кой ще ме спре?

— Аз. По дяволите, ако се отдалечиш само на пет минути път оттук, няма да можеш да се върнеш.

— Аз ще отида с нея — предложи Шон.

— И аз — добави Чет.

— Никой от двама ви няма да ходи никъде. Нощния ястреб ще открие това, което ни трябва. А сега, мис, ако нямаш нищо против, имаме нужда от закуската си, щом ще прекараме цял ден на седлото. Надявам се, че си направила достатъчно питки.

Изабел се изкуши да му каже, че по-скоро адът ще замръзне, преди да му сложи нещо за ядене — израз, който по-рано не бе употребявала — но реши, че няма да постигне нищо, като го предизвиква. Момчетата трябваше да се хранят. Трябваше да се придържа към своята част от уговорката.

Но Изабел нямаше никакво намерение да остави Бък да изчезне, без да се опита да го намери. Не можеше да си представи, че Джейк ще допусне такова нещо. Въпреки че живееше като дивак, у него трябваше да има съчувствие и човечност.

Тя продължи мълчаливо да изпълнява задълженията си, но Уил и Пит прекараха следващите десет минути да правят предположения какво може да се е случило с Бък. Те бяха толкова страховити, че Изабел изпита истинско облекчение, когато Джейк сложи край на измислиците им, като им викна да започват с оседлаването на конете.

Едва бяха станали на крака, когато Шон изкрещя:

— Вижте! Нощния ястреб и Бък! Водят още някого!

Момчетата забравиха за оседлаването. Втурнаха се вкупом към малкия хълм зад корала. Докато Изабел достигна хребета, момчетата бяха вече при Бък.

— Страхувах се от нещо подобно.

Изабел се обърна и видя, че Джейк бе застанал до нея.

— Страхувал си се от какво?

— Кое е това момче? — попита Джейк, като не отговори на въпроса ѝ.

— Няма значение. Бък е в безопасност.

— Напротив, мисля, че има огромно значение.

— Какво искаш да кажеш?

— Сама ще видиш.

Изабел никога не бе виждала това момче. Беше негърче, високо, но много слабо. Изглеждаше на възрастта на Бък. Конете вървяха много бавно. В момента, когато Изабел си зададе въпроса защо, разбра,

че вече знае отговора. Момчето беше прекалено слабо, за да язди побързо.

— Чудя се къде ли го е намерил Бък — каза тя.

— Откраднал го е.

— Не ставай смешен. Защо да краде друго момче?

— Предполагам и това момче е работило за твоите фермери. Знам, че Бък го е откраднал, защото виждам, че глезенът му е стегнат във верига.

Изабел наистина бе забелязала, че нещо виси, но изобщо не си бе помислила, че това е верига.

— Искаш да кажеш...

— Че е бил оковав през нощта, за да не избяга.

Изведнъж Изабел почувства, че се олюлява. Протегна ръка към Джейк, който веднага ѝ предложи подкрепата си. След това положи ръка на кръста ѝ, помагайки ѝ по този начин да запази равновесие.

— Добре ли си?

Не, очевидно не беше никак добре. Не беше свикнала някой мъж да я прегръща през кръста, но откри, че това ѝ харесва.

— Добре съм. Не съм свикнала да вървя по толкова камениста земя. Беше прав, че обувките ми не са подходящи за тази страна.

Само че този път изпитваше слабост не в глезена, а в коленете си. Наложил си да се отдалечи от Джейк. Също като предишния ден, чувството, което изпита, бе празнота, а не облекчение.

— Няма да е зле да извадиш мехлемите и превръзките — каза Джейк. — Да се надяваме, че с това момче са се отнасяли по-добре от Бък.

Момчетата дойдоха при Изабел и Джейк.

— Трябваше да го взема — каза Бък. — Не мога да си тръгна оттук, след като знам, че той е в онзи ад.

— Защо не ни каза? — осведоми се Изабел.

— Сигурен бях, че няма да ми позволите да отида. Вече си имате на главата достатъчно момчета, а мистър Максвел никога истински не ни е искал. Предполагах, че не би искал никого друг.

Изабел се съмняваше, че двамата с Джейк биха постигнали съгласие по какъвто и да било въпрос, но беше сигурна, че той не би изоставил просто така това момче. Сърцето ѝ се свиваше, като виждаше окаяното му състояние. Момчето беше много мръсно,

дрехите му висяха на парцали. Изабел бе сигурна, че не са му позволявали да се къпе. Но не толкова това, колкото веригата, висеща от крака му, бе причината в гърдите ѝ да забушува глух гняв.

— Как го освободи?

— Прерязах веригата — обясни Бък.

— Как се казваш? — обърна се Изабел към момчето. Момчето не отговори. Гледаше я с огромни очи, пълни с омраза.

— Зийк — отвърна Бък вместо него. — Купи го един от онези фермери.

— Но робите сега са свободни.

— Не и Зийк.

— Тъкмо щяхме да закусваме — каза Изабел. — По-късно ще се погрижа за раните по гърба ти.

Без да промени изражението на лицето си, Зийк слезе от коня и последва Бък към огъня.

— Следващия път настоявам да ми кажеш какво се готвиш да правиш — каза Джейк с впит в Бък поглед. — По-добре да ме погне цяла сган негодници, отколкото да оставя дори един от вас с онези изчадия адови. Има ли още момчета при тях? — Този въпрос беше отправен към Зийк.

Момчето го стрелна с поглед, в който гневът все още не беше угаснал.

— Не, но очакват. Чух ги да си говорят за това.

— Ние сме тези, които очакват — обади се Шон. — Но ние нямаме никакво намерение да ходим при фермерите, а ще отведем кравите на Джейк в Ню Мексико.

Зийк веднага премести поглед към Джейк.

— И ти можеш да дойдеш — каза Джейк. — Но първо трябва добре да се нахраниш.

Зийк започва да се храни така, като че ли не бе слагал хапка в уста в продължение на дни.

Раните му се почистиха лесно. Зийк наистина е бил бит, но не толкова често и не толкова жестоко. Изабел се запита кой бе изпратил тези момчета при толкова нечовешки условия. Спомни си, че тя самата се готвеше да направи същото.

Шон влезе в къщата. Носеше една риза и чифт панталони. Протегна ръка и ги подаде на Зийк. Изабел се просълзи при тази

проява на щедрост от страна на Шон, но Зийк ядно отблъсна дрехите настрана.

— Можеш спокойно да ги вземеш — каза Шон. — Твоите едва се държат върху теб. Не можеш да се разхождаш гол пред мис Дейвънпорт.

— Не искам нищо от никого — отвърна Зийк. Цялото му тяло трепереше от гняв, който се изливаше направо от наранената му душа.

— Тогава ги вземи, докато спечелиш малко пари, за да си купиш твои — каза Изабел.

— И как ще направя това?

— Не знам — отвърна тя, но никак не й се искаше да му показва, че не знае отговора на всички въпроси. — Само преди два дни се чудех как да опазя момчетата да не попаднат в ръцете на фермерите. Тогава мистър Максвел предложи да ни вземе със себе си. Докато достигнем Ню Мексико, ще знам как можеш да си платиш дрехите.

Зийк хвърли поглед към Шон.

— Добре, приемам, но само докато си купя мои собствени.

Изабел се отдалечи, за да може Зийк да се преоблече на спокойствие. Джейк вече я очакваше, а на лицето му бе изписана дълбока тревога.

— Зийк ще се справи. Просто е изтощен и недोхранен.

— Не това ме тревожи.

— Сигурна съм, че той ще може да помага с животните.

— Не, Изабел, не е това. Онези фермери със сигурност ще го търсят. Ще дойдат и тук.

Изабел изобщо не бе помислила за това.

— И какво ще предприемат?

— Ще се опитат да ме принудят да им го върна.

— Не можеш да направиш това!

— Нямам такова намерение. Но ако доведат шерифа, може да нямам никакъв избор.

— Какво ще правим? — Изабел дори за миг не се съмняваше, че Джейк има някакъв план. Той винаги намираще отговор.

— Ще ги скрия.

— Къде?

— Не знам още, но ще измисля нещо. Ще оставим тук Брет, Уил и Пит. Останалите момчета и по-голямата част от конете ще отведем в

лагера при каньона. Там ще могат да продължат работата по дамгосването.

— А не трябва ли и ти да отидеш с тях?

— Фермерите никога няма да повярват, че нямам нищо общо с тая работа, ако не ме видят. Не можем да се преструваме, че в ранчото няма никого, така че ще им дадем приемливо обяснение. Ти ще си ми братовчедка, дошла да живееш при мен с тримата си синове.

Това разрешение беше напълно неочаквано за Изабел, но моментът не бе подходящ да се задават въпроси. Трябваше да се подготвят твърде много неща. Джейк трябваше да обясни на момчетата какво да правят, както и да изпрати в лагера по-големите от тях, заедно с всичките им принадлежности и повечето коне. После се качи на своя кон и започна да тъпче напред-назад, докато останаха отпечатъците само от четири копита, които водят към корала.

— Вие, момчета, вземете останалата храна — обърна се той към Бък. — През целия ден няма да се връщате.

— Къде отиваме? — попита Зийк, изпълнен с подозрения.

— Ще ви скрия — отвърна Джейк. — Фермерите ще ви потърсят първо тук.

— Изобщо не бях помислил за това — промълви Бък. — Трябва да си тръгна. Ако ме намерят, ще ме убият.

— Не говори глупости — отсече Джейк, помитайки с едно движение на ръката страховете на Бък. — Те няма да ти сторят нищо, нито пък на някой друг от вас. При това, вие нямаше къде другаде да отидете, тъй като на десет мили наоколо няма друго ранчо.

Изабел си помисли, че никога няма да успее да го разбере. Той изглеждаше толкова груб и безчувствен, безразличен към всеки и всичко. И все пак нито за миг не се поколеба да защити момчетата. Изабел уви в чиста кърпа останалите питки и бекон. Бък и Зийк се нахвърлиха лакомо на боба, поглъщайки невероятни количества.

— Не знам колко време ще отсъствам. — Тези думи на Джейк бяха насочени към Изабел, когато се приготвиха за тръгване. — В случай че фермерите дойдат, преди да съм се върнал, по-добре е да направиш така, че това място да изглежда, като че се готвиш да останеш дълго време.

— Но какво да направя?

— Не знам. Какво правят жените в такива случаи? Перат? Чистят къщата?

— Готвят, правят консерви, грижат се за бебетата.

— Ти вече сготви, тук няма нищо за консервиране, а освен това нямаш бебе.

Очевидно напусто прахосваше сарказма си с него.

Като имаше предвид какво бяха сторили фермерите на момчетата, самата мисъл, че може да се озове сама с тях, я ужасяваше. Можеше да укорява Джейк за липсата му на маниери, можеше да поставя под въпрос жизнения му светоглед, но не изпитваше и най-малко съмнение в способността му да я защити. Мъж, който се занимаваше с укротяване на говеда и което беше по-важно — такъв живот му харесваше, не можеше да не се справи лесно с няколко фермери.

— Ще изчистя кухнята — каза тя. — Момчетата могат да се заемат с помещението за спане.

— Няма никакъв смисъл. След няколко дни ще сме вече на път.

— Както сам посочи, жените чистят и перат. Никой не би повярвал, че възнамерявам да остана на това място. Леля Деидре сигурно би получила удар, ако я бях помолила да влезе в тази къща. Помещението за спане е най-естественото място, откъдето момчетата могат да започнат с чистенето.

Като всеки мъж, изправен лице в лице с домакински задачи, Джейк побърза да си тръгне.

— Ще се върна възможно най-бързо — обеща той.

Изабел започна чистенето със спалнята на Джейк. След като приключеше с нея, щеше да се заеме с кухнята. Изведнъж осъзна с тъга иронията на ситуацията, в която беше попаднала. Никога не бе имал свой дом, съпруг, деца. Никога не бе готвила, чистила, прала, никога не бе вършила нищо от това, което обикновено вършеха жените. И все пак, ето я тук, преструваше се, че поддържа къщата на един мъж, когото бе срещнала само преди три дни, преструваше се, че е майка на три момчета, които нямаха никаква роднинска връзка с нея, преструваше се, че не се надява Джейк да престане да се отнася с нея като с непохватна жена, от която с радост би се отървал.

След като Дюпланж я бе нападнал, тя бе сигурна, че никога няма да пожелае да бъде докосвана от друг мъж. Но не можеше да не мисли за докосването на Джейк. След годините, които бе прекарала като гувернантка, бе сигурна, че никога няма да поиска да има свои деца. А сега рискуваше бъдещето си заради всепоглъщащата нужда да вземе под майчинското си крило тези момчета.

Стаята на Джейк беше по спартански оскъдно обзаведена. В нея нямаше нищо излишно или непотребно. Изабел се запита каква ли би казала за него леля Деидре. Най-вероятно изобщо не би му проговорила. Тя беше жена с много високи изисквания, които дори в обществото на Савана изпъкваха ярко.

Родителите на Изабел бяха убити малко след раждането ѝ. Леля Деидре никога не бе споменала за никакви други роднини. Когато Изабел все пак я бе попитала, леля ѝ казваше, че има никакви далечни роднини в Англия.

Изабел никога не бе изпитвала желание да отиде в Англия. Според описанията на леля Деидре това бе странно и студено място, което никога не я бе привличало. Искаше да се срещне с американските си роднини. Леля Деидре само казваше, че ще поговорят за това по-късно.

Само че това *по-късно* никога не дойде. Един ден леля ѝ получи сърдечен удар, в резултат на който изгуби способността да се движи и да говори. Така се мъчи няколко месеца, след което почина. Тъй като Изабел бе сгодена за мъж от богато семейство, позволиха ѝ да живее в къщата на леля си. След като годеникът ѝ бе убит още в първите дни на войната, всичко се промени. По това време Изабел бе само на шестнайсет години. Дори и да имаше роднини, не ги познаваше. Къщата беше продадена, за да се изплатят дълговете на леля ѝ, а тя бе изпратена в сиропиталище.

Никога нямаше да забрави този ден. Беше самотна, изплашена и все още потресена от смъртта на леля си. Никой не се интересуваше от нея. Със сигурност не и другите обитатели на сиропиталището. Всичките ѝ принадлежности ѝ бяха отнети и изпратени някъде. Дадоха ѝ униформа и от нея се очакваше да се приспособи веднага към живота в сиропиталището, като че ли никога не бе живяла другаде. Сурово я порицаваха за това, че плаче през нощта, тъй като другите момичета не можеха да спят. Момичетата я сочеха с пръст и ѝ се подиграваха за

превзетите ѝ маниери. Момчетата бяха не по-малко жестоки, когато им заявяваше, че държанието им е отвратително.

Един ден Изабел избяга, но я намериха и я върнаха.

След този случай тя се научи да се бори. Никога не си спечели истински приятели. Единственото, което постигна, бе, че всички започнаха да се отнасят с нея с уважение, макар и неохотно. С нетърпение бе броила дните, докато навърши нужната възраст, за да напусне.

Когато накрая си тръгна от сиропиталището, беше дълбоко наранена, когато разбра, че никой от тези, които познаваше, не искаше да има нищо общо с нея. Беше напълно чужда в единственото общество, което познаваше. Имаше само достатъчно пари, за да си купи билет за Ню Орлианс, където си намери работа като гувернантка.

След като напусна семейство Дюпланж, откри, че е много трудно да си намери работа в някое уважавано семейство. Сега вече тя бе жена с минало. Предложението да преподава в едно училище в Остин дойде като отговор на молитвите ѝ.

Там бе намерила момчетата.

Никой друг не се интересуваеше от тях. Изабел знаеше много добре какво означава да загубиш топъл, любим дом, да останеш сам и никой да не го е грижа за теб. Леля Деидре бе свръхвзискателна и критична, но любовта ѝ не подлежеше на съмнение.

Шумът от копитата на бързо приближаващ кон прекъсна спомените ѝ. С облекчение разбра, че това е Джейк, но в същото време се засрами, че бе свършила толкова малко работа. Дотолкова бе потънала в спомените си, че едва бе успяла да изчисти стаята.

Изабел излезе, за да го посрещне отвън.

— Къде скри момчетата? — попита тя.

— В една от пещерите до реката.

— Няма ли фермерите първо там да погледнат?

— Течението на реката е издълбало хиляди такива пещери. Онези негодници не могат да претърсят всичките.

— Но момчетата ще се измокрят и ще им е студено.

— Пещерата е най-доброто място, за което можах да се сетя. Какво правиш?

Тя посочи ведрата с вода, които Уил, Пит и Брет бяха оставили на верандата.

— Ще се заема с почистването на кухнята.

— Зарежи това — каза Джейк. — Можеш да продължиш да готвиш в двора.

Изабел обаче взе едното ведро и се приготви да влезе в кухнята.

— Забравяш, че тези хора са фермери, водещи уседнал живот. Ще им се стори повече от подозрително, че готвя навън, когато имаш чудесна кухня.

Чудесна, разбира се, беше твърде ласкаво название за кухнята на Джейк.

— Ако запалиш огън, ще сложа всичко, което се нуждае от миене, в гореща вода. Но първо ще трябва да изхвърлиш боклука. Имаш ли сапун?

— Тук някъде трябва да има.

Докато Джейк разпалваше огъня, Изабел претършува кухнята.

— Тук няма нищо за ядене.

— Знам.

— Но храната ни е почти на привършване.

— Знам.

Тя очакваше нещо повече от този лаконичен отговор.

— Значи ще трябва да купиш. Колко време ще отнеме?

— Три или четири дни.

— Това означава, че ще трябва да тръгнем колкото е възможно по-скоро.

Джейк впи поглед в огъня, който вече гореше буйно.

— Ще трябва да вземем с нас няколко крави.

— Но това ще ни забави.

— Нямам пари — призна накрая той. — А тук никой не би ми дал кредит. Проклетите фермери се погрижиха за това.

Изабел осъзна, че той се колебае да ѝ каже, защото се смущаваше и му е неудобно да си признае, че е изправен пред разорение.

— Аз имам пари — каза тя.

— Няколко долара няма да ни свършат работа. Имаме нужда от хранителни запаси за дванадесет човека, и то за не по-малко от четирийсет дни.

— Парите са в злато.

— Още по-добре, но...

— Двеста долара.

Джейк замръзна.

— Но как, по дяволите, имаш двеста долара в злато? Мислех, че в целия щат няма толкова пари.

— Даде ми ги агенцията. Парите бяха за фермерите.

— Не мога да ги взема.

— Парите са предназначени за този, който вземе момчетата. Ти го направи, така че са твои.

Джейк се колебаеше. Изабел разбираше, че гордостта не му позволява да приеме каквото и да било от някой друг, особено от жена. Е, и нейната гордост доста пострада. Не виждаше защо неговата трябваше да остане непокътната.

В този момент Уил влетя в стаята:

— Някакви мъже приближават насам!

ГЛАВА 12

Фермерите изглеждаха много по-различно, отколкото си ги представяше Изабел. Тя очакваше да види солидни, пълни мъже, облечени с домашнотъкани дрехи. Очакваше да карат големи фургони. Но видя сухи, неприветливи, брадясали мъже, чийто характер явно бе не по-малко опърничав от този на мулетата, които яздеха.

Дори и ако никога не се бяха отнасяли лошо с някого, Изабел не би поверила момчетата на тези хора.

— Остави аз да говоря — каза Джейк.

Изабел с радост се съгласи. Не беше в състояние да произнесе и дума. Брет и Пит излязоха от бараката за спане, за да видят какво става. Тя им даде знак да се приближат. Те се втурнаха през двора, като хвърлиха поглед през рамо, като че ли се страхуваха да не би някой от мъжете внезапно да се опита да ги хване. Уил се приближи до Джейк и се притисна към него. Брет и Пит се изправиха от двете страни на Изабел.

— Тези ли мъже щяха да ни вземат? — прошепна Уил.

— Точно тези.

— Не ми харесват.

— Нито пък на мен. Сега млъкни и си дръж езика зад зъбите. Не искаме те да си помислят, че знаем нещо за Зийк и Бък.

Изабел изведнъж осъзна, че с Джейк бе настъпила някаква промяна. Това бе станало толкова незабележимо, че в първия момент не усети нищо, но след това забеляза, че той е станал някак си по-висок, по-заплашителен, а стойката му на седлото бе някак по-скована. У него се усещаше напрежение и тревога. Джейк носеше револвера си, нещо, което досега не бе забелязвала. Бе преместил Уил от лявата си страна, така че дясната му ръка да може да грабне револвера при пръв удобен случай.

Джейк се готвеше да ги защити. Точно това бе причината за промяната у него. Изабел бе сигурна, че Джейк дори и сам не осъзнава това.

В този момент я заля вълна от благодарност към него. Това я изненада, но не повече от удовлетворението от факта, че Джейк *наистина* се готвеше да защити нея и момчетата. Какво се бе случило за толкова кратко време, че свадливият самотник се бе превърнал в мъж, който приемаше момчетата и отговорността за тях, отговорност, която приемаше съвсем сериозно? Изабел хвърли поглед към Уил. Джейк бе обгърнал раменете му с ръка, като несъзнателно го бе привлякъл към себе си.

Изабел бе трогната до дъното на душата си. Сълзи замъглиха погледа ѝ. Как бе пропуснала да види тази част от характера на Джейк? Уил и Пит я бяха усетили почти веднага. Единственото, което бе виждала у него, бяха лошите му маниери, грубата му външност и често повтаряното изявление, че не иска да има нищо общо с момчетата. И въпреки това при първия знак за опасност той дори за миг не се бе поколебал да ги защити всички.

Изабел се почувства горда, че стои до такъв човек. Той беше мъж, на когото една жена можеше да разчита изцяло, който щеше да се погрижи за нея, без да мисли, че върши нещо специално. Изабел забеляза, че той плъзва ръка към дръжката на револвера си. Едва не се разсмя от реакцията на фермерите. Те се страхуваха от него. Преди няколко дни този факт сигурно щеше да я ужаси. Сега я караше да се усмихва.

Фермерите спряха мулетата си пред къщата. Не слязоха от седлата, а само мълчаливо наблюдаваха Джейк.

— Не знаехме, че си взел жена — проговори накрая Ноа Ландсфарн.

— Това е братовчедка ми Изабел — отвърна Джейк. — Дойде да живее при мен с трите си момчета.

— Не знаехме, че имаш никакви роднини тук.

— Тя е от Джорджия — продължи Джейк. — От Савана.

Изабел не разбра защо изпита желание да заговори.

Като че ли думите сами излязоха от устата ѝ.

— Как сте? — поздрави ги тя, подчертавайки южняшкия си акцент дотолкова, че Пит я погледна изненадано. Тя само го стисна лекичко за рамото. — Хубаво е да знам, че имам съсед. Толкова съм самотна, откакто дойдох тук — продължи тя с ужасно провлачен глас.

— Надявам се, че жените ви ще ни посетят тук и ще можем да се опознаем.

Фермерите втрещени се взираха в нея.

— Виждали ли сте някого насам? — попита Ноа.

— Никой, освен двама команчи, но това беше преди седмица. Търсите точно определен човек?

— Едно момче! — избухна Рупърт Рейсън, но веднага млъкна, след като погледна Ноа, който му даде знак да се успокои.

— Едно от нашите момчета миналата нощ не се прибра — обясни Ноа. — Безпокоим се, че може да се е загубило. Момчето все още не познава добре околността.

— Сигурно сте се побъркали от притеснение — отбеляза Изабел. — Сигурно и аз ще се побъркам, ако някое от моите момчета се изгуби в тази пустош. Как се казва вашето момче?

Ноа се втренчи удивено в нея.

— Зийк, Зийк се казва.

— Хубаво име. На колко е години?

— На шестнайсет.

— Не сме виждали никого — изръмжа Джейк.

— Помислихме си, че може да е поело насам. Той няма храна.

— Дори и да дойде тук, едва ли ще намери кой знае какво. — Изабел хвърли към Джейк изпълнен с укор поглед. — Бюфетът на братовчеда Джейк е празен като църковна дарителница. Точно преди да дойдете, му казвах, че трябва да отиде в града и да купи продукти. Не мога да правя питки от едното нищо. Казвам ви: разполагах с повече храна, когато Шърман дойде и войските му отнеха почти всичко, каквото имахме.

Изабел бе ужасена от собствения си глас. Леля Деидре се бе трудила упорито в акцента на Изабел да не остане и най-малка следа от провлачения говор на Савана, а ето я сега, говореше така, като че ли бе израсла в тресавищата край реката.

— Мислите ли, че може да се крие в някой от каньоните край реката? — попита Джейк.

— Той трябва да е все някъде — отвърна Ноа. — Не може да е стигнал далеч пеша. — Ноа обходи с поглед цялото ранчо, след което се спря на корала. — Виждам, че си уловил някои от конете си.

— Те са за момчетата — отвърна Джейк. — За съжаление, могат да управляват само фургон.

— Момчетата изглеждат твърде малки, за да работят с добитък.

— Така е — съгласи се Джейк. — Но си мисля, че поне могат да се научат да държат животните настрана от нивите ви.

— Това няма да отмени дълговете, които трябва да ни платиш.

Темата беше изчерпана, след което се възцари тишина. Очевидно фермерите нямаха намерение да си тръгнат, докато все още изпитваха съмнения.

— Можем ли да поогледаме?

— Не и без мен — отвърна Джейк. — Не ви вярвам.

На фермерите това съвсем не се хареса, но никой не каза нищо.

— Ами помещението за спане? — обади се един от тях.

При това предложение Джейк се разсмя.

— Дори и беглец не би се приютил там. Братовчедката Изабел първо строи момчетата да почистят помещението, така че да могат да го използват. Вижте сами, ако искате.

Рупърт слезе от седлото и се запъти към постройката. Момчетата бяха измъкнали навън всички одеяла, матраци, столове, една маса, седла и конски амуниции, всичко, което можеше да бъде преместено. Беше очевидно, че в бараката не се криеше никой.

— Надявам се, нямате нищо против, ако продължим работата си — заяви Изабел. — Казах на момчетата, че няма да получат вечеря, докато не изчистят идеално, а и аз си имам работа в къщата. Никой мъж, изглежда, не може да поддържа свястно една кухня.

Мъжете отново се втреничиха в Изабел, като че ли никога не бяха чували жена да говори.

— Хайде, момчета, залавяйте се за работа! Времето напредва. Хайде, размърдайте се! — викна тя, когато видя, че те продължават да стоят като заковани на местата си. — Тези хора няма да ви изядат. — Тя се разсмя.

Но фермерите запазиха неприветливите си физиономии. Момчетата бавно се запътиха към бараката. Уил хвърли няколко пъти умоляващ поглед към Джейк.

— Вашият чичо Джейк трябва да помогне на тези хора да намерят момчето си — продължи Изабел. — Надяваме се, че не се е

загубило. Представете си само колко щяхте да сте гладни, ако бяхте пропуснали вечерята и закуската си.

Единият от мъжете погледна Изабел и се намръщи.

— Момчетата ядат винаги така, като че ли всяко ядене им е последно — каза Изабел. — Ако вашето момче беше някъде наоколо, сигурна съм, че щеше да дойде при нас. Приятен ден.

Изабел им обърна гръб и се отправи към къщата. В мига, когато вратата на кухнята се затвори след нея, тя се облегна на вътрешната ѝ страна. Коленете ѝ трепереха. Не знаеше откъде бе събрала смелост да говори с онези ужасни хора по този начин. Нито пък разбираше откъде бе намерила подходящите думи.

Приблужи се до прозореца. Момчетата бяха подновили работата си в помещението за спане, но вниманието им бе насочено повече към фермерите, отколкото към чистенето. Джейк не бе помръднал. Наблюдаваше как мъжете претърсваха ранчото му. След това ги поведе към потока. Миг по-късно всички изчезнаха зад дърветата.

Изабел изпусна въздишка на облекчение. Нямаше да може истински да се отпусне, докато фермерите не си тръгнаха, но все пак бе някакво успокоение, че поне се скриха от погледа ѝ.

Уил се появи почти веднага и се втурна в кухнята.

— Дали ще намерят Бък и Зийк?

— Не. Джейк няма да допусне това да се случи. Сега се връщай в бараката. Нали не искаш да си помислят, че нещо не е наред?

— Ще се върнат ли? Страх ме е от тях.

— Не трябва да се страхуваш от тях. Джейк няма да позволи никой да ви нарани.

— Той ще ги застреля ли?

Изабел бе ужасена, че Уил изобщо си бе помислил за такава възможност.

— Може би трябва да ги последваме — предложи момчето. — Може да сторят на Джейк нещо лошо. Видях, че той има карабина. Знам как да стрелям с нея.

Уил не знаеше нищо за карабините, нито пък за изкуството на проследяване на дири.

— Няма причина Джейк да застрелва когото и да било. Когато онези мъже не открият Зийк, просто ще си тръгнат.

— Мога ли да отида с Джейк да доведем Бък?

— Може би, но ако сега не се върнеш да помогнеш на Пит и Брет, няма да отидеш никъде.

Уил се върна в бараката умишлено бавно. Мислеше си какво ли би било да може да проследи тези проклети фермери. Изабел реши да продължи с почистването на кухнята. Не беше нужно точно в този момент да прави това, но работата щеше да отвлече мислите ѝ от тревогата за Джейк.

Джейк никога не бе харесвал фермерите, но през последния час бе започнал да ги презира. Те дори не си правеха труда да крият намеренията си от него. Заплахи като: „Ще му скъсам задника от бой, когато го пипна“ и „Следващия път ще окова проклетия негър към някоя желязна колона“ го караха да изпитва непреодолимо желание да ги завърже един по един зад препускащи коне и да остави животните да ги влачат.

Джейк обаче пределно ясно си даваше сметка, че това не би помогнало нито на него, нито на момчетата, затова той ги изведе от потока, прекосиха няколко каньона, след което продължиха покрай реката, отдалечавайки се все повече и повече от мястото, където се бяха скрили момчетата.

— Ами ако е тръгнал в противоположната посока? — попита един от фермерите.

— В такъв случай не би пристигнал тук — отвърна Джейк. — Най-вероятно се е отправил по течението на реката към Нюкъмърс Кросинг. Момчето може ли да плува?

— Не знам — обади се Ноа.

— Тогава, предполагам, че младежът се е отдалечил от реката. Когато започнат пролетните дъждове, тя приижда много бързо.

Рупърт искаше да претърсят реката. Джейк не вярваше те да открият скривалището на момчетата, но пък сигурно щяха да видят отпечатаци от стъпки в пясъка или калта. А ако откриеха дири, никога нямаше да му повярват, че не е виждал момчетата.

— Претърсете я, щом искате — каза той с възможно най-спокоен тон. — Но аз си имам работа и възнамерявам да се върна към нея.

С тези думи Джейк им обърна гръб и започна да изкачва един малък каньон, като постепенно се отдалечаваше от реката. След кратко

колебание фермерите го последваха. След като пристигнаха в ранчото, те почти не обърнаха внимание на момчетата или на бараката за спане. Никой от тях не даваше знак, че има намерение да се сбoguва с Изабел или с момчетата. Просто скочиха на седлата и се обърнаха към Джейк.

— Ако видиш момчето, ще ни уведомиш — каза Ноа.

— Разбира се, но според мен момчето вече е стигнало Нюкъмърс Кросинг.

Мъжете излязоха от двора на ранчото, без да си дадат труд да му отговорят. Джейк изпусна въздишка на облекчение. Безпокоеше се дали мъжете знаят, че Зийк е избягал не пеша, а на кон. Очевидно, след като не липсваше някой от техните коне, те не бяха сметнали за нужно да потърсят следи.

— Отидоха ли си? — попита Изабел, която в този момент излезе на верандата.

— Да.

— Кога смяташ да доведеш момчетата обратно тук?

— Не и преди полунощ.

— А ще отидеш ли сега в лагера при животните?

— Не. Нямам доверие на тези хора. Мисля, че е напълно възможно да решат да оставят някого да ни наблюдава. Не искам да разберат за другите момчета, както и за това, че дамгосвам стадото си. Искam да съм поне на сто мили оттук, когато разберат, че съм си отишъл.

— Кога ще тръгнем?

— Веднага след като купим провизии.

— И кога ще стане това?

— Утре сутринта. Сега възнамерявам през останалата част от деня да уча момчетата да яздят.

Джейк бе уморен и ядосан. Беше отвел Уил и Пит на езда през хълмовете. Трябваше буквално да хване коня на Уил за юздите, за да накара момчето да се върне в ранчото.

— Искam да помагам при събирането на говедата — настояваше момчето. — Мога да го правя. Няма да падна от коня, обещавам.

— Аз също — добави Пит. — И аз мога да стоя стабилно на коня, Джейк.

Всъщност Пит наистина бе по-добър ездач от Уил. На неговата възраст, една година по-голям от Уил и по-силен от него, Пит бе несъмнено по-умел. Но и двете момчета нямаше да могат да хвърлят ласо поне още няколко години, но можеха да яздят отстрани на стадото и да внимават някое животно да не се отдели от другите.

Не, Пит и Уил се справяха добре. Причината за безпокойството на Джейк бе Брет. Брет не искаше да се научи да язди. Досега дори не се бе приближил до някой кон, нито пък бе помогнал при обздравянето. Всъщност дори не бе влязъл в корала. Джейк не разбираше какво не беше наред.

Изабел излезе от къщата и се отправи към тях. Джейк повдигна учудено вежди. Тя носеше пола, осем или девет инча над земята, така че той можеше да види много повече от глезените ѝ. Не можеше да си представи какво я бе прихванало.

— Как се справят момчетата? — попита тя.

Джейк бе сигурен, че ги бе наблюдавала от прозореца на кухнята.

— Справят се отлично, особено Пит. При него всичко идва съвсем естествено. Когато порасне, ще стане първокласен каубой. — Джейк зачака тя да обясни необичайната дължина на полата си.

— Само ме виж, мис Дейвънпорт — заяви Уил с истинска гордост и подкара коня в галоп през корала.

— Не язди ли прекалено бързо? — попита разтревожена Изабел.

— Не. Всъщност язди много добре.

— Каза ли му го?

— Не. Твърде много похвали могат да замаят главата му, след това с него е свършено.

В този момент Пит се присъедини към Уил, като се опитваше да го надбяга.

— Момчетата си умират някой да ги похвали.

— И накрая ще свършат с някой куршум в гърба, ако станат твърде самонадеяни. Остави го още пет-шест години да се чуди колко е добър и дали не може да стане още по-добър. Това време е достатъчно да се научи и да се усъвършенства.

— Сигурен ли си, че не можеш да му кажеш това след три или четири години?

Джейк продължаваше да мисли за полата ѝ, затова едва не пропусна тези думи.

— Ще зависи от това, кой ще бъде тогава шефът му.

Изабел прехапа устна:

— Значи не смяташ да го задържиш?

— Обещах да помогна на момчетата да се установят, а не да ги взема при мен. Нямам никакви планове какво ще правя, след като продам животните в Санта Фе. Ако не успея да продам стадото, пред мен просто няма бъдеще.

Изабел вдигна поглед, ярките лъчи на слънцето я накараха да присвие очи.

— Какво ще правиш, ако стане така?

— Старият капитан от армията, Джордж Рандолф, има ранчо някъде на юг оттук. Мога да го помоля да ме наеме като обикновен каубой.

— Но това не е същото като да притежаваш собствено ранчо.

— Така е. Нужни са пари и животни. Точно сега първото го нямам, а колкото до животните, не е ясно дали ще мога да ги задържа и да ги продам. А сега си мисля, че е крайно време да науча Брет да язди.

— Научи първо мен — настоя Изабел.

Джейк ѝ хвърли изпитателен поглед. Изабел бе притеснена, но без съмнение бе взела твърдо решение.

— Невъзможно е, преди да си купиш ботуши и подходящи дрехи.

— Нищо не мога да направя относно ботушите, но сам виждаш, че поправих полата си. — Тя му посочи скъсената предна част на полата си. — Шиех, когато всъщност трябваше да чистя.

— Можеш да се возиш във фургона.

Тя изобщо не трябваше да прави това. Ако само имаше някаква представа, какво му причинява с тази скъсена пола, с това, че беше изложила на показ глезените си, щеше веднага да облече нещо, което не само щеше да скрива краката ѝ, но и да се влачи по земята.

— Нямам намерение да бъда изоставяна отново тук само защото не мога да яздя. А сега ми оседлай един кон, по възможност най-кроткия — добави тя със съвсем различен тон.

Джейк оседла една по-стара кобила. Момчетата подкараха конете в тръс и се приближиха.

— Ще яздиш ли? — попита Уил.

— Да, ако Джейк ме научи.

— Аз ще те науча — заяви Уил. — Знам всичко за язденето.

— Аз също — обади се като ехо Пит.

— И двамата вървете в другия край на корала — нареди Джейк.
— Не искам да изплашите коня на Изабел.

— Те ще наблюдават всяко мое движение и ще разкажат всичко на останалите момчета, нали? — попита Изабел.

— Можеш да разчиташ на това, но и не е възможно всичко да правиш идеално. — Джейк се приближи до коня ѝ. — Първото, което трябва да научиш, е как да се качваш на коня. Трябва ти или стъпенка, или някой, който да те повдигне.

— Предпочитам стъпенката.

— Да, но нямам такава.

— Как тогава Уил и Пит се качиха на седлата?

— Аз ги повдигнах.

Изабел го погледна изпитателно и в миг страните ѝ се покриха с ярка руменина.

— Тогава, предполагам, че ще трябва да повдигнеш и мен.

Джейк се вгледа в очите ѝ. Днес те бяха наситенозелени. Изглежда, се променяха заедно с настроенията ѝ. Зачуди се какво ли означава този цвят сега. Ако можеше да се довери на тялото си, това бе страст. От седмици не бе чувствал толкова остро липсата на жена в живота си.

Изабел също чувстваше напрежението, зародило се между тях. Дишането ѝ се учести и стана някак по-дълбоко, гърдите ѝ съблазнително се надигаха. Блузата ѝ бе закопчана до брадичката, но Джейк лесно можеше да си представи колко меки и чувствено закръглени бяха. Испита желание да опита вкуса им. Страстта избухна в него като светкавица. Мускулите му се свиха и напрегнаха от желание. Тялото му се стегна, а устата му в миг пресъхна. Джейк инстинктивно облиза устни, но напразно. Това само го накара да си мисли какъв ли е вкусът на устните ѝ и неистово желание да го опита още сега.

Очите им се срещнаха. Джейк бе сигурен, че Изабел знае какво си мисли той. В погледа ѝ ясно бяха отразени несигурността и страхът ѝ.

Това правеше нещата още по-трудни. Ако не направеше нещо, щеше да погази и своята чест, и нейното доверие.

— Обърни се — каза той с натежал от желание глас. — Когато те повдигна, прехвърли крака си от другата страна.

— Добре.

Джейк я повдигна на седлото и се опита веднага да свали ръцете си от кръста ѝ. В противен случай рискуваше просто да я привлече в прегръдките си и да я целуне.

— Сега хвани юздите и прави точно каквото ти кажа.

Той започна да я води, като обикаляше корала и ѝ даваше същите напътствия като на момчетата преди това. Само че този път умът му бе зает с Изабел, а не с това, което казваше. Беше опасно близо до състоянието да загуби напълно самообладанието си в нейно присъствие. Наистина ли бе живял толкова дълго сред крави и пелин, че близкото присъствие на една жена го караше да губи ума си?

Очевидно нещата стояха точно така. Искаше да я целува, искаше да я докосва навсякъде. Обичаше жените, харесваше ти, но след това, което бе сторила майка му, никога не можеше да си позволи да се довери на някоя от тях.

— Позволи ми да опитам сама — каза Изабел.

Джейк я наблюдаваше, докато тя водеше кобилата, като я караше да прави фигури във формата на осмица, направляваше я с колене, юзди и устни команди. Майка му бе правила същото. Преструвала се бе, че иска да се научи да бъде жена на собственик на ранчо. Беше измамила всички. Когато тя ги напусна и каза, че мрази ранчото и всичко, свързано с него, че винаги го е мразила, бяха напълно съкрушени.

В този ден една част от Джейк умря.

Уил и Пит язدهа от двете страни на Изабел. Джейк се усмихна, когато кобилата се впусна в галоп. Изабел изглеждаше ужасена, но с Уил и Пит, които постоянно я окуражаваха, нямаше никакъв друг избор, освен да продължи да язди. Беше толкова красива, толкова фина и крехка. Също като майка му.

Майка му бе израсла в Мобайл, Алабама, разглезена дъщеря на богат търговец. Тя не разбираше Тексас, не го харесваше. Един ден просто си отиде. Джейк никога след това не я бе виждал.

Усмивката му се стопи. В гърдите му като оловна топка натежа студен, яростен гняв.

— Как се справям? — попита Изабел.

— Добре е — отвърна безстрастно той. — Сега е време Брет да се научи.

Лицето на Изабел помръкна от разочарование.

— Брет не обича конете.

— Не е необходимо да ги обича, а просто да ги язди.

Преди Брет да бе успял да излезе от корала, Джейк го хвана и го задържа на място.

— Пусни ме! — изкрещя той, опитвайки се безуспешно да се измъкне от хватката на Джейк.

— Какво смяташ да правиш? — настоя Изабел.

— Брет сам няма да се качи на кон, затова смятам да го кача на седлото.

— Няма да направиш нищо подобно! — извика отчаяно Брет и се замята още по-диво в ръцете на Джейк.

— Не мисля, че трябва да го насилваш — продължи Изабел. — Той има нужда от време, за да преодолее страха си от конете. Ако ти просто...

— Уил и Пит не стигат дори до рамото му, а не се страхуват.

— Това няма нищо общо с височината — настоя Изабел. — Има ред други причини.

— Тогава веднага ще се отърва от тях. Пит, свали по-ниско напречните дъски.

— Пит, ако само докоснеш тези дъски, ще те убия веднага щом успея да се освободя от това копеле! — изкрещя Брет.

Пит дори не се поколеба. Слезе от коня и в миг изпълни нарежданията на Джейк.

— Мъртъв си, така да знаеш. Предателска змия! — извика Брет.

— Конят няма да те ухапе — извика Уил с подигравателен тон. — Може само да те метне на земята.

— Млъкнете! — намеси се Джейк. — Пит, дръж моя кон.

Брет се замята още по-силно.

— Когато те поставя на седлото, плъзни краката си в стремената и хвани поводите.

— Няма да яздя проклетия ти кон! — изкрещя Брет.

— Сега ще те сложа на гърба му. Или ще яздиш, или ще паднеш.

С периферното си зрение Джейк забеляза Изабел, която бе застанала наблизко. Знаеше, че по-късно ще търпи гневните ѝ упреци, но не можеше да направи нищо друго в този момент.

В мига, когато Джейк сложи Брет на седлото, момчето се плъзна от другата страна, но мъжът бе по-бързият от двамата и веднага се хвърли отгоре му.

— Кучи син! — изкрещя момчето, когато Джейк го хвърли отново на седлото.

— Спести си ругатните за по-късно! Върху мен те нямат ефект.

Брет отново се опита да се изплъзне от другата страна, но Джейк го сграбчи за ризата.

— Стой на седлото или ще завържа краката ти под корема на коня.

Момчето впи в него пълен с омраза поглед.

— Пусни ме, по дяволите!

— Ще стоиш ли на седлото!

— Да, проклет да си!

Брет хвана с две ръце гривата на коня и бързо започна да търси с крака стремената. Джейк имаше намерение само да поразходи коня, но Пит удари задницата на животното и изкрещя:

— Дий!

Конят се втурна да обикаля корала в тръс. Брет се тръскаше и подскачаше безпомощно на гърба му. Джейк се втурна към него и го стигна точно когато Брет падаше от коня. Момчето се изправи на крака побесняло от гняв.

— Копеле мръсно! — изкрещя Брет, като се насочи към Пит.

Джейк сграбчи Брет за раменете и без да го изпуска, се насочи отново към коня, който беше спрял на няколко метра от тях.

— Можеш да пребиеш Пит и по-късно — заяви Джейк. — Но точно сега ще яздиш този кон.

Брет бе толкова разгневен, че в момента, когато се озова отново на седлото, заби пети в хълбоците на коня. Реакцията беше незабавна — конят подскочи, а Брет изхвъркна от седлото и се озова на земята. Пит и Уил се заливаха от смях. Този път Брет не стана веднага от земята.

— Ранен ли е? — извика тревожно Изабел.

— Не, не е ранен — отвърна Джейк. — Просто е замаян.

Най-накрая Брет се изправи на крака. Преди да успее да се съвземе, Джейк вече бе застанал до него.

— Сега отново ще се качиш на коня. И този път ако дадеш воля на гнева си и си го изкараш на коня, знаеш отлично точно какво ще ти се случи.

Този път Брет не оказа никаква съпротива.

— Не е трудно да се язди кон — обади се Уил. — Дори и янките могат да го правят.

След тези думи Уил се разсмя, но само един поглед на Джейк бе достатъчен, за да престане веднага.

Джейк отново повдигна Брет на седлото. Стъпка по стъпка той учеше момчето как да контролира и води коня. Петнайсет минути по-късно Джейк пусна юздата и остави Брет да продължи сам. Щом като се увери, че Брет няма да падне, той се насочи към Изабел, която все още стоеше на седлото на своя кон.

— Той трябва да се научи да язди за два дни, също като другите момчета.

— Ти си безподобен грубиян! — заяви тя.

Джейк никога в живота си не бе нагрубявал или тормозил никого. По време на войната беше принуждавал младите войничета да вършат много неща против тяхното желание, но никога не ги бе тормозил.

— Тази сутрин, когато изрази готовност да ни защитаваш от онези фермери, реших, че съм сбъркала в преценката си за теб. Видях как момчетата работят за теб, как Пит и Уил се борят за всяка капка внимание, която могат да получат от теб.

— Те са добри момчета.

— А мислиш, че Брет ще израсне добро момче след начина, по който се отнасяш към него?

— Просто му показах, че не трябва да се страхува от коня.

— Ти го унижи пред Пит и Уил. Наруши правото му да откаже да язди.

— Нарушил съм правото му да... — Джейк не знаеше какво да каже. Никога не бе чувал подобна глупост.

— Ще имаш късмет, ако той не те намрази до края на живота си.

— Изобщо не ме интересува дали той ще ме намрази — избухна Джейк. — Един тексасец, който не може да язди, не може и да уважава

самия себе си.

— Ти изобщо не знаеш нищо за момчетата на тази възраст — отвърна презрително Изабел. — Не можеш да се отнасяш с тях като с дивите си коне. Не можеш да ги завържеш и да ги яздиш, докато се откажат и предадат, просто защото са твърде изтощени да направят нещо друго. Това, което трябва да направиш, е да извлечеш най-доброто от тях.

— Нямам време за това.

— Тогава си осигури това време.

Двамата внезапно млъкнаха. На пътя се появи фермер, който, изглежда, заобикаляше ранчото. Докато отминаваше, той дори и за миг не вдигна поглед към Джейк или Изабел.

— Знаех си, че ще оставят някого да ни наблюдава — продума Джейк.

— Защо? — попита Изабел, моментално забравила гнева си.

Джейк не изпускаше фермера от поглед.

— Те ми нямат доверие.

— Мислиш ли, че ще се върнат?

— Да.

— Кога?

— Най-вероятно ще поставят някой да наблюдава ранчото.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще отидем до Нюкъмърс Кросинг да купим провизии. След това те няма да има какво да наблюдават.

Двамата продължаваха да гледат фермера, който превалияше билото на хълма, когато Джейк осъзна, че Уил му говори.

— Какво има? — обърна се той към него.

— Брет.

— Какво за него? — Джейк се огледа наоколо. Брет не се виждаше никъде.

— Брет избяга. Каза, че мрази всички тук, особено теб. Каза, че се връща в Бостън.

ГЛАВА 13

— Накъде отиде той? — попита Изабел.

— Ето натам. — Уил посочи дърветата покрай потока, който минаваше през един канон и след това се вливаше в реката няколко мили по-надолу.

— Трябва да тръгнем след него — настоя тя.

— Когато е готов за това, ще се върне — отвърна Джейк. — Той е смутен и объркан. Последното нещо, което би искал, е някой да върви след него, особено жена.

— Какво искаш да кажеш с това *особено жена*?

— Брет може да е едно уплашено момче, но е достатъчно мъж, за да се противопостави на намесата на жена точно сега.

— Не ти вярвам.

— Попитай Уил.

— Ти би ли искал да тръгна след теб, Уил?

Пит мълчаливо се приближи.

— Аз не бих искал — каза той. — Всички ще ме сметнат за мухльо.

— Нито пък аз — добави Уил, но на Джейк се стори, че той не е толкова категоричен като Пит.

— Надявам се да го нападне някоя пантера — каза Пит. — Мразя го.

— Когато Брет се върне — нареди Джейк, като не обърна внимание на думите на Пит, — искам всички да се държат така, като че ли нищо особено не се е случило. Не искам да го карам да си мисли, че може да принуждава хората да му дават това, което иска, като се държи по този начин.

— Не мога да приема това — заяви упорито Изабел.

— Престани да се опитваш да омаловажаваш начина ми на възпитание на момчетата. Това, което направиха фермерите, е нищо в сравнение с това, което може да се случи, преди да стигнем Ню

Мексико. Трябва да съм сигурен, че момчетата знаят какво да правят, и че ще го направят, без да задават въпроси.

— Не вярвам в такова отношение към момчетата.

— Не е въпросът в какво вярваме ти или аз. Въпросът е в това какво трябва да се направи. Това е все едно момчетата да се подготвят за битка. Те трябва да се научат да изпълняват заповеди или ще изгубят живота си.

Джейк виждаше как тя се бори със самата себе си, и изпита истинско съчувствие към нея. Тя трябваше да възприема едно след друго неща, които бяха в разрез с нейните принципи и вярвания. Джейк се мразеше, че трябва да й налага такова нещо, но ако искаше да отведе тези момчета със себе си, те трябваше да бъдат готови. В противен случай за тях щеше да бъде много по-добре да се върнат в сиропиталището.

Той вече бе забелязал промяна у повечето от тях. Все още не бяха готови да му се доверят, но му даваха шанс да спечели доверието им. Някои от момчетата разбираха, че той има не по-малка нужда от тях, отколкото те от него. Уил и Пит бяха твърде малки, за да разбират тези неща. Те просто искаха да се чувстват в безопасност.

— Ще почакам до след вечеря — обяви Изабел. — Ако Брет не се върне, ще тръгна да го търся.

Брет не се прибра за вечеря. Джейк отиде при момчетата в лагера с животните и се върна с прясно телешко за вечеря. Каза, че едно едногодишно теле си е счупило крака, но Изабел подозираше, че го е убил, за да имат момчетата обилна храна.

— Много добре, че се отървахме от него — каза Шон, когато научи, че Брет е избягал. — Той не ни харесваше, нито пък ние го харесвахме.

— Не е възможно да мислиш така — възпротиви се Изабел. — Вярно, той невиннаги бе приятен, но мисли, че вие не го харесвате.

— Аз наистина не го харесвам.

— Той не искаше ние да го харесваме — обади се Чет.

— Той също се чувства не на място тук — продължи Изабел.

— Кой не се чувства по този начин? — каза Шон.

— Но той е от Бостън!

— Не очаквайте от мен да изпитвам съчувствие към него — продължи Шон. — Самият аз нямаше да бъда в Тексас, ако хората от Бостън не бяха се отнесли с родителите ми толкова лошо, че те трябваше да гладуват до смърт.

Изабел разбра, че нямаше да може да изтръгне съчувствие към Брет от момчетата. Това не я изненада. Изненада я пълната им незаинтересованост за това, което може да се е случило с него. Та той също беше човешко същество. Как можеше да не ги е грижа за Брет?

Изабел се загледа в мрака, настанил се под дебелиите корони на дърветата, и по гръбнака ѝ полазиха тръпки. Ужасяваше се от мисълта да навлезе в каньона след смрачаване. Не разбираше как Брет можеше да остане там, в тъмното. Не можеше да си представи какви животни се спотайваха в сенките. Ако Брет не се върнеше скоро, трябваше да тръгне да го търси.

А досега той можеше да бъде на мили далеч. Изабел искрено се надяваше да не е така. Момчето беше само на дванадесет години.

Тази вечер щяха да вечерят в кухнята. Джейк не искаше да поема риск някое от момчетата да бъде видяно. Всички щяха да спят в къщата и в бараката. Дори и допълнителните коне бяха скрити. Изабел се трогна от усилията, които той полагаше никой да не намери бегълците. Това бе още една причина да не проумява как Джейк можеше да не се интересува от съдбата на Брет.

— Ето го и Джейк — обяви Уил.

По време на вечерята момчето бе седяло до почистения прозорец и чакаше Джейк да се завърне със Зийк и Бък. С блеснали от вълнение очи Уил изтича да го посрещне.

Нещо подтикна Изабел да погледне към Мат. В очите му видя гняв. Гняв, който момчето не се и стараеше да скрие. Изабел не разбираше — Мат никога не бе мразил никого.

— Видя ли Брет? — попита Изабел, когато Джейк влезе.

Тя започна да подрежда чиниите с храна. За щастие, масата беше ниска и можеха да се хранят насядали по земята, тъй като в цялата къща имаше само един стол.

— Малко вероятно е той да дойде при мен.

Бък и Зийк седнаха и започнаха да се хранят.

— Когато седнете на масата, трябва да изчакате, докато бъде сервирано на всички — каза Изабел. — Щом като мистър Максвел

рисува собствеността и спокойствието си за вашата безопасност, мисля, че молбата не е чак толкова голяма.

Момчетата вдигнаха изненадано поглед, но спряха да се хранят.

— Джейк. Казах ти да ме наричаш Джейк, а те могат спокойно да започнат да се хранят.

— Ти можеш да вземаш решенията си за кравите и за ездата, но що се отнася до добрите маниери, решенията ще вземам аз. Освен това е изключително грубо да започнеш да се храниш, преди всички да са получили храната си.

— Но аз дори не съм се приближил до масата.

— Тогава го направи.

Уил се закикоти.

— По-добре направи така, както ти казва, Джейк — предупреди го Шон. — Тази вечер мис Дейвънпорт е поела по пътеката на войната.

Като ѝ хвърли леко подигравателен поглед, Джейк седна на мястото си, а Изабел му връчи чинията с храната.

— Сега можете да започвате.

Никой от момчетата не помръдна. Те продължаваха да се взират мълчаливо в Джейк.

— Не е необходимо да чакате, докато той започне да се храни, а само докато му се поднесе храната.

Изабел подаде на Джейк кафето и се оттегли до прозореца. Не можеше да не се тревожи за Брет. Никога досега не бе прекарвал нощта навън. Младата жена бе сигурна, че момчето се крие някъде близо до ранчото.

— Защо не му оставиш малко храна? — обади се Джейк.

— Какво? — Изабел се обърна към него с отнесен поглед.

— Остави една чиния отвън. Така няма да се притесняваш за него.

— Притеснявам се за него не само защото е гладен.

— Съмнявам се той да е отишъл някъде далеч.

— Къде да оставя чинията?

— На верандата.

— Мислиш ли, че той ще се приближи до къщата?

— Ако не го направи, няма да намери храната.

Изабел с мъка удържа гневното си избухване.

— Няма ли да е по-добре да отнесе храната в гората?

— Изабел, не знаеш къде е Брет. Просто я остави на верандата и го повикай. Ако Брет е наблизно, ще те чуе. Ако не те чуе, няма да има никакво значение.

— Има значение! — сопна се Изабел. — Брет е по-важен от кравите ти, от ранчото ти или от онези ужасни фермери.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Тя се извърна рязко, грабна една чиния и започна припряно да я пълни с храна.

— Не мога да разбера как всички вие можете да ядете спокойно вечерята си, като че ли нищо не се е случило!

— Той може да се върне винаги, когато поиска — обади се Чет. — Вратата не е заключена.

Изабел се предаде. Беше си помислила, че само Джейк разсъждава по този начин, но се оказа, че това беше мнението и на момчетата. Взе чинията и се отправи бързо към верандата, преди в яда си да е казала нещо, за което после щеше да съжалява. Изабел излезе в двора пред къщата.

— Брет, знам, че си някъде там! — извика тя. Чувстваше се глупаво, че говори сама и единствените ѝ слушатели са дърветата, но не знаеше какво друго може да направи. — Бих искала да се върнеш. Джейк не се опитваше да те нарани. Просто иска ти да се научиш да яздиш. Знаеш, че трябва. Не можеш винаги да караш фургона. Това би означавало, че постоянно трябва да си с мен, а със сигурност не би ти харесало. Оставих вечерята ти на верандата. Бих ти я донесла, но не знам къде си. Ще сложа и завивката ти на верандата. Без нея ще измръзнеш.

Изабел замълча. Не знаеше какво бе очаквала да чуе. Може би се надяваше да го убеди да излезе от гората. Тишината обаче не се нарушаваше от никакъв звук.

— Не се тревожи, ако не видиш никого да спи на двора. Джейк мисли, че е по-добре всички да спим вътре. Скоро ще тръгнем към Нюкъмърс Кросинг да купим провизии. Трябва да си се върнал преди това. Не мога да тръгна, без да съм сигурна, че си в безопасност.

Тя отиде във фургона, разрови завивките, докато намери тази на Брет, върна се и я сложи на верандата.

— Винаги ли си се грижила за другите повече, отколкото за себе си? — Гласът на Джейк, прозвучал от мастилените сенки, я накара да подскочи уплашено.

— Той е разстроен, гладен и му е студено.

— Брет сам може да се погрижи да промени нещата.

— Но гордостта и гневът му го възпират.

— Гордостта може понякога да излезе много скъпа. Може би е по-добре да научи това сега, когато няма да му струва толкова много.

Изабел вдигна поглед. Джейк бе излязъл от плътните сенки, но лунната светлина не осветяваше лицето му, а го превръщаше в странна смесица от светлина и мрак. То изглеждаше като маска — студена и лишена от чувства.

— Не те разбирам. Понякога си мисля, че си най-милият, най-търпеливият човек, когото съм срещала. Миг по-късно си упорит и жесток. Как можеш да съчетаващ тези качества едновременно?

Джейк слезе по стълбите и се отправи към нея. Сега лунните лъчи осветиха лицето му, превръщайки го в бледа маска. То изглеждаше толкова нереално, колкото и ситуацията, в която беше попаднала — намираше се в необятна пустош с десет момчета и един непознат мъж, преследвана от злобни фермери. Готвеше се да пресече огромна, населена с индианци, територия, заедно с цяло стадо добитък.

Животът ѝ приличаше на фантастичен сън.

Настроението ѝ постоянно се променяше от една крайност в друга — в един момент мразеше Джейк, а в друг изпитваше необяснимо желание да бъде близо до него. В един момент изобщо не го разбираше, а в следващия изпитваше удивление, че мъж като него се интересува от нея.

— Аз не се опитвам да бъда такъв или такъв — отвърна Джейк.

— Правя това, което трябва. Искам да науча на същото и тези момчета.

— Защо? Ти не ги искаш?

— Нека приемем, че съм се засрамил от себе си поради примера, който даваш ти.

Изабел се разсмя.

— Ако наистина очакваш да повярвам на това, имаш много лошо мнение за интелигентността ми.

Джейк се приближи още повече. Прекалено близо.

— Подценяваш се, Изабел.

Внезапно нощта престана да бъде толкова студена. Кръвта кипна във вените ѝ. Коленете ѝ се разтрепериха.

— Не, не се подценявам. Неомъжените жени без семейства не могат да си позволят такова нещо.

— Ако питаш мен, ти си имаш семейство, много голямо при това.

Изабел се зачуди дали той включва и себе си в това семейство. Отказа да мисли за това. Щеше да я накара да си въобрази куп невъзможни неща.

— Тези момчета зависят от мен, защото нямат никакъв друг избор. Веднъж, след като се установят някъде и започнат живота си сами, ще забравят за мен.

— Зависи.

— От какво?

— Не съм сигурен. Не мога да кажа, че те разбирам.

Всъщност той бе заинтересуван. Изабел се запитва дали той се интересуваше от нея, защото я намираше дребна, но привлекателна, или защото никога не бе срещал човек като нея и се надяваше в бъдеще да може да избегне такива срещи.

— Това не е трудно. Аз не съм по-различна от останалите.

Той се приближи толкова много, че почти я докосваше.

— Ти не приличаш на никоя жена, която съм срещал досега.

— Това не би трябвало... да те изненадва. Ти... не може да си срещал тук... много жени.

Джейк беше толкова близо, че Изабел чувстваше как мислите ѝ се объркват. Той беше толкова близо, че тя трябваше да вдигне глава, за да го погледне в очите.

— Достатъчно.

След това, за нейна изненада и ужас, той я хвана за раменете, наведе се и я целуна. Въпреки че Изабел нямаше опит, разбра, че това не бе страстна целувка. Джейк просто я пипаше и опознаваше с устни, като че ли и на него му бе трудно да повярва, че това се случва.

Точно така се чувстваше и тя. Не беше възможно просто да стои тук и да позволява на един мъж да я целува, мъж, с когото бе спорила само минута преди това. Дори и една глупава жена не би целувала мъж, когото не харесва. И въпреки това нямаше сили да се отдръпне. Дори по-лошо, осъзна, че му отговаря. Обичаше да бъде целувана и, изглежда, нямаше нищо против, че Джейк Максвел е този, който я целува.

Сигурно въпреки всичко го харесваше. Трябваше да бъде така. Не можеше да съществува никакво друго обяснение.

— Аз къде ще спя? — раздаде се гласът на Уил.

Изабел и Джейк веднага се отдръпнаха един от друг.

— Ще спиш в къщата с мис Дейвънпорт — отвърна Джейк, без да откъсва поглед от Изабел.

— А къде ще спи Мат?

— В бараката.

Изабел се обърна и се отправи към стълбите пред верандата.

— Мисля, че е по-добре да влезеш и да обясниш кой къде ще прекара нощта. По-лесно ще е да го направиш веднъж пред всички.

Изабел не разбираше как може да говори с такъв разумен и безстрастен тон. Целият ѝ живот се бе обърнал с главата надолу. Господ да ѝ прости, харесваше Джейк Максвел. Дори по-зле, харесваше ѝ да стои сред двора и да бъде целувана от него. И на всичкото отгоре, изпитваше силно желание да повтори всичко отначало. Леля Деидре сигурно би се обърнала в гроба, ако знаеше.

— Имаш ли нещо против да преспиш в спалнята с Пит и Уил? — попита Джейк.

— Не.

— Бък и Зийк могат да спят в кухнята. Не искам те да прекарат нощта навън.

— Ами останалите?

— Те ще спят в бараката.

В бараката имаше шест легла. Достатъчно за Джейк и момчетата. Изабел почувства лекото бодване на разочарованието, въпреки че не би спала в една стая с него, дори и в присъствието на Уил и Пит.

— Аз ще спя в коридора — заяви Джейк.

Изабел почувства как напрежението ѝ се разсейва. Джейк щеше да бъде наблизо, но не и прекалено. Бе показал загриженост за нея, но не и прекалена. Очите му блестяха, но по устните му не играеше усмивка. Изведнъж осъзна, че не би го понесла, ако той се усмихваше. Това би означавало, че той е спечелил и че тя е загубила. Погледът му означаваше, че двамата бяха споделили нещо. Със задоволство осъзна, че това ѝ харесва.

Джейк бе буден още преди Брет да се измъкне от гората, за да вземе храната, която Изабел му бе оставила. Той нямаше намерение да говори с момчето, но целувката бе променила решението му.

Всъщност бе променила много неща.

Не беше свикнал да се отдава на прекалено много размишления. През повечето време приемаше нещата такива, каквито са, но навикът му да не се замисля бе довел до това, че е целунал Изабел. Изведнъж бе разбрал, че ще се почувства отлично, ако го направи. Така че просто се бе поддал на импулса и я бе целунал.

Беше се оказал прав. Наистина се почувства добре — дотолкова дяволски добре, че не можеше да заспи, но едновременно с това започна и да се тревожи. Не искаше да харесва тази жена. Той по принцип нямаше доверие на жените. И все пак бе целунал Изабел и искаше да го направи отново. Не бе необходимо дълго да размишлява, за да разбере, че нещо тук не е наред. Трябваше да се върне от самото начало, за да си обясни точно кога нещата бяха тръгнали в погрешна посока.

Всичко бе вървяло добре, докато момчетата не бяха му влезли под кожата. Първо бе Мат с празния си немиждащ поглед. След това Уил, който бе започнал да го боготвори. След това Бък със своите белези, Зийк с превързаната за крака му верига. Един след друг те бяха разрушили защитните стени, които бе изградил около себе си, докато той ги бе приел и се бе привързал към всичките. Бог да му е на помощ!

След това бе направил грешката си още по-голяма, като настоя Изабел да ги придружи до Ню Мексико. Тя му бе казала, че не може да готви, че не одобрява нито него, нито постъпките му и въпреки това той бе настоял тя да дойде. И преди бе допускал грешки, но никога не бе се проявявал като пълен глупак.

Може би тя го бе заварила неподготвен, защото Изабел просто не се вписваше в никоя от представите му за една жена. Тя беше красива, женствена и крехка и въпреки това притежаваше в излишък смелост и решителност. При най-малкия знак бе готова да спори с него. Тя, изглежда, никога не се изморяваше и никога не бягаше от работа. И

през цялото време успяваше да изглежда повече дама от всяка друга жена, която бе срещал. Затова я бе целунал.

Не, не беше точно затова. По дяволите, не знаеше точно защо я бе целунал. Просто така се получи. Не разбираше защо се разстройва толкова много. И преди бе целувал жени, но не по този начин. Преди го бе правил, защото така се очакваше от него или защото тялото му реагираше инстинктивно. Бе целунал Изабел, защото сам бе пожелал така.

Това може и да не бе толкова лошо, но нещата не свършваха дотук. Той искаше повече от нея, а това беше опасно.

Твърде дълго бе живял сам. Сигурно бе започнал да си загубва ума. Изабел никога не би обикнала мъж, когото толкова категорично не одобряваше. Още повече, напомняше си Джейк, той самият не искаше да изпитва нещо, което дори и слабо да напомня за любов. Това пречеше на мъжа да мисли разумно, караше го да върши неразумни неща, като например да се направи на глупак, за да се хареса на една жена.

Всеки знаеше, че жените са всичко друго, но не и разумни същества. Винаги мислеха за крайно неподходящи неща. Това бе просто в природата им, както например бе напълно в характера на Изабел да настоява за спазването на учтиви маниери на масата.

Нерадостните мисли на Джейк бяха прекъснати от шума от стъпките на някого, който много неумело се опитваше да се промъкне на верандата. Брет връщаше празната си чиния. Момчето я остави обратно на верандата и взе завивката си.

— Ако имаш намерение да използваш завивката, по-добре е да се върнеш — долетя от тъмнината гласът на Джейк.

Брет замръзна на мястото си, но бе готов да побегне всеки момент.

— Не можеш да очакваш Изабел да продължи да ти оставя храна на верандата. След по-малко от седмица заминаваме за Ню Мексико. Какво ще правиш тогава?

Отговор не последва, но Брет не избяга.

— Ти много разстрои и огорчи Изабел. През целия ден мислеше само за теб. Казах ѝ, че ти не го заслужаваш, но тя мисли, че си не по-малко важен от останалите.

Брет продължаваше да мълчи. Джейк малко се подразни, но нямаше нищо против да продължи да говори. Така или иначе, не би могъл да заспи.

— Ако поне малко те е грижа за нея, ще си завлечеш задника в бараката. Ако се интересуваш само от себе си, бих предпочел да си тръгнеш още сега, така неминуемо ще те убият много скоро. И Изабел ще престане да се тревожи за теб.

— Никой не го е грижа за мен — обади се Брет, а гласът му трепереше от гняв.

Джейк изпусна въздишка на облекчение. Брет бе заговорил. Половината битка беше спечелена.

— Не знам какво ти се върти в ума. Откакто си тук, си постоянно ядосан, готов да се сбиеш с всекиго. Може би имаш право да се гневиш. Не знам. Това, което знам, е че няма да постигнеш нищо, като избягаш.

— А ти не ми каза дума за това, че ще ме научиш да яздя, за да ти помагам да отведеш проклетите си добичета в Ню Мексико.

Джейк тихо се засмя. Ето, че вече бяха стигнали до същината на въпроса.

— Ти твърде много приличаш на мен, Брет, прекалено упорит си, повече, отколкото е добро за теб. Няма да те моля да ми помагаш. Искам да се научиш да яздиш, защото имам нужда от теб, но бих могъл да мина и без теб. Може и да не се справя толкова добре, но все някак ще се оправя.

— Така казват всички. Никого не го е грижа.

— Покажи ми, че си го заслужил — предизвика го Джейк. — Всичко, което виждам, е едно момче, което върши възможно най-малко работа, а очаква целият свят да се интересува от него. Ти винаги отблъскваш от себе си останалите момчета, а после си мислиш, че те те обиждат. Няма да има нужда само да мислиш така, ако не можеш да яздиш. Момчетата достатъчно ясно ще ти го покажат.

— Това няма да промени нищо. Никой не се интересува от мен.

Брет не бе по-различен от другите. Той просто искаше да бъде от значение за някого.

— О, напротив. Аз например много се интересувам от теб.

ГЛАВА 14

Когато на следния ден видя Брет да излиза от бараката, Изабел бе толкова изненадана, че се впусна към него и силно го прегърна. Не бе осъзнала, че той бе по-висок от нея. Нито пък бе толкова слаб, колкото тя предполагаше. Брет бе започнал да се превръща в мъж.

Изабел почувства как тялото му се скова от смущение, и веднага го пусна. Джейк беше прав. Той може да бе млад и изплашен, но не искаше да бъде защитаван от жена. Изабел реши, че мъжете са странни и противоречиви същества. Преструвах се, че не желаят неща, от които всички имаха нужда.

Щеше да бъде много по-просто, ако всички бяха като Уил. Той обичаше да бъде прегръщан. Останалите се противяха поради мъжката гордост. Също като Джейк.

— Толкова се радвам, че се върна. Тревожех се за теб.

Брет просто сви рамене.

— Джейк просто се опитваше да помогне. Казва, че трябва да се научиш да яздиш. Казва...

— С него вече разговаряхме. Имате ли нужда от дърва?

— Да, много — отвърна тя.

Тя се чувстваше наранена и обидена, а Брет, изглежда, бе решен да не ѝ позволява да изпитва загриженост и съчувствие към него. Изабел го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше между дърветата. Брет сигурно бе ужасно самотен, за да си мисли, че никой в този свят не го харесва. Изабел познаваше това състояние, защото се чувстваше по същия начин.

Сутринта също не мина според очакванията ѝ.

— Отиваме в града за провизии — обяви Джейк, когато всички се събраха в кухнята. Момчетата спряха да се хранят и впериха погледи в него. В очите им се четеше несигурност и страх. Те все още бяха незрели момчета и първата промяна в определения ритъм на живот ги уплаши.

— Уил, Пит и Брет идват с нас.

— Защо аз? — попита Брет.

На Изабел ѝ се искаше момчето да не бърза толкова да се обижда, но беше твърде късно.

— Фермерите си мислят, че вие, момчета, току-що пристигате от града. Няма да очакват от мен да оставя някой от вас в ранчото. Това също ще им даде възможност да пообиколят наоколо.

— А останалите какво ще правим? — осведоми се Шон.

— Всички ще отидете в лагера и ще дамгосвате крави. Колкото повече дамгосани добичета имаме, толкова повече ще можем да продадем. Бък ще дойде с вас, но ще го скриете на сигурно място, така че в никакъв случай да не бъде видян.

— Ами Зийк?

— Той ще дойде с нас. Трябва да намеря някого да свали веригата от крака му.

Сега местността не изглеждаше толкова негостоприемна и заплашителна. Изабел забеляза, че гранитните хълмове бяха почти изцяло покрити с вечнозелен дъб, мескал със сини цветове и жълт мескит. Обилните пролетни дъждове бяха предизвикали пищно многообразие от цветове. Хълмовете, както и каньоните, бяха осеяни с едногодишен лупинус, флокс и макове. Дори неугледната юка и кактусите имаха някак по-привлекателен вид на фона на околната пъстрота.

Чет и Люк ѝ липсваха. Изабел никога не бе управлявала сама фургона. Тялото я болеше от умора. Мускулите на гърба ѝ дотолкова се бяха схванали, че едва можеше да се движи. Тънките ѝ ръкавици предлагаха слаба защита на ръцете ѝ, които до този момент вече се бяха зачервили и подули, а в дланите ѝ сякаш се забиваха хиляди болезнени иглички. Широкополата шапка ѝ предлагаше само частична защита от слънцето, което с всеки изминал час печеше все по-силно. Изабел чувстваше незащитената кожа на врата си как бавно и болезнено изгаря.

Още от обяд копнееше да спрат, но Джейк бе настоял да продължат и тя се бе съгласила. Изабел не искаше да оставя момчетата сами по-дълго, отколкото бе необходимо. Те не бяха свикнали да се грижат сами за себе си.

Джейк учеше момчетата да яздат. През целия ден бе яздил с тях, даваше им указания и поправяше грешките им. Беше строг и безкомпромисен учител, но Уил просто разцъфтя под вниманието му. Пит изпитваше доволство повече от резултатите, които постигаше, отколкото от личното внимание на Джейк. Брет приемаше всичко с неизменна мрачна физиономия.

Зийк лежеше на пода на фургона под едно одеяло, веригата на крака му бе внимателно увита, за да не трака, когато се удря в дървото. Изабел се бе опитала да поговори с него, но накрая се отказа, тъй като той ѝ отговаряше само от време на време, и то само едносрично. Беше очевидно, че Зийк не я харесва. Може би той я свързваше с някого, който го бе притежавал и се бе отнесъл жестоко с него.

— Вие, момчета, вържете конете за задната част на фургона — командата на Джейк дойде внезапно и бе изречена с нетърпящ възражение тон.

— Защо? — попита Уил. — Искам да яздя през целия път до...

— Прави каквото ти казвам. Веднага!

Изабел насочи поглед към Джейк. Той нямаше навик да дава заповеди, не и по този груб начин.

— Не е необходимо да им крещиш — каза тя. — Сигурна съм, че ако обясниш...

— Зад нас яздат двама фермери. Видях ги, когато се изкачиха на един хълм. Не мисля, че са ни видели, но не мога да бъда напълно сигурен. Тези момчета трябва да се качат във фургона и да прикрият с краката си Зийк, преди още онези да са ги видели. Ако ги видят, може да станат подозрителни.

Нямаше нужда Джейк да казва нещо повече. Дори Брет се подчини с изненадваща охота.

— Аз ще застана между тях и фургона — обърна се Джейк към Изабел. — Независимо какво ще се случи, продължете да се движите.

Джейк едва бе успял да завърже конете за фургона и да настани момчетата вътре, когато фермерите се появиха от хълмовете зад тях. Всичките бяха на коне и яздеха доста бързо. Тъй като Изабел водеше въпрягатите мулета с умерен ход, фермерите бързо ги настигнаха.

— Намерихте ли вашето момче? — попита Джейк, когато мъжете приближиха.

— Не — отвърна Рупърт Рейсън. — Търсим го по протежението на реката.

— Вероятно вече е изминал половината път до брега на океана. Ако в Галвестън успее да се качи на някой кораб, никога няма да го намерите.

— Защо водиш толкова много коне? — осведоми се Рупърт.

— Учех момчетата да яздят — отвърна Джейк. — Няма смисъл цял ден да стоим и да не правим нищо.

— А защо сега момчетата не яздят?

— Майка им сметна, че е време да си починат.

Изабел не можеше да разбере защо Рупърт продължаваше да изпитва подозрения. Започна да се опасява, че ако Рупърт продължи да язди с тях, ще възникнат проблеми.

— И ние отиваме в Нюкъмърс Кросинг — започна Изабел със същия провлачен говор, който бе използвала предишния ден. — Джейк най-накрая реши да купи храна за мен и момчетата и, слава богу, навреме, докато не сме умрели от глад. Човек би си помислил, че с всичките тези крави ще има предостатъчно телешко, но не би! Джейк не ми позволява да докосна някое от скъпоценните му животни. Той казва...

— Жените не могат да разберат защо едновременно не можеш да изядеш една крава и да я продадеш — прекъсна я Джейк.

Лицата на фермерите си оставаха безстрастни и непроницаеми.

— Не мога да разбера как така е по-добре да се продаде една крава, отколкото да не гладуваш — продължи Изабел. — Но мъжете никога не могат да проумеят такива неща. Сигурна съм, че жените ви ще се съгласят с мен. — Изабел завъртя очи в, както се надяваше, сполучлива имитация на превзетия поглед на една глупава жена. — Просто нямам търпение да си поговоря с някоя жена. Толкова ми е писнало от мъже и момчета, че ми иска да закрещя. Вчера следобед се опитах да убедя Джейк да ме доведе при вас, но той каза, че е по-важно да научи момчетата да яздят.

— Знаете какви са жените — обади се Джейк с извинителен тон.

— Бях готова да дойда и сама — продължи тя. — Но Джейк каза, че като нищо ще се загубя. А аз му казах, че нали все пак намерих пътя от Джорджия дотук. Толкова се радвам, че ни настигнахте. Обяснете

ми точно как да стигна до вашите домове. Веднага след като се върна, имам намерение да ви посетя.

— Не можем да останем — каза един от приятелите на Рупърт.

— Мисля, че жените трябва да се срещат колкото е възможно повече — извика Изабел след тях, когато те пришпориха конете и се отдалечиха.

Като изпусна въздишка на облекчение, тя се обърна към Джейк и видя, че той се е втренчил в нея с недоумение.

— Няма мъж в Тексас, който не би обърнал коня в обратна посока и не би изчезнал след пет минути на такова бърборене — каза той.

— Точно на това се надявах — отвърна Изабел, като в същото време се чудеше дали Джейк с тези думи ѝ прави комплимент, или не.

— Рупърт е убеден, че нещо не е наред.

— Мислиш ли, че ще се върне?

— Не, но и не мисля, че ще се откаже.

— Защо?

— Не знам — отвърна колебливо Джейк. — Убеден съм, че съществува още някаква причина, за да е толкова решен да намери Зийк.

— Можем ли отново да се качим на конете? — обади се Пит.

— Не, още известно време ще останете във фургона — отвърна Джейк. — Искam да съм абсолютно сигурен, че са си отишли.

— Последвайте тази диря — нареди Джейк.

Беше късен следобед. Слънцето бе започнало да се спуска ниско над хоризонта. Изабел все още се надяваше, че ще стигнат града, преди да се стъмни. Следата, която сочеше Джейк, беше отклонение.

— Накъде води този път? — попита тя.

— При един човек, който се надявам да свали веригата на Зийк.

Изабел изобщо не се поколеба. Зийк бе отметнал одеялото. Щеше да се чувства много по-добре, ако той все пак бе заговорил, но черните му очи я гледаха с непримирима омраза. Или може би момчето просто се чувстваше изтощено и нещастно от това, че трябваше да се крие през целия ден.

Когато спряха пред малка дървена колиба, построена в една вдлъбнатина в стената на каньона, вече се бе стъмнило. По скалистия склон растяха само дъбове и кедри. Около колибата растеше в изобилие пурпурна прерийна върбинка. На известно разстояние по-нататък Изабел забеляза отрит навес. От храстите изведнъж се появи един много висок и едър човек.

— Какво искате? — започна направо той.

Не изглеждаше приятелски настроен. Изабел се запита дали все пак беше разумно да спират тук.

— Имам една работа за теб — каза Джейк, като скочи от коня.

— Първо държа да ми платиш.

— Доведох ти един кон.

Мъжът се приближи към животното. Внимателно го огледа, прокара ръце по хълбоците му, вдигна всеки крак поотделно, провери здравината на зъбите му.

— Какво искаш?

Джейк направи знак на Зийк да слезе от фургона.

— Искам да махнеш веригата от крака на това момче.

Ковачът погледна Зийк, след това веригата.

— Заключена е с катинар.

— Да, но ключът не е у мен — каза Джейк.

— Загубил ли си го?

— Никога не съм го виждал.

— Не си ли сложил ти веригата?

— Не.

За миг ковачът отново хвърли поглед към коня, след това насочи вниманието си към Зийк.

— Ще отнеме известно време.

— Имаш на разположение тази вечер и утре. Ще се върна на следващия ден.

— Този кон струва много повече от едно просто срязване на заключена верига.

— Да, но има и едно условие. Ти никога не си ни виждал. Ние никога не сме били тук. Ти дори не знаеш кои сме ние.

— Търсят ли го?

— Търсен е, но не и от закона.

— Къде смятате да прекарате нощта?

— Тук, ако нямаш нищо против.

— По-добре е да се върнете на главния път. Не мога да се преструвам, че никога не съм ви виждал, ако ме хванат, а вие сте се настанили в двора ми.

Групата достигна Нюкъмърс Кросинг рано на следващата сутрин преди изгрев-слънце.

— Всеки цент от тези пари трябва да бъде похарчен за храна — казваше Изабел. — Не мога с чиста съвест да ти ги дам за револвери и амуниции.

— Един пълен фургон с храна няма да ни е от никаква полза, ако започнат да ни преследват индианци, а ние нямаме с какво да ги отблъснем. Със същия успех можем да останем тук и да им спестим главоболието да крадат стадото ми и да отнемат скалповете ни.

— Сигурна съм, че армията няма да позволи да се случи такова нещо.

— Сигурно няма, ако имат достатъчно войници или ако знаят точно къде ще нападнат индианците, или ако успеят да дойдат навреме. Не можем да разчитаме на никой друг, освен на себе си.

— Момчетата не знаят как да си служат с револвери — възпротиви се Изабел.

— Аз ще ги науча.

Въпреки че идеята съвсем не ѝ хареса, Изабел се предаде.

— Аз също имам нужда от няколко неща.

Джейк спря пред един дърводелски магазин вместо пред магазин за хранителни стоки.

— Какво ще правим тук? — попита Изабел.

— Ще проверя дали не могат да ми направят специален сандък за храна.

— Какво е това?

— Ще видиш, когато стане готово. — Въпреки че едва се бе зазорило, вратата на магазина беше отворена. Джейк влезе вътре. — Ти ли си човекът, който направи сандъка за храна на Чарли Гуднайт?

— Точно той — отвърна мъжът в магазина.

— Можеш ли до тази вечер да ми направиш един и на мен?

— Не.

— По дяволите. Трябва да тръгна оттук утре при изгрев-слънце. Какво можеш да направиш дотогава?

— Мога да направя нещо, но ще бъде много по-малко, повече ще прилича на кутия.

— Предполагам, че това всъщност е най-важното. Къде искаш да оставя фургона?

— Вкарай го вътре. Можеш да пуснеш животните да пасат наоколо.

Момчетата помогнаха на Джейк да разпегне животните и да вкара фургона в магазина.

— Трябва да вървим — обърна се Джейк към останалите.

— Каква ще е тази кутия за храна? — попита Изабел.

— Ще видиш.

— Наистина, но ще съм ти благодарна, ако все пак ми обясниш.

Беше й омръзнало той да я смята за по-невежа и безпомощна дори от момчетата.

— Прилича на кухненски бюфет — започна да обяснява той. — Прави се вътре, в задната част на фургона. Преди по-малко от месец на път за Ню Мексико Чарли Гуднайт се отби при мен.

— Значи той ти е дал идеята да се отправиш на запад вместо на изток.

— Ако Чарли може да го направи, мога и аз.

Изабел понечи да възрази, след това се отказа. Положението не бе в нейна полза и тя не можеше да се надява да спечели срещу Джейк.

Много малко хора бяха станали от сън, когато те стигнаха главната улица на града. Всъщност това не бе град в буквалния смисъл на думата, а само група груби сгради, скупчени около единствената, при това мръсна улица, разположена при най-хубавия и широк брод на Педерналис Ривър. Въпреки ранния час, смесеният магазин беше отворен.

— Мога ли да вляза? — попита Уил.

— Разбира се — отвърна Джейк. — Всеки може да влезе, но не забравяйте историята ни. Ние сме семейство.

Изабел се отправи между два рафта със стоки, като се отдалечи от Джейк.

— Няма ли да ми помогнеш? — повика я Джейк. — Ти си тази, която готви.

— Няма значение. Мога да съсипя всичко с еднаква лекота.

Джейк трябваше да признае, че това бе истина. Изабел изчезна за момент, след което се появи с чифт ботуши в ръце.

— Ще имаш нужда и от шапка — заяви Джейк.

— Аз вече си имам.

— Имам предвид истинска шапка, такава, която ще стои на главата ти при силен вятър, както и когато яздиш в галоп.

— Не мисля, че някога ще яздя с такава скорост.

— Бъди сигурна, че ще го направиш. — Джейк огледа няколко шапки, докато накрая се спря на една от кафява кожа с плосък връх, широка периферия и връзка, която трябваше да минава под брадичката.

— Тази ще предпазва очите ти от слънцето и главата ти от градушка.

— Но моята шапка...

— Твоята шапка ще отлети при първия порив на вятъра. Ако кон или крава стъпят върху нея, ще я разкъсат. Единственият начин да разкъсаш тази шапка, е да я разрежеш с нож.

Изабел взе шапката и започна внимателно да я разглежда.

— Не обещавам да я нося, но ще помисля. Сега, ако нямаш нужда от мен, имам намерение да свърша още нещо.

— Какво?

— Това си е мой проблем.

И докато замисълът не даде резултат, нямаше да му позволи да научи каквото и да било.

— Къде смяташ да ходиш? Къде мога да те намеря?

— Аз сама ще те намеря.

— Кога?

— Кога тръгваме обратно?

Джейк понечи да отговори, но вместо това от устата му се изсипа цял порой ругатни. Той се втурна презглава към предната част на магазина и погледна навън.

— Това са Рупърт и приятелят му.

Изабел се приближи до прозореца.

— Помислих си, че досега са си отишли.

— Същото си помислих и аз. Познаваш ли тези мъже? — обърна се Джейк към продавача.

Мъжът също се приближи до прозореца.

— Разбира се. Купуват си продуктите оттук. Когато ги видях вчера, си помислих, че отново ще правят покупки, но те влязоха и само попитаха за някакви две момчета. Казах им, че не съм виждал никого. Не мога да разбера защо толкова са се заинтересували от онези момчета.

— На нас ни казаха, че търсят едно.

Продавачът се замисли за момент.

— Не, спомням си добре. Казаха, че търсят две момчета.

Джейк ги проследи, докато се изгубиха от поглед, челото му бе прорязано от дълбока бръчка. В този момент Изабел се отправи към изхода.

— Ела в хотела за вечеря — каза Джейк.

— Добре. — Тя отвори чантата си и извади оттам малък, но доста тежък пакет. — Остави нещо за непредвидени случаи.

Джейк прекара по-голямата част от сутринта в купуване на различни провизии. Докато той се занимаваше с това, момчетата огледаха всяка стока в магазина, пробваха шапки и ботуши, преровиха купища, дрехи, гледаха с копнеж сладкишите, поставени под стъклени похлупаци. С истинско удоволствие се спряха и на револверите, вземаха тези, които най-много им харесват, преструваха се, че влизат в престрелка. Дори Брет имаше по-приветлив израз от обикновено.

Докато Джейк приключи с покупките, стана време за обяд, затова той ги заведе в един ресторант и им поръча обилни порции телешко с картофи. Никакво свинско. По време на пътуването свинското със сигурност щеше да им втръсне.

Пред него се очертаваше цял един следобед с три момчета по петите му. Той им даде по петдесет цента, предупреди ги да не ги харчат на едно място и им даде строги нареждания да се приберат в хотела до шест часа.

След като свърши това, Джейк се отправи към най-близката кръчма.

Изабел попи потното си чело. Горещината в кухнята беше непоносима.

— Как изобщо издържате? — попита тя.

— По-добре е, отколкото да готвиш на открито, а вятърът да навява мръсотия в храната или поради дъжда да не можеш да стъкнеш някой приличен огън.

В мига, когато напусна Джейк, Изабел се отправи към хотела.

— Искам да ме научите на всичко, което знаете за готвенето — заяви тя, когато я представиха на готвачката. — И трябва да го направите само за един ден.

Хотелът представляваше дървена сграда на два етажа, кухнята и трапезарията бяха на първия, а спалните на втория етаж. Кухнята беше малка, в нея едва ли можеше да се каже, че има друго, освен маса и голяма желязна печка.

Готвачката я погледна така, сякаш Изабел бе получила слънчев удар, но предложените пет долара веднага премахнаха всичките ѝ колебания. Жената с охота се впусна да обяснява.

— Всъщност не ми е необходимо да знам нещо повече от това, как да готвя боб и бекон — каза Изабел. — Но искам да се науча да ги готвя наистина добре.

— Ще се погрижа да научите още няколко неща — каза готвачката. — Това ваше пътуване няма да продължи вечно.

Така Изабел научи как да приготвя боб по три различни начина, как да готви свинско и телешко поне по половин дузина начини, какво да направи, ако някое от момчетата успее да хване прерийна кокошка, как да сготви месо от бизон или антилопа и накрая как да приготви понички.

— Мъжете са луди по тях — добави готвачката. — Една хубава купчина понички може да ги накара да забравят месеците, през които са яли само лоша храна.

Изабел си записа всичко, което успя.

— Нямам намерение вече да готвя лоша храна.

— Няма значение, научете се да правите понички. След това никой няма да посмее да ви обвини, че готвите лошо.

Изабел не бе толкова убедена. Тази жена не познаваше Джейк Максвел. Той не бе склонен да раздава комплименти. Тя се съмняваше,

че ще получи нещо повече от неясно изрѣмжаване, независимо от храната, която сервира.

Е, нямаше значение. Учеше се да готви заради момчетата и самата себе си. Ако Джейк не харесаше храната ѝ, можеше да си сготви сам.

Джейк се чувстваше по-спокоен. Почти бе забравил, че бе натоварен с грижата за три момчета и една много свадлива жена. Беше се ограничил на две чаши уиски, но бе прекарал целия следобед в една кръчма, като събираше всички възможни сведения за пътя, който щеше да поеме на запад. Научи, че тази година тревата бе в изобилие. Пролетните дъждове бяха обилни и продължителни. Пътят от Кончо до Пекос Ривърс няма да е толкова труден, ако животните са добре охранени.

Казаха му също, че индианците скоро не са нападали никого. Армията не бе направила кой знае какво, но самото ѝ присъствие бе достатъчно, за да накара индианците да бъдат по-предпазливи. Джейк се чувстваше напълно спокоен, когато излезе от кръчмата. Това състояние продължи, докато видя Пит. Всъщност момчето тичаше с всички сили.

— Фермерите отвлякоха Уил — изкрещя Пит.

ГЛАВА 15

Джейк веднага се втурна след момчето. Зави зад ъгъла на една сграда и видя двама фермери, които бяха се надвесили над Уил и Брет. Те се намираха под едно дърво до брега на реката, която течеше в покрайнините на града. Джейк забави крачка. Уил изобщо не обелваше дума. Говореше само Брет.

— Всички казват, че говоря особено — казваше Брет. — Израснах в Бостън. На татко не му харесваше на север, затова се преместихме в Джорджия. Но и там не беше по-добре. Татко много не беше по работата, независимо в кой щат се намираше. Съсече крака си с брадва. Не след дълго кракът му започна да гноясва.

— А къде е майка ти?

— Сигурно бърбри с някоя жена. Мама казва, че ѝ е писнало от нас. Каза, че искала да поговори с друга жена, преди да се затвори с нас в продължение на половин година в онова забравено от Бога ранчо. Мама не харесва Тексас. Искане да се върне обратно в Савана. Аз обаче не искам. Роднините на мама казват, че ние момчетата се държим като диваци. А чичо Джейк хич не го е грижа как се държим.

— Разбира се, че ме е грижа — обади се Джейк, надявайки се, че гласът му не издава гнева, който кипеше в гърдите му. — Но мисля, че е прекалено късно да се поправите.

Като изстрелян от пружина, Уил се втурна към Джейк и го хвана за ръката. Джейк го стисна окуражително за рамото.

— Защо не ми казахте, че преследвате две момчета? — обърна се той към фермерите.

Двамата мъже си размениха смутени погледи.

— Другото момче изчезна, след като говорихме — каза Рупърт. — Никой не го е виждал тук.

— Тогава ще забравя за него — отвърна Джейк. — Ако момчето е тръгнало към Сан Антонио, никога няма да го хванете. Ако се е насочило на запад или на север, индианците ще са тези, които ще го хванат.

— Изобщо не мисля, че се е отправило натам — заяви Рупърт.

Джейк разбираше, че Рупърт упорито се придържа към идеята, че по някакъв начин Джейк е отговорен за изчезването на Зийк, може би дори и на Бък. Но при това положение дори Рупърт трябваше да признае, че на това трудно можеше да се повярва.

— Хайде, момчета — подвикна им Джейк. — Да отидем да намерим майка ви. Ако я оставя тук прекалено дълго, може да реши да не се връща повече в ранчото. Надявам се, нямате нищо против тя от време на време да ви посещава. Понякога се чувства твърде самотна.

— Нашите жени нямат време за посещения — отвърна Рупърт.

— Изабел е най-работливата жена, която сте виждали — каза Джейк. — Ще свърши работата им за нула време.

— Те не обичат непознати — изръмжа Рупърт.

— Дайте ѝ само пет минути и тя повече няма да е непозната за никого.

Джейк изчака, бе сложил покровителствено ръце върху раменете на Пит и Уил. Брет продължаваше да наблюдава фермерите с любопитството на дванадесетгодишно момче, което няма на съвестта си никакви тайни.

— Трябва да се връщаме вкъщи — каза Рупърт. — Не можем да оставяме повече нивите си без надзор.

— Ако бях на ваше място, нямаше да мисля повече за онези момчета — продължи Джейк. — Просто щях да си поръчам да ми доведат други две.

Рупърт хвърли на Джейк пълен с омраза поглед, след това се обърна и се отдалечи. Другарят му го последва.

— Мразя го — прошепна Уил.

— И аз не го харесвам особено — отвърна Джейк. — Какво те питаше?

— Разпитваше ме за татко.

— А ти какво му каза?

— Казах му, че не си спомням много, което всъщност е самата истина.

— Рупърт пита ли те за нещо друго?

— Да, но Брет не ме остави да говоря.

Уил не бе доволен, че Брет се бе намесил, но Джейк определено беше. Уил бе твърде малък и невинен, за да разбере какво става. Брет

обаче разбираше много добре. Джейк се обърна към него и му се усмихна.

— Звучеше също като Изабел, като говореше непрекъснато, без всъщност да казваш нищо определено.

Брет само сви рамене.

— Мислех си какво щяха да направят с мен, ако не бяхме намерили Бък — каза протичко той.

— Но аз не искам да се къпя — противеше се Уил. — Вече се къпах, преди да тръгнем от Остин.

— Това беше преди три седмици.

— Всяка сутрин мия лицето си на потока.

— Това не е същото като да се изкъпеш.

— Но аз го чувствам точно по този начин.

Бяха се върнали в хотела. Банята беше малка и тясна. Голяма вана, напълнена с гореща вода, заемаше почти цялото място. Изабел се подразни, че се налагаше да моли Джейк за подкрепа. Помисли си и тя да се изкъпе. Той я бе изненадал, като си бе подстригал косата. Така изглеждаше два пъти по-красив. Изабел не бе сигурна, че би могла да понесе повече.

— Всички ще се изкъпем — заяви Джейк, като се обърна към момчетата.

— След това ще вечеряме и ще спим в хубави легла — добави Изабел. — Възползвайте се, защото дълго време ще спите само на открито.

Изабел и момчетата вече се бяха настанили в трапезарията на хотела, когато влезе Джейк. През цялото време тя бе неспокойна и в този момент разбра, че е била права. Изкъпан, избръснат и с чисти дрехи, Джейк беше невероятно привлекателен. Дори и момчетата го забелязаха.

— Сега не изглеждаш толкова космат — отбеляза Уил, когато Джейк се присъедини към тях на голямата четириъгълна маса.

В стаята имаше няколко грубо сковани маси, около които бяха наредени също така грубо направени столове. Изабел бе избрала

единствената маса, на която бе сложена покривка.

— Той се е избръснал — каза Пит. — Когато порасна, аз никога няма да се бръсна.

— Момичетата харесват мъжете, които се бръснат — отвърна Брет. — Изобщо не им се нравят брадясалите като мечки мъже.

— Изобщо не ме интересува какво харесват момичетата — заяви Пит. — В интерес на истината, на мен момичетата изобщо не ми се нравят.

— Нито пък на мен — съгласи се Уил.

— Но Изабел е момиче — обади се Джейк.

— Не, не е — възрази Уил. — Тя е дама.

— Благодаря — отвърна Изабел, почувствала, че се изчервява. — Но мисля, че трябва да отложим този разговор за след шест или седем години.

— Момичетата искат единствено да се омъжат — заяви Брет, все едно не бе чул думите на Изабел. — Аз никога няма да се оженя.

Изабел слушаше развеселена как четиримата започнаха да обсъждат жените и предимствата и недостатъците на брака, като че тя не бе там. Може би, като Уил, те не мислеха, че тези неща се отнасяха и за нея. Тя със сигурност не се интересуваше от брак. След това, което бе преживяла, Изабел предпочиташе да разчита само на себе си.

Но дори когато тази мисъл премина през ума ѝ, една цяла лавина от противоречиви мисли и усещания я затрупаха и тя остана някак встрани. Беше невъзможно да седи близо до Джейк и да не чувства магнетичното му привличане. Изабел чувстваше все по-осезателно растящото напрежение между тях. Младата жена се питаше дали и Джейк го чувства и какво мисли за това.

Изабел го гледаше и се усмихваше леко. Момчетата казваха все по-абсурдни неща. Независимо колко остро се изразяваше Брет, Джейк успяваше да поддържа веселия тон на разговора. Приличаха на малки палета, скупчили се около куче водач.

Джейк спокойно ги оставяше да се държат така, може би дори това му харесваше. Това бе един съвсем различен Джейк от мъжа, когото познаваше от ранчото. Той се усмихваше! Всеки път, когато Джейк се усмихваше, стомахът ѝ нервно се присвиваше. На брадичката си той имаше малка трапчинка, а когато говореше, адамовата му ябълка се движеше нагоре-надолу. Изабел не я беше

забелязала, докато той не се обръсна. Въпреки това по страните му можеше да се забележи тъмна сянка на мястото на брадата му, което го правеше още по-привлекателен. Лицето на годеника ѝ бе напълно гладко. Изабел предпочиташе грубоватата външност на Джейк. Той не обещаваще нищо, което нямаше намерение да изпълни.

Изабел никога не бе предполагала, че Джейк може да бъде очарователен, но той така омая сервитьорката, че Изабел си помисли, че тази жена сигурно с готовност щеше да му нареже и пържолата, като на малко дете. Настроението му бе толкова заразително, че хората наоколо се усмихваха винаги, когато погледнеха към тяхната маса. Изабел предполагаше, че всички ги смятат за семейство, което се наслаждава на разходката си в града.

Изведнъж една ледена ръка сграбчи сърцето ѝ и накара усмивката ѝ да помръкне. Тя нямаше семейство, бе съвсем сама на света. Щеше да остане тук само колкото да помогне на момчетата да се установят някъде. След това щеше да се върне в Остин. Точно това бе очаквала, когато потеглиха от Остин, но после всичко се бе променило.

Беше започнала да харесва момчетата и да се привързва към тях. Искаше да бъде дотолкова важна част от живота им, колкото те от нейния. Не можеше да си представи, че повече няма да ги види, няма да види как ще пораснат, няма да види съпругите им, децата им. Те бяха не само част от живота ѝ, бяха станали нейното семейство.

А Джейк беше връзката, която ги спояваше заедно.

Блестящите му сини очи се спряха върху нея. Уил бе казал нещо, което тя бе пропуснала. Около очите на Джейк се образува ситна мрежа от бръчици, когато се усмихна. Устните му се разтвориха, за да разкрият равни, бели зъби и малка трапчинка на едната му буза. Усмивката беше толкова топла, толкова подканяща, толкова искрена, че в този момент Изабел се почувства така, сякаш действително бяха истинско семейство.

Прииска ѝ се Джейк отново да я целуне.

Тази мисъл я шокира, но Изабел не я отхвърли. Не я интересуваше какво говореше за нея това нейно желание. Помнеше целувката му, мекотата на устните му, силните му ръце, които обгръщаха тялото ѝ. Беше се почувствала защитена, искана, желана, привлекателна. Нямаше и следа от чувството за преследвана от

хищник жертва, което бе изпитала с Хенри Дюпланж. Джейк я привличаше, въпреки че тя не го одобряваше.

Никога не се бе чувствала толкова хубаво, както когато беше в прегръдките му. Спомняше си всеки миг от пътя до палатката му, когато си навехна крака, всеки миг от ездата обратно до ранчото, когато тялото ѝ бе плътно притиснато към неговото.

Нечие коляно докосна нейното под масата. Здравият разум ѝ подсказваше, че може да е всяко едно от момчетата, но тялото ѝ казваше, че това бе Джейк. Очите му говореха същото. Част от светлината в тях помръкна, погледът му се замъгли от страст.

Цялото ѝ тяло се разтърси от силата на желанието. Изведнъж ѝ стана горещо. Искрено се надяваше, че не се е изчервила, но някак си бе уверена, че страните ѝ наистина се бяха покрили с ярка руменина. Изабел знаеше как да се държи в приемните в богатите домове в Савана, но когато ставаше дума за Джейк, бе толкова наивна и невинна като Уил.

— Мисля, че вече е крайно време да накараме тези малки негодници да си лягат — каза Джейк. — Искам утре да тръгнем още преди зазоряване.

Вечерята беше свършила. Бяха продължили да си говорят, докато Джейк изпи три чаши кафе, което Изабел знаеше, че не е направено с тридневна утайка.

— Но ние не искаме да си лягаме — възпротиви се Пит.

— Мога ли да видя някоя кръчма? — осведоми се Уил.

— Не, не можеш — обади се Изабел. — Отивате право в леглата. Може в момента да не ви се струва така, но истината е, че сте уморени. Не искам утре да хленчите през целия път до ранчото.

— Аз не хленча! — възмути се Уил.

Изабел трябваше да признае, че Уил бе най-веселото момче от всички, но тя прекалено осезателно чувстваше присъствието на Джейк до себе си и не си даваше ясна сметка какво говори.

Джейк се изправи. Един поглед към нея и Изабел се зачуди дали ще има сили да стане. Защо му трябваше да носи толкова прилепнали панталони. Те бяха толкова неподходящи. Всеки, който се съмняваше в

мъжествеността на Джейк, трябваше само да го погледне, за да се увери в противното.

Изабел извърна ужасена поглед встрани. Джейк ѝ протегна ръка, за да ѝ помогне да стане. Тя искаше да откаже. Не беше сигурна какво щеше да ѝ причини допирът до него. Но разбираше, че не би могла да се изправи без помощта му.

— Ти също си изморена — каза той. — Какво прави през целия ден?

— Скоро ще разбереш — отвърна Изабел. Трябваше да се съвземе. Хората сигурно си мислеха, че тя бе негова жена, но никой нямаше да одобри такава проява на неприкрито желание. Въпреки че на Изабел не ѝ се искаше да го признае, точно това изпитваше в момента. Желаше Джейк Максвел, искаше го толкова много, че цялото ѝ тяло бе отмаляло и трепереше.

— Ти си лягай — обърна се Джейк към нея. — Ние с момчетата ще се поразходим малко. Когато се върнем, ще дойда да проверя как си.

Изабел ги проследи с поглед, докато излизаха, и съвсем неочаквано изпита чувство на загуба. Беше готова да се строполи на земята от умора, но би дала всичко да бъде поканена да се поразходи с тях. Леля Деидре би казала, че дамите трябва да пазят достойнството си. Сега Изабел разбираше, че би предпочела грубостта на Джейк, неспирното бърбене на Уил Хаскинс, дори горчивите оплаквания на Брет Нолън. Беше наистина хубаво, че я възприемаха като дама, но пък беше толкова скучно.

— Не може ли да хвърлим един поглед в някоя кръчма? — попита умолително Уил.

— Да, само един поглед — помоли се Пит.

Брет също гледаше с очакване Джейк, въпреки че никога нямаше да признае желанието си.

— Добре, но няма да казвате нищо на Изабел. Ще ни откъсне главите, ако разбере.

В Нюкъмърс Кросинг нямаше много за гледане, само около две дузини сгради, една трета от които бяха кръчми. Момчетата веднага

хукнаха към най-близката кръчма, която представляваше най-обикновена палатка.

— Но те не правят нищо — оплака се Уил.

— Напротив, глупак такъв — каза Брет. — Пият уиски.

— Но не се бият, нито пък стрелят — отбеляза Пит.

— Дори не се карат — продължи Уил. — Просто си стоят на едно място, говорят и пият.

— Хората в кръчмите правят точно това — каза Джейк.

— А къде са жените? — попита Брет. — Мислех, че тук трябва да има полуголи жени.

— Има ги, но само в публичните домове — обясни Джейк.

— А има ли тук публични домове? — попита Уил.

— Не — отвърна Джейк.

— Никак не е честно, не мислите ли? — обади се Брет.

— А в Санта Фе има ли такива домове? — попита Пит, докато отминаваха и надничаха по витрините.

— Има, и то много — отвърна Джейк.

— По дяволите, предпочитам тогава да си стоя при кравите.

Джейк едва се удържа да не се разсмее. Изабел щеше да се радва да чуе това.

Тази мисъл го накара отново да започне да мисли за нея. Само като си помислеше, че цели шест седмици ще бъдат заедно на път за Ню Мексико, тялото му тръпнеше от желание. Джейк разбираше добре физическото си желание към нея, стремежа си да потъне в тялото ѝ. Все пак той бе мъж и от дълго време не бе имал жена. Това, което не можеше да разбере, бе начинът, по който тя го караше да се чувства.

Никога не бе имал време за удоволствията на живота или поне за по-хубавата му страна. Животът по принцип бе суров. Или и ти ставаш такъв, или умираш. Така стояха нещата. Джейк никога не се бе съмнявал в това.

Но Изабел го накара да се съмнява. Още повече, бе започнал да мисли дали не може да направи нещо в това отношение. По дяволите, какво му причиняваше тази жена!

— Можем ли да отидем да погледаме бой с петли? — попита Пит.

— Не — отвърна без колебание Джейк. — Тук няма бой с петли, но дори и да имаше, нямаше да отидем.

— Какво е това? — попита Уил.

— Два петела се нападат и кълват, докато единият победи — обясни Брет.

— Пфу, кой би искал да гледа такова нещо?

— Никой, освен някой тексасец — отвърна Брет, като извърна поглед от една витрина, на която бяха изложени обувки и ботуши.

— Ами бой с кучета? — попита отново Пит, очевидно решил все още да не се предава.

— Никакви боеве — каза Джейк. — Вече е време да си лягате. Вие сте твърде кръвожадни за мен.

Уил се разсмя.

— Само се шегуваш. — Момчето заподскача напред, след това се обърна и изчака Джейк да го достигне. — Ти не се страхуваш от нищо.

Такава вяра и страхопочитание разтърсиха Джейк. Никой не го бе гледал по този начин, дори не и момчетата, които бе обучавал през войната.

Той не бе човек, когото момче като Уил трябваше да боготвори. Знаеше това, тъй като старият му командир в армията, Джордж Рандолф бе точно такъв човек. Той никога не избухваше и не крещеше, дори и в най-горещите мигове на битката. Никога не губеше самообладание. Независимо какво ставаше, можеше винаги да разчиташ, че Джордж ще ти даде правилния отговор.

Джейк изобщо не беше такъв човек. Ругаеше, пиеше, използваше жените, когато имаше нужда от тях, и правеше това, което искаше. Нямаше никакви обноси, не се къпеше толкова често и по-скоро предпочиташе да живее в палатка или на открито, отколкото в къща.

Джейк нямаше никаква представа какво да прави с тези момчета!

Не беше човек, на когото можеха да подражават, и би бил истински глупак, ако дори и за миг предположеше, че би могъл да бъде.

В края на града пресякоха улицата и се отправиха обратно към хотела.

— Изабел сигурно ще ми извие врата, ако ви задържа до късно — каза той. — Тази жена може направо да побеснее, когато става дума за вас, момчета.

— Аз не искам да кажа, че се страхувам от Изабел — каза Уил. — Страхувам се от индианци и крадци и такива неща.

— Разбира се, и аз се страхувам от индианци.

— Не, не е вярно.

По дяволите, наистина ли не му бе позволено да се страхува от сбирщина червенокожи, които искаха да го убият и да вземат скалпа му!

— Разбира се, че се страхувам.

Вратата на Уил очевидно бе малко поразклатена, но момчето продължи да упорства.

— Но ти никога не би побягнал от тях.

— Ако имам по-бърз кон, със сигурност бих побягнал.

— Дори няма да се биеш с тях? — Уил бе поразен.

— Разбира се, че ще се бия. — Лицето на момчето грейна.

— Просто се опитваш да ме заблудиш. Знам, че не се страхуваш от индианците.

Джейк започна да обяснява, но Брет го прекъсна.

— Той се страхува от тях, защото е глупаво да не се страхуваш от някого, който се опитва да те убие — каза Брет. — Но той не би побягнал, защото не е страхливец.

— О! — възкликна Уил и се замисли.

— Има разлика — продължи нетърпеливо Брет. — По дяволите, всички ли тексасци са тъпи като пънове?

— Аз не съм тъп — изкрещя Уил, готов за бой.

— Наистина ли се опитваш да накараш хората да те мразят — обърна се Джейк към Брет, — или просто го правиш вече по навик?

Брет се обърна намръщен към Джейк.

— Той винаги задава глупави въпроси.

— Никой въпрос не е глупав, ако от отговора можеш да научиш нещо. — Джейк издърпа Пит от една витрина, отрупана със сладкиши.

Брет не отговори, но гневното изражение на лицето му не даде повод на Джейк да си мисли, че е променил мнението си. Джейк разбираше, че Брет иска да бъде харесван, но не разбираше защо момчето правеше всичко възможно, за да накара околните да го мразят.

— Мразя, когато Уил те погледне така, сякаш си бог или нещо подобно — каза Брет. — Ти всъщност си никой. Не можеш да правиш нищо друго, освен да отглеждаш крави. Дядо ми дори не би разменил и дума с теб. По дяволите, воних толкова лошо, че той дори не би те допуснал близо до себе си.

В този миг Уил врѣхлетя върху Брет. Пит атакува, преди Брет да успее да отблъсне Уил. В следния миг Джейк видя и трите момчета да се търкалят в праха и да размахват юмруци. Хората, които минаваха край тях, ги поглеждаха, усмихваха се, след което отминаваха.

Ако Джейк бе имал някакви съмнения, че не го бива като пазач на момчетата, сега имаше доказателството, от което се нуждаеше. Дори не бе съумял да ги спре да не се сбият. Как, по дяволите, се бе въвлякъл в това положение? Още повече: какво трябваше да прави оттук нататък?

— Престанете веднага! — изрева Джейк. Когато думите му не постигнаха никакъв резултат, той хвана Пит и Уил за яките и ги вдигна във въздуха. — Когато ви казвам да направите нещо, очаквам от вас да го изпълните — извика той, като разтърси хубаво и двамата.

— Но той каза, че ти смърдиш! — запротестира Уил.

— Всички ние ще засмърдим ужасно, преди да стигнем до Санта Фе, включително и Брет. Ще научите, че има много по-лоши неща от това да миришеш лошо. А сега се изтупайте. Не искам Изабел да задава въпроси, когато ви види. Жените никога не разбират, когато мъжете се сбият.

Пит и Уил започнаха енергично да изтупват праха от себе си, но и двамата изглеждаха готови всеки момент отново да нападнат Брет, ако той се осмелеше да каже още нещо. Брет изглеждаше готов да предизвика целия свят.

— Обърни се, за да мога да махна от тебе мръсотията — обърна се Джейк към Брет. Когато Брет не се помръдна — изглеждаше готов да нападне Джейк, ако стане необходимо — Джейк го хвана за раменете, обърна го и енергично изтупа ризата и панталоните му. След това Джейк хвърли по един преценяващ поглед на всеки един от тримата и поклати глава. — Никога няма да минете незабелязано покрай Изабел. Слушайте, аз ще я заговоря, а вие се промъкнете край нея, когато не гледа към вас.

— Това ли е всичко, което смяташ да направиш? — попита Пит.

— А ти какво искаш да направя?

— Да го набиеш или нещо подобно.

— Това ще го накара ли да ме харесва?

— Не.

— Като го набия, Брет ще престане ли да мисли, че мириша лошо?

— Не.

— Тогава, предполагам, че е по-добре да измисля нещо друго.

— Какво?

— Това си остава между мен и Брет.

— Значи ли това, че няма да ни кажеш?

— Ако вие бяхте на негово място, щяхте ли да искате да казвам някому всичко?

— Мен нямаше да ме е грижа — отвърна Пит. — Моите хора ме биеха през цялото време.

— Много мразех, когато биеха Мат — добави Уил. — Искях да ги избия всички.

Джейк имаше чувството, че се е справил с още едно критично положение, но нямаше представа, как го бе направил. Трябваше да научи нещо за тези момчета, а не просто да се носи по течението. Но все пак, нали трябваше да издържи само докато стигнат в Санта Фе. Спря пред коритото за вода, за да измият лицата си.

— Добре, малки негодници такива, време е да се връщаме в хотела.

Тактиката му изобщо не помогна. Когато пристигнаха, Изабел ги чакаше в коридора на горния етаж и веднага забеляза мръсните дрехи на момчетата. Погледът ѝ се местеше от едно момче на друго, докато накрая се спря на Джейк.

— Момчетата са изтощени — каза той с нехаен тон, след което побутна тримата покрай Изабел и ги отведе в стаята. — Всички си лягаме веднага. Тръгваме призори.

— Добре. Много се тревожа за останалите.

Джейк бе забравил останалите — всички. Изабел все още бе облечена, но бе разпуснала косата си. Тя се стелеше по раменете ѝ като червеникавокафява мантия. Трудно беше да се повярва каква промяна бе настъпила в Изабел. Тя приличаше на принцеса и без студенината, която обикновено излъчваше, беше някак си земна, достижима, беше топло човешко същество. Изглеждаше невероятно женствена и желана.

Джейк почувства как тялото му се стяга в мъчителен спазъм. Диво и непреодолимо в него нахлу желанието. И преди го беше почувствал, но никога не бе било по този начин, като че ли го докосваха с нагорещени железа. Искаше да хване нещо или да се подпре някъде, за да не се олюлее, но просто нямаше къде.

Джейк протегна ръка напред, подпря се на стената и успя да запази равновесие.

— Тази вечер изглеждаш много красива — успя да каже, като полагаше неимоверни усилия да запази гласа си спокоен. — Харесва ми, когато косата ти е спусната.

Изабел докосна косата си с неволен, естествен жест, както правеха всички жени по света.

— Измих я, докато бяхте навън.

Джейк копнееше да прокара пръсти в тази коса, да зарови лицето си в нея.

— По този начин изглеждаш още по-млада. — Това, разбира се, не беше най-подходящото нещо, което можеше да й каже.

— Но аз изобщо не съм стара.

— И по-хубава — добави той. — По-млада и по-хубава и не толкова недостъпна и студена.

Допускаше грешка след грешка. Изабел порумения от смущение. А може би от гняв. Ако бе някой от онези зализани контета, които бълваха комплимент след комплимент, тя вероятно щеше да се изчерви от удоволствие. Като си спомнеше някои от нещата, които й бе казал, сигурно й изглеждаше като непоправим грубиян. Нейната близост правеше нещата още по-лоши. Никога не се бе чувствал толкова груб, глупав и несръчен, както когато се опитваше да й каже нещо хубаво.

В този момент Уил подаде глава от вратата на стаята.

— Кое легло е твоето, Джейк? Искам да спя при теб.

— Аз пък няма да спя с Брет — заяви Пит, като си проби път и излезе в коридора.

И двете момчета бяха по бельо. Изабел се усмихна.

— По-добре е да отидеш и да разрешиш проблема със спането, преди на главата ти да се стовари още една битка. Лека нощ.

Изабел затвори вратата на своята стая, а на Джейк се стори, като че ли бяха отнели част от силата му. За миг му се стори, че ще се строполи на пода на коридора. Овладея се, но това му струваше немалко

усилия. Ако момчетата някога разберяха, че се занасяше с Изабел по този начин, сигурно щяха да му се подиграват до края на живота му.

— В този случай — каза той, като побутна момчетата към вратата, — предполагам, че с Брет ще спя аз.

ГЛАВА 16

Изведнъж Джейк сепнато се изправи в леглото си. Стори му се, че бе чул някой да плаче. Но в хотела не се чуваше никакъв звук. Джейк стана, приближи се до прозореца и погледа навън.

Улицата отдолу бе напълно тиха. И най-заклетите пияници си бяха отишли вкъщи сигурно преди часове. Този град не бе Остин или дори Сан Антонио. Единствените хора, които живееха близо до Нюкъмърс Кросинг, бяха фермери и няколко ранчероси.

Зад него Пит и Уил спяха невинния сън на всички деца. Завивките им почти се бяха свлекли на земята, бяха разперили ръце и крака във всякакви възможни ъгли и сега бяха дотолкова преплетени, както когато нападнаха Брет, който спеше спокойно и кротко.

Когато Джейк понечи да се отдалечи от прозореца, отново го чу. Звукът бе много приглушен и той не можеше да каже дали принадлежеше на мъж, или на жена. Беше твърде слаб, за да се каже със сигурност дали човекът сънуваше, или плачеше. Джейк реши да изчака, докато чуе звука отново. Не можеше да се върне и да заспи, докато не си изяснеше какво бе това.

Не се наложи да чака дълго. Този път можеше определено да каже, че звукът идва от стаята на Изабел. Без да пали свещ, Джейк започна опипом да търси вратата, като внимателно се придвижваше покрай стената. Излезе в коридора, приближи се до вратата на Изабел и почука, но не получи отговор. Почука отново и зачака. Пак никакъв отговор. Възможно ли бе да е сбъркал? Не можеше да бъде сигурен, докато не отвореше вратата и не провереше сам.

Прозорецът! Стаята на Изабел трябваше да има поне един прозорец. Джейк се върна в стаята си и надзърна от собствения си прозорец. По предната част на сградата минаваше тесният покрив на верандата. Когато прескачаше през прозореца, почувства как в крака му се заби треска, но Джейк продължи напред. Достигна прозореца на Изабел и погледна вътре.

Изабел бе в леглото си, но стенеше и неистово мятеше ръце във въздуха. За миг Джейк се уплаши да не е болна. Без да се замисля, той прескочи в стаята и бързо се приближи до леглото. Изабел продължаваше да се мятат и да стено, а завивките ѝ бяха паднали на земята.

В следния миг Изабел отново изстена. Опита се да каже нещо, но Джейк не можа да различи думите. Положи ръка върху нейната. Мърморейки нещо неразбираемо, Изабел веднага я отблъсна.

— Изабел, добре ли си? — Тя не отговори. — Аз съм, Джейк. Кажи ми какво има.

И пак никакъв отговор. Джейк не знаеше какво да прави. Никога не се бе занимавал с болна жена. Би повикал някого, ако знаеше към кого да се обърне.

Сега тя лежеше тихо. Джейк щеше да се върне по пътя, откъдето бе дошъл, и да си легне, но се отпусна и седна до нея. Въпреки клетвите му никога да не се жени, никога да не се доверява на жена, особено на красива, градска жена, не можеше да отрече привличането, което бе възникнало между тях от първия миг, когато се срещнаха.

Сега можеше да седи близо до нея, да я гледа, може би дори да я докосне, без да се страхува, че тя ще се намръщи или ще го отблъсне с израз на страх и отвращение. Може би дори би могъл да си обясни какво бе това у нея, което го караше да се чувства толкова объркан.

Баща му веднъж му бе казал, че ще разбере, когато срещне подходящата жена. Казал му бе, че ще се чувства така, сякаш се познават цял живот, въпреки че ще се срещнат за пръв път.

Не такова беше положението с него и Изабел. Двамата гледаха на всичко от напълно противоположен ъгъл. Не се доверяваха един на друг — вероятно защото бяха толкова различни.

Джейк си казваше да стои далеч от нея, но изпитваше желание да стои с часове до нея, да ѝ говори, да я докосва. Беше я целунал, беше я държал в прегръдките си и след това не беше в състояние да мисли за нищо друго. Тя го бе омагьосала и той не можеше да направи нищо, за да го предотврати.

Джейк протегна ръка да я докосне. Знаеше, че не бива, но не можеше да се удържи. Никога не бе предполагал, че една жена може да бъде толкова мека и да мирише толкова хубаво като Изабел. Това не бе

мирис на парфюм. Беше простичка, чиста миризма, като утринен бриз, наситен с дъха на пролетни цветя.

Но именно миловидността ѝ го омагьоса. През целия си живот трябваше да бъде силен, за да оцелее в тази негостоприемна земя, да бъде още по-здрав и силен, за да преживее войната, трябваше да бъде достатъчно безчувствен към болката, когато губеше скъпи за него хора. Малко по малко, животът му бе отнел милостта и миловидността на едновременно момче. След това се появи Изабел, нейната мекота бе пълна противоположност на неговата твърдост и грубост.

Джейк докосна бузата ѝ и ефектът върху тялото му бе незабавен. Всичко, което изпитваш към нея, се трансформира в едно нажежено до бяло желание. Страст. Искаше я толкова много, чувстваше, че всеки момент може да избухне. Отдръпна бързо ръка, страхуваше се, че ако не го направи, няма да има сили да спре.

Изабел докосна леко страната си с ръка, като че ли се опитваше да прогони досадна муха. Джейк се усмихна. Дори в съня си тя настояваше да се държи на разстояние от нея. Това бе другото нещо у нея, на което той се възхищаваше. Тя живееше по свои собствени стандарти, които не нарушаваше нито заради него, нито заради някой друг. Ако тя имаше представа, какво си мисли той в момента, щеше без колебание да го изхвърли през прозореца.

От почти година не се бе приближавал толкова до една жена. Тялото му бе напрегнато от желание и защото не можеше да направи това, което природата така настоятелно го подтикваше да стори. Джейк сграбчи с две ръце края на леглото. Трябваше да направи това или ръцете му щяха да се озоват върху гърдите ѝ, отделени от тях само от тънката нощница. Или да изследва извивката на бедрата ѝ. Можеше само да си представя колко топла бе кожата ѝ.

Можеше да си представи също шока ѝ, ако тя се събудеше и откриеше, че той гали тялото ѝ. Тогава най-вероятно щеше да вземе момчетата и да се отправи обратно към Остин. Джейк не искаше това. Трябваше да я задържи при себе си. Имаше ужасното чувство, че ако не го направи, никога няма да я види отново.

Внезапно Изабел високо изплака и започна да се мята в леглото, Джейк се изплаши, че може дори да падне на земята. Опита се да я нагласи пак в предишното ѝ положение, но това само я накара да започне да се съпротивлява още по-силно. Тя удряше, риташе и

блъскаше, като че ли животът ѝ зависеше от това. Джейк нямаше избор, освен да я прегърне силно и да я притисне до себе си.

Отговорът бе изумителен. Тя спря да се бори и обви ръце около врата му. Притисна се към него толкова силно, колкото той изобщо не можеше да си представи, че е възможно. Изабел положи глава на рамото му и се сгуши на гърдите му. Джейк изобщо нямаше представа какво да предприеме.

Почти толкова неочаквано, колкото бе спряла да се бори, тя започна да целува шията и бузата му, след това ухото му. Джейк се чувстваше така, като че ли държеше горещи въглени в ръцете си. Това беше повече, отколкото можеше да понесе. Впи устни в нейните. Изабел веднага отвори очи. В следния миг бе напълно будна.

— Какво правиш тук? — Очите ѝ се разшириха от изненада.

Изабел беше изумена. Беше се събудила от един сън, за да открие, че сънят ѝ бе станал действителност.

Хенри Дюпланж отново я бе нападнал. В съня ѝ той я бе хванал и я отвеждаше в малка къща някъде сред плантацията. Нямаше никой наблизо, който да чуе виковете ѝ и да го спре да не я изнасили.

Изведнъж се бе появил Джейк и бе повалил Хенри само с един удар. Беше взел Изабел на ръце и я беше отнесъл в чакащата го карета. Тя бе обвила ръце около врата му, благодарна, че я бе отървал от Хенри, щастлива, че бе в прегръдките на мъжа, когото обичаше.

Сега тя наистина се намираще в прегръдките на Джейк и той я целуваше с многократно по-голяма страст от тази в съня ѝ. Тялото ѝ моментално откликна с желание и копнеж, които с толкова усилия се бе опитвала да скрие. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, изведнъж придобиха болезнена чувствителност, зърната им се втвърдиха. Опита се да се отскубне от Джейк, но напразно.

— Какво правиш тук? — попита отново.

— Плачеше в съня си. Чух те през стената.

Изабел хвърли поглед към вратата. Беше сигурна, че преди да си легне, я бе заключила.

— Влязох през прозореца — каза той. — Не можех просто да си лежа в леглото и да не правя нищо.

Той все още не я пускаше. Тя също нямаше сили да го стори. Желанието, което се разгаряше у нея, бе завладяло всичките ѝ мисли и чувства.

— Болна ли си? — попита Джейк.

Тя поклати отрицателно глава.

— Беше просто кошмар.

— Той нарани ли те?

— Не.

— Но се е опитал?

— Да.

Джейк я притисна по-силно до себе си. Никой не я беше държал в прегръдките си и не я беше утешавал, откакто леля ѝ се разболя. Изабел не бе осъзнавала досега колко ѝ липсва такава утеха. Радваше се, че е силна и независима, но беше много хубаво да знае, че поне за момент може да се облегне на някой друг, по-силен.

— Какво направи?

— Просто си тръгнах.

Огънят в нея сякаш се бе превърнал в разтопена жарава. Тялото ѝ се стегна, нервите ѝ бяха толкова опънати, че за миг Изабел си помисли, че могат да се скъсат всеки момент. Краката и ръцете ѝ трепереха. Усещаше как последователно я обгръщат горещина и студ. Знаеше, че трябва да каже на Джейк да си върви, но никога в живота си не бе искала нищо толкова много, колкото да стои сгушена в прегръдките му, а той да я целува отново и отново.

Държеше се така, както леля ѝ винаги я бе предупреждавала да не прави. Леля Деидре винаги бе подчертавала, че репутацията на една жена е най-ценното ѝ притежание. Тя вярваше, че всички мъже са примитивни и груби като животни и никога не би одобрила Джейк.

Но Изабел не можеше да си представи дори един от мъжете, които леля ѝ одобряваше, да я държи в прегръдките си по този начин, да я целува само защото беше уплашена и се нуждаеше от утеха. Независимо от изисканите им маниери и дълбокомислени разговори, те не се интересуваха от нищо друго, освен от собствените си удоволствия.

Изабел можеше ясно да разбере от напрегнатото тяло на Джейк, че и той бе подвластен на същите желания. Но поведението му доказваше, че не те го ръководят, а разумът му.

— Нямахте ли къде да отидеш?

— Не.

— Нямала си никого на този свят?

— Никого.

Това трябваше да бъде съдбоносно признание, но Изабел изобщо не се чувстваше толкова опустошена, колкото би трябвало да бъде. Но от друга страна, Джейк никога не я бе прегръщал така. Годеникът ѝ се задоволяваше да целуне ръката ѝ и да докосне с устни страните ѝ. Леля Деидре бе одобрила. Изабел бе смятала, че трябва да се задоволи с това. Сега знаеше, че нещата стояха много по-различно и никога нямаше да се задоволи с по-малко.

Джейк целуваше клепачите ѝ, върха на нослето ѝ. Изабел се зачуди дали и майка ѝ бе ѝ дала същия съвет като леля Деидре. Сигурно ако баща ѝ бе държал майка ѝ в прегръдките си по този начин, бе я целувал така и тя се бе чувствала по начина, по който Изабел се чувстваше в прегръдките на Джейк, майка ѝ би прошепнала нещо тихичко, тайно, когато останеха сами.

— Не би трябвало да си сама, Изабел — промълви Джейк. — Би трябвало да си омъжена.

— Бях сгодена.

Джейк замръзна. След това я отдалечи на известно разстояние от себе си. Изабел ясно виждаше, че бе започнал да се отдръпва от нея.

— Не го обичах. Тогава не знаех това, но сега знам.

Ръцете му отново здраво се заключиха около нея.

— Какво се случи?

— Беше убит във войната.

Устните му докоснаха челото ѝ. Изабел бе поразена от мекотата им. Всичко друго в него бе толкова грубо, твърдо, неумолимо. Но устните му бяха меки, топли, влажни. Тя отметна глава назад и той покри устните ѝ със своите.

Този път в целувката му нямаше нищо обикновено, нямаше и следа от предишната въздържаност. Беше страдна, гореща и ненаситна. Изабел почувства как в нея се надигат горещите вълни на възбудата. Беше напълно неподготвена, когато езикът му нахлу в устата ѝ и започна жадно да я изследва. Леля Деидре не бе ѝ казвала нищо за това. Нито момичетата в сиропиталището.

Инстинктивно Изабел отвори уста. Езикът му докосна нейния. Джейк пиеше от сладостта ѝ, възбуждаше я, докато тя започна плахо да му отговаря. С няколко гъвкави движения езикът му увлече нейния в своеобразен танц, който бе едновременно еротичен и влудяващо нежен.

Отначало Изабел се поколеба, тъй като нямаше представа какво да прави. Все едно бе застанала на ръба на дълбока пропаст и въпреки това знаеше, че няма да падне, ако се гмурне напред, я очаква единствено физическото удоволствие. Изкушението бе твърде голямо. Изоставяйки задръжките си, Изабел се отдаде на желанията на тялото си.

Никога не бе го усещала по този начин. Цялото ѝ тяло, до върха на пръстите на краката, тръпнеше от такова мъчително удоволствие и нужда за нещо повече, което растеше с всеки изминал миг. Притисна се силно към Джейк, искаше да изпие и последната капка удоволствие, което ѝ даряваше целувката му.

— Значи си сама — промълви Джейк, когато накрая отдели устни от нейните.

— Да.

Това, изглежда, поради някаква необяснима причина, го разстрои.

— Аз не би трябвало да съм тук. Ти имаш нужда от някой, който да те закриля. Имаш нужда...

— Имам теб.

Изабел не искаше да каже това, поне не в смисъла, който придобиха думите ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да.

С какво се бе съгласила? Не беше съвсем сигурна. Но, изглежда, това бе единствено правилното нещо, което можеше да каже. В следния миг Джейк започна да обсипва лицето ѝ с целувки. Когато устните му се спуснаха по шията ѝ, на Изабел ѝ се стори, че костите ѝ се размекват. Отметна назад глава, надявайки се, че той ще се спусне по-надолу към гърлото ѝ.

И той го направи.

Но не спря там. Целуваше раменете ѝ, вдлъбнатинката под шията ѝ, ушите ѝ. Ръцете му я галеха по косата, гърба, хълбоците. Очерта

устните ѝ с върха на езика си. Изабел потрепери от удоволствие. Джейк пое между устните си меката част на ушенцето ѝ и лекичко го гризна. Изабел се разтопи в сладка нега.

Топлият му дъх, който галеше ушенцето ѝ, бе най-еротичното преживяване, което бе изпитвала някога. На една дама това изобщо не би трябвало да се хареса, но тя чувстваше, че ще умре, ако Джейк спре. Надяваше се той да продължи, докато просто се разтопи от удоволствие.

Но съвсем скоро Изабел разбра, че бе подценила способността на тялото си да изпитва удоволствие. Ръката на Джейк покри едната ѝ гърда. Първоначалното възклицание на изненада бе последвано от рязко поемане на дъх, когато върхът на пръста му намери втвърденото зърно и започна лекичко да го гали през меката материя на нощницата. Ако преди малко в тялото ѝ се бе разгорял огън, сега изглеждаше, сякаш той се бе превърнал в течна лава.

Джейк отново я целуна, езикът му започна да опустошава устата ѝ, увеличавайки я в нов еротичен танц. Шокирана, примряла от страст, Изабел пое между зъбите си долната му устна и лекичко я стисна. Джейк изстена от удоволствие.

Изабел не бе осъзнала, че Джейк бе разкопчал копчетата на нощницата ѝ, докато той не понечи да я изхлузи от раменете ѝ. Но в следния миг отново потъна в сладката омая, когато той покри с целувка раменете ѝ, прехвърли се на леко издутата кост под шията ѝ, след което се спусна надолу и пое с устни малкото розово връхче.

Тялото ѝ се стегна в очакване... на какво...? Но очакванията бяха нищо в сравнение с действителното удоволствие, което я заля като топла вълна, когато той лекичко засмука зърното ѝ. Струваше ѝ се, че всеки момент ще експлодира. В същото време в тялото ѝ сякаш се вля нова енергия, която тя едва можеше да контролира. Искаше да се хвърли към Джейк, искаше да разкъса хватката на онова напрежение, което караше тялото ѝ да се гърчи и извива в отговор на ласките му.

Изабел не се възпротиви, когато Джейк плъзна нощницата по другото ѝ рамо, за да открие и другата ѝ гърда. Не се опита да го спре, когато той пое с устни и другото ѝ зърно, от гърлото ѝ се изтръгна стон на удоволствие. Нито пък се възпротиви, когато той изхлузи нощницата по бедрата ѝ и я захвърли настрани. Усещането на грубия памучен чаршаф върху голата ѝ кожа беше великолепно.

Изабел изобщо не усещаше хладния нощен въздух. Цялата гореше. Усещанията, които Джейк бе събудил в тялото ѝ, така я замаяха, че тя изобщо не усети кога бе плъзнал ръка между бедрата ѝ. Но само след миг, шокирана, осъзна какво става, а в ума ѝ нахлуха всички предупреждения на леля Деидре. Леля ѝ бе казвала, че този ден все някога ще дойде, че един мъж иска само едно нещо от жена си. Освен това беше ѝ казала, че жената може да позволи на един мъж такава волност само след като се омъжи за него.

Изабел без колебания и без трудности бе отхвърлила другите мъже, които ѝ бяха хвърляли похотливи погледи, но сега искаше да прави любов с Джейк. До този момент не беше осъзнала това. Това не бе нещо, което бе обмисляла. Нито пък се бе опитвала да си го обясни. Просто го желаше.

Освен това не мислеше, че е способна да спре.

Отне ѝ известно време, докато бъде в състояние да се остави в ръцете му, да се разтвори за него. Причината не бе в това, че се страхуваше от него. Не беше и в това, че не желае. Просто мускулите ѝ не искаха да се отпуснат. Всичко това бе ново за нея. Малко страшно. Всичко, което ѝ бе сторил досега, бе толкова главозамайващо, че тя не бе сигурна, че ще издържи повече.

В един момент бе убедена, че няма да може. Но дори и когато страхът заплашваше да я погълне, още в следващия миг се разтопи, остана само желанието.

Когато Джейк я докосна толкова интимно, тя ахна изненадано. Той докосваше, проникваше в самата ѝ същност. Тя се оказа впримчена във вихър от желание. Можеше да умре от удоволствие, но не можеше да възпре растящата в нея нужда.

Джейк продължаваше да я докосва, нежно да я гали, докато Изабел почувства всеки мускул от тялото си да се напряга до краен предел. Оказа се безпомощна пред растящите с всеки миг вълни на насладата, които я заливаха с все по-голяма сила и бързина. Тя започнала се мята в леглото, от гърдите ѝ се изтръгваха стон след стон, докато накрая се разплака от сладката агония.

Когато вече бе напълно убедена, че повече не би могла да издържи, една гигантска вълна я повдигна нагоре към някакъв главозамайващ връх, след което я понесе главоломно надолу. В нея се разля блажено спокойствие. Напрежението се отече от тялото ѝ и тя се

оказа изведнъж сякаш в някаква безтегловност. Никога не се бе чувствала толкова изтощена.

Както и никога не бе изпитвала такава пълна удовлетвореност.

Изабел не разбираше магията, която бе направил с нея Джейк, но бе уверена, че леля ѝ никога не бе изпитала това, което току-що се бе случило с нея. Ако беше го изпитала, дори само веднъж, не би я предупреждавала толкова често да се пази от мъжете.

Но леля ѝ никога не бе срещала мъж като Джейк. Той не притежаваше социалния статус, който тя считаше за задължителен у един подходящ мъж. Той никога нямаше да се облича или да живее по начина, който леля ѝ смяташе за приемлив. Той бе мъж, който не се нуждае от хитрини и уловки, с които да прикрие недостатъците си. Защото нямаше такива.

Той бе мъж, когото всяка жена желаше и се страхуваше, че никога няма да намери. На пръв поглед външността му подвеждаше, но Изабел бе имала време да го опознае и разбираше, че Джейк е от този тип мъже, от които се бе надявала да бъде и годеникът ѝ.

Изабел почувства как страстта отново започна да се надига у нея. Не знаеше, че можеше да се случи отново толкова скоро след първия път. Но преди изненадата да бъде забравена под напора на желанието, Джейк отдръпна ръката си. Тъкмо щеше да го попита какво прави, когато пръстите му отново проникнаха в нея. И този път мускулите ѝ се свиха до краен предел.

Изабел инстинктивно разбра, че сега ще се случи това, за което толкова пъти я бе предупреждавала леля ѝ. Спомняйки си предупреждението, че ще изпита силна болка, Изабел зачака напрегната и разтревожена.

Нямаше болка. Когато Джейк я облада, изпита само лек спазъм, след което удоволствието отново я връхлетя, докато Джейк се движеше в нея. Тя се остави на вихъра на великолепните усещания, които бяха завладели сетивата ѝ. Остави се да бъде отнесена все по-дълбоко и по-дълбоко в тъмния водовъртеж на страстта, докато накрая си помисли, че ще загуби съзнание. Както се бе случило и преди малко, напрежението изчезна и на негово място се разля сладка отмала. През замъгленото си от страстта съзнание Изабел почувства как тялото на Джейк се напрегна, потрепери и тежко се отпусна до нея.

— Добре ли си? — промълви той.

Изабел нямаше представа, колко време бе минало. Струваше й се, че бяха минали няколко човешки живота.

— Не казваш нищо — каза той, когато тя не отговори.

— Не знам какво да кажа.

— Няма нужда да казваш нищо, докато ти доставям удоволствие.

— Ммм! — Той й бе дал повече удоволствие, отколкото си бе представяла, че е възможно.

— По-добре да си тръгвам.

Изведнъж в стаята нахлу студен въздух и прогони топлината. Изабел се сгуши по-близо до Джейк, но вече чувстваше, че той се отдръпва от нея.

— Не искам момчетата да се събудят и да видят, че ме няма. Сигурна ли си, че си добре?

— Да, добре съм.

Но не беше. Той си отиваше. Оттеглянето му бе равнозначно на отхвърляне. След като се облече, той се спря до леглото.

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Да. Тръгвай. Вече наполовина съм заспала.

Лъжеше. Топлината от тялото му бе заместена от вледеняващ студ. Как можеше да спи, когато току-що бе отдала девствеността си на един каубой за няколко минути удоволствие, независимо колко пълно, колко чудесно беше?

Сега, след като страстта бе стихнала, той бе скочил през прозореца и бе изчезнал. А тя бе останала сама и нежелана както винаги.

ГЛАВА 17

Един час по-късно Изабел бе все още будна, неспособна да се съвземе от шока. Потрепери, но не от студ, а от страх. Не можеше да повярва какво бе допуснала да се случи току-що, не можеше да повярва, че сама бе окуражила Джейк да го направи.

Беше съсипала репутацията си, живота си заради няколко минути удоволствие, заради измамното чувство на сигурност, заради копнежа да се почувства значима за друго човешко същество.

Не обвиняваше Джейк. Той беше й дал предостатъчно възможности да откаже. А тя се бе поддала на физическото си желание към него. Не беше му поискала нищо и все пак бе му дала всичко от себе си. Какво я бе прихванало да направи нещо толкова налудничаво?

Физическото привличане между тях беше огромно. Тя се възхищаваше на Джейк. Беше му благодарна заради това, което правеше за момчетата. Харесваше силата му, чувството за сигурност, което изпитваше, когато той бе наблизо. Но никое от тези неща не представляваше достатъчна причина да му се отдаде. Единствената приемлива причина бе, че го обича.

Но тя не го обичаше. Не можеше. Как би могла да го обича, когато спореше с него непрекъснато, възразяваше поне на половината от това, което той казваше или правеше, смяташе повечето от решенията, които Джейк взимаше, за погрешни? Не, тя не го обичаше, но му бе позволила да я люби. Как щеше да го погледне в очите на сутринта, да се върне с него в ранчото, да прекоси Тексас с него в компания единствено на момчетата?

Само мисълта за споделената интимност я накара да изстене. Това си беше похот, чисто и просто похот. След начина, по който се бе държала, Джейк сигурно щеше да очаква от нея да го последва в храстите всяка вечер след вечеря.

Но в мига, когато тази мисъл мина през ума ѝ, Изабел си даде сметка, че Джейк никога не би ѝ се натрапил със сила. Нямаше да има нужда от това. По-вероятно бе тя да е тази, която ще го завлече в

храстите. Тялото ѝ веднъж вече я предаде. Нямаше причина да предполага, че няма да се случи отново.

Изабел стана от леглото и запали лампата. Започна да се облича. Не можеше да продължи да бъде с Джейк. Беше абсурдно дори да си го помисли. Не можеше отново да се изправи очи в очи с него. Щеше да се върне обратно в Остин. Той можеше да задържи момчетата. Може би щеше да се погрижи за тях по-добре, ако нея я нямаше.

Но дори когато взе това решение, Изабел вече съжаляваше за него. Никога не бе срещала мъж като Джейк. Можеше да го обича. Може би вече го обичаше. До този момент не бе осъзнала този факт. Но той не я обичаше, затова трябваше да си тръгне, преди безнадеждно да се влюби в мъж, който нито харесваше, нито уважаваше жени като нея.

* * *

Джейк впрегна мулетата и натовари фургона. Момчетата вече бяха привършили със закуската и с нетърпение очакваха да разберат дали ковачът е махнал веригата от крака на Зийк. А Джейк бе нетърпелив да разбере какво мисли Изабел за сандъка за храна, който дърводелецът бе монтирал във фургона, където тя би могла да съхранява храната и готварските принадлежности.

Но Джейк не можа да я намери. Изабел не беше в стаята си, сам беше ходил да провери. Не беше оставила съобщение, което изобщо не бе в стила на Изабел.

— Сигурно това е дамата, която напусна хотела преди зазоряване — каза служителят на хотела, към когото се обърна Джейк. — Аз самият не я видях, но старият Джошуа каза, че била доста хубава.

— Къде отиде?

— Попитала как може да се придвижи до Остин. Старият Джошуа ѝ казал да провери при Сам Стоун. Той ще кара фургон в тази посока точно днес.

— Изабел няма намерение да ни връща обратно в Остин, нали? — попита Пит.

— Не може да го направи — обади се Уил. — Тя обеща.

— Обещанията към сираци не се броят — обади се мрачно Брет.

— Обещанията на Изабел винаги се броят — възрази Джейк. — Вие, момчета, останете при фургона и внимавайте никой да не открадне храната ни. Ще се върна след минутка.

Намери я седнала пред една паянтова колиба, гърбът ѝ бе гордо изправен, а погледът ѝ — впит в далечината.

— Какво правиш тук? — попита той. — Трябваше да тръгнем обратно към ранчото още преди час.

— Аз няма да дойда — отвърна Изабел. Дори не го погледна. — Връщам се в Остин.

Джейк вече бе разбрал, че нещо не е наред, но не бе очаквал точно това.

— Решението ти има ли нещо общо с това, което се случи през нощта?

Тялото ѝ се стегна още повече.

— Защото, ако е така, аз...

— Много бих се радвала, ако заличиш миналата нощ от паметта си. Не те смятам отговорен за случилото се. Ти дойде при мен само защото си помисли, че съм болна.

— Никой не трябва да поема отговорността за това, което направих аз — отсече Джейк.

— Въпреки това аз я поемам. Това ме накара да осъзная, че прекалено лесно се поддавам на желанията на тялото си.

— Глупости! — Джейк застана пред нея, така че тя нямаше друг избор, освен да го погледне. — Не знам откъде са ти дошли наум тези глупости, но ти си най-силната жена, която някога съм срещал.

— Това няма никаква връзка с...

— Ти не си по-различна от всяка друга жена, на която е втълпявано да се страхува от мъжете и да мрази правенето на любов.

— Но една дама...

— Обзалагам се, че са ти казвали, че една дама трябва да страда заради децата, че трябва да понасяш отвратителните ласки на съпруга си, защото това е твой дълг.

Джейк ясно виждаше потвърждението в очите ѝ.

— На майка ми са ѝ казвали същите неща. Мразеше, когато баща ми я докосваше. Мразеше и ранчото. Не искаше да върши никаква работа извън къщата. Казваше, че Тексас не е подходящо място за една жена. Татко, Дейвид и аз вършехме половината от нейната работа, но

това изобщо нямаше значение. Тя мразеше Тексас, мразеше и нас за това, че я карахме да остане тук.

Нямаше представа, защо ѝ казва всичко това. Никога не бе споделял с никого. Дори след почти двацет години, болката бе твърде силна. Но веднъж, след като започна, не беше в състояние да спре. Горчивите спомени бяха като отрова, която трябваше да изтръгне от себе си.

— Татко ѝ казваше, че ако само забрави глупостите на така нареченото отбрано общество, на които майка ѝ я бе научила, ще се научи да бъде щастлива. Да, и мама забрави. Знаеш ли какво забрави моята високопоставена майка?

Изабел само поклати глава.

— Забрави съпруга си и двамата си синове. Тя просто ни изхвърли от живота си и избяга в Остин. Но и това не бе достатъчно за нея, затова се премести в Сейнт Луис. Намери си работа в един от онези луксозни хазартни клубове. Знаеш за какво става дума, там не можеш да влезеш без определени препоръки.

Изабел отново поклати глава.

— Майка ми се омъжи за някакъв търговец. Предполагам, решила е, че мъжките ласки не са толкова лошо нещо, особено когато са придружени с голяма сума пари.

— Какво се случи след това? — попита Изабел.

— Не знам и не ме интересува.

Но това не бе вярно. Майка му се бе омъжила за своя търговец и се бе преместила в Санта Фе. Доколкото знаеше, тя все още живееше там.

— Не исках да се отклонявам от въпроса — продължи Джейк, смутен и ядосан, че бе разкрил тайна, която все още имаше силата да наранява толкова. — Просто побеснявам, когато жените започнат да говорят една на друга, че не трябва да се наслаждават на мъжките ласки. Удоволствието е толкова естествено за една жена, колкото и за мъжа.

— Но ние не сме женени — възрази Изабел.

— Това няма нищо общо с въпроса.

— А би трябвало.

— Такива са правилата, да. Но истинският живот не се съобразява с правилата.

— Добре, но аз трябва да живея по тези правила — каза Изабел.
— А те казват, че една жена не трябва да се отдава на мъж, преди да се е омъжила за него. Ако го направи, репутацията ѝ ще бъде съсипана и тя ще бъде отлъчена от обществото.

— В Тексас няма общество.

— Нямам намерение да живея в Тексас. Обществото, в което съм израснала, обществото, чието мнение съм научена да зачитам, това общество наистина отчита такива неща.

— Ако толкова се тревожиш за това твоё общество, защо то не се разтревожи за теб, когато леля ти е починала?

Изабел не отговори. Джейк се приближи още повече и погледна право в очите ѝ.

— Защо?

— Нямам никакви роднини. Нямах кой да ме вземе при себе си.

— Винаги ще се намери някой, ако хората наистина ги беше грижа за другите. Каза, че си била сгодена.

— Годеникът ми загина.

— Тогава защо семейството му не те е приело?

— Защо би трябвало да го правят?

— Едно тексаско семейство би те приело. Щяха да те оставят да живееш при тях, ако не можеш да си намериш съпруг.

— Бях в сиропиталище.

— Какво още? — Той се приближи още повече, като не сваляше поглед от нейния.

— Нямах никакви пари — изкрещя му тя. — Бях бедна.

Точно това бе предположил и той. Джейк отстъпи крачка назад.

— И все още позволяваш на тези хора да ти диктуват как да живееш.

— Тези правила не са само за мен, а за всички.

— На мен никой не може да ми наложи никакви правила.

— За мъжете е различно. Аз трябва да се подчинявам на правилата, в противен случай ще изгубя работата си.

— Доколкото е известно на всички, не си нарушила никакви правила.

— Но нали *аз* знам.

— Глупости. Току-що си разбрала, че си всеотдайна, любяща жена, която ще стане всеотдайна и любяща съпруга. Трябва да имаш

поне дузина деца.

Изабел се усмихна едва-едва.

— Никога няма да оживея след това.

— Ти си много по-силна, отколкото сама си мислиш. Само преди месец никога не би повярвала, че ще можеш да сготвиш нещо на открит огън.

— И все още не мога.

— Нали го ядем. Това има значение.

Джейк просто не можеше да повярва какво прави. Нямахше защо Изабел да идва с него през целия път до Ню Мексико. Не искаше да се обвързва емоционално с никоя жена, особено с такава като Изабел. Тогава защо винаги се получаваше така, че я умоляваше да тръгне с него?

Изабел бе забила поглед в ръцете си, скръстени в скута ѝ. След това вдигна поглед към Джейк.

— Благодаря ти за това, че се опита да ме накараш да се почувствам по-добре. Беше много мило от твоя страна.

Джейк вдигна отчаяно ръце.

— По дяволите, изобщо не съм се опитвал да бъда мил!

— Обещавам, че ще мисля затова, което ми каза, но не мога да дойда с теб.

— Ами момчетата? Така ли смяташ да ги изоставиш?

— Те нямат нужда от мен. Вече не искат дори да ме чуят.

— Мислех си, че се тревожиш, че съм прекалено груб с тях.

— Бък оцеля при фермерите. Със сигурност те ще оцелеят при теб.

— И какво ще стане с тях, когато достигнем Санта Фе?

— Намери им работа. — В погледа ѝ се четеше едновременно молба и тревога. — Но трябва да задържиш Уил и Пит. Те са прекалено малки, освен това те обожават.

— Тези момчета се нуждаят от майка, от стабилен дом, от баща, който ще им подаде ръка, когато трябва, или ще ги напляска, ако така се налага. А аз дори не знам дали все още имам ранчо.

— Тогава какво ще правиш с тях? Трябва да знам.

— Ще ги оставя на някого или ще ги пратя отново в сиропиталище. По дяволите, не знам. — Той се извърна, като почти ѝ обърна гръб.

— Не можеш да направиш това.

Той рязко се обърна с лице към нея.

— Мога да ги оставя, където пожелаея, и не можеш да направиш абсолютно нищо, за да ме спреш, ако в това време пътуваш за Остин.

— Но ти няма да го направиш. Знам, че никога не би постъпил така.

— И кой ще ги наблюдава, когато избързам напред, за да търся вода или място за лагеруване? Какво ще стане с тях, ако ни нападнат индианци? Трябва да мисля и за останалите момчета, и за стадото. Не мога да влача Уил и Пит с мен навсякъде, където отида.

— Не можеш да ги изпратиш обратно в сиропиталището.

— Няма да се наложи, ако и ти дойдеш с нас.

Тя наведе глава към гърдите си.

— Не мога.

Джейк коленичи пред нея и впи изпитателен поглед в очите ѝ.

— Ти в действителност искаш да дойдеш, нали? Нали? — попита отново той, когато тя не отговори.

Изабел кимна.

— Тогава защо не дойдеш?

Никакъв отговор.

— Мислиш си, че ще се опитам да те съблазня?

— Не съм сигурна.

— Мислиш ли, че ще успея, ако опитам?

— И в това не съм сигурна.

Джейк въздъхна, след което взе ръцете ѝ в своите.

— Няма да се опитвам да те убеждавам, че постъпваш винаги правилно, но обещавам, че по време на цялото пътуване няма да те докосна. Няма да те целувам. Дори няма да ти казвам, че си красива. Няма да ти говоря, освен ако не е абсолютно наложително, и ще пазя възможно най-голямо разстояние между нас. Не мога сам да осъществя това пътуване. Имам нужда от помощта ти.

Изабел измъкна ръцете си от неговите, но не вдигна поглед. Джейк можеше ясно да види, че тя се бори със себе си.

След това той се изправи.

— Преди да ми отговориш, искам да знаеш, че ако се качиш на тази кола за Остин, Уил и Пит идват с теб.

Изабел вдигна рязко поглед.

— Не можеш да направиш това.

— Мога и ще го направя. Не можеш просто така да дойдеш тук, да ми оставиш момчетата, изведнъж да започнеш да изпитваш угризения, след това да избягаш, за да се скриеш.

— Аз не се крия.

— Напротив, криеш се. Страхуваш се от мен и от себе си, от това, което в бъдеще може да се случи между нас. Ти бягаш, Изабел.

— Това грешно ли е?

— Просто не е необходимо. Ти направи грешка. Всички грешат. Поучаваш се от грешката си и продължаваш напред. Точно това би казала и на момчетата. Никога няма да кажеш на Брет да отиде да се скрие само защото някакво копеле го е пребило до смърт, или на Зийк, защото друго копеле го е завързало с верига като някое куче.

— Мислиш, че съм страхливка, нали?

Джейк я хвана за раменете и я изправи на крака.

— Мисля, че си силна, смела жена, но си уплашена и объркана. Не разбираш какво става, но няма да намериш отговорите, като се върнеш в Остин.

Изабел се отдръпна от него.

— Тогава какво да направя?

— Ела с нас до Санта Фе. Никога няма да си простиш, ако изоставиш момчетата. Те значат за теб повече от това, което се случи между нас.

Изабел закрачи по посока на фургона. Джейк знаеше, че той я привлича — в противен случай тя никога нямаше да му позволи да прави любов с нея, но най-дълбоката ѝ привързаност беше към момчетата. Тя просто имаше нужда от него.

На Джейк това изобщо не се хареса. Не си търсеше жена, нито пък имаше намерение да създава семейство, но изведнъж се бе оказал заобиколен от момчета, чието бъдеще зависеше единствено от него.

От една страна, привличането между него и Изабел си оставаше все така силно. Но това привличане бе изцяло основано на физическата страст. Когато ставаше дума за нещо друго, едва ли съществуваха двама души, които да са толкова различни.

Тогава защо се дразнеше, че Изабел обичаше момчетата, а не него? Не можеше да си обясни. Не искаше да се жени, да се установи на едно място или да си вземе любовница. Жени като Изабел не се

омъжваха за собственици на ранчо. Бе виждал жените на ранчеросите. Знаеше.

Изабел спря и се обърна към него.

— Ще дойда, но имам някои условия.

Винаги имаше условия, когато ставаше дума за жена. За жените беше просто невъзможно да отговорят само с „да“ или „не“. Изабел остана на известно разстояние от него.

— Трябва да ти кажа, че те намирам изключително привлекателен. Не разбирам защо, но е истина. Не съм сигурна, че ще мога да спазя условията на сделката ни. Ако не мога, няма да дойда с вас.

Очевидно я бе подценил, тя бе по-смела, отколкото бе мислил отначало.

— Момчетата винаги ще бъдат наоколо — каза той. — Смятам, че това ще е достатъчно.

— Не би трябвало да разчитам единствено на това.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще ти кажа, че и аз ще имам нужда от малко помощ. Няма да ми е лесно да мисля за сладките ти устни, а да се налага да говоря за боб или кафе.

— Мистър Максвел, обещахте...

— Името ми си остава Джейк. Ще изпълня моята част от обещанието, но няма смисъл да си мислиш, че само ти се изкушаваш. Сега ми кажи какви са условията ти.

Изабел се изчерви. Джейк се изкуши да ѝ каже колко привлекателна изглежда, но се страхуваше, че ще я изплаши.

— Трябва да плащаш на момчетата добри надници. Не знам какво значи това, но те трябва да получат нещо за работата си.

— При условие, че пристигнем в Санта Фе със стадо, което мога да продам, ще им платя четирийсет долара.

— Трябва да се съгласиш да задържиш момчетата, докато реша какво да правя с тях.

— Искаш да кажеш, да ги върнеш обратно в ранчото?

— Ако е необходимо.

— А ти ще останеш ли с тях?

Изабел изведнъж пребледня.

— Ще направя всичко по силите си.

— Ако аз трябва да давам гаранции, трябва да го направиш и ти.

Изглежда, всеки момент Изабел щеше да изгуби самообладанието, което бе успяла да запази през цялата сутрин.

— Как мога да направя това, когато във всеки момент мога да се хвърля в ръцете ти?

Джейк не можа да се удържи да не се засмее. Досега никоя жена не го бе заплашила, че ще го нападне.

— Обещавам да викам толкова силно, че момчетата веднага да ми се притекат на помощ.

— Не се подигравай с мен. — Бе свила ръцете си в юмруци. — Не искам да те желая, да копнея за целувките ти, да ми харесва, когато силните ти ръце ме прегръщат или когато съм близо до теб, но не мога да направя нищо. По дяволите, намирам те привлекателен дори сутрин, когато косата ти стърчи на всички страни. Виждаш ли, сега започнах и да ругая заради теб.

Джейк не можеше да намери отговор. Думите на Изабел му действаха като удар под кръста. За миг тялото му се напрегна от желание. Миналата нощ не бе достатъчна, за да задоволи глада си за нея. Само бе започнал да я желае още по-силно. Можеше да отрече това, когато си мислеше, че тя не го иска, но в никакъв случай не можеше да го направи, когато знаеше, че тя го желае не по-малко от него.

— И аз те желая, но ти обещавам, че няма да правим любов, докато не постигнем съгласие, че това е, което искаме и двамата.

Изабел отстъпи крачка назад.

— Това не е гаранцията, от която имах нужда.

— Това е най-доброто, което мога да ти предложа.

— Защо наричаш това, което се случи между нас, *правене на любов*? Ние не се обичаме.

Напрегнатият израз в очите ѝ му подсказа, че въпросът ѝ не бе резултат от чисто любопитство.

— Ние изпитваме силни чувства един към друг. Може би не сме съвсем сигурни какви точно са те, но те несъмнено съществуват. Ако не беше така, никога не би ми позволила да остана в стаята ти. А в такъв случай и аз не бих останал.

— Аз си мислех, че мъжете искат... просто без значение коя жена.

— Може би някои мъже наистина постъпват така. Но не и аз.

В продължение на един дълъг миг Изабел остана мълчалива. След това тя въздъхна, сви рамене и взе решение.

— Тогава по-добре да вървим. Предполагам, че Зийк е започнал да се чуди дали изобщо ще се върнем.

Когато те пристигнаха, Зийк се намираше в работилницата на ковача. Веригата бе махната, а раните по крака му бяха намазани с мехлем и превързани.

— Това момче е гладувало дълго време — каза жената на ковача. — Хранете го добре.

Зийк не изглеждаше вече толкова сърдит и напрегнат, но все още не говореше. Качи се мълчаливо във фургона и се покри с одеялото.

— Няма нужда да правиш това — обърна се към него Джейк. — Фермерите си заминаха още вчера.

Ковачът изведе коня, който Джейк му бе подарил, и го върза за задната част на фургона. След това изнесе седло от черна кожа и юзда и ги хвърли във фургона.

— Конят е твой — възпротиви се Джейк.

— Нямам нужда от този кон, нито от седлото — отвърна ковачът. — Но Зийк може да има. Човек никога не знае кога може да му се наложи да бяга, за да спаси живота си.

— На Зийк няма да му се налага да бяга повече — отвърна Джейк.

Джейк наблюдаваше дима, който бавно се стелеше над тлеещите въглени. Знаеше, че фермерите го мразят, но все още не можеше да повярва, че бяха запалили дома му. Беше очевидно, че това не бе дело нито на индианци, нито на бандити. В цялата работа нямаше нищо случайно или прибързано. Някой беше извадил всичките колове на коралите и ги беше струпал в помещението за спане и в къщата.

Джейк не би се изненадал, ако научеше, че бяха полели с газ сухото дърво, за да се запали по-бързо и да гори по-ярко. Сигурно бяха стояли около огъня и се бяха погрижили да гори еднакво навсякъде. Момчетата поровиха в овъглените останки, но не бе останало нищо здраво.

— Кой може да е направил това? — попита ужасената Изабел.

— Рупърт — отвърна Зийк. — Фермерът, чиято собственост бях.

— Той мисли, че имам нещо общо с твоето изчезване — каза Джейк.

— Можеш да го върнеш — каза Зийк. — Знам начин как да го направиш.

— Ще бъде чиста загуба на време — каза Джейк. — Всички ще се кълнат, че през целия ден са си били вкъщи. Няма никога да признаят, че Рупърт си е купил роб и го е биел до смърт. В тази работа всички са замесени и ще се подкрепят.

— Но да стигнат чак дотам да ти изгорят къщата!

— Не беше кой знае какво.

Къщата не беше нещо особено, но бе негов дом, единственият, който някога бе имал, заради който се бе бил във войната. Единственият дом, в който се върна, когато войната свърши и всичко бе загубено. Сега също всичко бе загубено. Джейк в един момент наистина се изкуши да приеме предложението на Зийк и да тръгне право към селището на фермерите. И преди да изгрее утрото на следващия ден, половината от тях щяха да са мъртви.

Но той нямаше да направи това. По този начин щеше да посее още омраза и да остави на света още сираци.

Основната причина да не се впусне в отмъщение бе безопасността на Изабел и момчетата. Той със стадото си бе всичко, което ги възпираше да се върнат в Остин. Най-доброто възможно отмъщение бе да се отпрати към Санта Фе.

— Качвайте се обратно на седлата — извика той към момчетата. — Отиваме право в лагера при стадото.

— Преди да стигнем там, вече ще се е стъмнило — отбеляза Изабел.

— Знам, но искам да тръгнем на път преди зазоряване. След това, което направиха тези хора, не смея да остана тук дори още един ден.

* * *

В лагера цареше злокобна тишина. Всички следи от някаква дейност бяха заличени. Джейк се приближи с коня си до оградата до входа на каньона. Той бе закрит с толкова много храсти, че бе почти невъзможно да се открие.

— Къде са всички? — попита Пит.

— Къде е Мат? — извика Уил, очевидно разтревожен, че по-големият му брат може да го е изоставил.

— Мислиш ли, че може нещо да им се е случило? — попита Изабел.

— Не. Предполагам, момчетата знаят, че фермерите са изгорили къщата ми. Опитали са се да заличат всички следи от събирането на стадото.

Джейк се чувстваше виновен, че ги бе оставил невъоръжени.

— Но къде са те?

— Нека да проверим първо в палатката.

Допълнителните седла и останалите амуниции на конете бяха струпани на купчина в палатката. Допълнителните коне бяха спънати наблизко, но от момчетата нямаше и следа.

— Не разбирам — промълви Изабел. — Къде може да са отишли?

Но Джейк не я слушаше. Дочу слабо пеене. Този, който пееше, изобщо не го правеше добре, но нещо в това припяване се стори много познато на Джейк.

— Останете тук — обърна се той към другите. — Ще отида да ги потърся.

— Идвам с теб — заяви Изабел.

— Няма нужда. Скоро ще трябва да се хранят. Искam всички да бъдат с пълни стомаси, преди да се отправим на път.

— Брет, Пит и Уил могат да запалят огъня — заяви твърдо Изабел. — А аз идвам с теб.

Джейк се предаде. Рано или късно тя трябваше да разбере. Можеше спокойно да научи и сега.

Не беше необходимо да вървят много надалеч. След като прекосиха малък пролом, звукът достигна съвсем ясно до ушите им. Джейк предположи, че момчетата се бяха скрили в една пещера, която се намираше откъм по-далечната страна на каньона. Когато беше момче, Джейк често се бе крил там.

— Сигурна ли си, че не искаш да се върнеш? — обърна се той към Изабел.

Тя му хвърли изпитателен поглед.

— Ти несъмнено криеш нещо и възнамерявам да разбера какво е то. — Тя спря да говори и се послуша. — Защо момчетата пеят по този странен начин? Никога не съм предполагала, че някое от тях се интересува от музика.

— Съмнявам се дали някой се интересува. Състоянието им ги кара да пеят.

— Какво състояние?

— Ще разбереш.

Отне им още известно време, докато намерят пътя към пещерата.

Момчетата се бяха скупчили около останките от малък огън. Нощния ястреб, Люк и Бък спяха. Чет се бе облегал с гръб на каменната стена, очите му бяха полуотворени, някак си бе успял да запази част от предишното си държание. Мат лежеше наблизко, облегал на лакът, и се взираше в някаква точка пред себе си. Шон пееше с висок младежки тенор. Той стоеше прав, като от време на време се олюляваше ту на единия си крак, ту на другия. На земята лежаха две празни бутилки от уиски.

— Но те са пияни! — възкликна невярващо Изабел. — Те са мъртво пияни!

ГЛАВА 18

Изабел не можеше да повярва, че момчетата са пияни. Те бяха толкова млади, толкова невинни. Беше благодарна, че с Джейк бяха взели Уил и Пит в града.

— Не е чак толкова лошо — каза Джейк. — Мат и Чет са будни, а Шон все още се държи на краката си.

— Не се опитвай да ги защитаваш — отвърна отвратена тя. — Те знаят, че им е забранено да пият алкохол. Това е едно от първите неща, на които ги учим в сиропиталището.

Когато чу гласове, Шон изведнъж спря да пее и започна тревожно да се оглежда в тъмнината.

— Ти ли си, Джейк? — извика той.

— Да.

Шон въздъхна облекчено. Когато видя Изабел, Чет се опита с мъка да се изправи на крака. Мат продължаваше да се взира напред с празен поглед.

— Много се радвам, че най-сетне се върнахте — продума Чет, след като успя да се изправи. — Не знаехме какво да правим.

— Те подпалиха ранчото — добави Шон. — Люк и аз искахме да се опитаме да им попречим, но Чет каза, че е по-важно да се пазим, за да не намерят Бък.

— Затова ли струпяхте всичко в палатката и дойдохте тук? — попита Джейк.

— Да. Ястреба искаше да ги издебне от засада, но Чет не му позволи.

— Чет е бил прав — каза Джейк, като се обърна към Чет, който в този момент с големи усилия се опитваше да се задържи на краката си. — Винаги съм мислил, че носиш умна глава на раменете си. Назначавам те за водач на тази група.

Изабел застана в центъра на групата от пияни момчета. Огледа се разярена наоколо, след това спря поглед върху Джейк.

— Намираш ги мъртво пияни и всичко, което правиш, е да им правиш комплименти и да назначаваш Чет за техен водач!

— До сутринта все трябваше да го направя. Дали сега, или утре — все едно.

— Но те са откраднали уискито ти и са се напили!

— Разбира се, не би трябвало да правят това.

— Това ли е всичко, което ще кажеш?

Изабел не можеше да повярва, че всичко това се случва. Сигурно бе свързано с мъжката солидарност. Момчетата трябва да получат правото да се напият, но само едно момиче да посмее да направи същото!

— Свършили са добра работа, като са махнали оградата — каза Джейк. — Чия беше идеята?

— Моя — отвърна Чет. — Тъй като нямаше оръжие, това бе единственото, което можехме да направим. Добре ли премина пътуването ви?

— Много добре. Махнахме веригата от крака на Зийк, освен това купихме много храна. На два пъти срещнахме фермерите, но...

— Как можеш да си стоиш там и да говориш? — извика Изабел. — Направи нещо.

— Ще тръгнем утре преди зазоряване — каза Джейк. — Наспете се добре. Ще имате нужда от почивка.

Краката на Чет вече не можеха да го държат. Момчето постепенно се свлече на земята. Шон го гледаше със смутено изражение на лицето.

— Искam ви обратно в лагера — нареди Джейк. — Чет, сега ти си водачът, това е твоя работа. Погрижи се да я изпълниш.

— Да, сър — отвърна Чет, продължавайки да стои свит.

— Той дори не може да се движи — сръза го Изабел. — Как ще вдигне останалите?

— Ще намери начин — отвърна Джейк, хвана Изабел под ръка и я отведе настрани.

— Пусни ме. — Тя се опита да се отскубне от него. — Не съм им казала всичко, което исках.

— И двамата казахме, каквото трябваше — възрази Джейк, като я побутна леко напред, принуждавайки я да върви пред него.

Изабел бе извън себе си от гняв. Всеки път, когато решише, че Джейк е най-подходящият пример за момчетата, той вършеше нещо такова. Беше очевидно, че той изобщо не се интересуваше от моралната страна на въпроса за възпитанието на момчетата. Беше ги намерил мъртво пияни и въобще не им се бе скарал. Нещо повече, изобщо нямаше намерение да ги наказва. Това беше нетърпимо! Изабел не можеше да го приеме.

— Няма ли да кажеш още нещо? — настоя тя, когато теренът се изравни, така че не се налагаше да гледа постоянно в краката си.

— Какво очакваш да кажа?

— Това е очевидно.

— Не и за мен.

— Можеш да започнеш с това, че пиенето е вредно.

— Не си ли им го казвала вече?

— Разбира се, че съм.

— Тогава те го знаят.

— Но се напиха.

— Кое то не означава, че не знаят, че това, което са направили, не е добро.

— Но това е още по-лошо.

— Вероятно.

Изабел спря и се обърна с лице към него.

— Това ли е всичко, което имаш да кажеш — *вероятно*?

— Така е.

Изабел се обърна и закрачи бързо към лагера.

— Никога не съм предполагала, че ще позволиш на момчетата да направят нещо толкова глупаво и опасно и няма дори да им кажеш и една назидателна дума.

— Ти никога ли не си правила нещо, за което знаеш, че е глупаво и опасно?

— Не.

— А какво ще кажеш за това, че доведе момчетата тук?

— Това може и да е опасно, но не е глупаво.

— Ти искаше да ги оставиш на фермерите.

— Но аз *нямах представа* що за хора са тези фермери. Ако знаех и оставех момчетата при тях, постъпката ми щеше да бъде жестока и безчовечна, но не глупава.

— Добре. Но това, което искам да кажа, е че момчетата вече го знаят. Най-вероятно са открили уискито веднага след като заминахме.

— Знаеха за уискито много преди това — отвърна Изабел. — Използвах го, когато почиствах раните на Бък.

— Още по-добре.

— Какво искаш да кажеш?

— Те са знаели от една седмица, че това уиски го има, но изобщо не са го докоснали. Направили са го, когато са се оказали в много рисковано положение. Били са много изплашени. Не са знаели какво да правят, затова са се напили.

— Но това е съвсем безполезно.

— Така е, но са си мислили, че щом си пийнат, повече няма да ги е страх. Ние не бяхме тук, за да им помогнем, така че са постъпили така, както са намерили за добре.

Изабел никога не би се сетила за това.

— Звучи ми като типично разсъждение на мъж. Но фактът, че пиянството е грешно, си остава и момчетата трябва да бъдат наказани, за да не повторят грешката си отново.

— Не се тревожи. Ще бъдат предостатъчно наказани. Не мисля, че ще видиш някой от тях да посяга към уискито за много дълго време.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще видиш.

Не беше лесно да се спори с Джейк, когато той вървеше след нея, а тя трябваше да гледа постоянно в краката си, за да не падне в каньона. Беше съвсем в негов стил да я отведе на място, където тя не можеше да събере мислите си, след това да се опита да я накара да отстъпи, но Изабел реши да не се предава толкова лесно.

— Не мога да приема.

— Добре, кажи им каквото искаш, но не забравяй две неща.

— Какви?

— За пръв път от дълго време момчетата са видели истинска свобода. Ще вършат неща, за които ще съжаляват. Няма смисъл да се опитваш да ги учиш на нещо, което вече знаят.

— А какво е второто, което не трябва да забравям?

— Опитът е най-добрият учител.

— Това ли възнамеряваш да правиш, да стоиш отстрани и да оставиш момчетата да се учат само от опита си?

— Тези момчета не са вече деца. Практически те вече са големи и няма да слушат нито теб, нито мен. До известна степен ще приемат съветите ни, но това е всичко. Ако ги оставя сами да научават помаловажните неща, с по-голяма вероятност ще ме послушат, когато ги съветвам за по-важните. Ако започна да ги притискам сега, никога няма да искат да чуят това, което имам да им кажа, независимо колко е важно.

— Това ли е всичко, което смяташ да правиш?

— Да.

Изабел го погледна. Той стоеше спокойно и я наблюдаваше. Изглеждаше толкова силен и уверен в себе си. Може би беше прав. Какво знаеше тя за момчетата или мъжете? По отношение на Джейк бе грешала почти във всичко. И сега, макар да смяташе, че той прави ужасна грешка с момчетата, мисълта, която постоянно се въртеше в ума ѝ, бе, че иска отново да се озове в прегръдките му.

Той щеше да я прегърне, Изабел бе сигурна в това. Той може и да казваше, че ще спазва разстояние между тях, но тя виждаше, че той се изкушаваше. Виждаше го в очите му. Трябваше само да се пресегне, да го докосне и съпротивата му щеше да рухне.

Но какво правеше тя? При първия знак за проблем или неприятности беше готова да се хвърли в прегръдките му! Такова поведение бе не по-добро от това да се напиеш.

— По-добре да се погрижа за вечерята.

— Момчетата няма да имат нужда от много храна. Обаче на сутринта закуската им трябва да е обилна. Няма да спираме, докато не се свлекат от конете от изтощение. Искам да оставя възможно най-голямо разстояние между мен и проклетите фермери.

— Готова ли си? — попита Джейк.

— Дай ми още няколко минути — отвърна Изабел. — Питките все още не са готови.

Струваше ѝ се, че едва бе затворила очи, когато Джейк я събуди, за да приготви закуската.

— Мога ли да ги събудя? — обади се Брет, очевидно очаквайки с истинско удоволствие да види как момчетата ще страдат от тежък махмурлук.

— Остави Джейк да свърши тази работа — отвърна Изабел. — Тази сутрин целият свят ще им е крив.

Миналата нощ момчетата бяха дошли, олюлявайки се, в лагера точно преди Изабел да си легне. Нощния ястреб не можеше да върви, затова го носеха. Едва успяха да се промъкнат под завивките и отново заспаха.

Изабел отвори капака на фурната. Питките бяха чудесни.

— Добре — извика тя към Джейк. — Време е.

Джейк пристъпи между Нощния ястреб и Бък, вдигна капака на фурната и започна да бие по него със стара конска подкова. Шумът беше оглушителен. Момчетата едно по едно започнаха да изпълзят изпод завивките. Някои от тях бяха изкривили лица от болка, очевидно главоболието им беше ужасно.

Нощния ястреб се опита да нападне Джейк, но едва можеше да се задържи на краката си. Джейк отстъпи встрани, като се ухили широко и продължи да удря капака с всички сили. Точно когато Изабел реши, че повече не може да издържа, той спря.

— Имате половин час да се нахраните и да оседлаете конете — обяви той пред всички. — Когато тази вечер спрем да ноцуваме, трябва да сме изминали най-малкото двацет мили. Ако някой не желае да тръгне, трябва да го реши сега. Ще му дам кон и е свободен да се върне в Остин, щом иска.

Бък метна одеялото на главата си, но Зийк нямаше намерение да му позволи да се крие, затова се пресегна и бързо свали одеялото на земята.

— Ставай, глупако. Да не искаш да свършиш с още белези по гърба?

Без да го чака дори да се помръдне, Зийк издърпа Бък от леглото и потопа главата му във ведро студена вода от извора. Бък започна неистово да мята ръце и да рита, но когато накрая Зийк извади главата му от водата, Бък беше напълно буден.

— Някой друг да има нужда от събуждане? — провикна се Зийк.

Всички момчета се бяха събудили, освен Нощния ястреб. Зийк изля ведрото върху него. Нощния ястреб се надигна, а в очите му се четеше желание за убийство.

— Хайде, хайде — подкани го Зийк. — Тъкмо индианците ме продадоха на онези фермери.

Шон улови Нощния ястреб за ръката и го поведе към огъня, където Изабел вече бе сварила кафето.

— Беше малко груб с тях, Зийк — отбеляза Джейк.

— Фермерите бяха още по-груби — отвърна момчето.

Изабел никога не бе виждала толкова нещастни лица.

Беше готова да кипне, когато едно от момчетата отбеляза, че закуската е по-вкусна от обикновено, но си каза, че е по-добре да изчака. Момчетата ги мъчеше силен махмурлук, така че не бяха в състояние да преценяват обективно каквото и да било. Уил и Пит благоразумно мълчаха.

Изабел се питаше как момчетата щяха да яздят цял ден, след като не бяха в състояние дори да се държат стабилно на краката си. Беше сигурна, че няма да успеят, когато забеляза, че Люк не можа да пристегне седлото си достатъчно здраво. То се плъзна и падна от гърба на коня, повличайки със себе си и Люк.

Джейк веднага се нахвърли върху него, като му изкрещя, че забавя всички и ако фермерите ги хванат, голяма част от вината щеше да бъде на Люк. Момчето започна да пристяга седлото си с удвоено усърдие, за да не изостане от другите момчета. Дори Брет оседла набързо коня си и се втурна да помогне на останалите да подкарат стадото.

— Джейк беше направо бесен, нали? — попита Уил, когато в лагера останаха само той, Пит и Изабел.

— Престани да говориш напразно, а продължавай да работиш — каза Изабел. — Трябва да натоварим този фургон и да тръгнем, преди момчетата да са се изгубили от поглед.

— Това няма да представлява проблем — увери я Пит. — Повечето са толкова замаяни, че нищо чудно да се опитват да завръщат в стадото храсти, вместо телета.

Изабел се съмняваше, че момчетата бяха чак толкова зле, но групата на Джейк се състоеше само от осем момчета, шест от тях измъчвани от ужасен махмурлук. Тя се запита дали ще успеят да изминат и пет мили.

До обяд Изабел разбра, че ужасно бе подценила решителността на Джейк да измине двайсет мили през първия ден. Разбра също, че

момчетата търпят много по-жестоко наказание от всичко, което тя или Джейк можеха да измислят.

Шон бе вързал на главата си кърпа, която всеки половин час мокреше със студена вода. Люк надаваше стенания всеки път, когато конят му променяше ход. Нощния ястреб яздеше мълчаливо, но изкарваше яда си на всяко теле, което имаше нещастieto да се отдели от стадото. Чет бе пребледнял като платно от постоянните опити да се концентрира. Бък повръщаше. Изабел не се самозаблуждаваше, че те няма да пият пак, но беше сигурна, че много щяха да внимават какво количество алкохол поглъщат.

Слънцето сипеше върху тях безмилостната си жар. Тънки струйки пот се стичаха по гърба и между гърдите й. Сигурно започваше да мирише ужасно. По потното й тяло полепваше прах.

Бяха навлезли в хълмиста околност с множество каньони. Тревата бе станала по-оскъдна, по-къса и груба. Земята очевидно бе много негостоприемна. Нищо чудно, че заселниците я бяха изоставили на индианците.

Изабел имаше предостатъчно време да наблюдава Джейк на седлото. Никога досега не бе осъзнавала колко привлекателен може да бъде този мъж, когато е яхнал коня си. Седеше на седлото с гордо изправен гръб. Той беше навсякъде, предлагаше подкрепа, наставления, помощ. Изглежда, инстинктивно усещаше къде можеха да възникнат проблеми, още преди те да са се случили. Изглежда, знаеше кога някое момче се нуждаеше от малко помощ или пък от хубаво конско.

През последния час бе позволил на Уил и Пит да яздят във фланга. Изабел би предпочела поне още няколко дни те да останат с нея във фургона, но те грееха от радост и гордост, че стават истински каубои.

Това караше Изабел да мисли, че никога няма да разбере мъжете, дори тези, които все още не бяха пораснали достатъчно, за да се нарекат такива. За тях нямаше нищо по-привлекателно от опасността. Ето Пит и Уил. Все още деца, а бяха нетърпеливи да се впуснат сред големите, рогати говеда.

Мат по някакъв начин бе успял да застане зад Уил. Омразата му към Джейк бе продължила да расте, докато не заблестя с пълна сила в

погледа му. Изабел мислеше, че това е просто ревност. Тя растеше, колкото по-привързан към Джейк ставаше Уил.

Джейк се приближи и Изабел не можеше да възпре тръпките на възбуда, които преминаха през цялото ѝ тяло. Не разбираше как някога бе мислила, че годеникът ѝ е красив. Той бледнееше в сравнение с Джейк. Почувства как тялото ѝ се напруга. Опита се да се успокои и овладее, но не можеше да застави сърцето си да бие по-бавно или самата себе си да диша по-спокойно, когато Джейк бе наблизо.

— С теб всичко ли е наред? — попита Джейк, когато се изравни с предната част на фургона.

— Да.

В действителност се чувстваше ужасно. Не разбираше защо преди бе смятала, че в Савана е горещо. Там можеше да седне някъде на сянка или да отиде при реката, където духаше приятен бриз. Винаги имаше нещо студено за пиене. Изкуши се да последва примера на Шон и да полее главата си с вода.

— Ще избързам напред, за да потърся място за нощуване — каза той. — Ще се върна след два или три часа.

Изабел отвори уста да възрази, но се отказа. Трябваше да понесе своята част от тежестта на това пътуване.

Ако това означаваше да остане сама с момчетата в продължение на няколко часа, ще трябва да свикне.

— Чет отговаря за стадото — продължи Джейк. — Ако нещо се обърка, той ще изведе момчетата настрана и ще остави животните сами да се погрижат за себе си. Това се отнася и за теб.

Джейк замълча за момент.

— Дадох му револвер — каза накрая той. — Искam ти да вземеш този.

С тези думи той ѝ подаде револвер „Колт“, но тя поклати глава.

— Не мога да си служа с оръжие.

— Просто се прицелваш и натискаш спусъка. Сигурно ще пропуснеш, но шумът ще изплаши нападателя.

Когато тя не го взе, Джейк се наведе от седлото и го постави в скута ѝ.

— Ще се върна възможно най-бързо.

Изабел никога не се бе смятала за страхливка, но с готовност би признала, че се чувства много по-добре, когато Джейк е наоколо. Това, че се оказа сама в безкрайната пустош, надхвърляше всичко, което някога си бе представяла. Само няколко хълма нарушаваха еднообразието на тревистата прерия, която се простираше отвъд хоризонта.

Това, изглежда, не притесняваше момчетата. За тях това означаваше свобода. Те бяха твърде млади, за да разбират, че за всичко в този свят се заплаща, особено за свободата. Тази отдалечена и пуста земя ѝ подсказваше, че цената може да бъде собственият им живот.

Те всички зависеха от Джейк.

Затова Изабел изпита огромно облекчение, когато го забеляза да се появява на хоризонта. Усмихна се, когато Пит и Уил напуснаха местата си до стадото и се втурнаха да посрещнат Джейк, като всеки един се опитваше да изпревари другия. Изабел не можа да каже кой пристигна пръв, но разбра, че Джейк изобщо не се зарадва. Говори им доста време. Когато свърши, момчетата се върнаха и заеха местата си до стадото.

— Защо се върнаха момчетата? — попита Изабел, когато Джейк се приближи до фургона.

— Защото аз ги отпратих.

— Те те чакаха през целия ден.

Никой не ѝ бе казал това. Момчетата бяха останали при стадото, но тя бе забелязала, че те поглеждат в посоката, където бе изчезнал Джейк много по-често, отколкото към животните.

— Те трябва да се научат, че не могат просто така да изоставят работата си. Всеки разчита другите да свършат собствения си дял от работата.

— Но те са малки момчета. Прекалено малки са, за да разбират такива неща.

— Не са толкова малки, че да не разбират какво значи отговорност — възрази Джейк.

— Но...

— Нямам намерение да се отнасям грубо с тях, но те трябва да научат някои основни неща. Сега ще ти обясня как да стигнеш до мястото за нощуване. Можеш ли да следваш определени знаци?

— Какви?

— Хълмове, потоци, големи дървета или скали, слънцето.

— Не знам. Никога не съм го правила — отвърна изумена Изабел.

Всички дървета, хълмове, потоци и скали й изглеждаха напълно еднакви. Колкото до това да следва слънцето, никога не бе знаела, че е възможно.

— Лесно е. Само слушай внимателно.

Той й даде множество наставления, които тя бе сигурна, че никой на този свят не би могъл да последва.

— Ясно ли е?

— Не знам.

— Повтори тогава.

Като по някакво чудо тя успя да повтори всичко, като обърка само една скала с хълм.

— Ако не можеш да се справяш по-добре, може да се окажеш в Мексико или в индианската територия — отбеляза той.

— Защо тогава не ми покажеш?

— Трябва да отида при момчетата.

— Ако аз мога да намеря пътя, със сигурност могат и те.

— Мисля, че така е по-добре, Изабел — възрази Джейк. — И по-безопасно.

Изведнъж напрежението между тях се появи отново и отново започна да ги тласка един към друг. Изабел виждаше това в очите му, в начина, по който реагираше тялото му. Джейк бе стиснал зъби, челюстта му бе очертана в твърда и непоколебима линия.

— Ти със сигурност не смяташ...

— Аз ти дадох обещание, което възнамерявам да изпълня. Не мога да направя това, ако останем двамата сами.

— Толкова ли ти е трудно?

Как можа да му зададе такъв въпрос, след като и тя се чувстваше по същия начин? Споменът за това, което бе сторил с нея предишната нощ, продължаваше да я измъчва. Колко ли по-различно бе всичко за Джейк? Предполагаше се, че мъжете робуват на страстите си.

— Мислиш ли, че правих любов с теб само поради някакъв каприз? — попита я Джейк.

— Аз...

— Ти си много красива жена, Изабел. Ти би правила впечатление и в град, много по-голям от Остин. А тук, ти си такова видение, което кара един мъж да се пита дали не сънува. Не мога да остана с теб. Не смея. Ще изпратя Нощния ястреб. Най-много след два часа трябва да достигнеш мястото, което определих за нощуване.

— Мисля, че ще мога и сама да намеря пътя.

В действителност Изабел бе сигурна, че ще се загуби, но имаше нужда от време, за да се съвземе, да се овладее. Винаги реагираше по този начин, когато бе близо до него. Това пътуване все някога щеше да свърши. Джейк щеше да си отиде от живота ѝ. Трябваше да бъде подготвена, когато това време дойдеше.

Това пътуване се оказваше по-успешно, отколкото бе очаквал Джейк, но не протичаше по начина, по който бе искал. Бе искал да направи нещо, за да помогне на Мат да започне отново да говори, но с всеки изминал ден момчето го намразваше все повече. Джейк се смяташе за доста способен човек, но не искаше Уил да го боготвори. От самата мисъл за това кой знае защо го побиваха тръпки.

С другите момчета също не бе отбелязал кой знае какъв успех. Може би Бък го харесваше, но за останалите представляваше просто поредният възрастен, който бе получил правото да ги командва. Ако някой друг заемеше мястото му, те изобщо нямаше да забележат отсъствието му. Отначало не го интересуваше, но сега разбра, че е започнал да харесва тези момчета, да се вълнува от съдбата им. Естествено бе, че искаше в отговор и те да го харесват. Предполагаше, че е направил погрешен ход.

С Изабел определено бе постъпил така. Тя изобщо не трябваше да идва на това пътуване, но той бе настоял да дойде и тя го бе направила. Той изобщо не трябваше да се чувства толкова привлечен от нея, но беше. Не би трябвало да я харесва, но се улавяше, че с всеки изминал ден я харесва все повече. Не би трябвало да губи контрол, но вече я беше любил и умираше от желание да го направи отново.

Най-лошото от всичко бе, че осъзна, че иска тя да го харесва. Бе осъзнал това в един страшен миг, когато бе разбрал, че бе започнал да променя плановите си за бъдещето така, че тя да се вмести в тях. Продължаваше да си мисли колко Изабел бе различна от майка му, като

в същото време забравяше колко си приличаха. Забравяше, че не искаше да се жени, мислеше само за това по какъв начин да я задържи при себе си.

Сигурно си бе изгубил ума, ако си мислеше, че тя ще поиска да има нещо общо с човек като него. Тя наистина го желаше, но това дотолкова я ужаси, че бе готова дори да зареже момчетата и да избяга в Остин.

Всички тези мисли се въртяха непрестанно в ума му, но нищо не се променяше. Колкото повече желаше Изабел, толкова по-недостижима изглеждаше.

Джейк не знаеше как трябва да се отнася с жените. Съществуваше цяла система от правила, изискани думи, които му бяха напълно чужди. Баща му и майка му бяха воювали един срещу друг. Не знаеше как се справят другите семейства.

Искаше Изабел, но не искаше брак, семейство, вяра, любов. Джейк искаше двамата с Изабел да се наслаждават на страстта си, докато я имаше.

Нямаше представа какво да направи, за да постигне това, но можеше да започне, като похвали готварските ѝ умения. Тя сигурно нямаше да му повярва, но нищо не пречеше да опита. Просто трябваше да внимава тя да не забележи, когато изхвърляше храната в храстите.

ГЛАВА 19

— Но това е чудесно! — възкликна Джейк. — Кой го сготви?

Но още в момента, когато задаваше въпроса, разбра, че е казал нещо крайно неподходящо.

— Имах предвид кой те е *научил* да готвиш така? — каза той, като побърза да заглади неприятната ситуация.

— Аз съм жена, забрави ли? — сряза го Изабел. — Обичаме да казваме, че не можем да готвим, така че да можем да си изпросим комплименти.

Дотук с опитите му да поправи впечатлението от неволно изплъзналите се от устата му думи. Нищо не бе по-добро от истината в такива случаи.

— Миналата седмица не можеше дори да свариш вода, както трябва. А сега си сготвила яхния, която е по-хубава от всичко, което съм ял в живота си.

— И аз си имам мои тайни.

— Съжалявам за това, което казах. Наистина не исках да те обидя.

Изабел изобщо не изглеждаше умиловивена.

— Готвачката на хотела ме научи на някои неща.

— Ето къде отиде значи, когато се разделихме. Хубаво е, нали, момчета? — обърна се той към Уил и Пит, които, както обикновено, бяха седнали от двете му страни.

— По-добро е от всичко, което е готвил Мат досега — заяви Пит.

— Още по-добре — каза Уил. — Защо не се ожениш за нея? Тогава ще можеш да ни осиновиш всички и ние ще останем с теб завинаги.

Джейк скришом погледна към Изабел. Тя изглеждаше не по-малко смаяна от него. Но това, което най-много го изненадваше, бе, че идеята изобщо не беше чак толкова невероятна.

— Не мислиш ли, че е красива? — попита отново Уил.

— Разбира се — отвърна Джейк, опитвайки се да не издаде вълнението си. — Мисля, че Изабел е много красива.

— Аз също мисля така — заяви Пит. — Ако ме осиновиш, това ще означава ли, че ще мога да остана тук и няма да ходя вече по други домове?

Джейк не знаеше как да отговори на този въпрос, без да подхранва напразни надежди у момчето. Уил чакаше отговора му със същото нетърпение. Джейк се огледа наоколо. Бък, Шон и Люк бяха впили погледи в него. Брет и Зийк не го гледаха, но бяха престанали да се хранят. Чет и Нощния ястреб наблюдаваха животните. Само Мат изглеждаше незаинтересуван.

— Един мъж не се жени за една жена само защото тя може да готви — отвърна Джейк.

— Защо не? — възрази Уил. — Аз бих го направил.

— У една жена трябва да има нещо много повече.

— Но нали сам каза, че я смяташ за много красива?

— Това също не е достатъчно.

— А какво е достатъчно?

Джейк се чувстваше така, като че ли го пържеха на бавен огън.

— Аз не съм подходящият човек, на когото можете да задавате тези въпроси — отвърна той. — Майка ми напусна семейството ни, когато бях по-малък и от вас. След това не мога да кажа, че съм харесвал много жените.

— Но харесваш Изабел, нали?

— Да, но не познавам жените. Не мога да отговоря на въпросите ви.

Джейк знаеше, че няма да постигне нищо, като не отговори на момчетата. Този въпрос може никога да не се окаже толкова важен за тях. Ако сега пропуснеше възможността да ги научи на нещо, наистина щеше да се окаже неподходящ да им бъде настойник.

— Бракът е нещо много повече от храната или това да си красив. Нали в края на краищата всички остаряват.

Това едва ли бяха точните думи. Как можеше да им обясни нещо, което сам не разбираше?

— Хората не трябва да се женят, ако не изпитват нещо много специално един към друг. Често пъти няма да са на едно мнение за

неща, които са важни и за двамата. Трябва да се обичат достатъчно, за да отстъпят на другия и да направят компромис.

— Аз не бих направил това — каза Пит.

— И след като свършат с препирните, трябва да са в състояние да забравят за всичко това и да помнят само колко много се обичат.

— Мат няма да забрави — каза Уил. — Той никога нищо не забравя.

— Не трябва да таим омраза — продължи Джейк, като заби шеговито пръст в корема на Уил. — И когато човекът, когото обичаш, направи грешка, не трябва да му казваш: „Нали ти казах“. Не бива дори да си го помисляш.

— Ами ако си прав? — попита Брет.

— Това няма значение. Трябва да искаш двамата да сте щастливи повече от това на всяка цена да докажеш, че си прав.

— Познаваш ли такъв човек? — попита отново Брет, а лицето му ясно отразяваше недоверието му.

— Не.

— Аз също.

— Но това не означава, че не е възможно. — Отклоняваше се от темата. — Да си постоянно с някого, може да бъде ужасно, ако не го обичаш много.

— Можеш винаги да отидеш в кръчмата.

— Трябва да обичаш жена си повече от това да ходиш в кръчмата, повече от играта на комар, повече от всеки друг.

— На мен изобщо не ми звучи интересно — заяви Пит.

— А може да бъде.

— Искам моята жена да е красива — каза Уил.

— Аз пък няма никога да се оженя — обади се Брет. — Не обичам жените.

— Аз пък бих могъл — призна Пит. — Но тя ще трябва да готви добре.

— А ти защо не готвиш? — обърна се към него Джейк, доволен, че разговорът бе взел друга насока. — Може пък тя да може да управлява ранчото.

— Мъжете не готвят! — възпротиви се Пит. — Още повече, никое момиче не може да язди и да улавя животни с ласо, както би го направил някой мъж.

С това, изглежда, за момчетата спорът беше приключил, след което се възцари тишина.

— Изобщо не отговори на въпроса на Уил — обади се Бък. — Ако ни осиновиш, наистина ли никой друг няма да може да ни вземе?

Беше хванат в капан!

— По-добре питайте за това мис Дейвънпорт — отвърна Джейк.

Всички погледи се насочиха към нея.

— Не съм сигурна дали агенцията би позволила на някой мъж да осинови толкова деца — отвърна тя. — Но ако го направи, никой друг не може да ви отнеме от него. В този случай всички ще станете синове на Джейк.

Бък се обърна към Джейк и понечи да заговори.

— Преди да започнете да се надявате — продължи Изабел, — трябва да знаете, че той не може да осинови никого от вас, докато не се ожени.

— В такъв случай мисля, че ти, Джейк, трябва да се ожениш за мис Дейвънпорт и да ни осиновиш — каза Уил. — Не искам никога повече да принадлежа на някой друг.

Джейк обгърна с две ръце раменете на Пит и Уил.

— Питам се защо някой трябва да си прави труда да ви осиновява вас, момчета. То ще е по-зле и от това да живеят с язовец или рис.

Двете момчета се разсмяха, а Уил обви ръце около врата на Джейк. Той несъмнено щеше да се трогне от тази проява на обич, ако гневът, който блестеше в очите на Мат в този момент, не се бе превърнал в омраза.

Изабел изобщо не разбра как успя да довърши вечерята си. Въпросът на Уил я бе разтърсил цялата. Това беше ключът към загадката. Колкото и да бе абсурдно, нелепо, невъзможно и страшно, тя обичаше Джейк и искаше да се омъжи за него.

Дотук със здравия разум. Дотолкова с наставленията и плановете на леля Деидре. Беше се влюбила в каубой, който предпочиташе да спи на земята и да готви храната си на открит огън. Имаше само бегли познания за основната хигиена и изобщо никакви за начина, по който трябва да се държат мъжете.

Вече не я беше грижа. Стига той да продължи да я прегръща по този начин, можеше да яде с пръсти и да включва в речта си ругатни. Ако продължи да я люби така, както бе направил преди две нощи, тя бе готова да спи на земята и щеше да се счита за късметлийка.

Но точно тук беше проблемът. Той не я обичаше.

Изабел се зачуди дали той наистина мисли това, което бе казал на момчетата, че от една жена иска повече от красиво лице и податливо тяло. Това я изненада, но в същото време изпита доволство.

Но пък нали още от самото начало бе преценила Джейк съвсем погрешно. Само защото бе отраснала в Савана, продължаваше да си мисли, че знае повече от него. Той през цялото време ѝ бе показвал колко много греша. Беше крайно време да изхвърли на боклука повечето предупреждения и съвети на леля Деидре и да започне всичко отначало. Ако искаше да бъде съпруга на каубой, трябваше да започне да мисли като него. Да подценява всичко, което Джейк казваше или правеше, не беше начинът да започне.

Още повече, Изабел не знаеше защо би трябвало да се държи толкова горделиво. Тя зависеше от Джейк, а не обратното.

Джейк наблюдаваше внимателно момчетата, докато се събираха за закуска. Мат се изправи от мястото, където бяха седнали двамата с Уил. Подаде чинията си на Изабел и се насочи към коня си. Сега беше негов ред да застане на пост. След това се обърна леко и хвърли гневен поглед към Джейк. Джейк бе вече напълно убеден, че в този поглед прозираше страх. Той вече се бе отказал от надеждата, че може да помогне на Мат. Момчето го мразеше, а това започна да влияе на взаимоотношенията му с Уил.

Детето се чувстваше като хванато в капан между Джейк и собствения му брат. Когато Мат беше със стадото, Уил се държеше спокойно и непринудено, с една дума, беше самият себе си. Но когато Мат беше наблизо, момчето се чувстваше напрегнато и готово да скочи всеки момент. Джейк запазваше дистанция. Нямаше смисъл да прави нещата още по-трудни за малкото момче. Питаше се какво ли мисли сега момчето за осиновяването, което беше предложило.

Джейк бе мислил дълго по този въпрос. Последните четири дни бяха минали по-добре, отколкото се беше надявал. Бяха изминали

около седемдесет мили. Хълмистата област с нейните каньони и дървета беше останала далеч зад тях. Отпред се простираше равна, тревиста прерия. Около няколко потока, подхранвани предимно от пролетните дъждове, можеха да се видят и отделни малки горички от канадска топола и върби.

Момчетата се бяха заели с работата си. Джейк вече не се налагаше постоянно да ги наблюдава. За момче на неговата възраст Чет се превръщаше в забележителен водач. С течение на времето Джейк все повече се чудеше как така това момче не си е намерило дом, как никой не го е поискал.

Колкото повече разстояние оставяше между себе си и фермерите, толкова по-добре се чувстваше. Нещо му подсказваше, че Рупърт изобщо не се бе отказал от намерението си да намери Зийк. Без съмнение второто момче бе Бък, но защо той го търсеше толкова упорито? След като беше подпалил ранчото му, Джейк не би се учудил на нищо, което можеше да направи Рупърт.

Уил се бе отправил към него. Момчето вървеше някак особено и Джейк се надяваше да не се е натъртил много на седлото. По средата на дълъг път като този, който бяха поели, това можеше да се окаже много лошо и мъчително преживяване.

— Защо не помагаш при миенето на съдовете? — попита Джейк.

Пит и Уил не яздеха толкова много като другите, но затова пък имаха задължение да помагат на Изабел.

— Без да искам, седнах на един кактус — отвърна момчето. — Неудобно ми е да ти кажа, но един бодил ми се е забил в задника.

Джейк положи всички усилия да не се разсмее с глас. Ако Мат не държеше толкова много да седи възможно най-далеч от Джейк, сега брат му нямаше да се окаже в това положение.

— Е, тогава е по-добре да помолиш Мат да го извади.

— Мат го няма.

— Тогава помоли Изабел.

— Няма да позволя на някое момиче да ме докосне там — извика момчето, шокирано само при мисълта затова. — Аз не съм някой страхливец. Искам ти да го извадиш.

— В тези неща жените са много по-умели от мъжете.

— Аз пък искам ти да го направиш — настоя Уил.

— Добре — отстъпи Джейк. — В такъв случай по-добре да отидем край потока под върбите. За такова нещо човек се нуждае от усамотение.

Уил се усмихна, хвана Джейк за ръката и двамата поеха към потока. Джейк си мислеше, че точно така ще се чувства някой ден, когато води за ръката собствения си син. След това, което бе преживял във войната, бе решил, че не иска деца. След това изведнъж се оказа с цяла банда, благодарение на Изабел, и всичко в живота му се промени. Нещо по-важно — самият той се промени. Не беше сигурен точно как се бе случило това, но фактът, че му харесваше да държи за ръка това малко момче бе явно доказателство за тази промяна.

— Сигурен ли си, че никой не може да ни види? — попита Уил, когато навлязоха навътре в горичката върби. — Не искам Брет да узнае. Ще каже на всички.

— Никой не може да ни види — отвърна Джейк. — По-добре сваляй панталоните. Колкото по-скоро се отървем от проклетия трън, толкова по-бързо ще излезем оттук.

Кожата на Уил бе млечнобяла и не бе трудно да се види къде се бе забил трънът, но не беше лесно да бъде изваден. Уил бе седял на дупето си и бодилът се бе забил по-дълбоко. Налагаше се Джейк да използва ножа си, за да го извади. С върховни усилия Уил се опита да не заплаче. С изключение на няколко приглушени стона, момчето понесе всичко като мъж. Джейк тъкмо щеше да го похвали за смелостта му, когато чу шум от бързи, тежки стъпки. Страхувайки се, че някое теле се е отделило от стадото, Джейк се обърна точно навреме, за да види Мат, който се хвърли към него с изкривено от ярост лице. В дясната си ръка момчето държеше голям нож. Виждайки дивата омраза в очите му, Джейк се уплаши, че Мат се е побъркал.

Джейк отвори уста да попита Мат какво, по дяволите, прави, когато разбра, че ножът е насочен към собственото му гърло. Мат се опитваше да го убие. Джейк хвърли собствения си нож, за да може да хване в желязна хватка ръката на Мат.

— Спри, Мат! Спри! — изкрещя Уил. — Той нямаше намерение да го прави.

Мат изобщо не обърна внимание на брат си. Изглежда, че дори не го беше чул. Бореше се като дявол, за да се освободи от хватката на Джейк.

Джейк бе удивен от силата на момчето. Бе по-тежък от него поне с петдесет фунта и бе поне два пъти по-силен, но му отне почти цяла минута да надвие Мат и да го събори на земята. Прикова ръцете му към земята и притисна тялото му със своето. Мат продължаваше отчаяно да се бори, но не можеше да се мери с Джейк, който го превъзхождаше многократно.

— Той нямаше да го направи — викаше Уил на по-големия си брат, а от очите му се стичаха сълзи. — Нямаше да го направи. Знам, че нямаше.

— Не знам за какво говори Уил — процеди Джейк през зъби. — Но никога не бих го наранил. А ако сега не пуснеш този нож, ще ти счупя ръката.

Мат продължаваше да се бори, но пръстите му постепенно се отпуснаха и ножът се изплъзна на земята. Джейк го вдигна и веднага забеляза, че това бе един от ножовете, които Изабел използваше, за да реже бекон. Оръжието бе много остро, самото острие бе цели десет инча. Можеше много сериозно да го нарани, дори да го убие.

— Сега ми кажи защо се опитваше да ме промушиш с този нож! — настоя той с нетърпящ възражение тон.

Отговорът на Мат бе само още един неуспешен опит да се освободи.

— Кажи ми, преди да съм разбил главата ти в земята.

— Беше заради мен — каза Уил, като продължаваше да плаче. — Помислил си е, че ще направиш... ще направиш... онова нещо.

— Какво нещо? — изрева Джейк.

— Мат ми каза никога да не позволявам на никого да докосва задните ми части — продължи Уил. — Каза ми, ако някога се случи такова нещо, да ритам и да крещя с всички сили.

Джейк долови шум от стъпки.

— Вдигни си панталоните — обърна се той към Уил и се изправи на крака. — Седни, но да не си посмял да помръднеш повече! — Тези думи бяха предназначени за Мат. — Трябва да поговорим.

Миг по-късно се появи Изабел, следвана от Пит.

— Какво се е случило? — попита тя. — Чух някой да вика. Извадихте ли тръна?

— Да. Отведи Пит и Уил към фургона. Ние с Мат ще се върнем след минута. Вървете — подкани ги Джейк. — Все още не сте

помогнали на Изабел да измие съдовете.

— Съмнявам се, че тази вечер ще получи някаква помощ от него — каза Изабел, като имаше предвид Уил, но вниманието ѝ беше насочено към Мат. Момчето седеше, обронило глава между коленете си.

— С Мат ще дойдем след малко — каза Джейк. — Защо не направиш още кафе?

Очевидно Изабел не искаше да си тръгва.

— Сигурен ли си, че с Мат всичко е наред?

— Точно това смятам да разбера.

— Сигурен ли си, че не мога да помогна?

— Не и този път.

Изабел не изглеждаше убедена, но се обърна и се отдалечи. Джейк изчака, докато звукът от стъпките ѝ заглъхна.

— Сега ми кажи за какво бе всичко това — обърна се Джейк към Мат.

Момчето не се помръдна. Продължаваше да седи с глава между коленете, а тялото му потреперваше и се люшкаше напред-назад.

— Какво се е случило с Уил? Кой го е сторил?

Мат продължаваше да стои в същото положение, но започна да трепери по-силно. Джейк разбра, че напрежението у момчето расте. Ако просто изчакаше достатъчно, Мат със сигурност щеше да каже нещо.

Джейк не можеше да си представи какво можеше да стори някой на Уил. Не бе забелязал никакви следи от побой — никакви белези или синини. Момчето беше твърде чистосърдечно, открито и любящо. Мат беше този, който се държеше настрана, затворен и изплашен.

Мат! Разбира се! Джейк се почувства като истински глупак, че не го бе забелязал по-рано.

— Той го е сторил на *теб*, нали? — попита Джейк. — Какво стана, Мат? Какво се случи?

Мат започна да трепери още по-силно. Опита се да се изправи на крака и да се махне, но Джейк го хвана за раменете и го принуди отново да седне на мястото си.

— Не можеш цял живот да таиш това у себе си.

Мат все още отказваше да говори. Тялото му започна неистово да се тресе. Зъбите му тракаха. На Джейк му се струваше, че почти може

да почувства как мускулите на момчето се свиват неконтролируемо. Каквото и да се бе случило, очевидно Мат бе помислил, че той ще стори същото с Уил, затова го бе нападнал. Но какво бе това, което бе толкова ужасно, за да накара момчето да мери сили с него?

— Кой беше? — продължи да настоява Джейк — Ако е бил някой от временните осиновители, можем да уведомим агенцията. Те ще се погрижат това никога повече да не се случва.

Мат само мълчаливо поклати глава.

— Кой беше тогава?

— Чичо.

Джейк за малко да пропусне тихо промълвения отговор. Мат не бе говорил толкова отдавна, гласът му бе леко дрезгав и изпълнен с отчаяние.

— Какво е направил чичо ти?

— Той харесваше момчета — отвърна Мат. — Млади момчета.

В ума на Джейк се оформи неясна картина. Повдигна му се. Не знаеше много за тези неща, но бе отвратен от това, което си представяше, че се е случило.

— Той докосваше ли те между краката?

Мат мълчаливо кимна в знак на съгласие. Джейк почувства как кожата му настръхва. Едно от момчетата, които бе обучавал през войната, му бе разказвало за това, какво можеше да направи един по-възрастен мъж на младо момче. Войничето продължаваше да сънува кошмари години по-късно.

Внезапно Джейк разбра. Мат го бе нападнал, когато Уил се бе навел напред със смъкнати панталони.

Помисли си, че още малко и ще повърне. Не можеше да си представи един мъж да върши такова нещо. Още повече — един чичо да стори това на невръстния си племенник! Бе направо невероятно.

— Той принуждаваше ли те да си смъкваш панталоните? — продължи Джейк.

Мат отново кимна.

— Колко време продължи това?

— Три години.

Джейк почувства как у него се надига яростен, неконтролируем гняв. Три години за момче на възрастта на Мат бяха цяла вечност. Мат

сигурно е живеел в истински ад. Джейк изпита неистово желание да намери това копеле и да го убие.

— И защо приключи?

Мат скочи толкова бързо, че Джейк едва успя да го хване.

— Трябва да ми кажеш, Мат. Твърде дълго си таил всичко това в себе си. Ако не се освободиш от този товар, ще се побъркаш.

Мат вече трепереше толкова силно, че Джейк трябваше да го прихване под мишниците и да го изправи. Не беше сигурен дали момчето щеше въобще да заговори за това.

— Хайде, Мат. Вече ми разказа най-лошото. Сега трябва просто да довършиш. Освободи се от всичко това.

— Видях го веднъж да поглежда към Уил — отвърна накрая Мат с дрезгав шепот. — Знаех какво си мисли. Казах му, че може да го върши с мен и аз няма да кажа на никого, но дори да не си помисля да докосне Уил.

Мат изтри устни с ръкав и вдигна поглед към Джейк.

— Един ден той заведе Уил сред група дървета зад къщата. Нямаше и да разбере, но чух Уил да хлипа и стене. Когато ги намерих, той бе накарал Уил да се наведе над един клон. И двамата бяха голи. Той се готвеше...

Момчето млъкна. Треперенето бе започнало отново. След това Мат извърна поглед. Джейк си помисли, че може отново да се опита да избяга, но младежът остана на мястото си.

— Какво стана после? — попита тихо Джейк.

— Не можех да допусна той да направи същото и с Уил.

След тези думи Мат се разплака. От очите му се лееха горещи, мъчителни сълзи. После вдигна умоляващ поглед към Джейк.

— Просто не можех.

— Какво стана? — попита отново Джейк.

— Намерих един касапски нож в къщата. Всъщност не точно там, а в помещението за опушване на риба зад къщата. Намушках го няколко пъти, докато издъхна пред очите ми. Погребах го близо до къщата.

Тялото му се тресеше от ридания. Мат просто стоеше пред Джейк беззащитен и изплакваше мъката си, която толкова дълго бе държал в себе си.

— Сега ще ме обесят ли?

В гърдите на Джейк се надигна ужасен, глух гняв. Сякаш не беше достатъчно, че това момче бе живяло с този кошмар толкова години, но трябваше да живее и със страха, че ще бъде обесено!

— Никой и с пръст няма да те пипне. Никога. Кълна ти се.

Джейк обгърна раменете на Мат и го привлече към себе си. Момчето го прегърна и се разрида.

Джейк се запита защо цялата жестокост на света, изглежда, се стоварваше върху беззащитни деца. Може би му се струваше така, защото бе виждал много такива случаи. Помисли си за всичките бездетни семейства по света, които биха дали мило и драго, за да имат син като Мат. А той се бе оказал с чичо, който го бе насилвал сексуално, чичо, който Мат бе убил, за да защити по-малкия си брат.

Как трябва да постъпи човек, за да спаси такава изтерзана душа? Джейк нямаше никаква представа. Дори не бе сигурен, че е възможно. Момчето бе живяло в постоянен страх за живота си. Джейк не знаеше как изобщо бе успяло да издържи на това напрежение. Нищо чудно, че отказваше да говори.

Риданията на Мат постепенно заглъхнаха. Момчето пусна Джейк, объркано и смутено от слабостта си.

— Съжалявам.

— А не трябва.

Мат избърса очи.

— А сега ще кажеш ли на някого?

— На Изабел трябва да кажа. Необходимо е тя да разбере.

— Не искам Изабел да знае за това.

— Защо?

Мат сведе поглед и замълча.

— Хайде, Мат, кажи.

— Тя ще си помисли, че съм омърсен — отвърна момчето, без да вдигне поглед. — А ти сигурно вече не ме искаш в това пътуване.

Хиляди проклетия! Бремето и мъката на момчето бяха поужасни, отколкото Джейк си бе представял. Мат си мислеше, че се е превърнал в такова нищожество, че със сигурност никой не би поискал да има нещо общо с него.

— У теб няма нищо мерзко или мръсно — увери го Джейк. — Винаги съм смятал, че си много приятен млад човек. След като знам

какво е трябвало да преживееш, какво искаше да направиш, за да защитиш брат си, всичко това ме кара да те уважавам още повече.

Мат въздъхна облекчено, но явно не можеше да повярва на думите на Джейк.

— Знам, че Изабел ще приеме всичко по същия начин като мен. Сигурно ще те задуши от грижи и внимание. Но ако не искаш, няма да ѝ кажа нищо.

Джейк виждаше ясно, че момчето копнееше да каже „не“.

— Добре, но не ѝ казвай днес.

— Мат, нищо, което се е случило, не те превръща в човек, заслужаващ презрение. Ти си си все същото добросърдечно момче, каквото си бил, преди да се случат онези ужасни неща. Не позволявай това да съсипе живота ти.

Джейк виждаше, че Мат не му вярва, но пък момчето бе много младо. Никога нямаше да забрави, но щеше да има достатъчно време да го преодолее.

— Хайде сега да се връщаме. Време е да застанеш на пост. Ако онези едногодишни телета вземат да се разбягат, докато те няма, момчетата никога няма да ти го простят.

ГЛАВА 20

Изабел реши, че Бог е направил сериозна грешка, когато не бе създал мъжа по образ на жената. След като Джейк ѝ каза какво се бе случило с Мат, тя бе решена да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да му покаже, че е все още високо ценен член на групата. Джейк ѝ каза да не споменава нито дума.

Изабел бе побесняла от гняв, но реши да изчака и да остави Джейк да разбере, че е възприел погрешна тактика. Когато се провалеше с гръм и трясък, тя щеше хубаво да му покаже как трябва да се отнася с чувствително момче като Мат.

Нещата обаче не се развиха така, както очакваше. Джейк продължаваше да се отнася с Мат със същото грубо незачитане на чувствата му. Мат не само че нямаше нищо против, но буквално бе разцъфтял при това отношение, което би накарало всяка жена да изплаче очите си. Мат все още не говореше много, но все пак говореше. Като че ли не го осъзнаваше, но обичаше да седи близо до Джейк. Никога не се опита да седне до него, както правеше Уил, но винаги беше достатъчно близо, за да чуе какво се говори.

Изабел също водеше своя собствена битка да остане близо до Джейк, без това да изглежда нарочно. Едно такова дълго пътуване с животните не беше най-доброто място да бъдеш близо до някого особено когато трябваше да управлява фургона с храната. Беше станала рано и миеше съдовете, след като всички бяха поели напред със стадото. Тя ги настигна точно когато Джейк ѝ съобщи къде ще установят лагера си за вечерта.

Тя се отдалечи от стадото, сготви вечерята и прекара по-голямата част от вечерта в чистене и подготовка за закуската на следващата сутрин. Изабел бе толкова изтощена, имаше чувството, че всеки миг ще се строполи, но не можеше да си го позволи, когато Джейк не спираше да работи. Той беше винаги или на седлото, или учеше момчетата да стрелят. Изабел не смееше дори да си помисли колко

амуниции бяха изразходени по въображаеми индианци. След това изведнъж той реши да научи и нея.

— Не искам да се уча — отсече тя. — Никога не съм приемала убийството на друго човешко същество.

— Нито пък аз — отвърна Джейк. — Но още по-малко приемам да умра самият аз.

Изабел се гневеше вътрешно, че няколкото минути, които Джейк искаше да прекара с нея, трябваше да бъдат пропилены в разговори за револвери. Той бе спазил думата си и беше стоял далеч от нея. Тя бе получила точно каквото бе поискала и се мразеше за това.

— Досега имаме голям късмет, но не можем да се надяваме, че нещата ще продължават по този начин през целия път до Санта Фе. Ти си най-беззащитната от всички. Трябва да се научиш да се защитава.

Все пак имаше някаква промяна. Всеки ден Джейк изпращаше едно момче от групата да я придружава. Последните два дни той бе поел това задължение. Когато Джейк остана с нея за пръв път, сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. Но тя не бе взела предвид железния му самоконтрол. Джейк бе настоял да управлява фургона, докато тя спи.

Изабел се бе опитала да протестира, но напразно. Джейк бе най-упоритият мъж, когото Бог някога бе създал. Това я дразнеше повече, отколкото бе готова да признае.

Трябваше да напуснат лагера всеки момент — стадото вече се бе отдалечило, но Джейк бе решил точно сега да я учи да стреля. Изабел си помисли да откаже, но реши, че не си струва главоболието. При това, колкото и да мразеше оръжията и мисълта да убие когото и да било, имаше ужасното чувство, че някой ден ще ѝ се наложи да се защитава. Или Джейк.

— Не е трудно — каза Джейк и ѝ подаде незаредена карабина. — Ето, вземи я. Свикни с тежестта ѝ, с формата, със самото чувство, че държиш оръжие в ръцете си.

Тя би предпочела той да държи нея в ръцете си. Вече знаеше какво е и копнееше отново да го изпита. Чувството беше много похубаво от това да държи тази карабина, която беше студена, непозната и тежка.

— Не я дръж така, като че ли е змия — каза Джейк. — Тя няма да те ухапе.

Съвсем спокойно можеше да бъде и змия. Изабел не можеше да каже кое от двете мрази повече. Джейк взе карабината от нея.

— Постави я на рамото си по този начин.

След това ѝ я върна. Изабел се опита да повтори това, което бе направил, но не беше никак лесно. Наклони я на лявата си страна, така се чувстваше по-удобно.

— Левичарка ли си?

— Да. Има ли значение?

— Така няма да се налага да те уча да стреляш с погрешната ръка.

Изабел все още не можеше да хване карабината според неговите изисквания.

— Ето, нека ти покажа — каза той.

Той застана зад нея и я обгърна с ръце. Това ѝ хареса много повече.

— Трябва да я положиш на лявото си рамо така.

И той постави оръжието на лявото ѝ рамо по точно определен начин.

— Придържай я с лявата си ръка така. — Джейк хвана лявата ѝ ръка и я постави под цевта на карабината. — Постави дясната си ръка на спусъка по този начин.

Той взе ръката ѝ, постави показалеца ѝ на спусъка, а другите ѝ пръсти нагласи на приклада.

Изабел не се възпротиви, но не бе в състояние да обръща голямо внимание на това, което ѝ говореше Джейк. Не можеше да се концентрира, когато тялото ѝ бе толкова близко до неговото. Чувстваше топлината от мощните му гърди, на които се опираха раменете ѝ, допира на бедрата му до хълбоците си, бузата му, която лежеше върху косите ѝ, топлия му дъх. Изабел просто не можеше да мисли за нещо толкова глупаво като някаква карабина. Със същия успех можеше да държи оръдие или плюкало и нямаше да усети разликата.

— Сега погледни през този прорез към мерника в края на цевта — нареди той.

Тембърът на гласа му се бе променил. Той вече не звучеше толкова делово и уверено, толкова рязко. Напротив, като че ли не му

достигаше дъх, гласът му повече приличаше на шепот, отколкото на остър и ясен звук.

— Не правиш, каквото ти казах. Няма смисъл да стреляш, преди да си се прицелила.

Но от тона му личеше, че той не мисли много за карабини и цели. Тялото му се бе стегнало от напрежение. Джейк се опита да се отдалечи от нея, но не можеше, без да пусне нея и карабината.

Изабел ясно усещаше възбудата му, която изгаряше кожата ѝ като невидима дамба. Усещаше напрежението в мускулите на ръцете му, когато те малко по малко я притискаха все по-силно, докато я заболя.

В един миг Джейк, изглежда, дойде на себе си. Мускулите му се отпуснаха.

— Изабел, изобщо не гледаш цевта.

И двамата разбираха, че бе невъзможно. Карабината трепереше твърде много в ръцете им, за да могат успешно да се прицелят в нещо по-малко от средно голям хълм.

— Какво да правя, когато погледна в мерника? — попита тя.

Трябваше поне да се опита да се концентрира. Ако не го направеше, имаше опасност просто да захвърли пушката и да се хвърли в прегръдките му.

— Нагласи я така, че целта ти да застане в средата на мерника. След това натискаш спусъка. Не го мърдай, иначе куршумът няма дори да мине покрай целта.

Нейният мерник обаче бе насочен към Джейк. Само че не беше толкова просто да го застреля. Разумът ѝ подсказваше, че се държи невероятно глупаво. Чувствата ѝ нашепваха, че въпреки че външно не го показваше, това бе единственият мъж, който можеше да ѝ даде всичко, от което имаше нужда. Тялото ѝ крещеше, че губи ценно време. Желаше Джейк тук и сега. Изведнъж Изабел осъзна, че растящото между тях напрежение бе станало нещо, което вече не можеше да понесе. Мускулите ѝ се отпуснаха и тя се облегна на гърдите му. Това доведе до незабавна реакция от страна на Джейк. Той си пое рязко дъх, тялото му отново се напегна. Отстъпи рязко крачка назад. Карабината падна на земята.

Изабел се обърна към него и погледите им се срещнаха. Карабината бе забравена. Те стояха един срещу друг, приковали погледи, неспособни да се помръднат, неспособни да изрекат и една

дума. Джейк протегна ръце и Изабел на мига се озова в прегръдката му.

Устните им се срещнаха в яростна, гореща целувка. След толкова дни на въздържание чувството за безизходност, потисканата страст, пометоха и последните следи от колебание. Изабел забрави страховете си за бъдещето. Забрави, че се превръща в паднала жена. Забрави, че след края на това пътуване вероятно никога нямаше да види отново Джейк.

Имаше значение само това, че се намираше в прегръдките му и че той я целуваше с цялата страст, която бушуваше и у нея. Джейк бе единственото реално и хубаво нещо, което някога ѝ се бе случвало, и Изабел реши, че ще бъде близо до него, доколкото бе възможно.

Тя се притисна силно към него. Искаше да изпита сладката болка в гърдите си, когато се притиснат към широкия гръден кош на Джейк. Искаше той отново да потуши огъня, който гореше в утробата ѝ.

Когато нетърпеливите пръсти на Джейк започнаха несръчно да разкопчават копчетата на роклята ѝ, тя с удоволствие му помогна. С нетърпение очакваше отново да почувства ръцете му върху тялото си, да усети топлите, влажни устни върху гърдите си.

От гърлото ѝ се изтръгна стон, когато зъбите му лекичко захапаха втвърденото зърно. Хладният утринен въздух не бе в състояние да охлади пламналата ѝ кожа. Никой, освен Джейк, не можеше да утоли нуждата, която постоянно растеше в нея.

Изабел се облегна на фургона. Джейк продължи да смуче и целува гърдите ѝ и в същото време пхна бедро между краката ѝ. Изабел веднага се уви около него, притискайки се силно към бедрото му. Чувството бе великолепно. Сладката възбуда в нея продължаваше да расте.

В момента, когато се отпусна леко назад, ръката на Джейк се плъзна между краката ѝ. Не бе необходимо дълго да я гали, тя вече бе влажна и готова за него. Пръстите му разтвориха копринената ѝ плът и проникнаха в нея. С един пръст лекичко погали възбудената ѝ женственост. В отговор цялото ѝ тяло потръпна конвулсивно. Джейк продължаваше да изследва и гали, като постепенно увеличаваше напрежението и темпото, докато вълните на удоволствието отново разтърсиха тялото ѝ. Изабел се притисна към Джейк, не бе в състояние да помръдне, сладостно безсилие бе завладяло тялото ѝ.

Изминаха няколко минути, преди да успее да възстанови дишането си. В този миг успя да види, че Джейк вече не бе участник в чувственото й пътешествие. Той се бе отдръпнал и я гледаше с поглед, изпълнен с изумление и срам.

— Не исках да направя това — каза той.

Отне й известно време, докато се съвземе. Джейк бързо се отдалечаваше от нея. Трябваше да го спре, преди да си е отишъл изобщо.

— Аз го исках не по-малко от теб — каза тя.

— Но аз ти обещах. Дадох ти дума.

— Знам, но...

— Ти ми каза, че не можеш да овладееш страстта си, не можеш да контролираш нуждата си. Аз ти обещах, че ще се погрижа за това. За бога, *аз обещах!*

— Аз те пожелах, Джейк. Исках и ти да ме желаеш.

— Но аз те желая. Желая те толкова много, че ми е трудно да мисля за нещо друго. Защо, мислиш, накарах момчетата да яздят до теб през повечето време?

Беше истинско щастие за нея да научи, че той я бе избягвал, защото не можеше да се довери и на самия себе си. Изабел изобщо не бе успяла да се освободи от страха, че след като веднъж бе правил любов с нея, Джейк бе изгубил интерес. Нуждата й от него надхвърляше физическото желание.

Изабел закопча блузата си.

— Ти си дама — продължи Джейк. — Ти си прекалено изискана, прекалено добра за мъж като мен.

— Не говори глупости. Аз съм си просто една жена.

— Ти никога няма да бъдеш *просто една жена*. Ти винаги ще бъдеш дамата, в която те е превърнало възпитанието ти. Не можеш да бъдеш нищо друго, дори и да се опиташ. Също както аз не мога да бъда друг. Ти принадлежиш на изисканите домове, салоните, където се лее тиха музика и където получаващ комплименти, прошепнати тихо в нощта. А аз принадлежа на тази груба и прашна земя.

— Но аз не искам да ме слагат под стъклен похлупак и да ме изваждат оттам само за да ми се възхищават — отвърна Изабел, ужасена от думите на Джейк и от живота, който той си мислеше, че тя иска за себе си. — Може и да не съм толкова добра като теб в

оцеляването в тази негостоприемна земя, но предпочитам това пред живота, който ми описа. Искам да бъда истински жива, Джейк, да усещам, че живея. Ти самият ми показа разликата между онзи живот и този.

— Не бях аз, а момчетата.

— Не. Беше ти и твърдата ти решимост да ми натриеш носа, докато и последната следа от снобизъм изчезне от мен.

Но точно сега Изабел не можеше да го убеди. Той беше прекалено шокиран от това, което беше направил, за да я послуша, или да ѝ повярва. Трябваше да го накара да разбере, че тя не бе същата жена, която бе пристигнала при него преди няколко седмици, но сега той все още не бе готов да я изслуша. Джейк беше прекалено ядосан на себе си.

— По-добре да си вървя — каза той. — Не искам някое от момчетата да се върне назад, за да провери дали не се е случило нещо с нас.

— Джейк...

— Баща ми ме научи да спазвам дадената дума. Той не би приел страстта ми към теб като извинение, за да не спазя обещанието си.

Изабел не можа да се удържи и се усмихна.

— Но аз я приемам, Джейк. Всъщност мисля, че тя е най-добрата причина.

— Няма да се случи отново. Обе...

— Не обещавай, Джейк. Не искам да обещаваш нищо.

— Мислиш си, че следващия път няма да удържа думата си?

— Не искам да го правиш.

Джейк се замисли над думите ѝ за миг. Прииска ѝ се да разбере за какво си мисли, но каквото и да бе, то бе го хвърлило в смут и тревога.

Изабел нямаше нужда да мисли повече. Знаеше какво иска. Обичаше Джейк и искаше да се омъжи за него. А това явно не бе разумно решение. Тя нямаше представа как би могла да осъществи успешно този брак, но не искаше да се тревожи сега за това. Тя го обичаше, той също я обичаше. Изабел бе сигурна в това, въпреки че той все още не бе го осъзнал. Щяха да намерят начин. Беше сигурна, че ще го направят. Джейк можеше да постигне всичко.

А Изабел бе разбрала, че не е жената, за каквато я мислеше той. Би могла дори да се научи да стреля с карабина.

Джейк устоя на импулса да пришпори коня и да се движи толкова напред пред Изабел, че да не я вижда. Разбра, че се опитва да избяга от собствената си съвест, не от Изабел. Не трябваше да прави любов с нея. Беше обещал да стои далеч от нея. А само след първото истинско изкушение той се бе поддал.

Тя бе казала, че го желае не по-малко от него. Прониза го желание, остро като бръснач, и той почувства как тялото му се втвърдява от възбуда. Дори сега той потрепери от усилието да не се обърне към нея и да не я люби, докато желанието и гладът за нея не отпуснеха желязната си хватка. Това, че тя също го желаше, правеше нещата още по-трудни.

Мисълта му отново се върна към майка му. Тя не бе могла да понесе единствения начин на живот, който той можеше да предложи на Изабел. Самата Изабел сигурно щеше да се опита да живее тук, но накрая щеше да избяга в града и в обществото, в което беше израсла.

Джейк никога не би приел връзка, която ще продължи дотогава, докато трае страстта им. А той се съмняваше, че желанието му към нея ще отслабне. Въобще не бе очаквал, че ще се чувства по този начин — никога не бе го искал — и това го плашеше. Още повече се страхуваше да я обича. Ако го направеше, щеше да я последва навсякъде.

А това щеше да бъде краят и за двамата им.

Но тя не го обичаше. Не би могла. Тя искаше от него да я люби, но жена като нея със сигурност щеше да търси у съпруга си съвсем друго.

По-добре да се държи на разстояние от нея, докато пристигнат в Ню Мексико. След като продадеше стадото си, ще ѝ предостави достатъчно пари, за да се върне в Остин. На момчетата също щеше да намери някаква работа. И дом. Не би могъл да си тръгне, без да знае, че са щастливи и са на сигурно място.

След това щеше да си тръгне. Не би могъл да бъде близо до Изабел и да знае, че не може да я има. Може би ще отиде в Колорадо и ще създаде ново ранчо. Може пък да се върне в Тексас и да събере ново стадо. Момчетата биха могли да му помагат. Можеше и да

изостави ранчото си и да се глави някъде като обикновен каубой. Сигурен бе, че Джордж Рандолф би му дал работа, ако го помолеше.

Където и да отидеше, трябваше да бъде достатъчно далеч от Изабел, за да не я види никога повече.

Изабел разбра, че нещо не беше наред, много преди да стигнат стадото. Кравите се бяха разпръснали и пасяха, а трябваше да вървят напред в дълга криволичеца колона. Никъде не се виждаше дори и едно от момчетата.

— Някой е бил наранен — каза Изабел, сигурна, че нищо друго не би накарало момчетата да се отдалечат и да изоставят стадото.

— Сигурно някой е наранен доста зле, за да изоставят животните да правят, каквото си искат — промълви Джейк. — Ще избързам напред, за да разбера какво се е случило.

И да я остави да чака сама и в напрежение, като че ли тя не изпитваше същата тревога и любопитство като него.

Когато пристигна, пред погледа на Изабел се разкри напълно неочаквана картина. Момчетата се бяха скупчили около едно умряло едногодишно теле. Шон и Нощния ястреб държаха здраво едно момче, което се опитваше да се освободи. Чет обясняваше на Джейк какво се бе случило.

— Не знам как се е приближил, без да го усетим — казваше Чет. — Но видях, че той откарваше едно от телетата. Докато пристигна, този безобразен крадец вече го бе убил.

— Кой си ти? — попита Джейк със стоманени нотки в гласа. — Какво правиш тук сам?

Момчето бе все още дете, изглеждаше на осем, най-много на девет години. Слънцето и вятърът бяха изгорили лицето му. Някой бе подстригал на неравни кичури тъмнокестенявата му коса. Лицето му бе почти скрито под много стара широкопола шапка. Безформени кафяви панталони и една прекалено голяма карирана риза още повече смаляваха дребничкото слабо тяло. Тежките му ботуши бяха с няколко номера по-големи от необходимото, но ръцете на момчето бяха тънки и деликатни. Изабел прецени, че когато се изкъпе, момчето ще се окаже много красиво създание.

Момчето не удостои Джейк с отговор. Когато Изабел слезе от фургона, то отново започна диво да се съпротивлява. Когато разбра, че Шон е прекалено силен и няма да може да се отскубне, то го ухапа. След това постъпи по същия начин и с Нощния ястреб. Преди някой от двамата да се бе свързал от изненадата и болката, момчето се хвърли към Изабел, обви ръце около кръста ѝ и се скри зад нея.

— Не им позволявайте да ме убият! — извика то.

— Никой няма намерение да те убива — заяви Джейк, опитвайки се безуспешно да издърпа детето иззад Изабел. — Но няма да позволя на никого да краде животните ми.

— Аз не откраднах телето — отвърна детето. — Просто го отведох.

— За мен това е едно и също — отвърна Джейк.

— Ранени ли сте? — обърна се Изабел към Шон и Ястреба.

Шон поклати отрицателно глава.

— Той не успя да разкъса кожата ми, но адски боли. Какво те прихвана, малък кучи сине? Само момичетата хапят.

— Ако само ме пипнете с големите си ръце, пак ще ви ухапя — отвърна отбранително момчето.

— Вие, момчета, се върнете при стадото — нареди Джейк. — Двата с Изабел ще се погрижим за момчето. И следващия път, когато изоставите животните, по-добре ще е да сте мъртви, разбрахте ли?

На момчетата не им се искаше да пропуснат нищо, но се подчиниха, мълчаливо яхнаха конете си и се отдалечиха.

— А сега — обърна се Джейк към момчето, — можеш да започнеш, като ми кажеш името си.

— Не.

— Добре. Докато не излезеш с нещо по-добро, ще те наричам Брат^[1].

— Няма! — извика възмутено момчето.

Джейк не му обърна внимание.

— Сега, Брат, кажи ми какво правиш тук съвсем сам. Поне на сто мили в тази област не би могло да се намери друг бял човек.

— Името ми е Дрю.

— Радвам се да се запознаем, Дрю. Кажи ми къде е семейството ти?

Внезапно меднозлатистите очи на момчето се изпълниха със сълзи.

— Мъртви са — отвърна то. — Индианците ги убиха. Радвам се, че ухапах онзи индианец.

— Изобщо не трябваше да го правиш. Ястреба е само наполовина команч. Ти как успя да избягаш?

Дрю вдигна изпълнен с разкаяние поглед към Джейк.

— Уорд ми помогна.

— Кой е Уорд? — попита Изабел.

— Мъжът, който ми помогна. Конят му си счупи крак. Той искаше да ни помоли да го вземем с нас, когато индианците ни нападناха. Той ги уби, но те го простреляха. Убих това теле, за да имаме какво да ядем. Вече изядохме всичко, което имаше във фургона ни.

— Къде се намира този Уорд? — осведоми се Джейк.

— На разстояние оттук, надолу по течението на потока. Ние ви наблюдавахме.

— Заведи ни при него — каза Джейк.

— Ще го застреляте ли?

— Разбира се, че не! — отвърна потресена Изабел. — Ще помогнем и на двама ви.

Дрю отправи поглед към Джейк.

— Да, така е. А сега побързай. Трябва след това да настигнем стадото.

Дрю не изглеждаше напълно убеден, че Джейк не се готви да им стори нещо лошо, но пое по течението на потока. Изабел предположи, че момчето не бе свикнало да взима решения, от които зависи животът му, но имаше чувството, че Дрю много бързо ще се научи.

— От колко време сте тук? — попита Джейк.

— Не знам. Струва ми се, цяла вечност.

— Имаше ли някой друг с вас, освен родителите ти?

— Не.

— Какво го е прихванало баща ти да пътува сам? По този начин сам си е търсил неприятности.

— Това му казваха и хората, но татко никога не слушаше когото и да било.

Без предупреждение, Дрю изведнъж се спусна в храсталака от хвойна и диви лози, който се намираше до брега на потока.

— Нито крачка повече! — разнесе се глас от храсталака.

— Дойдохме, за да помогнем — каза спокойно Джейк. — Дрю застреля вечерята ви, която не можем да ви донесем. Помислихме, че може да ви помогнем.

— Как смятате да постъпите?

— Зависи от това, дали можете да ходите.

От храстите изпъзля един мъж, като използваше ръцете си и единия си крак. Единият крачол на панталона му бе разпорен по ръба и разкриваше бедрото му, превързано в стегната превръзка. Той беше висок и слаб и имаше характерни испански черти. А може би човек добиваше такова впечатление, защото мъжът бе облечен в испански стил. Той имаше права черна коса, светла кожа и тъмносини очи. До него имаше седло, юзда и дисаги от черна испанска кожа, украсени със сребро. Който и да бе този човек, очевидно бе богат. Когато забеляза Изабел, отношението му веднага се промени.

— Извинете, госпожо, но се страхувам, че не мога да ви поздравя както подобава. — Звучеше толкова ужасно галантен. — Казвам се Уорд Дилън. Когато съм в състояние, непременно ще целуна ръката ви.

— Това няма да е необходимо — отвърна Изабел. — Повече се интересувам да видя как е раната ви.

— Това не е гледка за една дама.

— През последните няколко седмици видях доста неща, които не са за пред дама, и досега не съм припаднала — отвърна Изабел, ядосана от това, че този мъж се отнасяше с нея по същия начин като Джейк. Трябваше или да се облече като някоя проститутка, за да решат мъжете, че може да прави и нещо друго, освен да носи слънчобран и да си вее с ветрило.

Уорд се обърна и легна по гръб.

— Съжалявам за грубостта си, но силите ми се изчерпиха.

Джейк го погледна с уморено безразличие.

— Мисля, че си струва да се спаси.

Изабел беше шокирана, но Уорд се разсмя.

— Много бих се радвал, ако опитате. От това, което видях, ще имате полза поне от един вакуеро, достатъчно голям, за да се бръсне.

В този миг Изабел с ужас забеляза от крака на Уорд да стърчи счупена стрела.

Те го качиха на коня на Джейк. Изабел предположи, че болката бе ужасна, но Уорд дори не изстена.

— Хайде, излизай, Дрю — извика Уорд, когато събра малко сили.
— Ще тръгнем с тази дама и джентълмена. Съмнявам се, че ще получим друго предложение.

Дрю излезе от храстите, но видът му подсказваше, че все още не смее да се довери на Джейк.

— Той не приема бързо непознати — обясни Уорд.

— Точно обратното на Изабел — отбеляза Джейк. — Особено ако става дума за дете.

— Казвам се Изабел Дейвънпорт — представи се тя. — А този неучтив човек е Джейк Максвел. Отговарям за няколко момчета сираци, които имат нужда от работа. Джейк разполагаше със стадо, което трябваше да отведе в Ню Мексико. Решихме да работим заедно.

Уорд се усмихна.

— Изабел започна с осем момчета — осведоми го Джейк. — Но преди сам да разбере как стана, се появиха още две.

— Сега, изглежда, имаме цяла дузина — отвърна Изабел.

— Мен не ме смятайте — заяви Дрю с враждебен тон.

— Напротив, Дрю, и двамата влизаме в това число — каза Уорд.
— Бих се радвал, ако не им създаваш неприятности. С мен ще имат достатъчно.

[1] Brat — невъзпитано, досадно дете (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 21

Отстраняването на дръжката на стрелата се оказа по-трудно, отколкото си бе представяла Изабел. Джейк можеше да я извади само след като преди това я натисне да се покаже от другата страна. В един миг Изабел си помисли, че ще припадне. Тя не припадна, но Уорд загуби съзнание почти веднага.

— Почисти раната обилно с уиски — каза Джейк. — Не искам да се инфектира. — Той разгледа по-отблизо грозната рана. — Честно казано, не разбирам как все още не се е инфектирала.

— Той ще се оправи ли? — попита тревожно Дрю.

Момчето беше пребледняло като платно.

— Ще трябва да почакаме и ще видим — отвърна Джейк. — Раната е много сериозна. А сега се качвай във фургона. Чака ни много път, преди да спрем за нощуване.

Уорд дойде в съзнание половин час по-късно.

— Виждам, че все още не съм умрял — обърна се той към Изабел.

— Раната беше започнала да се инфектира — каза тя.

— Знам. Използвах всичката карболова киселина, която имах, за да предотвратя гангрената. Надявам се, че съм успял. — Уорд се огледа наоколо. — Къде отиваме?

— Ще си потърсим място за нощуване. Може би ще можем да спрем по-рано.

— Не — възпротиви се Уорд. — Знам едно място на около двайсет мили оттук.

— Твърде далече е, няма да стигнем преди мръкване, след като вече се забавихме — отвърна Джейк.

— Вие сте много близо до главния път на индианците, който се простира от север на юг.

— Момчетата не са в състояние толкова бързо да пришпорват говедата. Вършат тази работа едва от една седмица, а не мога да оставя Изабел сама.

— Спокойно се погрижи за момчетата. Аз ще отведа фургона до мястото.

— Познаваш ли тези равнини?

— Като дланта на ръката си.

Джейк все още не можеше да вземе решение.

— Опиши ми това място — каза накрая той.

Уорд описа мястото и даде подробни инструкции на Джейк как да стигне дотам.

— Добре, но внимавайте и си отваряйте очите на четири.

— Върви — подкани го Изабел. — Момчетата имат по-голяма нужда от теб.

Това не беше вярно. Никога не бе имала нужда от някого толкова отчаяно, както сега от Джейк. Момчетата щяха да свикнат с работата и той щеше все по-малко да им е нужен. Тя никога нямаше да превъзмогне нуждата си от него.

— Разкажи ми за себе си — обърна се тя към Уорд, когато потеглиха отново. — И не пропускай да ми кажеш какво правиш сред тази забравена от бога страна съвсем сам.

Изабел следеше с поглед Джейк, който изчезваше в далечината. Не му бе нужно много време — в един миг беше до нея, а в другия вече беше изчезнал. Изабел искаше да извика и да го помоли да се върне. Не би трябвало да се чувства толкова самотна, не и когато при нея във фургона бяха Уорд и Дрю.

Почувства се изоставена. Тази сутрин двамата с Джейк бяха споили нова връзка във взаимоотношенията си, която беше от много голямо значение. Те бяха свързани по начин, който беше важен за нея. Тя беше станала малка част от Джейк, докато той се бе превърнал в център на вселената ѝ. Изабел не смяташе, че Джейк осъзнава това, но тя знаеше.

Изобщо не му харесваше това, което виждаше. Отпечатъците от конски копита бяха стари, но нямаше съмнение, че повече от сто индиански коня бяха минали на север, по същия път, по който трябваше да мине стадото му. Индианците щяха да се върнат. Въпросът беше кога. Освен ако не завалеше силен дъжд, нямаше възможност да пропуснат ясната следа, която оставяха животните.

Те щяха да ги последват, Джейк бе сигурен в това. Но точно сега Джейк се тревожеше за следващите осемдесет мили. Идеалното място за лагеруване на Уорд беше при Кончо Ривър. Това щеше да е последният път, когато щяха да спрат при вода, преди да стигнат реката Пекос. Това означаваше четири дни в сухата равнина, под палещите лъчи на слънцето. Джейк беше обмислял идеята да остави един ден животните да пасат на воля и да си починат. Сега трябваше да изостави този план.

След това изникваше въпросът, какво да прави с Уорд и Дрю. Не мислеше, че те ще пожелаят да изминат целия път до Санта Фе, но не можеше да смени посоката и да ги откара на изток. Нито пък искаше да поема отговорност за още едно момче сирак, макар че в този момент не виждаше разликата с едно момче повече или по-малко.

Както изглежда, бе започнал да се променя. За човек, който през по-голямата част от живота си е избягвал да поема каквито и да било отговорности и задължения, това не беше никак малко. Уорд можеше и сам да се погрижи за себе си, а Дрю вероятно имаше роднини, които с радост щяха да се погрижат за него. Те можеха да го посрещнат в Санта Фе, както и на всяко друго място. Джейк си имаше достатъчно грижи, опитвайки се да реши какво да прави с Изабел и момчетата.

Мракът вече се бе спуснал, когато пристигнаха на мястото за лагеруване. След като напоиха животните и ги пуснаха да пасат, момчетата се скупчиха в лагера, изморени до смърт. Стадото с мъка бе изминало допълнителните пет мили.

Момчетата бяха неопитни и това принуждаваше Джейк да препуска в галоп ту при едно, ту при друго през целия ден. Беше изтощил четири коня. На следващия ден трябваше да забави темпото, нямаше достатъчно коне, за да продължи по този начин.

Сигурно с умората му можеше да се обясни грубото му отношение към Уорд. Можеше да използва един човек в повече, за да му помага със стадото, а вместо това трябваше да се тревожи за още двама. И все пак, не беше в негов стил да се ядосва на човек, който все още можеше да изгуби крака си.

— Храната беше чудесна, мис — казваше Уорд. — От дълго време не съм ял нещо толкова вкусно.

— Това е само защото от дълго време си бил принуден да се задоволяваш с най-лошото — отвърна Изабел, като се изчерви от комплиментите, с които Уорд я отрупваше толкова щедро. — Хубавата телешка яхния е истински празник за нас, свинското започна страшно да ми омръзва.

Уорд хвърли поглед към Джейк.

— Не съм сигурен дали на мистър Максвел толкова му харесва тази яхния. Предполагам, че си мисли колко долара ще му струва загубата на онова теле.

— Името ми е Джейк — изръмжа той. — Яхнията ми харесва, дори много. Изабел става наистина добра готвачка.

Комплиментът не звучеше така добре, както се бе надявал. Искаше да каже на Изабел колко му харесва това ядене. Все още чакаше тя да му прости, че бе приел, че някой друг бе сготвил първото ядене, след като се върнаха от Нюкъмърс Кросинг.

— Дрю, стани и сипи храна на момчетата — нареди Уорд. — Мис Дейвънпорт изобщо няма да има време да се нахрани.

Дрю не изглеждаше никак ентусиазиран от поръчението, но се подчини.

— Нямаше нужда — каза Изабел. — Момчетата могат да се обслужват и сами.

Джейк предполагаше, че Изабел е израснала с някой, който постоянно се бе грижил за нуждите ѝ. Майка му казваше, че така се възпитавали младите дами. Цялото семейство сядало около масата, а на челното място стоял главата на семейството. Това би трябвало да е Джейк. Само че той никога в живота си не бе сядал на челното място на масата. Обаче се обзалагаше, че Уорд го бе правил.

— Оставете тези чинии, мис. Двамата с Дрю ще се погрижим за тях.

— Нищо подобно няма да направите — възпротиви се Изабел, докато потопяваше съдовете в гореща вода. — Трябва да лежите, за да не се отвори раната ви. А Дрю трябва да довърши вечерята си.

Момчето хвърли благодарен поглед към Изабел и се зае с храната си, преди Уорд да измисли за него още някаква работа.

— Дама като вас не би трябвало да върши цялата тази работа — каза Уорд. — Чувствам се като некадърен глупак само да си седя тук и да чакам вие да се грижите за мен.

Джейк си помисли, че сигурно трябва да благодари на щастливата си звезда, че някой се грижи за него. Ако Дрю не бе застрелял онова теле, щеше все още да се намира в онова сухо корито на потока и да се чуди как да оцелее.

— Джейк ще ви каже, че всеки върши своя дял от работата — казваше Изабел. — Всичките момчета помагат със стадото, но Пит и Уил помагат на мен, когато имам нужда от тях.

— И все пак не ми изглежда правилно. Майка ми никога не е вършила такава груба работа.

— Предполагам, че и моята майка не би вършила, ако беше жива, но Джейк ще ви каже, че животът тук е съвсем различен. Всеки трябва да върши своя дял.

Джейк се зачуди как така изведнъж върху него се бе стоварила цялата вина за това, че в Западен Тексас бе пълно с индианци и гърмящи змии, че на фините дами се налага да мърсят ръцете си, като мият съдове. Уорд Дилън бе започнал да му създава много повече главоболия, отколкото можеше да се предположи отначало, и то съвсем не заради ранения си крак.

Чашата за кафе на Джейк бе празна. Понечи да помоли Изабел да я напълни, но не го направи. Стана и си наля.

— Нямаше нужда да ставаш — обърна се към него Уорд. — Дрю можеше да свърши тази работа.

— Вероятно, но не искам да се окажа виновен, че едно дете умира от глад — отреза го Джейк.

Не знаеше дали Уорд просто се опитваше да покаже признателността си, че в момента не чака смъртта под някой хвойнов храст, или пък по принцип притежаваше ужасния навик да принуждава другите да вършат и неговата работа, но на Джейк страшно му омръзна притворният и неискрен начин, по който говореше и действаше Уорд. Изабел и без това изглежда нямаше много добро мнение за него и изобщо не се нуждаеше от друг човек, който да изтъква собствените му недостатъци.

Джейк погълна кафето си наведнъж, изруга, когато то изгори гърлото му, и пусна чашата и чинията си в горещата вода при останалите съдове.

— Утре тръгваме много рано.

Уорд бе искрено изненадан.

— Би трябвало да оставиш един ден животните да се напасат и напият колкото могат повече с вода. Предстоят ти осемдесет мили без капка вода.

— Знам — отвърна Джейк, като се чудеше дали Уорд се мислеше за единствения човек, стъпвал някога в Западен Тексас. — Знам също, че около стотина индианци са минали по пътя преди около две седмици. Обикновено те не се бавят много. Не желая да съм наблизо, когато се върнат.

— Индианци! — възкликна Изабел. — Надявам се, че не са същите, които са убили родителите на Дрю.

Проклятие! Сега пък я беше изплашил.

— Индианци има по целия път до Санта Фе — отвърна Джейк. — Тези не са по-различни от останалите. Просто не искам да се срещам с тях.

— Кога искаш да е готова закуската? — попита Изабел.

— Един час преди зазоряване. Отсега нататък ще пътуваме през нощта и ще почиваме по време на най-големите горещини. И за животните така ще бъде по-лесно.

За Изабел обаче изобщо не бе по-лесно. Първият ден мина без инциденти, но от втория всичко стана по-трудно. Готвенето през деня, когато слънцето я изгаряше и вятърът навяваше боклук в чиниите, не допринасяше особено за подобряване на настроението ѝ или за вкуса на храната.

Дрю, Пит и Уил бяха прекарвали по-голямата част от нощта в претърсване на околността за дърва. Между Кончо и Пекос нямаше буквално нищо друго, освен бизонска трева. Изабел бе привикнала на много неща през последните няколко седмици, но Джейк си мислеше, че просто ще обърне фургона и ще се отправи към Остин, ако се наложи да пали огън с бизонска трева.

От един голям клон Уорд си бе направил нещо като бастун. Джейк би бил по-доволен, ако той бе останал да лежи. Уорд повече пречеше, отколкото помагаше. Разбира се, Изабел си мислеше, че Уорд е чудесен. Джейк не разбираше защо жените винаги се впечатляваха от тези неща.

— Наистина трябва повече да почивате — каза тя, когато Уорд настоя да смели кафето. — Когато отново сте в състояние да яздите, ще сте от голяма помощ на Джейк.

— Не мога да си представя да ви оставя да готвите за всички тези мъже, без някой да ви помага.

— Дрю може да ми помага.

— Аз искам да яздя — възпротиви се момчето. — Не съм по-лош от всеки един от тях. — Той посочи към по-малките момчета. — Не искам да кажа, че не искам да ви помагам, мис, но бих предпочел да върша мъжка работа.

Господи, мислеше си Джейк, как тези хора можеха постоянно да дрънкат глупости. Думите се сипеха от устата им, като че ли това бе най-естественото нещо на света.

Повече от всякога това го накара да се чувства като пълен глупак. Той просто не можеше да говори красиви думи. Когато се опиташе, всичко се проваляше. Не беше възпитан като Уорд и Изабел. По дяволите, той не познаваше и половината от нещата, които те смятаха за абсолютно необходими. На Изабел и харесваше да си говори с Уорд. Джейк разбираше това, като виждаше как поглежда другия мъж и му се усмихва.

Не можеше да я вини. Можеше да вини само себе си, че продължи да си мечтае за невъзможни неща.

Дори един-единствен хълм не нарушаваше монотонното еднообразие на равнинната прерия. Тревата все още не бе изсъхнала и пожълтяла, но слънцето продължаваше да сипе жар от небето. От ден и половина стадото бе без вода. Животните се скупчваха на групи и мучаха жално. Когато жаждата им се усили, животните започнаха да си спомнят последното място, където бяха пили вода. През цялата сутрин едно след друго животните се отделяха от стадото и се опитваха да се върнат до Кончо Ривър. Момчетата постоянно завръщаха животни към стадото. Конете им бяха капнали от умора.

— Щадете конете — повтаряше им постоянно Джейк. — Не можем да си позволим да загубим нито един.

За такова пътуване той имаше нужда от осем коня за всеки ездач. Разполагаше само с по четири.

Когато Джейк дойде да се нахрани, видя Уорд, застанал до фурната.

— Аз сготвих боба — обяви той. — Яденето няма да е и наполовина толкова добро, като това на мис Изабел, но бедната жена е много изтощена.

А Изабел изобщо не изглеждаше изтощена, напротив, изглеждаше направо великолепно. Джейк недоумяваше как тя успяваше да изглежда толкова крехка и чиста, когато всички други приличаха на хора, които са прекосили кална локва и след това просто са изсъхнали на слънцето. Толкова лесно беше да си представи как в края на деня се прибира вкъщи при нея.

Но дори когато нуждата му за Изабел ставаше все по-силна, дори когато започна да мисли да наруши клетвата си никога да не се жени, старите предразсъдъци надигнаха глави с подновена сила. Всеки изминал ден го доближаваше все повече до Санта Фе и споменът за това, което стори майка му със семейството.

Беше си мислил, че гневът и болката са умрели още преди години, но разбра, че е сбъркал. Гневът бе все още там — чакаше удобен момент, за да се разрази отново с всичка сила. С всеки изминал ден Джейк чувстваше вътрешното напрежение в него да расте. Опита се да се убеди, че с Изабел всичко ще бъде различно, но начинът, по който се отнасяше с Уорд, разрушаваше и тази самоизмама. Въпреки че се справяше чудесно с трудните си задължения в това пътуване, тя не бе забравила възпитанието и маниерите си. След като момчетата си отидеха, тя щеше да напусне тази пустош, защото нямаше да има никаква причина да остане.

Майка му някога вдигаше ръце към небето и казваше, че не може да живее и минута повече в тази пуста равнина. После, след като бе викала по съпруга си и го бе ругала за това, че я бе отвел от Мобайл, тя започваше да плаче и да скубе косите си. След това се оттегляше в спалнята си, понякога оставаше там цели две седмици, стенойки така, като че ли се готвеше да умре.

Джейк постоянно си повтаряше, че Изабел не би постъпила по този начин. Беше отговорила на предизвикателствата, като се бе научила да върши работата си все по-добре. След това намериха Уорд и Изабел се отнесе към него като към отдавна загубен стар приятел. Понякога на Джейк му се искаше онзи индианец да бе пробил със

стрелата си не бедрото, а езика на Уорд. Тогава поне нямаше да може да говори толкова много.

— Не е ли чудесна? — казваше Уорд, като куцаше до Джейк. — Тя може да управлява фургон в продължение на часове, след това да приготви ядене, по-хубаво от повечето ресторанти, и всичко това във вятър и прах, а в същото време изглежда красива като картинка, като че ли току-що е излязла от будоара си.

Джейк не знаеше какво означаваше думата „будоар“, но бе абсолютно сигурен, че е нещо, принадлежащо към къща, много по-голяма и разкошна, отколкото той някога щеше да е в състояние да си позволи. Ако Уорд не престанеше да отнема думите от устата му, преди да е имал възможност да ги каже — във всеки случай онези, които знаеше — щеше да го изхвърли някъде, така че индианците да могат да го намерят и да довършат работата си.

— Изабел винаги е изглеждала свежа като роза — отвърна Джейк. В този момент ужасно завиждаше на Уорд за леещите се без усилие от устата му комплименти. — Ние дотолкова вече свикнахме с това, че дори не го забелязваме.

— Аз бих я забелязвал поне сто години, всеки ден.

Джейк напусна битката. Знаеше кога да отстъпи, противникът му го превъзхождаше многократно.

— Ние всички смятаме Изабел за много специална — заяви той. — Попитай момчетата.

Той взе чинията си и си потърси място за сядане. Момчетата бяха насядали в кръг около огъня. Безкрайната равнина се простираше отвъд хоризонта. Като че ли бяха единствените хора на света.

— Тя е два пъти по-хубава от всяка жена, която познавам — обади се Чет. — И два пъти по-добра.

— Ако не беше тя, щях все още да съм в затвора — отбеляза Шон.

— А аз щях да съм умрял — промълви тихо Бък.

Докато момчетата се надпреварваха да хвалят Изабел, Джейк погледна скришом към нея. Днес тя наистина изглеждала особено красива. По дяволите Уорд. Никога не му даде възможност пръв да ѝ каже нещо. Може би така бе по-добре. Сладките думи докарваха на един мъж само неприятности. Под тяхно влияние една жена започваше

да си мисли какво ли не. Никога не би разбрала разликата между: „Много те харесвам“ и „Искам да се ожения за теб“.

За Джейк разликата беше очебийна. Когато свърши с яденето, той се изправи на крака.

— Трябва да тръгваме, момчета. Следващият ден и половина ще бъде най-тежкият.

— Би трябвало да почиваш повече — вметна Уорд. — Никога не съм виждал човек така да пришпорва стадото си като теб.

Изабел погледна въпросително Джейк. На Джейк също му се искаше да почиват повече, но знаеше, че индианците могат да се появят всеки момент. Разстоянието, което те изминаваха за един ден, той покриваше за пет.

— Тези телета са опърничави и не се спират на едно място — обърна се той към Уорд. — Погледни ги. Не правят нищо друго, освен да се лутат насам-натам. По-добре да вървим към Пекос. Така по-бързо ще утолят жаждата си.

— Ако преди това не умрат.

— Няма да умрат от вървене — възрази Джейк. — А само от жажда. — Говореше повече на Изабел, отколкото на Уорд. — Колкото повече се бавим, толкова повече животни ще изгубим. Как са мулетата? — Въпросът бе отправен пряко към Изабел.

— Добре са. Но и за тях вече няма вода.

— А за нас?

— Застрашително намалява. Няма да стигне за повече от два дни.

— Няма и да е необходимо. С малко късмет ще достигнем Пекос утре преди полунощ.

Той се отправи към коня си, а Изабел изтича след него.

— Сигурен ли си?

— Не — реши да бъде откровен, — но ми се струва, че е по-добре да се движим. Ако спрат да вървят, това няма да приближи водата до нас. А ти как се справяш?

— Добре — усмихна се тя. — С Уорд и Дрю, които ми помагат, работата върви по-бързо и лесно.

— Как е кракът на Уорд?

— Много по-добре. Безпокоях се да не стане гангрена, но изглежда, раната постепенно зараства.

— Този мъж е здрав като желязо.

— И е с много изискани маниери — добави тя, като се усмихна.
— Прилича ми на мъжете, които познавах в Савана.

— Ако Уорд започне да се кланя и да ти целува ръка, ще се наложи сам да си търси пътя до Санта Фе.

Изабел отново се усмихна. Джейк предпочиташе тя да не го прави. Така му беше много по-трудно да си напомня за клетвата си. И със сигурност, беше адски по-трудно да си напомня защо можеше да я харесва, но не и да я люби.

— Не мисля, че такова поведение ще ми хареса повече, отколкото на теб.

— Нали така се държат изисканите джентълмени.

— Аз вече не съм изискана дама. Ще се почувствам доста глупаво, ако някой се опита да ми целуне ръка.

Но не се чувстваше глупаво, когато Джейк целуваше устните и гърдите ѝ. Той едва не се усмихна широко. Тя очевидно не бе същата жена, която бе пристигнала в ранчото му преди няколко седмици. Онази жена се страхуваше дори да спи в леглото му. Трябваше да се качва на седлото и да препусне към стадото, но не му се искаше да прекъсва този вълшебен момент.

— За известно време ще ни е доста трудно. Сигурно ще се наложи момчетата да се хранят на седлата. Трябва да направим всичко, което е по силите ни да попречим на животните да се върнат.

— Аз мога също да помогна — обади се Дрю.

Джейк не бе видял кога момчето се бе приближило.

— Ти по-добре остани с Изабел.

— Мога да яздя по-добре от всеки един от тях — каза Дрю, като посочи с презрителен жест Нощния ястреб и Чет, които бяха най-добрите ездачи на Джейк. — Дай ми един кон и ще ти покажа.

— Можеш да яздиш с мен — каза Изабел.

— Джейк ще има нужда от всеки човек, който е способен да му помогне, за да закара това стадо до реката — настоя Дрю. — Няма смисъл да продължавам да се возя във фургона. Баща ми ме сложи на седлото, когато бях на три години.

— Добре — отстъпи Джейк. — Поискай от Люк един кон. Ако си толкова добър, колкото казваш, ще яздиш отстрани между Зийк и Бък.

Дрю веднага подскочи.

— Не мисля, че...

— Всичко е заради гордостта му — каза Джейк. — Той толкова прилича на Пит и Уил.

— Но той изглежда толкова слаб, дори крехък — възрази Изабел.

— Ти също изглеждаш така, но се справяш повече от добре. А днес изглеждаш особено красива.

Изабел бе развълнувана и леко объркана от думите му.

— Аз наистина съм здрава като стара хикория^[1]. Открих това свое качество още в сиропиталището.

— Изглеждаш много по-хубава от всякакво дърво — обади се Уорд и доуцуква до тях.

Джейк, който се готвеше да каже нещо подобно, едва устоя на желанието да удуши Уорд.

— Дрю ми каза, че ще му позволиш да язди със стадото — добави Уорд, без да забелязва гневното изражение на Джейк.

— Ще му дам шанс.

— Все пак не е зле да го наблюдаваш. Дрю не е толкова здрав, колкото би трябвало да бъде на неговите години.

Джейк реши, че е най-добре да остави Уорд в първото населено място, където попаднат. Да се съобразява с него и да го щади през целия път до Санта Фе, бе нещо, което не би могъл да понесе. Дори бащата на Джейк не се бе опитвал толкова често да подлага търпението му на изпитание.

— Разбира се — каза Джейк. — А сега е по-добре да тръгвам, преди Дрю да е закарал стадото до Пекос Ривър съвсем сам.

[1] Hickory — сем. американско дърво с твърда дървесина (англ.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Изабел насочваше фургона на север от стадото, далеч от праха, който вдигаха повече от четири хиляди копита. Тялото ѝ бе покрито с прах, но водата бе твърде ценна, за да се прахосва за миене. Изабел бе сигурна, че лицето ѝ бе придобило постоянни бръчки, тъй като непрестанно присвиваше очи под палещото слънце. Сърцето ѝ се свиваше от тревога.

Изабел се тревожеше за момчетата. И за Джейк. Те всички бяха смъртно уморени. Бяха на седлото почти три дни и буквално не бяха спали. Тя бе настояла Уил и Пит да си починат, но останалите момчета отказваха да почиват, докато Джейк не приемеше да поспи поне малко. Те направо дремеха над храната си. Изабел подозираше, че задрямваха и на седлата. Беше сигурна, че само бдителността на Джейк бе предотвратила някой инцидент досега, но и Джейк сигурно бе на края на силите си.

— Колко време ще мине, преди той да падне от седлото? — попита Уорд.

— Кой? — попита Изабел, изтръгната от мислите си.

— Джейк. За кого друг си мислеше?

Изабел почувства как се изчервява.

— Той прекалено много изисква от момчетата — отбеляза Уорд.

— Това изобщо не е така. Те сами са решили да успеят на всяка цена.

— Това няма значение. Те са изтощени. Някой може да се нарани.

Изабел се бе опитвала да убеди сама себе си да не се тревожи, но Уорд бе сложил край на това.

— Някога желал ли си нещо толкова много, че да си готов да поемеш всякакъв риск?

Уорд се замисли за момент.

— Не, но съм бил много близо до това състояние.

— Това стадо е всичко, което Джейк притежава. Разчита единствено на него, за да изпълни плановите си за бъдещето.

— Но момчетата...

— Същото е и при тях. До този момент никога не са получавали шанс в живота си. Успехът на Джейк ще бъде и техен. Нямам предвид парите, въпреки че и те са важни. Когато закарат тези говеда в Санта Фе, а те *непременно* ще стигнат Санта Фе, те ще са постигнали нещо, което никой не би могъл да им отнеме. Те повече няма да са безполезни сираци и ще дължат всичко това на Джейк.

Фургонът подскачаше и се друсаше над скални издатини и неравната земя, докато накрая Изабел започна да си мисли, че нищо чудно цялото ѝ тяло да се разглоби на части. Съдържанието на фургона тракаше и се тресеше, съдовете звънтяха, тенджерите издаваха глухи звуци при удрянето си.

— Ами ти?

— Вече се готвех да върна момчетата в Остин и да потърся други фермери, които могат да ги вземат. Джейк предложи да им предостави тази работа.

— Убеден съм, че момчетата са по-щастливи на седлото, отколкото биха били зад плуга, въпреки че сега са толкова изморени, че всеки момент могат да паднат от седлата.

— Трябва да стигна до реката преди тях. Искam да сготвя най-обилната вечеря, която да изядат, откакто са напуснали ранчото.

— Кого се опитваш да впечатлиш, момчетата или Джейк?

— Всички.

— Защо?

— В името на бъдещето ни.

— Той знае ли?

— Не знам. Джейк се съпротивлява доста упорито, но сега, след като вие сте тук, мога да го накарам да ревнува.

— От мен!

— Да, от вас! — Изабел тихо се засмя. — На Джейк думите не се леят леко от устата. Вие постоянно изричахте нещата, които той би искал да ми каже. — Тя се усмихна доволно. — Мисля си, че вчера той едва не ви удари.

— Има ли нещо, което трябва да знам?

— Опитвам се да накарам Джейк да ми направи предложение.

— Единственото, което мога да кажа, е, че той доста упорито се противи.

— Джейк се е зарекъл никога да не се жени, а аз съм от този тип жени, с които той никога не би помислил за брак.

— Но ако...

— Не знам защо. Все още не ми е казал. Джейк смята също, че не е подходящ да поеме отговорност за тези момчета.

— Но вие току-що казахте, че те се претрепват от работа заради него. Знам, че малките направо го обожават. Ако още веднъж видя Уил да се опитва да имитира походката му, няма да се удържа и ще избухна в смях.

— Джейк не вижда това по този начин. Трябвало е да обучава момчета по време на войната. Много от тях били убити. Страхува се да изпитва чувства към тези момчета.

— Казахте ли му...

— На Джейк не може да му се каже нищо. Вече опитах. Трябва да го оставите сам да разбере.

— Но той може никога да не го направи.

— Не виждам какво лошо има да му помогна малко.

— Да не ме молите да ви стана съучастник в тайния ви план?

— Разбира се.

Джейк можеше да определи с абсолютна точност момента, когато първото животно усети близостта на водата. Животното рязко вдигна глава, нададе глухо мучене и се втурна напред.

— Те ще тичат по целия път до реката — изкрещя той към Чет. — Нищо не можете да направите да ги спрете, затова не се и опитвайте. Повикай Ястреба, Шон и Мат да яздат напред в редица. Трябва да внимавате стадото да остане на пътя. До реката има трийсетфутов склон, дъното на който представлява подвижни пясъци.

— Ти какво ще правиш? — попита Чет.

— Аз ще избързам напред, за да помогна на Изабел да премине преди животните. Отваряйте си очите за крадци.

Джейк достигна реката точно когато Изабел и Уорд се готвеха да разтоварват фурните.

— Трябва да преминем от другата страна.

— Но тук е по-добре — каза Уорд. — Има повече дървета, по-хубава сянка, по-хубава трева.

— На север видях светкавици. До сутринта реката може да се покачи с няколко фута.

Уорд изглеждаше готов да продължи да спори, но Изабел, без да каже и дума, натовари отново фурните.

— Ще се чувствам в по-голяма безопасност, ако ти караш фургона — обърна се тя към Уорд.

— Тази река не е по-различна от всяка друга — отбеляза Джейк.

— Все пак ще се чувствам по-спокойна, ако Уорд управлява фургона.

Джейк почти си прехапа езика, за да не каже нещо, за което после ще съжалява. Още повече, не разполагаше с никакво време. Стадото щеше да пристигне скоро и ако Изабел останеше тук, щеше да бъде стъпкана.

Джейк не разбираше защо толкова разчиташе на Уорд. Трябваше да си припомни, че през последните пет дни този човек постоянно й пълнеше ушите с комплименти. Тя точно на това беше привикнала, точно това очакваше от един мъж. Не изглеждаше толкова уморена. Напротив, беше разцъфнала като жадно пустинно цвете след пролетен дъжд. Реакцията ѝ към Уорд беше поредното доказателство, че тя не принадлежи на Тексас.

Трябваше да намери начин да ги раздели. Искаше да остане тук поне един ден, за да даде на момчетата възможност да си починат добре, а животните да се напасат и напият с вода. Искаше те да наддадат колкото бе възможно повече, когато пристигнат в Санта Фе.

Когато те тръгнаха, Уорд щеше вече да е на седлото. Нямаше да стои през целия ден до Изабел, да пълни главата ѝ с комплименти и да спори с Джейк за всяко решение. Може би бе добре да накара Уорд да язди най от края. Тогава гърлото му щеше да се напълни с прах и може би щеше да спре да изрича красиви думи. Само защото Джейк нямаше намерение да се жени за Изабел, не означаваше, че ще ѝ позволи да се увлече по човек като Уорд Дилън.

В този момент до слуха му достигна тропотът от четири хиляди копита и стадото се появи в далечината. Джейк вече можеше да различи първите четирийсет говеда. Останалите бяха обвити в гъст облак прах. От двете страни на стадото яздеха Шон и Нощния ястреб,

като внимаваха стадото да не се разпръсква. Джейк изведнъж стана неспокоен за другите момчета. Искаше му се да бе останал при стадото, а не да се поддава на ревността си и по тази причина да последва Изабел.

Първите животни вече достигаха реката. Инерцията им ги запрати навътре, някои дори стигнаха до другия бряг. Джейк препусна, за да ги върне обратно, за да не стъпчат фургона и да унищожат целия лагер. За момент бе напълно погълнат от облака прах. Постепенно облакът се разсея и Джейк забеляза, че първите животни се бяха наредили по западния бряг на реката. Някои бяха спрели по средата. Тези, които идваха отзад, блъскаха предните, за да се доберат до водата, и превръщаха реката в невъобразима кипяща смесица от коне и крави, които отчаяно се стремяха да утолят четиридневната си жажда.

Шон, Бък, Зийк и Брет навлязоха в реката, за да задържат стадото. Ястреба, Люк и Мат направиха същото на брега на реката. Джейк забеляза, че Дрю и Уил бяха с Чет. Преди да успее да въздъхне облекчено, от облака се материализира и Пит и насочи коня си във водата, за да се присъедини към Шон.

Но не успя да го направи. Половин дузина нетърпеливи говеда се втурнаха покрай Люк и се хвърлиха от високия бряг в реката. Едно от тях се оказа под коня на Пит, отхвърли го на една страна, а Пит полетя в кипящата вода. Момчето се появи на повърхността и започна отчаяно да пляска с ръце, което веднага подсказа на Джейк единственото нещо, което никак не му се искаше да узнава — Пит не можеше да плува. Джейк пришпори коня си към реката, но пътят му бе препречен от хиляди животни, наблъскани едно до друго. Беше невъзможно да премине между тях. Отправи се надолу по течението на реката, докато накрая успя да стигне до бряг. Водата носеше Пит към него, отдалечавайки го от брода и насочвайки го към подвижните пясъци. Джейк разви ласото си, но то не бе достатъчно дълго, за да достигне Пит.

Преди Джейк да бе успял да скочи в реката, Брет се гмурна във водата направо от седлото и започна да плува към Пит с бързи мощни движения. От източния бряг Чет извика на Пит и хвърли ласото си, но момчето бе прекалено изплашено, за да се опита да го достигне. Продължаваше неистово да рита с крака и да пляска с ръце, което

доведе само до това, че изсмука силите му и стана причина момчето да потъне за втори път.

Течението продължаваше да го отнася надолу, където бреговете рязко се изкачваха до трийсет фута над повърхността. Ако сега Джейк се гмурнеше в реката, можеше да бъде погребан в подвижните пясъци.

Пит отново се показва на повърхността, но бе твърде изплашен и объркан, за да сграбчи ласото на Чет, което падна почти върху главата му. Бореше се отчаяно и потъна за трети път точно когато Брет се пресегна да го хване.

Без да спира, Брет се гмурна под повърхността на водата, размътена от многото животни, които бяха нагазили по-нагоре по течението.

Джейк затаи дъх. Всяка изминала секунда намаляваше шансовете на Пит за оцеляване. След, както му се стори, цяла вечност, Брет се показва на повърхността. Бе хванал Пит с една ръка.

— Плувайте насам! — изкрещя Джейк. — Избягвайте пясъчния нанос. Там има подвижни пясъци.

Нощния ястреб се приближи до Джейк. Минута по-късно пристигнаха Изабел и Уорд с фургона. Те наблюдаваха в напрегнато мълчание Брет, който постепенно напредваше към брега. Джейк хвърли ласото си.

— Завържи Пит под мишниците! — извика той към Брет. — Завържи и себе си с ласото на Ястреба.

Пит тежеше ужасно, но Брет успя да завърже въжето под мишниците му. Използвайки коня си, Джейк изтегли Пит от реката и го качи на брега.

— Мъртъв ли е? — попита Изабел, когато момчето бе поставено на земята.

Пит бе смъртно блед.

— Не знам — отвърна Джейк. — Беше дълго време под водата.

Джейк обърна Пит на една страна. След това коленичи до него и започна ритмично да повдига ръцете му нагоре, след това ги спускаше надолу.

— Какво правиш? — извика Изабел.

— Опитва се да изкара водата от дробовете му — отвърна Уорд. — Ако момчето не бе прекарало толкова време под вода, щеше да се съвземе много по-бързо.

Джейк си казваше да не се поддава на паника, да не действа прибързано, да запазва определен ритъм. По време на войната бе видял, че по този начин едно момче бе върнато към живот. Знаеше, че това можеше да помогне.

Ако Пит не бе прекарал толкова време под вода!

Внезапно Пит издаде гърлен звук. Миг по-късно от устата и носа му потече вода. След това той се закашля — дълбока, раздираща кашлица, която го накара да изплюе още вода. Когато спря, лицето му бе зачервено от усилието. Джейк отново го обърна и Пит отвори очи.

— Мисля — каза Джейк, — че трябва да се научиш да плуваш.

— Къде си се научил да плуваш така?

Тези думи бяха отправени към Брет. Двамата с Джейк седяха малко настрани от лагера и наблюдаваха реката, която през последните няколко часа се бе покачила с няколко фута. Всички бяха приключили с вечерята си. Уил и Дрю миеха съдовете. Изабел и Уорд бяха прекарали последните няколко часа край леглото на Пит, като се суетяха около него. Шон се мотаеше наоколо, опитвайки се да направи нещо, за да облекчи вината си. Другите момчета се редуваха да наблюдават стадото, което пасеше спокойно.

— Когато бях малък, прекарвахме лятото при дядо в Кейп Код. Можех да плувам още когато бях на три години.

Тонът на Брет бе горчив, а изражението му — гневно. Джейк се съмняваше, че болката от това, че не бе искан от семейството си, някога щеше да заглъхне.

— Беше много смело от твоя страна да се гмурнеш там заради Пит.

Брет само сви рамене. Изражението на лицето му си оставаше безстрастно и упорито.

— Не беше кой знае какво. Не можех да го оставя да потъне, дори и ако той е тъп тексасец.

Брет, изглежда, не се чувстваше удобно, когато му отправят похвали. Беше побягнал, когато Изабел от благодарност се опита да го задуши в прегръдките си. Отговори почти грубо, когато Пит се опита да му благодари. Джейк не можеше да разбере защо момчето се чувстваше много по-добре като негодник, отхвърлен от всички.

Джейк се изправи.

— Тук има много момчета, които биха искали да ти бъдат приятели, ако само им позволиш.

— Аз не искам приятели, особено от Тексас.

— Аз пък си мисля, че искаш. Дори смятам, че отчаяно се нуждаеш от приятели.

Джейк имаше намерение да провери как е Пит, но промени решението си. Виждаше, че Уорд и Изабел все още бяха при него. Искаше да говори с Изабел, но не би могъл да изтърпи и за миг присъствието на Уорд, без да каже нещо, за което после ще съжалява. Трябваше да приеме, че Уорд много повече се харесва на Изабел, но това не означаваше, че одобрява.

Всъщност изобщо не му харесваше. Трябваше да се наспи, защото последният пост при животните бе негов. При това, когато спи, няма да се налага да мисли за Уорд.

Изабел не искаше да го чуе. Дори не искаше да му говори. Когато се опита, тя го отпрати с подигравателен смях.

— Върви си — каза с провлачения си акцент.

— Трябва да се върнеш — умоляваше я той. — Липсваш ми. На момчетата също.

Тя го погледна с презрение, което една жена може да постигне само когато е примесено с омраза.

— Аз не ти липсвам. Липсва ти човек, който да ти готви и да пере дрехите ти. Ти нямаш нужда от жена, а от робиня. Всяка друга жена би ти свършила работа.

Как да я накара да разбере, че тя беше тази, която му липсваше? По дяволите, би живял години наред само на боб и бекон и ще се пере само когато падне в реката. Не се интересуваше дали ще прекара останалата част от живота си, спейки под звездите. Искаше Изабел, защото тя бе единствената жена в света, която обичаше. Никога нямаше да обича друга жена.

Но тя никога не би повярвала на това. Или пък никога не бе смятала, че бе достатъчно важно.

— Никога повече няма да ти се налага да готвиш и переш. Аз и момчетата ще вършим тази работа.

Той се приближи отново и тя отново го отблъсна, след това насочи вниманието си към образа си в огледалото. Използваше прекалено много грим. Вече дори не приличаше на себе си. Кестенявата ѝ коса сега бе боядисана в яркочервено. Устните ѝ също бяха наситеночервени, по клепачите ѝ имаше толкова грим, че изглеждаше така, сякаш носеше маска. Роклята ѝ разкриваше повече от тялото ѝ, отколкото той бе видял за петте години като неин съпруг.

Но най-много се бе променило изражението ѝ. Бе станало твърдо и жестоко. Същото се бе случило и със смеха ѝ. А сега тя се смееше на него, смехът идваше от лице, което изглеждаше като карикатура на жената, в която някога се бе влюбил.

— Няма да се върна в онзи ад, дори и да ми дадеш десет прислужници. Мразя жегата и праха, отвращавам се от миризмата на говеда. Но повече от всичко се отвращавам от *твоята* миризма.

Вратата се отвори и в стаята влезе Уорд Дилън. Той носеше черен костюм, златиста жилетка, пурпурна вратовръзка и ослепителнобяла риза. Когато забеляза Джейк, устните му се изкривиха в подигравателна усмивка, а очите му заблестяха присмехулно.

— Аха! Помислих си, че ми мирише на говеда. Мислех, че градските власти забраниха да се водят крави в Ню Орлианс.

— Той не води кравите си — каза Изабел. — Довел е само себе си.

Двамата избухнаха в смях.

— Готова ли си, шери? — обърна се Уорд към нея. — Клиентите стават неспокойни. Всички са ужасно нетърпеливи да те видят.

Изабел се усмихна на Уорд по начина, по който много, много отдавна се бе усмихвала на Джейк.

— Готова съм. Как изглеждам?

— Отлично, както винаги.

— Как можеш да кажеш, че изглежда отлично? — изкрещя Джейк. — Та тя е покрила цялото си лице с грим! Тялото ѝ е наполовина открито за погледа на всеки пияница, който пожелае да я зяпа или да я опипва. Не, тя не изглежда отлично. Има вид на курва! — Джейк сграбчи Изабел за ръката. — Идваш си вкъщи с мен!

Изабел се опита да се откопчи от него.

— Никога повече няма да се върна в онова място! Мразя го, мразя и теб. Бих предпочела да спя с всеки мъж в Ню Орлианс, отколкото да ти позволя да ме отведеш обратно!

Джейк вече не я слушаше. Щеше на всяка цена да отведе Изабел у дома. В началото ще бъде нещастна, но скоро ще разбере, че да живее чист, порядъчен живот в ранчото е много по-добре, отколкото да предостави на показ невинността и красотата си. Тя скоро щеше да разбере, че заради никакви пари, бижута, кожи, къщи или слуги не си струва да загуби самоуважението си.

— Пусни я! — нареди Уорд. — Тя не желае да дойде с теб.

— Ще я отведе у дома.

— Моят дом е тук! — изкрещя Изабел.

— Тогава живееш в истински ад.

— Напротив, живееш в ад, докато бях омъжена за теб.

— Ти си все още омъжена за мен. Все още си моя жена.

Тогава Уорд го удари. Преди да успее да стане, Уорд отново го удари. Джейк извади револвера си и го застреля.

Изабел изпищя, а сцената изведнъж се разпадна на неясни и мъгляви образи. Джейк видя как Уорд падна, а на бялата му риза разцъфна голямо кърваво петно.

Сякаш отникъде, се появи полицията и го отведе — не в затвора, не в съда, а на бесилката. Когато примката бе надяната на врата му, той видя как Уорд се надигна от пода. Кървавото петно избледня. Уорд не беше мъртъв, дори не беше ранен.

Джейк се опита да разкаже всичко на полицаите, но те затегнаха примката и сложиха качулката на главата му. Джейк чуваше как Уорд и Изабел се смеят. Звукът ставаше все по-силен и по-силен, имаше чувството, че ще му се спукат тъпанчетата. Шумът спря, когато те дръпнаха лоста и подът се изплъзна изпод краката му.

Джейк се събуди облян в пот. Ослуша се — Шон си тананикаше. Изправи се и се огледа. Момчетата бяха потънали в дълбок сън след изтощителната езда. Погледна през рамо. Фургонът стоеше на същото място, където го видя, преди да заспи. Дрю, Уорд и Пит спяха на земята близо до фургона, а Изабел бе вътре.

Всичко беше просто сън. Не беше истинско, но въпреки това го полазиха студени тръпки.

Но преди много години това, което се бе случило, не бе сън. Майка му бе изоставила съпруга си и двамата си снове и бе отишла в Сейнт Луис. Когато се върна вкъщи след войната, се бе опитал да я намери, за да ѝ каже, че баща му и брат му са мъртви, но тя вече не бе там. Казаха му, че е заминала за Санта Фе.

Не се чувстваше добре, като мислеше постоянно за това. Беше го обмислял хиляди пъти и всеки път бе достигал до един и същ извод. Една жена с изискано възпитание не можеше да приеме единствения начин на живот, който той познаваше, и единствения, който искаше за себе си. Уил ще трябва да потърси друго разрешение, тъй като бе невъзможно да има за родители Джейк и Изабел.

Джейк вече не можеше да заспи. Облече се бързо, но вместо да оседлае коня си, както възнамеряваше, се отправи към фургона, движен от импулс, който не знаеше как да назове, но не можеше и да отрече. В следния миг погледна вътре.

Изабел спеше на едната си страна, под главата си, вместо възглавница, бе пхнала едно одеяло. Изглеждаше толкова млада и невинна, млечнобялата ѝ кожа контрастираше с блестящата ѝ коса. Изглеждаше почти толкова нереална, като съня му, но в нея нямаше нищо изкуствено.

Джейк бе достатъчно разумен, за да разбере, че истинската Изабел съществуваше някъде между тези две крайности. Въпросът беше къде точно.

— Тя е невероятно красива, нали?

Джейк едва не подскочи при звука от гласа на Уорд. Можеше само да се радва, че това бе Уорд, а не някой индианец, който изобщо нямаше да го предупреди за присъствието си.

— Да — отвърна той с измамно спокоен тон. — Прекалено красива за тази груба тексаска земя.

— След като настани момчетата, предполагам, тя ще се върне в Савана.

— И аз мисля така — отвърна Джейк, като се обърна с лице към Уорд. — А ти какво ще правиш, когато стигнем в Санта Фе?

— Не знам. Най-вероятно ще се отправя нанякъде.

— Накъде?

Уорд хвърли поглед към фургона.

— Накъдето ми видят очите. — Той замълча за момент. — А ти?

— Ще се върна в Тексас и ще събера друго стадо. Там има много животни, които трябва да се заведат на пазара.

— Ще ти бъде доста трудно да се ожениш, след като по-голямата част от годината няма да си бъдеш вкъщи.

— Никога не съм казвал нищо по този въпрос. Жените не се омъжват за мъже като мен.

Ако нямаше дом, нямаше да се изкуши да направи нещо глупаво, като например да помоли Изабел да се ожени за него.

— Някои го правят.

— А повечето изобщо и не биха си го помислили.

Погледът на Уорд отново попадна на фургона.

— Направи ли й вече предложение?

— Не е необходимо. Тя ми показва достатъчно ясно, че мрази всичко, свързано с мен и Тексас. Аз нямам изискано възпитание, мога да разбирам само простия, обикновен и неукрасен английски език.

— Не съм много убеден в това.

На Джейк му омръзна да разговаря с Уорд, освен това беше твърде неспокоен просто да стои и да не прави нищо.

— Отивам да сменя Шон. Момчето има нужда да се наспи.

— Искаш ли да дойда с теб?

— По-добре се погрижи за крака си. Ако раната се отвори, Изабел никога няма да ми го прости.

Джейк яхна коня си и се отдалечи, като изпрати Шон да почива. Обмисляше възможността да изпрати и Бък да спи и сам да наглежда цялото стадо, когато към него се приближи друг ездач. Уорд.

— Не мога да приема само ти да се нагърбваш с всичко — отбеляза Уорд, като се усмихна. — Можеш да кажеш на Изабел, че си направил всичко възможно да ме задържиш в леглото.

Уорд се отдалечи. След малко в нощния мрак се разнесе много приятен баритон. Уорд пееше испанска песен, но това не бе никаква груба селска мелодия. Напротив, приличаше на нещо, което една жена би научила от учителя си по пеене. Но какво общо, по дяволите, имаше Уорд с някакъв учител по пеене.

След това Джейк си спомни, че Уорд бе израснал в еднаква среда с Изабел и бе получил същото възпитание. Те двамата се разбираха

толкова добре, защото интересите и разбиранията им бяха еднакви.

Джейк тръсна глава, за да се освободи от тази непоносима мисъл. Нямаше значение откъде е Уорд. Беше показал ясно, че проявява интерес към Изабел. Тя вече бе дала да се разбере, че също се интересува от него. По-добре беше да започне да мисли единствено за кравите си и да забрави глупавите мисли, които подсъзнателно продължаваха да го измъчват през последните няколко дни.

Мощна светкавица проряза небето далеч на хоризонта. Джейк бе доволен, че бурята не бе стигнала толкова далеч на юг. В противен случай конете щяха да газят до глезените в кал.

Когато Изабел се събуди, Пекос беше излязла от бреговете си и продължаваше да се покачва.

— Съберете колкото е възможно повече дърва и се преместете на по-високо място — обърна се Джейк към нея, след като свършиха със закуската, първата след началото на пътуването им, която направиха и изядоха след изгрев-слънце. — Възнамерявам да прекараме целия ден тук. Ще тръгнем утре на зазоряване.

Бяха на половината път до новия лагер, когато Уил нададе вик:

— Погледнете! — изкрещя той, като сочеше на отсрещния бряг на реката зад тях.

Изабел се обърна и кръвта замръзна в жилите ѝ. Не по-малко от сто индианци бяха спрели на другия бряг. Команчи!

— Искат да ни нападнат и да вземат стадото — каза Джейк.

Вероятно биха отвели със себе си и Изабел. Само придошлите води на Пекос ги отделяха от смъртта.

— Какво мислиш, че ще направят? — попита Изабел.

— Нищо не могат да направят, докато водите не спаднат.

— Колко време ще отнеме това?

— Не знам. Може би седмица.

— Тогава ние сме в безопасност.

— Но те изминават за един ден такова разстояние, каквото ние изминаваме за пет.

— Ще ни последват ли?

— Не мисля. Преди да ни достигнат, ние вече ще се намираме на територията на апахите.

— Но те са също толкова лоши като команчите тук.

— По-добре апахи, които не знаят, че сме тук, отколкото команчи, които знаят.

Преди Изабел да бе имала време да отговори, Пит грабна една карабина от фургона и хукна към индианците.

— Кучи син! — Джейк се впусна след него с всички сили.

— Но какво прави той? — недоумяваше Уорд.

— Мисля, че ще се опита да убие някой от онези индианци — отвърна Изабел.

— Кучи син! — промърмори Уорд. — Ако застреля дори един от тях, те ще ни преследват, докато ни избият всички.

Пит тичаше като антилопа. Джейк никога не се бе опитвал да тича с ботушите с високи токове. Беше сигурен, че вече има кървави мехури и по двата си крака. Но ако не спреше Пит, преди да бе убил някого, разранените крака щяха да са последната му грижа.

— Не можеш да застреляш онези индианци! — изкрещя той на Пит.

— Ще убия поне едно от тези копелета — извика в отговор Пит.

Момчето дори не се обърна. Вятърът подемаше думите му и ги отнасяше към Джейк.

Джейк бе стоял нащрек, очаквайки нещо подобно, откакто Пит нападна Нощния ястреб, но сега индианците го бяха изненадали. Преди да бе имал време да помисли за Пит, момчето бе грабнало карабината и се бе понесло напред. Слава богу, че не бе учил Пит да стреля. Искрено се надяваше, че и баща му не го бе направил.

Тази надежда умря, когато Джейк видя Пит да се отпуска на едно коляно, да вдига пушката и да стреля. Нямахме време да мисли дали куршумът бе достигнал целта си. Един индианец нададе вик, а конят му се изправи на задните си крака. Никой не падна от седлото, затова Джейк предположи, че куршумът само бе преминал близо до коня, но не мислеше, че втори път ще имат същия късмет. Като направи отчаян скок, Джейк се пресегна и сграбчи Пит за рамото.

Пит се обърна светкавично и го удари с приклада на пушката по главата. Джейк едва не припадна, когато двамата се изгърколиха на земята.

Джейк искаше просто да остане да лежи и да изчака ужасната болка в главата му да затихне, но се изправи на колене точно навреме, за да види Пит отново да коленичи и да се прицелва.

Джейк светкавично се хвърли към момчето. Карабината отхвъркна настрани, а мъжът и момчето се затъркаляха по склона. Джейк удари главата си о нещо твърдо и беше на ръба да загуби съзнание. Успя някак си да изпълзи от тъмнината, която се опитваше да го погълне, и се огледа за Пит. Момчето тъкмо се изправяше на крака с поглед, втренчен в падналата на земята пушка. С последни сили Джейк се хвърли към Пит. Приземи се върху момчето, което щеше всеки момент отново да грабне оръжието.

За щастие, на помощ притича Шон, който веднага хвърли поглед към отсрещния бряг.

— Не мисля, че е уцелил някого.

Пит подсмърчаше, риташе и удряше Джейк с всички сили. Нищо не бе останало от момчето, което следваше Джейк навсякъде, имитираше походката му, неуморно се стараяше да бъде похвалено от него. Момчето бе до такава степен обзето от неконтролируем гняв, че не се интересуваше за живота на никого, дори за своя собствен.

— Защо ме спря, копеле такова? Мразя те, мразя те!

Джейк прикова ръцете на Пит до тялото му. Пит се опита да го удари с глава. Когато не успя, изкрещя от ярост.

В този момент пристигна Изабел заедно с останалите момчета.

— Мисля, че е по-добре да подкараме стадото — обърна се Джейк към Чет, след което отправи поглед към Изабел. — Вземи Уил и Дрю с теб.

Тя се поколеба за момент.

— Разбира се.

Дрю и Уил не искаха да пропуснат толкова любопитно зрелище, но Изабел строго им нареди да тръгват към фургона. Пит продължаваше да се мъчи с всички сили да се освободи от Джейк, но скоро се изтощи и притихна.

— Сега готов ли си да слушаш? — попита Джейк.

Отговорът на Пит бе още един опит да се освободи, но съпротивата му бе вяла. Предишните му гневни пристъпи не бяха продължавали толкова дълго и не бяха толкова силни. Тогава Джейк бе

сигурен, че с течение на времето момчето ще го преодолее. Сега не беше толкова сигурен.

— Ще ти кажа още веднъж — повтори Джейк. — Не можеш да нападаш всеки индианец, когото видиш.

— Напротив, ще го правя! — изкрещя Пит. — И ти не можеш да ме спреш!

— Тогава повече не можеш да останеш с нас — отвърна Джейк. — Ще те оставим в първия форт, който срещнем по пътя си. Изабел ще изпрати писмо в агенцията. Оттам ще изпратят някого да те прибере.

Пит го погледна със смесица от страх и упорство. Гневът му постепенно се стопяваше.

— Мис Дейвнпорт няма да ме изостави. Тя каза, че никога няма да изостави никого от нас.

— Ще ѝ се наложи да го направи, защото ти застрашаваш живота на всички.

— Аз просто се опитвах да убия онези проклети копелета. Те убиха майка ми и баща ми. Бих искал да избия всички.

Сега момчето бе само разстроено, от гнева не бе останала и следа.

— Ако беше убил дори само един от тях, те щяха да изчакат водите на реката да спаднат и да ни последват. Ще избият всички ни и ще откарат всичките животни. Но най-лошото щеше да бъде онова, което можеха да направят на Изабел.

— Какво щяха да ѝ направят?

— Много по-лоши неща, отколкото можеш да се представиш.

— По-лоши от това да я убият?

— Много по-лошо.

— Не ти вярвам.

— Сега трябва да ми обещаеш, че няма да нападаш друг индианец.

— Няма!

— Сигурен ли си?

— Да.

— Добре. Засега нещата ще останат така, докато намеря къде да те оставя. Ще пътуваш във фургона с вързани ръце и крака. Ще те развързваме, за да се храниш, но през останалото време ще останеш вързан, дори когато спиш.

— Изабел няма да ти позволи да направиш това. Също и Шон.

— И двамата нямат избор. Отговорността за това пътуване е моя.

Аз съм този, който взема решенията.

Джейк изчака.

— А ако обещаю да не закачам Нощния ястреб?

— Ястреба няма да ни убие и скалпира. Те ще го направят.

Пит погледна към индианците, които продължаваха да стоят на отсрещния бряг на придошлата река.

— Искат ми се да ги убия всичките!

— Мога да те разбера, но трябва да знаеш, че никога няма да намериш същите индианци, които са убили родителите ти, и ако стреляш по други индианци, това няма да ги върне.

Пит не отговори.

— Хайде. Трябва да достигнем останалите — каза Джейк и сложи ръка върху рамото на Пит.

— Мога и сам да вървя.

— Мога ли да ти имам доверие? — попита Джейк, без да отмести ръката си.

— Колко пъти трябва да обещавам?

— През цялото време, докато си с мен и Изабел.

— Ами ако се ожениш за Изабел и ме осиновите?

Джейк знаеше, че това никога нямаше да се случи, но не смяташе, че точно сега бе времето да обяснява тези неща на Пит.

— Тогава ще трябва да обещаеш завинаги.

Пит се замисли.

— Добре, но ако не се ожениш за Изабел, обещанието отпада изцяло.

— Струва ми се, че така е честно — отвърна Джейк.

— Тогава си махни ръката от рамото ми. Не съм подлец, няма да пристъпя думата си.

Джейк се разсмя. Пит отново бе същото малко момче, което познаваше.

ГЛАВА 23

Джейк не се сещаше за разумна причина защо инстинктите му изневеряваха. Може би твърде много мислеше за момчетата, мислеше за тях все повече и повече. Не можеше да изхвърли от ума си думите на Уил, че той и Изабел трябва да ги осиновят. Темата за брака не подлежеше на обсъждане, но той не виждаше причина момчетата да не останеха с него. Не бяха достатъчно големи, за да ги наеме като обикновени работници. Някой трябваше да се грижи за тях поне още няколко години. А той нямаше нищо против.

А може би прекалено много се притесняваше за това да закара стадото до Санта Фе. Бяха съвсем близо, имаше чувството, че ако протегне ръка, ще го достигне, но все още нещо можеше да се случи. Индианците и особено команчите се славеха с навиците си да крадат стадата пред самите стени на фортовете.

Сигурно беше заради Изабел. Без значение накъде летяха мислите му, те винаги се връщаха към нея. Водеше непрестанна битка със самия себе си. Как можеше да си мисли, че обича Изабел, когато дори самата мисъл за брак го караше да сънува кошмари? Не бе спал спокойно от седмици. Не можеше да си представи, че ще може да се наспи поне до края на живота си. Но не можеше да си представи, че докато дишаше, щеше да успее да си наложи да престане да мисли за Изабел. Душевната битка разкъсваше сърцето му на две. Преследваше го онзи сън за Изабел. Винаги бе един и същ. Бе толкова уморен, че се улови да дреме на седлото.

Мислеше си за други неща, а трябваше да се съсредоточи върху заличаването на следата си. Правеше точно това, когато първият изстрел разцепи тишината. Джейк погледна по посока на звука. Четириима мъже излязоха от горичката от борове и кедри, която се простираше по ниските хълмове от двете страни на долината, където минаваше стадото. Стреляха във въздуха и Джейк разбра, че искаха да подгонят стадото, да прогонят ездачите и да откраднат животните.

Трябваше да ги спре. Цялото му бъдеще зависеше от това стадо. Моментално в главата му нахлуха около дузина варианти как точно да стане това. Тогава видя пети мъж с пушка, който спря коня си на склона на хълма. Мъжът стреля, конят на Бък отстъпи назад, вдигна се на задните си крака и момчето падна.

Но той се опитваше да го убие!

Никое от момчетата не носеше пушка, освен Чет. Джейк не смяташе, че те имаха достатъчно опит, за да знаят как и кога да ги използват. Само той и Уорд носеха карабини, а Уорд бе останал назад с Изабел. Те нямаше да стигнат стадото преди обяд.

Джейк трябваше да спаси тези момчета сам. Имаше само един начин. Трябваше да прекара стадото между тях и крадците, но първо трябваше да свали мъжа с пушката от седлото.

Джейк изгуби няколко ценни секунди да измъкне карабината си и да отправи няколко прибързани изстрела по посока на мъжа. Не успя да го рани, но го накара да се скрие обратно сред дърветата. Несъмнено бандитът щеше да опита отново, но Джейк се надяваше да спечели достатъчно време, за да изведе момчетата от обсега на куршумите. Бързо прибра карабината си в кобура и пришпори коня си.

Когато стигна до Чет, момчето се опитваше да успокои кравите и да не им позволи да се разпръснат.

— Остави ги да тичат! — извика Джейк. — Насочи ги право към онези копелета! После вземи останалите и се връщай бързо.

— Но те ще откраднат стадото!

— Остави им го! Веднага щом стадото се впусне в бяг заведи момчетата при фургона, където са Уорд и Изабел. Провери дали Люк държи здраво конете. Без тях няма да можем да си върнем стадото.

— А ти какво ще правиш? — извика Чет.

— Бък падна.

— Няма да успееш, преди говедата да го стъпчат.

— Трябва да опитам. А сега се махай, преди да са започнали да стрелят по теб. Давай! — извика той, като видя Чет да се колебае. — Мъртъв няма да можеш да ми помогнеш да си върна стадото.

Джейк обърна коня си и се огледа, като търсеше начин да си проправи път през животните. Все още бяха спокойни, но скоро щяха да започнат своя бяг. Трябваше да стигне до Бък пръв. Един от крадците вече се доближаваше до стадото. Джейк извади карабината

си и стреля по него над главите на животните. Конят на крадеца преплете крака и падна.

Джейк пришпори коня си и той затича толкова бързо, колкото му позволяваха силите. Говедата вече започваха да тичат. Можеше да си представи Бък под копитата им. Първите няколко животни го заобиколиха. Едно от тях го закачи, а останалите вероятно щяха да минат направо през него.

Трябваше да стигне там пръв.

Погледна към възвишението. Човекът с пушката се бе върнал и се готвеше да стреля.

Джейк вдигна ръка и посочи към мъжа на хълма.

— Наведи се! — извика към Бък, като се надяваше момчето да го чуе през тропота на копитата.

Бък се хвърли на земята точно преди изстрелът да изсвисти във въздуха. Едно теле, което стоеше точно до Бък, се приведе от болка, когато куршумът го докачи близо до рогата. Когато наближи Бък, Джейк забави коня си. Наведе се над седлото и протегна ръка.

— Качвай се! — извика той.

За няколко безценни секунди конят застана на място. Бък буквално изпълзя зад Джейк.

— Дръж се! — изкрещя той. — Трябва да се измъкнем от обсега на куршумите. Този приятел дяволски добре си служи с карабината.

Стадото се носеше в луд галоп и крадците го следваха, но стрелецът все още стоеше на хълма и отново се прицелваше.

— Наведи се колкото можеш по-ниско! — извика Джейк и пришпори коня си по малкия хълм към горичка от борове. — Само след миг ще се измъкнем от обсега му.

Конят на Джейк без усилие се справи със склона. За пръв път през живота си Джейк бе благодарен, че кръвта на Соутуут течеше във вените на конете от неговото хергеле. Почти бе стигнал до дърветата, когато почувства болката. Не чу изстрела. Почти бе убеден, че си въобразява. Но когато го обзе ужасна слабост, разбра, че бе улучен.

Опита се да проговори, да предупреди Бък, но макар да раздвижи устните си, не успя да продума. Пръстите му изпускаха юздите. Не можеше да се задържи на седлото. Падаше.

По дяволите, щеше да умре точно тук, посред забравената от Бога равнина на Ню Мексико. Крадците щяха да му отмъкнат стадото,

а Уорд щеше да получи неговата любима. Нима затова бе оцелял през четирите години война? За да умре на някаква място, което дори не бе отбелязано на картата? В крайна сметка, армията поне щеше да му осигури прилично погребение, да сложи камък на гроба му и да изпрати оръжията му вкъщи.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Този път наистина обърка всичко.

Уорд разговаряше с Изабел, когато чула изстрела.

— Защо ли стреля Джейк? — попита тя. — Как мислиш, дали нещо не е наред?

Напоследък нещата вървяха добре и Изабел почти бе забравила за възможността да се появи някаква опасност.

— Това беше изстрел от карабина — отвърна Уорд. — Сигурно е застрелял антилопа или елен. Ястие от прясно месо определено ще бъде приятно разнообразие след всичкото осолено свинско, което изядохме.

Следващите няколко изстрела от карабина заличиха всяка надежда, че Джейк ловуваше. Нещо не беше наред. Изабел стовари камшика върху гърбовете на мулетата, но Уорд веднага изтръгна юздите от ръцете ѝ и спря животните.

— Какво правиш? — извика шокирана тя. — Трябва да намерим Джейк. Може би се нуждае от помощ.

— Нищо не можеш да направиш — отвърна Уорд. — Закарай фургона между онези дървета.

Изабел се опита да вземе юздите обратно.

— Ако си мислиш, че ще се крия, докато Джейк и момчетата са в опасност, то значи, че си нямаш и най-малка представа за мене.

— Много добре те познавам — отвърна Уорд, като продължаваше здраво да държи юздите. — Но ти пък нямаш никаква представа в каква опасност можеш да поставиш всички. Ако те хванат, всички ние трябва да се оставим в ръцете им.

Изабел отвори уста да възрази.

— Прави точно каквото ти казвам, за да се измъкнем невредими от това. Закарай фургона между онези дървета и остане там. Каквото и

да чуеш, не излизай. Приготви си карабината и ако някой се появи, стреляй, докато го видиш мъртъв. Едва ли ще имаш втори шанс.

— А ти какво ще правиш?

— Отивам да намеря Джейк и момчетата. Ще ги изпратя тук. Най-добре е да приготиш превръзки и гореща вода. Нищо чудно да има някой ранен.

Противно на желанието си, Изабел трябваше да се укрие между дърветата, но тя продължи да си повтаря, че ако я хванеха, Джейк и момчетата вероятно щяха да извършат нещо глупаво и опасно. Искаше ѝ се да бе внимавала повече, когато Джейк се опитваше да я научи да язди и да стреля с карабина. Тогава едва ли щеше да ѝ се налага да се крие като презрян страхливец.

Жена като нея бе безполезна за мъж като Джейк. Ако се омъжеше за него, щеше да му тежи като камък на шията.

Изабел ги видя много преди да излязат в долината, скътана между двата стръмни хълма. Не се налагаше да брои, за да установи, че някой липсва. Не след дълго видя Шон и Мат да водят по-малките. Не видя Чет и Люк. Нито пък Зийк и Нощния ястреб. Бък също го нямаше.

Не виждаше нито Уорд, нито Джейк. Откъм дърветата чу бързи стъпки и чупене на клони. По-късно видя Люк и Зийк да водят конете, скрити под короните на дърветата.

— Какво се случи? — попита тя Дрю, който пръв стигна до нея.

— Няколко души ни нападнаха в низината. Чет подкара стадото срещу тях и после се върна бързо.

— Къде е Чет? — обърна се Изабел към Шон.

— Искане да се увери, че всички са тук — обясни Мат. — Каза, че Джейк му е наредил да направи това.

— Къде е Джейк?

— Бък падна. Джейк отиде да го прибере.

— А Уорд и Ястреб?

— Уорд мина покрай нас толкова бързо, сякаш дяволът го гонеше по петите — каза Шон. — Извика ни да намерим фургона и да те защитаваме.

Изабел бе толкова отчаяна, че не обръщаше внимание на нищо. Чак сега осъзна, че Зийк се бе качил във фургона, бе намерил оръжията и ги изваждаше.

— Остави ги на мястото им — каза Изабел. — Джейк каза да не ги пипате, освен когато е тук.

— Той не е тук — отвърна Зийк, — а и не знаем дали въобще ще се върне. Не зная какво искат от нас онези бели дяволи, но съвсем не възнамерявам да стоя и да чакам да ме застрелят, докато в същото време разполагаме с тези чудесни оръжия.

— Аз също — обади се Уил и пристъпи напред да си вземе пушка.

— Не давайте оръжие на Уил — нареди Изабел. — На Пит и Дрю също. Ако останалите смятат, че могат да държат оръжие, да си вземат по един пистолет. След това направете кръг около нас. Искам да ми кажете веднага, когато чуете или видите нещо. И никой, повтарям, никой да не стреля, докато не дам разрешение.

Момчетата не казаха нищо, но явно бяха готови да изпълнят нарежданията ѝ.

— Нуждая се от дърва и вода — каза тя на останалите. — Според Уорд сигурно има ранени. Пък и при всяко положение трябва да се приготви нещо за ядене.

— Събирайте само сухи дърва — рече Зийк. — Не трябва да има никакъв дим. Точно така ме хванаха фермерите, когато избягах.

Само след няколко минути едно от момчетата извика, защото бе видяло Чет да се приближава. Изабел отиде до края на горичката да го посрещне.

— Къде е Джейк? — попита тя.

— Отиде за Бък — отвърна Чет и се плъзна от седлото на изтощения си кон. — Каза всички ние да се съберем тук.

Изабел се опита да потисне паниката, която се надигаше в гърдите ѝ. Беше сама наред тази пустош, където нямаше дори пътища, с тези момчета, които разчитаха на нея и нямаше ни най-малка идея какво да прави. Погледна към кръга, който бяха направили, за да я защитят, и се зачуди дали бе в състояние да направи нещо друго, освен да приеме положението.

— Какво се случи?

— Стадото бе нападнато от крадци.

— Това го зная. Защо падна Бък? Той язди много добре.

— И аз не зная — каза Чет. — На хълма имаше един мъж с карабина, който стреляше по него.

— Защо точно Бък?

— Може би защото беше на кон и представляваше лесна цел. Или може би защото си е мислил, че ако застреля Бък, няма да има кой да ги спре да откраднат стадото.

— Ястреб не яздеше ли до него?

— Да, мис, но той изчезна.

Никой не бе виждал Джейк. Никой не знаеше какво се е случило нито с Бък, нито с Ястреб, нито с Уорд.

— Дай ми пушката си — каза Изабел на Чет.

— За какво?

— Отивам да търся Джейк.

— Съжалявам, мис, но не мога да ти позволя да направиш това.

— Не можеш да ме спреш! — отвърна Изабел.

— Не ми се иска, но ще го направя.

— И аз ще му помагам — добави Зийк.

Изабел не можеше да повярва, че момчетата се държаха така с нея и щяха да я задържат против волята ѝ. Това беше пълен абсурд. Когато им обяснеше какво възнамерява да прави, сигурно нямаше да я спират.

— Нямаме голям избор — каза Зийк. — Но няма да позволя да проиграеш всичките ни шансове, като хукнеш наоколо и започнеш да викаш по име мъжа, който е напълно в състояние сам да се погрижи за себе си.

— Не можеш да си сигурен в това.

— Ти не знаеш на какво е способен.

— Той не е тук.

— Както и някои други.

— Може да са ранени.

— Едва ли ще можем да им помогнем, ако ни застрелят.

— Не съм глупачка, Зийк. Знам...

— Нищо не знаеш! — прошепна нетърпеливо момчето. — Може би точно в този момент той си проправя път насам. Ако излезеш сега, той ще предпочете да го убият само за да спаси твоето...

— Достатъчно! — извика Чет. — В мое присъствие никой не може да говори с мис Дейвънпорт по този начин.

— Тя не разбира, че ако не ни послуша, всички ще ни убият.

— Не, наистина не разбира. А сега се извини и се връщай на мястото си.

— Няма да се извинявам на никого, който е толкова глупав, че да тръгне да търси някого, без да има ни най-малка представа къде е. По дяволите, тя дори не може да язди. А и сигурно ще се застреля, ако ѝ дадете оръжие.

— Извини се, Зийк.

— Ще ме принудиш ли?

— Ако се наложи.

Зийк се хвърли върху Чет и двамата се затъркаляха по земята, вкопчени един в друг. За по-малко от пет секунди всички момчета се събраха в кръг около тях, започнаха да крещат и да подкрепят своя любимец.

— Тихо! — изсъска Изабел. — Да не искате всеки крадец в радиус от десет мили да разбере къде сме?

Момчетата спряха да крещат, но само Шон направи усилие да се съсредоточи. Останалите бяха напълно завладени от борбата между Чет и Зийк. Не мина много време и Чет стисна Зийк за гърлото.

— Извини се! — процеди през зъби.

Зийк с всички сили се опитваше да отхвърли Чет, но той здраво го бе притиснал към земята.

— Извини се, кучи син такъв, или ще изтръгна душата от тялото ти!

Зийк поклати глава, а Чет притисна гръкляна му още по-силно.

— Ако трябва, ще те убия. Така поне ще се грижа за един глупак по-малко.

Изабел изведнъж осъзна, че това не бе просто обикновено сбиване за премерване на силите. Чет действително мислеше онова, което бе казал. Наистина не го бе грижа.

— Спрете! — извика Изабел и се опита да издърпа Чет от Зийк.

Мат и Люк я издърпаха назад.

— Остави го — каза Люк. — Зийк си го търсеше.

— Но Чет ще го удуши!

— Зийк има избор — отвърна Люк. — Ако не иска да умре, ще трябва да се извини.

Изабел осъзна, че в крайна сметка изобщо не познава тези момчета. Чет и Люк бяха добре възпитани, а сега говореха за удушаването на Зийк като за нещо толкова маловажно като убиването на прерийна кокошка за вечеря. Зийк явно се беше предал. Изабел не успя да чуе какво каза, но Чет го пусна.

— Извинявам се — каза Зийк на Изабел, когато се изправи, а после се обърна към Чет. — Ще те убия, кучи син!

— По-добре първо погледни зад гърба си, преди да го направиш — отбеляза Люк.

Студени тръпки полазиха по гърба на Изабел. Люк беше само на тринадесет. Как можеше да говори така?

— Спрете това безумие, всички вие! Чет командва, докато се върне Джейк. Никой не бива да оспорва това негово право. Никъде няма да ходя, не и сега. Върнете се по местата си. Някой може да се е приближил до нас, докато бяхте заети да окуражавате Чет и Зийк да се избият помежду си. Засрамете се! Трябва се държим един за друг, ако искаме да стигнем здрави в Санта Фе.

Момчетата не изглеждаха засрамени.

— Мислиш ли, че е мъртъв? — попита Пит.

— Не — отвърна Изабел твърдо. — Джейк е оцелял през войната, сред индианците, фермерите и не знам какво още. Ще оцелее и сега.

— Мисля, че е мъртъв — каза Пит и се отдалечи. — Мисля, че лежи някъде целият в кръв.

Изабел не искаше да допусне, че Пит може да е прав. Джейк не беше мъртъв. Не можеше да е мъртъв! Щеше да го почувства, нали? Не може да загубиш част от себе си и да не разбереш.

— Чет каза, че конят на Бък е паднал — каза тя. — Може да е ранен, да си е счупил ръка или нещо друго. Джейк сигурно се опитва да се справи с раната, преди да го доведе при нас.

— Мъртъв е! — повтори отчаяно Пит, докато се отправяше към поста си.

Уорд се върна час по-късно. Още преди да слезе от седлото, Изабел знаеше, че не бе видял нито Джейк, нито момчетата.

— Няма и следа от тях — каза Уорд и скочи от седлото. — Да се надяваме, че където и да са, са всички заедно.

— А крадците? — попита Чет.

— Поеха след стадото. Всички, освен един.

— Ранен ли е? — попита Изабел.

— Мъртъв е.

— Това му се пада на кучия син — обади се Чет. — Видя ли онзи с карабината? Мъжът, който стоеше на хълма?

— Не.

— Трябваше да намериш Джейк — рече Изабел.

— Вече огледах навсякъде, където мислех, че може да го намеря — отвърна Уорд.

— Тогава огледай пак. Ако ти не искаш, аз ще отида. Не мога да стоя тук и да чакам, докато той може би лежи някъде ранен и се нуждае от помощта ми.

— Джейк е мъж, на когото може да се разчита. Преживял е много по-лоши неща.

— Тогава защо не се връща?

— Не знам. Ще трябва да почакаме, докато се върне, и да го попитаме.

— Ами Ястреб?

— И него не съм виждал.

Изабел се отправи към конете, но Чет застана на пътя ѝ.

— Трябва да ме пуснеш — помоли го тя. — Трябва да потърся Джейк.

— Не.

Една дума. Кратка и неумолима.

— Седни, Изабел — нареди Уорд. — Нищо не можеш да сториш.

Тя огледа сърдитите лица около себе си, които винаги бе възприемала като детски или юношески, невинни и огрени от надежда. А сега я обграждаха като навъсени стражи. Вече не бяха приветливите момчета, които познаваше.

— Как можете да го оставите там сам? — извика отчаяно тя. — Той не би ви оставил. Сега щеше да е тук, ако не беше отишъл за Бък.

— Джейк нареди да доведе всички тук и да го чакам — настоя Чет.

— Ами ако не може да се върне сам? Ако е ранен?

— Един от нас ще го потърси — каза Уорд, — но няма да си ти.

Доброволецът беше Шон. Изабел го проследи с поглед, докато той се качи на седлото и препусна. После се замисли какво можеше да свърши. Ако трябваше само да седи, да чака, да се чуди, да се страхува, щеше да започне да крещи.

— Ще приготвя нещо за ядене. Мина доста време, откакто момчетата ядоха за последен път.

— Чудесна идея — отвърна Уорд. — Тъкмо ще са отпочинали и с пълни стомаси, когато Джейк отиде да си върне стадото.

Изабел се постара да изхвърли всичко от ума си. Чак сега разбра, че никога не бе обичала годеника си. Разстрои се, когато го убиха, но не бе чувствала нищо подобно на това, което чувстваше сега — празнота, пропаст, огромно празно пространство в душата си, пълно с най-ужасната болка, която можеше да си представи. Бе си мислила, че не може да се омъжи за Джейк, че не бе жената, от която той има нужда. Болеше я от това, но нищо не можеше да се сравни с мъката, която ѝ причиняваше мисълта, че той може би бе мъртъв. Докато беше жив, тя нямаше да престане да се надява, че нещата ще се оправят. А ако бе мъртъв... Не можеше да понесе тази мисъл.

Вече четири момчета се върнаха, без да намерят Джейк и Бък. Нощния ястреб пристигна точно преди да се смрачи. Изабел изтича да го посрещне.

— Виждал ли си Джейк?

— Той не е ли тук?

— Мислех, че си отишъл да го търсиш.

— Аз последвах стадото. Видях къде го откараха. — Той държеше патрондаш и кобур. — Видях, че един не се върна с тях.

Изабел се олюля в предчувствие за следващата ужасяваща новина. Нощния ястреб бе убил човек, без да му мигне окото, и се вълнуваше по-малко и от Чет.

— Ял ли си? — Беше безполезно да пита, но нищо друго не можа да измисли.

Ястреб поклати глава.

— Има достатъчно. Вземи си.

Не можеше да му сервира. Вече нямаше сили.

— Мислиш ли, че е мъртъв?

Изабел седеше сама и се взираше в тъмнината. Вдигна поглед към Уил. Сега той изглеждаше съвсем като едно малко момче, изплашено и самотно. Тя протегна ръка. Той я пое и седна на скалата до нея. Изабел го прегърна през раменете. Той се поколеба само за миг, а после обви ръце около нея и се сгуши.

— Те всички мислят, че е мъртъв. Всички. Питам ги.

— Не е мъртъв — отвърна Изабел.

Трябваше и себе си да убеди. Това бе надеждата, която я подкрепяше.

— Откъде знаеш?

— Просто знам. Чувствам го.

— Всеки човек ли разбира кога е умрял някой, когото обича?

— Кой казва, че обичам Джейк?

— Всички го знаят.

— Да — каза Изабел, защото имаше нужда да признае на глас онова, което изпитваше от доста време насам. — Точно затова съм сигурна.

— Казах на Мат, че не е мъртъв. Казах му, че ти щеше да разбереш. — Уил се отдръпна дотолкова, че да я погледне в очите. — Кога ще се върне?

— Не знам.

— Не ми е приятно, когато го няма.

— И на мен.

— Ще се омъжиш ли за него, ако се върне?

— Защо питаш?

— Защото искам да осиновите мен и Мат. Ще го направите ли?

— Не знам. Има и девет други момчета. Не зная дали Джейк ще иска да осинови толкова много деца.

— Но аз най-много искам да бъда осиновен. Пит казва, че не му пука. Брет казва, че мрази всички. Пък и не мисля, че Зийк харесва когото и да било.

— Не можем да вземем някои и да оставим другите. Трябва да намеря дом за...

Изабел замълча. Зийк бе събрал всички и беше вдигнал ръка за тишина. Никой не помръдваше. Тя наостри уши, но не можа да чуе нищо.

— Какво има? — попита Уил шепнешком.

— Шшт!

Командата на Зийк не търпеше възражения.

— Някой идва насам.

— Колко? — попитаха Уорд и Чет в един глас.

— Не мога да кажа със сигурност, но ми се струва, че е само един.

— Отивам. — Нощния ястреб потъна в тъмнината, преди Уорд или Чет да успеят да го спрат.

Изабел се изправи, тялото ѝ бе напрегнато и всички мускули я боляха. Напрягаше слуха си, но не можа да долови нищо, освен шепота на вятъра в короните на дърветата.

Изведнъж се чуха гласове и шум от бързи стъпки. Всички насочиха оръжията си по посока на шума, който се чуваше все по-близо и по-близо. Още преди да успее да различи фигурите в мрака, чуха гласа на Нощния ястреб.

— Това са Джейк и Бък.

Конят на Джейк сякаш се материализира от тъмнината. Един поглед бе достатъчен за Изабел и животът отново потече в жилите ѝ. Джейк бе придържан от отмалелите ръце на Бък. Момчето обърна насълзените си очи към Изабел.

— Той се върна за мен — рече Бък с изкривено от мъка лице. — Онзи се опитваше да ни застреля. Когато Джейк дойде за мен, той го улучи.

— Кой се опитваше да те застреля? — попита Уорд.

— Рупърт Рейсън — отвърна Бък. — Той уби Джейк.

ГЛАВА 24

Беше като лош сън. Всичко се движеше като на забавен каданс. Изабел не можеше да допусне, че Джейк беше мъртъв. Бе успяла да съхрани надеждите си, защото противното означаваше да се предаде. Джейк никога не би се предал. Той не би искал това от нея, а сега беше мъртъв, оставяше я сама с момчетата и любовта, която щеше да запази като неразцъфнала цветна пъпка.

Момчетата положиха Джейк на земята и отстъпиха назад. Сега показваха привързаността си към него много по-открито, отколкото когато се бе опитал да ги научи да се самоуважават.

Уил се разплака.

Джейк изглеждаше съвсем неподвижен. А винаги е бил толкова жизнен, така пълен с енергия. Момчетата бяха поставили тялото му под някакъв странен ъгъл. Не трябваше да бъде така. Тя не можеше да го остави да лежи по този начин. Коленичи до него.

— Изабел, недей...

— Само ще го преместя. Така изглежда толкова странно.

Невъзможно бе всичко, което бе обичала, изведнъж да си отиде. Да изчезне, сякаш никога не го е имало. Как можеше нещо толкова силно да изчезне? А трябваше да просъществува по-дълго дори от планински гранит. Болката щеше да съществува до края на живота ѝ.

Взе в ръцете си главата на Джейк. Кожата на лицето му все още бе топла и мека.

— Някой да донесе одеялото му от фургона — рече тя и скръсти ръцете му върху гърдите. — Не мога да го оставя така.

Не знаеше кой донесе одеялото или кой ѝ помогна да го покрие. Всичко, освен лицето. Искаше да го погледне за последен път. Една последна целувка. Знаеше, че не бива, но вече не я бе грижа. Наведе се и докосна устните му със своите. Бяха сухи и напукани, но топлият му дъх я опари по бузата.

Изабел се вцепени. Страхуваше се, че започва да си въобразява. Но когато усети топлата ласка за втори път, разбра, че не бе илюзия.

Веднага скочи на крака.

— Той е жив! Докарайте фургона. Трябва да намерим лекар!

— Изабел, ти си разстроена. Защо не седнеш? Аз ще...

— Не съм луда, Уорд. Той е жив! Усетих дъха му върху бузата си.

Два пъти.

Уорд се поколеба за миг и се наведе над Джейк. После вдигна поглед.

— В него наистина има само искрица живот.

— Бързо! Трябва да...

— Няма да оцелее до Санта Фе. Къде го улучиха? — попита той Бък.

— В гърба.

Уорд обърна Джейк. На ризата му се виждаше малка дупка. Уорд извади джобното си ножче и разряза ризата.

— Нуждая се от малко светлина — рече той. — Имате ли фенер?

— Във фургона е — отвърна Изабел.

— Донесете го.

— Той се нуждае от лекар — настоя Изабел.

— Ще се наложи да се задоволи с това, което можем да направим за него — отвърна Уорд, а Брет запали фенера с главня от огъня и му го подаде. — Дръж го така, че да виждам. По-високо. Малко по-наляво.

Никой не продума, докато Уорд оглеждаше раната.

— Куршумът би трябвало да излезе. Не зная дали това ще го спаси, но иначе със сигурност ще умре.

— Нуждае се от лекар.

— Вече има един — каза Уорд.

— А къде си се научил да правиш това? — попита Изабел.

Уорд бе извадил куршума. Бяха направили легло от борови иглички и одеяла, за да може Джейк да се чувства колкото бе възможно по-удобно. Изабел се приготвяше да будова до него през нощта, Чет разпредели постове. Никое от момчетата не спеше. Те стояха близо до Джейк, гледаха и чакаха.

— Бях хирург през войната, която младите войници обикновено наричаха войната на северната агресия.

— Трябва да си бил много добър.

— Всички бяхме, или трябваше да станем. Имахме много работа.

— Но защо...

— Израснах като закърмен с идеали син на богат земевладелец. Искях да постигна в живота си много повече от това да отглеждам крави. Медицината изглеждаше идеалното разрешение. После дойде войната и аз осъзнах, че не съм имал и най-малка представа, какво означава да бъдеш лекар. Намразих го.

— Но защо скиташ из Тексас?

Уорд се разсмя, но Изабел се съмняваше, че му бе весело.

— Искаш да чуеш тъжната история за смъртта на моя идеализъм? Може би и това ще стане един ден. Самият аз все още не съм се научил да живея с това, а да го споделя ми е невъзможно. Да речем, че се влюбих в неподходяща жена.

— Не исках да любопитствам. Просто се чудех...

— Всеки би се чудил. — Той стана и се протегна. — Уморен съм. Мисля да отида да си легна. Кракът ми все още не е достатъчно здрав за езда като днешната.

Изабел го погледна, изглеждаше по-скоро разтревожен, отколкото изтощен.

— Благодаря ти.

— Просто извадих куршума. Трябва да изчакаме и видим дали Джейк ще успее сам да се спаси.

— Ще успее, сигурна съм.

— Възнамеряваш ли да му кажеш, че го обичаш?

— Не знам. Не съм сигурна, че съм подходяща жена за него.

— Глупости!

— Той не иска да се жени.

— Може да си е променил решението.

Тя не отговори. Невъзможно бе да опише обърканите си чувства. Чет ѝ бе разказал как Джейк бе пожертвал стадото, за да защити момчетата. Вече нямаше съмнение, че той е загрижен за тях, че не иска да ги използва или да поставя печалбата над тяхната сигурност. Засрами се, че се е съмнявала някога в него. Трябваше отдавна да разбере. Изабел смяташе, че той бе чудесен. Щеше да бъде идеалният баща за всички тези момчета. Е, може би не точно баща. Някои от тях бяха твърде големи, но не би могла да се сети за никой друг, който да им подаде ръка и да им помогне да възмъжеят. Отчаяно искаше да бъде

до него. Бе започнала да обича тези момчета. Знаеше, че някои от тях никога няма да отвърнат на чувствата ѝ. Въобще не беше сигурна, че Зийк щеше някога да се научи дори да я харесва, но те се нуждаеха от майка толкова, колкото и от баща. Изабел не можеше да си представи, че щеше да позволи друга жена да заеме това място. Ето това затваряше кръга. Джейк не искаше да се жени, а и да искаше, тя не бе подходящата съпруга за него.

— Това не променя нещата — каза Изабел. — Всичко зависеше от това, дали Джейк ще може да продаде стадото. А сега той няма нищо. И няма да се ожени.

— Ти би ли се омъжила за него?

— Да.

— Кажи му го.

— Нищо не разбираш.

— Не, не разбирам. Сигурно затова обърках и собствения си живот. Не съм аз човекът, който трябва да дава съвети.

— Аз не се справих по-добре.

Чет дойде и седна до Изабел.

— Как е?

— Все същото.

— Какво ще се случи с нас?

— Не зная.

— Джейк е разорен, нали?

— Да.

— И няма никакви пари?

— Не. Всичко, което имаше, бе стадото.

— Възнамеряваше ли с тези пари да купи ранчо?

— Не беше решил. Мисля, че се опитваше да разбере кое щеше да е най-добро за вас, момчета.

— Уил постоянно говори, че Джейк щял да ни осинови. Мислиш ли, че би го направил?

— Не знам. Но щеше да се погрижи за вас.

— А без пари не би могъл, нали?

— Агенцията няма да му позволи.

Чет се изправи.

— Тук ли ще стоиш цяла нощ?

— Да.

— Добре.

Той се обърна и си отиде.

Джейк се чувстваше така, сякаш плуваше в море от болка. Тя пулсираше в гърдите му и всички останали части на тялото му. Независимо от усилията, които полагаше, не успя да помръдне. Крайниците му тежаха, сякаш към тях бяха привързани камъни. Чувстваше, че се задушаваше. Беше трудно дори да си поеме дъх, но продължаваше да се бори. Трябваше да стигне закъдето беше тръгнал. Не знаеше точно къде, не знаеше точно какво трябва да направи, просто трябваше да се добере до там. Това бе по-важно от болката.

Чудеше се къде беше сега, дали бе сам. Защо не можеше да се движи? От време на време му се струваше, че вижда нечие лице. Опита се да каже нещо, но не успя. Не знаеше дали му се е сторило, че някой се опитваше да му каже нещо. Сигурно валеше. Почувства капки вода върху кожата си. Можеше да чуе как си поемаше дъх и как въздухът навлизаше в дробовете му, те хриптяха и звукът отекваше в ушите му, но въобще не го бе грижа. Докато чуваше този звук, бе сигурен, че е жив.

През цялата нощ и на следващия ден Изабел не се отдели от Джейк, дори не сготви. Той гореше заради треската. Уорд се опита да ѝ вдъхне увереност, да я убеди, че това бе нормално. Знаеше, че е така. Също така знаеше, че ако треската не премине, той ще умре. Накара Уил и Дрю постоянно да носят студена вода. Непрекъснато го миеше от кръста нагоре. Уорд го проверяваше от време на време, но състоянието на Джейк не се промени.

Изабел бе загрижена за момчетата. Когато не ги гледаше, те се събираха до фургона. Тревожеше я това, че всеки път, когато Уорд се приближаваше до тях, те утихваха. Знаеше, че замислят нещо, но сега не можеше да се занимава с това. Мислеше само за Джейк.

Температурата му спадна късно следобед. По-късно той отвори очи.

— Не мърдай — предупреди го тя, когато се опита да се обърне.
— Прострелян си в гърба.

Отне му минута да осмисли думите ѝ.

— А момчетата?

— Добре са.

— Бък?

— Отървал се е без драскотина.

Изглеждаше доволен.

— А стадото?

— Изгубено е.

Можеше да види как той изведнъж отпадна. Миг по-късно затвори очи и отново изпадна в безсъзнание.

— Той е добре — увери я Уорд. — Това е начинът, по който тялото му си осигурява нужната почивка.

Изабел се молеше Уорд да е прав.

Изабел бе сигурна, че нещо ставаше. Всички момчета се бяха събрали пред нея. Изглеждаха много тъжни. За момент се изплаши, че бяха дошли да ѝ съобщят, че я напускат, но бързо отхвърли тази мисъл. Те нямаше къде да отидат.

— Уорд каза, че Джейк ще се оправи — рече Чет.

— Ще мине известно време, преди да е в състояние отново да язди, но ще се оправи.

— Отиваме да си върнем стадото.

— Не може да направите това. Твърде опасно е. Почакайте, докато Джейк се оправи.

— Обсъдихме това — каза Чет. — Ако изчакаме, те ще имат достатъчно време да откарат стадото в Мексико и да го продадат.

— Онова копеле ни последва заради мен — рече Зийк. — Няма да позволя Джейк да бъде ограбен от банда миризливи скунксове.

— Но вие сте все още деца — отбеляза Уорд. — Не знаете какво да правите.

— Изработили сме план — каза Чет.

— Сигурен съм, че е така, но не мога да ви пусна.

— Не можеш да ни спреш.

— Аз...

Възражението на Уорд замря на устните му. Всички момчета държаха в ръцете си пушки и всички те бяха насочени към него.

— Вие оставате тук с Джейк — рече Чет.

— Не може да направите това — възрази Изабел. — Уил и Дрю са още деца.

— Обсъдили сме и това, отиваме всички — отвърна Чет.

Изабел осъзна, че нямаше полза да спори. Спомни си изражението на Чет, когато бе притиснал Зийк на земята. Нямаше да успее да го накара да промени решението си.

— Бъдете внимателни — каза тя. — Не бих могла да понеса нещо да се случи с някой от вас.

— Имаме план — повтори Чет.

— Идвам с вас — предложи Уорд.

— Не. Някой трябва да остане тук. Гласувахме и избрахме теб.

— Аз нямам ли думата?

— Не. Твоята работа ще бъде да не позволиш да се случи нещо с Джейк и мис Дейвънпорт.

Уорд се учудваше колко сериозно се отнасяше Чет към ролята си на водач.

— Ще направя каквото мога.

Момчетата не казаха нищо повече, мълчаливо яхнаха конете си и потеглиха. Изабел се молеше да се върнат живи и здрави. Радваше се, че оценяваха това, което Джейк се бе опитал да направи за тях. Искаше й се само да бяха намерили друг начин да го покажат.

— Наистина ли ще последват стадото? — попита Уорд, като се взираше в Изабел.

— Така и не успях да опозная напълно тези момчета — отвърна Изабел, впила поглед в мрака, който погълна момчетата, които вече бе започнала да възприема като свое семейство. — Нито едно от тях. Мислех, че са просто деца. А сега отиват да се разправят с мъже, които са крадци, ако не и убийци.

— Все още мога да се опитам да ги спра.

— Щеше ми се да ги задържа. Джейк би казал, че трябва да ги пусна. Би казал, че трябва да направят нещо заради собственото си самоуважение.

— Дори на възрастта на Дрю и Уил?

— Странно, нали? Ако бяхме в Савана, Уил щеше да е вече в леглото, сестрата щеше да го завие, играчките щяха да бъдат прибрани, а книжката с картинки щеше да е на полицата. Дори Мат отдавна щеше да се е прибрал у дома. А ето, че сега им позволих да потънат в нощта, за да се срещнат с въоръжени мъже.

— Тук не е Савана.

— Понякога си мисля, че бих дала всичко, за да се върна там, където за мен животът е достатъчно ясен.

— Ами Джейк? Той ще може ли да живее там?

Тя сведе очи и погледна лицето, което ѝ бе станало толкова скъпо.

— Би могъл да опита, но това ще му разбие сърцето.

— Мисля, че го подценяваш.

Но тя познаваше Джейк много повече от Уорд. Джейк би опитал, но нямаше да бъде същият човек, в когото се бе влюбила така отчаяно, въпреки здравия разум и законите на обществото, в което беше отрасла. Той се нуждаеше от свобода, дори ако това означаваше индианци, крадци, и нощи, прекарани на колене в молитви той да не умре.

— Не. Просто зная, че мъж като Джейк може да се роди и живее само в сурова земя като Тексас.

Джейк се събуди отново около полунощ.

— Изглежда, че ще оживея — каза той с отпаднал глас.

— И на мен така ми се струва — отвърна Изабел, като се надяваше той да не бе доловил потрепването в гласа ѝ.

— Този куршум можеше да ме убие.

— Щеше, ако Уорд не го бе извадил. Знаеше ли, че е лекар?

— О!

Изабел предполагаше, че в момента Джейк се интересува само от това, че бе жив. А за нея беше важно. Това бе причината Джейк да е още жив.

— Как приеха момчетата загубата на стадото?

— Не много добре.

— Кажи им, че това не е краят. В ранчото има още много крави. Джейк трябваше да си почине. Силите му го напускаха.

— Ще им кажа. А сега заспивай. Трябва да пазиш силите си и да оздравееш.

— Ще останеш ли с мен?

— Да.

Той се усмихна и затвори очи.

Чет наблюдаваше двамата мъже, които спореха до лагерния огън. Третият лежеше малко по-нататък. Не можеше да определи дали беше болен, или ранен. Стенеше от болка, но те не му обръщаха никакво внимание. Един изстрел му бе помогнал да намери лагера толкова бързо.

— Отивам сам — каза на Ястреб и Люк, които стояха до него. — Ще им дам шанс да се предадат.

— Толкова добре ли стреляш? — попита Ястреб.

— Да, той е добър — увери го Люк.

— Защо не са оставили някого при стадото? — зачуди се Зийк.

— Сигурно са си мислили, че щом досега не сме ги последвали, няма да го направим — каза Чет. — Помогнете на Шон да се погрижи за хлапетата и за стадото.

— Бък и Мат му помагат.

— Трябва да дойда и аз — възрази Ястреб. — Движа се съвсем безшумно.

— Аз искам да ме чуят — рече Чет. — Да им дам шанс.

Но се надяваше да го проиграят. Те бяха същите негодници като онези, които застреляха баща му в гръб. Бяха се опитали да убият Бък и почти бяха успели с Джейк. Заслужаваха да умрат.

Също като мъжете, които убиха баща му.

Чет започна шумно да си проправя път през храстите. Мъжете все още седяха, когато излезе на открито, но ръцете им бяха близо до пушките. Очевидно се успокоиха, когато видяха Чет.

— Накъде си се запътил толкова късно, момче? — попита единият от тях, усмихна се и намигна на събеседника си. — Да не си се загубил в тъмното?

— Дойдох за говедата ни — отвърна Чет.

Мъжете моментално застанаха нащрек.

— Вашите говеда?

— Да, моите и на другите деца. Вие застреляхте Джейк. Сега те са наши.

— Махай се оттук, преди да сме те застреляли — каза крадецът с мустаците.

— Между дърветата ей там има две момчета, чиито пушки са насочени срещу вас. Или ще оставите оръжието и ще се махнете, или ще умрете на място.

Мъжът с мустаците се разсмя.

— Ще ни убиете?

— Да.

— И как?

— Някога чувал ли си за Лейси Атмор? Той ме научи да улучвам центъра на карта за игра още преди да навърша шест години.

— Лейси Атмор е мъртъв — отвърна объркан мъжът.

— Както и човекът, който го застреля в гръб.

— Виж момче, ние не искаме...

— Или оставете пушките, или стреляйте. Имате десет секунди.

— Нека обсъдим това.

— Нямам си вземане-даване с измамници, крадци и страхливци. А вие сте и трите едновременно.

— Ти, малък, нахален, кучи син, аз ще...

— Цели се!

— Дяволски си прав, че ще се прицеля.

Разнесоха се множество изстрели. Мъжът с мустаците се взираше в Чет, а пушката падна от ръката му.

— Кой си ти, момче?

— Аз съм синът на Лейси Атмор. Той те чака в ада!

Останалите се спуснаха по хълма. Нощния ястреб огледа телата.

— Всички са мъртви.

— А третият? — попита Чет.

— Това е Рупърт Рейсън — каза Зийк. — Прострелян е, но не е мъртъв. Хайде да го убием.

— Не. Искам да узная защо се е опитал да убие Бък.

— Защото той би Пери Холстед до смърт — каза Бък и излезе измежду боровите. — Видя ме, когато открих тялото. Затова трябваше да избягам.

Момчетата се върнаха малко след зазоряване. Доведоха стадото и Рупърт Рейсън.

— Как го направихте? — попита изумен Уорд.

— Бяха останали само трима — обясни Чет. — Бяха простреляли този.

— Искях да го убия — каза Зийк. — Но Чет не ми позволи.

Уорд коленичи до мъжа, който беше в безсъзнание.

— Можеш само да го погледнеш, но не и да му помагаш — каза Зийк.

— Не можете да го оставите да умре — рече Изабел.

— И ти щеше да можеш, ако ти беше сторил това, което стори на мен.

Изабел не знаеше какво да каже, но трябваше да накара тези момчета да разберат, че убийството не бе отговор на всеки въпрос. Но как да ги убеди, когато мъжът се бе опитал да ги убие? Джейк щеше да знае какво да каже.

— Но какво правеше той с крадците?

— Наел ги е да откраднат стадото като прикритие, за да ме убие — каза Бък. — Но когато се добраха до стадото, вече нямаха нужда от него. Простреляли са го и са го оставили да умре.

— Той се опита да убие Джейк — отбеляза Чет. — Трябва да умре.

— Ще умре — отвърна Уорд. — Нищо не мога да направя за него.

— Но защо е искал да убие Бък? — попита Изабел.

— Двамата работехме за него — каза Зийк. — Аз и Пери Холстед. Пери не беше много силен. Не можеше да работи много. Мистър Рейсън го биеше повече отколкото мен. Една нощ измъкна Пери от леглото и го повлече навън. Пери никога не се върна. Мистър Рейсън каза, че е избягал.

— Но не избяга — каза Бък. — На другия ден видях едно куче да рине земята, откъдето се подаваше една ръка. Беше на Пери. Рупърт ме видя. Беше, когато избягах.

— Трябваше да ми кажеш — каза Изабел.

— Страхувах се, че няма да ми повярваш.

Изабел не беше сигурна, че тогава щеше да му повярва. Макар че знаеше какво бяха сторили фермерите на Бък, щеше да ѝ бъде трудно да приеме, че някой можеше да пребие едно момче до смърт и после да се опита да убие друго, за да прикрие мръсното си дело. Още по-трудно ѝ бе да разбере непобедимата воля на тези момчета. Въобще не изпитваха необходимост да прощават. Един мъж бе подготвил убийство, други двама му бяха помагали и всички те се бяха опитали да крадат коне и крави. Следователно трябваше да умрат. Всяка друга присъда беше малко възмездие за тях.

— Трябваше да кажеш на Джейк — каза Изабел. — Той щеше да ти повярва.

Джейк не беше заслепен от вяра в добротата на всички хора. Но Изабел вярваше, че у всички момчета има доброта. Знаеше, че и Джейк вярваше в това. Едва не изгуби живота си, за да ги защити. Сигурна бе, че у тях се криеше благородство, а също и прошка. Никога нямаше да бъде майка за повечето от тях. Те бяха преодолели тази нужда. Но точно там, в този момент, тя се закле да ги научи да обичат и да прощават. Защото, докато не се научеха да прощават, нямаше да могат да обичат и да ценят обичта на другите.

* * *

Уил тичаше толкова бързо, че почти врѣхлетя върху Джейк.

— Ей, ти! — извика Уорд. — Можеш сериозно да нараниш пациента ми. Ще бъде сериозен удар върху репутацията ми, ако умре точно сега.

— Тя е момиче! — извика Уил, без да чува Уорд. Започна да дърпа ръкава на Джейк, за да бъде сигурен, че ще му обърнат внимание.

— Трябва да се отървеш от нея. Не искаме момичета тук.

Джейк отвори очи. Бе задрямал под сянката на огромен дъб. Пред погледа му се простираше гледка към долината. Някъде в далечината ромолеше поток.

— Мислех си, че харесваш Изабел — каза Джейк.

— Не говоря за мис Дейвънпорт, а за Дрю.

— Какво е направил?

— Той не е той, а тя.

Уил бе събудил Джейк от леката дрямка. Още не можеше да се осъзнае. Нужно му беше време, за да може да следи нишката на разговора.

— Добре. Започни отначало и не викай.

В главата му звъняха камбани. Уил тежко се отпусна на земята до него.

— Дрю е момиче. Чет каза, че я е видял.

Джейк обърна поглед към Уорд, който внимателно изучаваше навиците на колония мравки, които се опитваха да приберат трохите от хляба в своя мравуняк.

— Какво знаеш за това?

— Повече, отколкото съм ти казал.

— Така изглежда.

— Тя не иска никой да знае — призна Уорд и въздъхна, без да се чувства виновен. — Като че ли така беше най-добре. Нямаше да възникват въпроси относно пътуването ѝ с мен или с теб и момчетата.

— А какво ще правим сега, когато тайната се разкри?

— Не знам. Разчитам на Изабел.

Изабел и Люк се приближаваха заедно с Чет и Пит.

— Не мисля, че можеш да ги накараш да се закълнат да пазят тайна — каза Уорд, но в гласа, му имаше надежда.

— Трябва да отрежем езика на Пит.

Дрю не можеше да чака и да не огласи позицията си.

— Няма да се махна! — настоя тя и застана точно пред Джейк.
— Мога да яздя също толкова добре, колкото всеки един от тях.

— Но ти си момиче! — каза Уил, сякаш това бе някаква неизлечима болест.

— Не искам да бъда момиче — отвърна Дрю. — И няма да бъда!

— Как ти е истинското име? — попита Джейк.

— Казах ти, името ми е Дрю.

— Крыщелното ти име — уточни Изабел.

Дрю наведе глава.

— Друзила. — Тя вдигна глава и погледна към Уил и Пит. — Ще размажа всеки, който ме нарече така.

— Дрю е чудесно име — каза Изабел. — Но трябва да решим какво ще правим с теб тук.

Дрю заби юмрук в стомаха на Чет. Той се опита да не покаже, че го е заболяло, но това му коства сериозно усилие.

— Нямаше да се налага да решавате, ако мистър Дълъг нос си бе гледал работата — отвърна Дрю.

— Помислих си, че си се наранила — каза Чет. — Цялата беше в кръв — обърна се към Джейк. — Мислех, че умира.

Джейк се смути. Уорд само се усмихна.

— За пръв път? — Въпросът му бе отправен към Изабел.

Тя кимна.

— Дрю бе толкова уплашена, колкото и Чет.

— Някой ще ми каже ли какво, по дяволите...

— По-късно — каза Изабел. — Първо трябва да решим какво ще правим с Дрю.

— Ще продължи ли да кърви? — попита Джейк.

— Не, поне не още един месец — отвърна Уорд, като прикри още една усмивка.

Джейк се успокои.

— Тогава се дръжте, като че ли нищо не се е случило. Дотогава ще бъдем в Санта Фе. Нейните приятели ще се погрижат за това.

— Аз нямам приятели — заяви Дрю. — Искам да ме осиновиш, както ще осиновиш Уил.

Джейк не очакваше това.

— Ти не си сираче. Имаш семейство на изток. От друга страна, не можем да вземем момиче, заедно с всички тези момчета.

— Защо не? Нали ще задържите мис Дейвънпорт?

Джейк реши, че му дойде твърде много, че бе прекалено изтощен за това. Но когато се оправеше, щеше да насини окото на Уорд заради тази бъркотия.

— Джейк няма да ме задържи — каза Изабел.

— Уил каза, че ще се жените.

— Това не го решава Уил.

— Е, ще се жените ли?

Изабел погледна към Джейк. Той предпочете да не отговори и само сви рамене.

— Не сме го обсъждали.

— Ще ме задържите ли, докато решите?

Изабел отново погледна към Джейк.

— Не виждам защо не. Когато Джейк продаде стадото, отиваме в Санта Фе. Дотогава ще сме решили.

ГЛАВА 25

Джейк огледа малката долина. Мястото беше спокойно и тихо. В дъното на долината течеше лениво поток. Топлият вятър кърдеше високата до кръста трева. Склоновете на хълмовете, покрити с бор и кедър, предлагаха сянка и хладина през най-горещото време на деня. Стадото се бе пръснало в долината и пасеше. На всеки три часа на пост се сменяха по три момчета. Останалите дремеха на сянка, ловяха риба в потока или ловуваха.

Те прекараха в долината осем спокойни дни. Джейк се бе възстановил от раната си. Вече бе време да продължат пътя си.

— Красиво е, нали? Иска ми се да остана тук завинаги.

Джейк се обърна и видя, че Изабел го бе последвала. Искаше му се да не бе го правила. Само мисълта, че тя бе близо до него, го караше отново да пожелае да я вземе в прегръдките си и да я люби, докато забрави целия свят и причините, поради които не можеше да я помоли да се омъжи за него.

— Чет бе чудесен — продължи тя. — Сам организира всичко. Не съм му давала никакви нареждания.

— Бих искал да знам как е убедил Уорд да стои на пост.

— Сам Уорд предложи. Каза, че така броят на постовете се изравнява.

— Преди се опита да ме заблуди, но сега знам, че той е отличен ездач.

— Каза, че баща му бил собственик на ранчо.

И двамата заобикаляха темата, по която трябваше да си поговорят. С течение на времето нямаше да стане по-лесно, затова по-добре да го сторят сега и да приключат с това.

— Това, което предишната вечер каза на момчетата... Беше наистина много хубаво.

— Те напълно са го заслужили. Ако не бяха те, нямаше да имам нищо.

— Но да им предложиш част от стадото...

— За мен това е единствено справедливо.
— Те ми казаха да ти съобщя, че няма да приемат.
Джейк я погледна внимателно.
— Защо не?
— Казаха, че не са направили нищо, за което ти да не им плащаш.
— Бих искал да поговориш с тях.
— Съгласна съм с тях.
Бяха го притиснали в ъгъла.
— Сега какво смяташ да правиш? — попита Изабел.
— Потегляме утре рано сутринта. Военният форт е само на ден-два път оттук.
— Искам да кажа, след като продадеш стадото.
Бяха стигнали същината на въпроса.
— Ще се разплатя с всички, след което вие с Уорд може да заведете момчетата в Санта Фе.
— Ти няма ли да дойдеш?
— Не.
— И защо?
Можеш спокойно да й каже. Тя щеше да го разбере.
— Майка ми живее в Санта Фе.
— Чудесно! Ще имаш възможност да я видиш след всичките тези години.
— Не искам да я виждам.
— Помниш ли какво каза на Мат? Каза му, че ако пази омразата в себе си, това ще го унищожи.
— Изабел, ти не разбираш какво е собствената ти майка да те напусне.
— Джейк, аз изгубих цялото си семейство. След това ме изпратиха в сиропиталище. Не е лесно, но постепенно го преодолявах.
— Но родителите ти са умрели. Не са те изоставили.
— Не можеш да промениш случилото се, но можеш да преодолееш влиянието, което има то върху теб. Иди и се срещни с майка си. Отърви се от омразата и страха, които те измъчват и унищожават това, което може да има между нас. Все някой ден ще трябва да се срещнеш с нея.

— Не, няма. Нямам намерение никога да я видя, да говоря с нея или дори да мисля за нея.

— И какво ще правиш?

— Ще се върна в Тексас да събера ново стадо. Мисля да стана професионален „дровувър“.

— Какво е това?

— Търговец на добитък, човек, който кара животните на пазара. Ще мога да дам работа на някои от момчетата.

— Ами Уил и другите?

— Вие двамата с Уорд можете да се погрижите за тях.

— Уорд и аз? Какво те кара да мислиш...

— Видях ви заедно. Ти винаги казваш, че те имат нужда от дом, от стабилна среда, от майка и баща. Не мога да им осигуря това. Аз нямам дом, нито жена. Вие с Уорд сте идеалната двойка. Още повече, момчетата го харесват.

— Би могъл да имаш и жена, ако пожелаеш.

— Има само една жена, която искам да направя своя.

— Коя е тя, Джейк?

— Ти, по дяволите. Знаеш това. Защо ме караш да ти го казвам?

— Защото никога преди не си го казвал. Понякога и аз не съм сигурна дали ме искаш.

— Как изобщо можеш да се съмняваш? Искам те толкова много, че не мога да спя по цели нощи.

— Ти можеш да ме имаш, Джейк. Всичко, което трябва да сториш, е да ми направиш предложение.

— Това не е така лесно и ти го знаеш. Ти не можеш да издържиш на моя начин на живот, нито пък аз на твоя. Няма да измине и седмица и ще започнем да спорим за всичко, като се започне от ставането сутрин в четири часа до сядането ми на масата, вонящ на крави.

— Но аз не бих...

— Още първия ден, когато се срещнахме, ми каза, че стоя пониско и от праха. Оттогава не съм се изкачил по-високо.

— Не ми припомняй тези неща, Джейк, защото се срамувам. Сега не мисля по този начин.

— Така мислиш днес, но скоро ще промениш мнението си. Майка ми със сигурност го направи.

— Джейк, майка ти не е единствената жена в този свят. Наистина ли вярваш, че ще постъпя с теб по този начин?

— Не разбираш ли? Майка ми не желаете да върши работата, която се налагаше да върши. Този начин на живот я побъркваше. Това, че трябваше да се грижи за трима мъже, правеше нещата още по-лоши. А ти ще трябва да се грижиш за цяла дузина.

— Сега нещата са различни.

— Не, не са. Наблюдавах ви двамата с Уорд. Когато той се появи, ти разцъфваш като пролетно цвете след дъжд. Вие говорите за едни и същи неща, смеете се на едни и същи неща. Вие сте създадени един за друг, защото много си приличате. Ти не си като мен и никога няма да бъдеш.

— Джейк, изслушай ме...

— Не! Толкова много мислих за това, че нищо чудно и да се побъркам. Опитах се да измисля как мога да направя нещата по-различни за теб, но няма начин. Казвах си да се ожения за теб въпреки всичко, че няколко месеца са по-добре от нищо. Но така винаги ще знам, че един ден ще си тръгнеш, и не бих могъл да го понеса. Не бих могъл да погледна в очите ти и да виждам как с всеки изминал ден охладняваш към мен. Не бих могъл да понеса тялото ти да се вцепенява всеки път, когато се приближавам до теб, да те виждам да извърщаш глава, когато влизам в стаята. Всяка сутрин, когато се събудя, ще си мисля, че това може би е последният ден, когато те виждам. Не мога да го понеса.

— Джейк Максвел, как смееш да стоиш пред мен и да ми казваш какво ще направя, че няма да мога да издържа и ще се проваля точно като майка ти! Не ме интересува дори и ако така са постъпили хиляди други жени. Какво те кара да мислиш, че ще постъпя като тях?

— Въпросът не е до самата теб, Изабел, а в начина, по който си възпитана. Тук няма нищо, което да обичаш.

— Но нали ти ще бъдеш тук. И момчетата.

Джейк знаеше, че няма да може да го понесе, ако тя каже, че ще може да издържи в тази земя заради момчетата.

— Майка ми имаше двама синове. Тя в началото искаше да остане, но този факт се оказа недостатъчен за нея.

— Аз не съм майка ти.

— Не, не си. Ти си много по-красива. Затова не бих могъл да понеса да чезнеш и вехнеш тук.

— Не ставай глупав. Хората не вехнат от слънцето и вятъра.

— Но с жените нещата стоят по-различно. Виждал съм го. Не мога да ти причиня това.

— Ти не ми причиняваш нищо. Искам да бъда твоя жена, Джейк. Искам да съм до теб. Не ме интересува, ако това означава да поизгоря малко на слънце.

— Не е само това. Има и...

Изабел го гледаше, не можейки да повярва.

— Ти няма да промениш решението си, нали? Аз ти казвам, че те обичам, че искам да споделя живота ти, да дам дом на момчетата, може би да имаме наши деца, а всичко, което ми отвърщаш, е, че ще се обърна и ще си замина, защото така е постъпила майка ти.

— Изабел, ти можеш да намериш цял куп мъже, които с радост ще се оженят за теб и ще станат бащи на момчетата. Ако дадеш шанс на Уорд, обзалагам се, че...

— О, я млъкни, Джейк. Достатъчно слушах глупостите ти. Харесвам Уорд, но не го обичам. Той също не ме обича. Ние само се опитвахме да те накараме да ревнуваш. Очевидно напразни усилия. Аз вече намерих съпруга, който желая да имам, и идеалния баща на момчетата. Това си ти. Момчетата те харесват, а аз, глупачката, те обичам. Знам, че си бил ужасно наранен, когато майка ти си е отишла, но това е било преди двайсет години. Не можеш да позволиш на това да съсипе останалата част от живота ти.

— Не, не е така. Просто не си затварям очите за неща, които не могат да се променят.

Изабел го сграбчи, обвини ръце около врата му, притисна се към него, привлече главата му надолу и страстно го целуна. Джейк почувства как го обзема слабост. Как да постъпи правилно, когато Изабел бе решила на всяка цена да му даде това, което бе желал през целия си живот?

Беше невъзможно да не отвърне на целувката ѝ, невъзможно да не я привлече в прегръдките си. Невъзможно бе да не я желае толкова много, че тялото му да се разтрепери от страст. Толкова лесно бе да се поддаде.

С неимоверно усилие на волята, Джейк положи ръце върху раменете на Изабел и я отдалечи от него.

— Не. — Гласът му представляваше дрезгав шепот, почти неразбираем. — Няма да ти позволя да разрушиш живота си.

— Животът си е мой — отвърна Изабел, а гласът ѝ бе натежал от страст. — Сама ще решавам какво да правя с него.

— Не и с мен — каза Джейк. — Сега не мислиш така, но когато се върнеш в Остин, ще разбереш, че съм прав.

Изабел стисна отчаяно устни. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Надявах се, че мога да те накарам да промениш решението си, но ти си по-упорит, отколкото съм предполагала. Е, трябва да знаеш, че и аз съм упорита. Ще почакам. Можеш да се мотаеш тук мрачен и изпълнен със съжаление към себе си, но когато ти мине, аз ще бъда тук и ще те чакам. Но по-добре да побързаш, защото ако не го направиш, ще тръгна след теб. Не можеш да задържиш момчетата — нито едно от тях. Всеки мъж, който се страхува да се срещне със собствената си майка, не е подходящ да отглежда толкова много момчета. Сега, преди окончателно да съм загубила самообладание, ще ти кажа, че ще отведа момчетата в Санта Фе. Ще се изкъпят и ще си купят прилични дрехи. Ще си поръчам ядене, което не е трябвало да сготвя сама. И нека Бог да ми е на помощ, ако кажеш и една дума за това, че съм градска жена, кълна се, ще насоча фургона към теб и ще те премажа!

Тя се обърна и се отдалечи. След като измина около десет метра, Изабел спря и се обърна.

— Ти носиш у себе си моя знак, Джейк Максвел — каза тя. — Спомни си за това, когато промениш решението си и решиш да отидеш в Санта Фе.

Джейк знаеше, че няма да промени решението си. Ако не можеше да се изправи очи в очи с Изабел, която го обичаше, трябваше да признае, че беше прекалено голям страхливец, за да се изправи срещу майка си, която го беше изоставила и оставила рана, която нищо не можеше да излекува.

Джейк гледаше Изабел и момчетата, които се отдалечаваха към Санта Фе, и сърцето му се късаше. Никога не си бе мислил, че ще му е толкова трудно да си вземе сбогом. Тя нямаше да му позволи да

задържи което и да е от момчетата. Беше му казала, че ако ги иска, трябва да дойде в Санта Фе, за да ги прибере.

Това бе положението.

Нищо вече не го задържаше в Ню Мексико. Беше продал стадото си. Дори бе намерил купувач и за фургона и допълнителните коне. Беше спечелил повече пари, отколкото бе очаквал. Можеше да се върне в Тексас и да наеме нов екип от работници, за да съберат останалите в ранчото крави. Можеше да си купи друго стадо, друго ранчо, да направи всичко, което пожелае. Тъй като Рупърт бе мъртъв, а и беше станало известно, че той е причинил смъртта на момчето Пери Холстед, Джейк не мислеше, че фермерите ще посмеят да му създават повече неприятности.

Но никоя от тези възможности не го привличаше. Не можеше да се завърне в ранчото, без това да му напомня за Изабел и момчетата. Парите и успехът му не означаваха толкова много, колкото бе очаквал. Мислил си бе, че прави всичко това заради себе си. Така беше, но всичко бе придобило ново значение, когато го бе споделил с Изабел и момчетата. Това беше и техен успех, не само негов.

Продължи да си повтаря, че е взел правилното решение. Но ако бе така, защо се чувстваше толкова ужасно?

Защото си страхливец. Страхливците се чувстват по този начин, нещастни са, защото не могат да понесат собствената си страхливост.

Беше отличен с медал за храброст по време на войната. Защо сега се чувстваше такъв страхливец?

Защото се страхуваш да обичаш, да се довериш. Толкова се страхуваш да не се провалиш, че отхвърляш собствения си шанс за щастие.

Нямаше такъв шанс. Знаеше какво щеше да се случи. Само отлагаше неизбежното.

Ти си се променил, защо тогава Изабел да не може да се промени?

Наистина ли се бе променил? Какво бе различното у него сега? Желалаше Изабел. Дори искаше да се ожени за нея. И не само заради физическото си желание за нея. Не можеше да си представи живота без нея. Хубавите ѝ дрехи, дребничката ѝ фигурка, неизчерпаемата ѝ

енергия, тялото ѝ, жадно притиснато до неговото, всичко това го караше да се чувства като съвсем различен човек.

Тя можеше да спори с него и за най-маловажното нещо. Можеше да е упорита като телетата му. Можеше да го накара да промени много от навиците си, но без нея никога не можеше да бъде щастлив. Не можеше без нея, както и без тексаските хълмове, които бяха негов дом, откакто се бе родил. За него вече изобщо нямаше смисъл да се връща в Тексас, ако тя не дойде с него.

Искаше и момчетата. Не само като каубои. Те му бяха помогнали да запълни една празнина в душата си, която идваше оттам, че бе изгубил семейството си. Възхищението на Уил все още го караше да се чувства неудобно, но му харесваше, когато хлапето бе наблизо.

Мат говореше много повече. Пит вече не поглеждаше към Ястреб с ясното желание да го убие, Чет се превръщаше в забележителен водач, а Брет можеше да се научи да вярва на хората, ако не бъде излъган за пореден път. Не беше сигурен какво да мисли за Бък и Зийк. Те имаха собствени, дълбоко погребани рани, но Шон, Люк и Дрю се справяха чудесно.

Как щяха да се почувстват всички те, когато Изабел им кажеше, че той няма да се върне?

Джейк се разсмя, когато си спомни как бе постъпила Изабел. Не беше го помолила, просто му бе съобщила решението си. Той можеше да се съгласи с нея или да не го направи. Господи, ама какъв характер имаше тази жена!

Защо не го бе забелязвал никога преди?

Защото беше прекалено зает да вземаш решения, касаещи други хора. Имаше всички отговори.

Оказа се, че това не бе вярно. Беше се заклел никога да не се жени. Беше се зарекъл никога да не се доверява на никоя жена и никога да не дарява любовта си. Знаеше, че никоя фина и деликатна жена не би издържала да бъде жена на собственик на ранчо. Но той не бе взел нито едно от тези решения. Беше позволил да му повлияят гневът към майка му и ужасното чувство, че е предаден и изоставен. Ако не предприемеше нещо, същото щеше да се случва отново и отново.

Едно нещо знаеше със сигурност. Не можеше да живее без Изабел. С всяка изминала минута се уверяваше в това. Чувстваше се

все по-отчаян. Всякакъв риск си заслужаваше, стига това да означаваше, че има шанс да си върне Изабел.

Джейк взе седлото и се насочи към коня си. Отиваше в Санта Фе. Трябваше да последва Изабел. Но преди да го направи, имаше още една жена, с която трябваше да се срещне.

Отиде на последния адрес, на който знаеше, че живее майка му, и там му казаха, че излязла в града, със сина си. Имала зелен фургон. Не можел да не я срещне. Тя била единствената жена в Санта Фе, която управлявала фургон с бели ръкавици на ръцете.

Джейк забеляза първо момчето. То толкова много приличаше на по-големия му брат, Дейвид, че Джейк в един момент спря да диша. Знаеше, че е странно и грубо от негова страна, но колкото повече приближаваше, толкова по-невъзможно бе да откъсне втренчения си поглед от момчето. Дейвид бе на двацет и четири години, когато го убиха, но Джейк си спомняше как изглеждаше, когато бе шестнадесетгодишен. Това момче изглеждаше точно като Дейвид, приликата между двамата бе поразителна.

Момчето беше полубрат на Джейк. Джейк дръпна юздите на коня, когато доближи фургона.

— Здравей — обърна се той към момчето. — Искам да говоря с майка ти. Къде е тя?

— В магазина ей там — отвърна момчето.

— Ще почакам. Казвам се Джейк. А ти?

— Кърт.

Джейк разбираше, че кара момчето да се чувства неудобно, но не можеше да свали поглед от него. Истински шок бе да научи, че има полубрат. А да открие, че той прилича толкова много на Дейвид, беше така невероятно, че Джейк се запита дали не сънува. Очакваше всеки момент образът на момчето да се разсее или да се превърне в нещо друго.

Но, разбира се, това не се случи.

— На колко си години? — попита Джейк.

— На шестнадесет.

Кърт бе роден само три години, след като майка му ги бе напуснала. Джейк си представяше, че това момче получава цялата

обич, която беше отказана на него и на Дейвид, и почувства как тялото му започва да се тресе от гняв, гняв, който бе таил в себе си в продължение на двадесет години. Джейк се огледа, когато забеляза, че момчето се усмихна, и видя облекчението в погледа му. По дървения тротоар към фургона се бе запътила една жена.

— Това е майка ми. — Кърт скочи от капрата.

Джейк слезе от коня си и завърза юздата за най-близкия кол.

— Мамо, този човек те търси. Искате да разговаря с теб — каза Кърт, когато майка му се приближи.

Тя подаде пакетите с покупки на сина си и се обърна към Джейк.

— Здравейте, аз съм мисис Стюарт. С какво мога да ви помогна?

Джейк впи поглед в жената, която стоеше пред него. Тя изобщо не изглеждаше като майката, която си спомняше. Беше много по-възрастна. Косата ѝ беше напълно побеляла. Лицето ѝ бе белязано от многобройни бръчки. Но то бе озарено от големите ѝ, красиви очи. Беше облечена с вкус. Носеше сребърна огърлица, украсена с тюркоази, от същия материал бяха направени и обиците ѝ.

Джейк бе поразен, че тя изглеждаше напълно в мир със себе си и напълно владееше чувствата си. Нямаше и следа от неизтощимата енергия и от отчаянието, което си спомняше Джейк.

Джейк очакваше при тази среща да изпита гняв, горчивина, отвращение, презрение, но все едно да се опитва да се гневи на някой непознат. Тази жена не беше майката, която бе останала в спомените му.

Тялото му спря да трепери. Имаше особеното чувство, че вече не се движеше в реалния свят, всичко изглеждаше някак особено и забавено.

— Добре ли сте, мистър... съжалявам, не знам името ви.

— Добре съм — чу се да казва Джейк. Гласът му звучеше така, като че ли идваше отнякъде много далеч. — Просто не съм сигурен какво да кажа. Аз съм Джейк, твоят син.

Очите на майка му се разшириха от изненадата. Тя пребледня, след това на лицето ѝ се появи тъжна усмивка.

— Благодаря ти, Господи! — промълви тихо тя. — Толкова години се молах да дойдеш.

Джейк намери Изабел и момчетата в един ресторант. Бяха събрали три маси и седяха толкова близо един до друг, че раменете им се допираха. Тухлените стени, боядисани в бяло, отразяваха светлината на няколко фенера, които се спускаха от огромните черни греди на тавана. Фенерите, поставени на всяка маса, осветяваха лицата им, подобно на лагерните огньове, които бяха палили в продължение на двадесет и двете нощи, които им отне пътуването.

Джейк спря на рамката на вратата и се загледа в тях.

Те изобщо не приличаха на окъсаните и дрипави момчета, които бе превел през седемстотинте мили най-негостоприемна земя в тексаския югозапад. Те се бяха изкъпали, бяха подстригали косите си и си бяха сложили нови дрехи. Макар и все още облечена като момче, Дрю носеше дрехи, които ѝ бяха по мярка. Изглеждаше женствена.

Те буквално изпълваха помещението с енергията и жизнеността си. Джейк различи гласовете на Пит и Уил, които спореха за нещо — колко техни спорове вече бе разрешил — и разбра, че много му се искаше да бъде част от техните проблеми, от разговорите им. Само фактът, че бе близо до тях, го караше да се чувства някак си по-жив. По-късно щеше да разполага с много мирни и спокойни години.

Изабел изглеждаше още по-красива. Джейк не разбираше как бе възможно това — може би се дължеше на бялата, колосана блуза, — но тя изобщо не изглеждаше като жена, която току-що е прекосила една дива пустош, бе готвила хиляди пъти на открито, бе управлявала фургон през хълмове и реки. Изабел изглеждаше толкова женствена, толкова елегантна, толкова съвършено красива. Страшно му се прииска да я докосне, да я целуне отново.

Беше истински глупак да си мисли, че тя не би издържала да живее в суровата земя на Тексас. Тя бе преминала през най-лошото и все пак изглеждаше великолепно. Дори и ако се наложеше да я следва през целия път до Савана, не би могъл да я остави да си отиде.

— Джейк! — изкрещя Уил в мига, когато Джейк пристъпи вътре. Момчето буквално прелетя разстоянието до него, сграбчи ръката му и го задърпа към масата. — Трябва да дойдеш бързо. Изабел ще прави ранчо и няма да ти позволи да го използваш.

Джейк обърна поглед към Изабел. Тя също го гледаше, а лицето ѝ бе преbledняло като платно. Той се засмя. Не можеше да направи

нищо друго. Беше се върнал там, където бе останало сърцето му. Всичко щеше да се оправи. Чувстваше, че е така.

Той се усмихна на Уил.

— Мислиш ли, че ако наема всичките й каубои, тя ще присъедини ранчото си към моето?

— Дрю няма да дойде с теб. Тя се кълне, че ще остане с Изабел, каквото и да се случи.

— Дрю е дребничка. Мисля, че не би представлявало проблем да я откраднем.

— Не знам. Дрю е момиче. Мат казва, че момичетата изобщо не са забавни.

Джейк се приближи до масата. Погледът му не се отделяше от този на Изабел.

— Какво мислиш? Смяташ ли, че ще можеш да работиш заедно с мен?

— Искрено се надявам да е така — заяви Уорд, а на лицето му бе изписано облекчение. — Защото ако ти не го направиш, задачата ще се падне на мен.

Погледът на Изабел изобщо не се откъсваше от Джейк.

— Зависи от сделката, която предлагаш.

— Малко е сложно. Имаш ли нещо против да седна и да обясня?

— Вземи моя стол — предложи Чет.

— Защо не се съберете по-близо. Това засяга всички.

Момчетата вдигнаха такъв шум, че привлякоха вниманието на останалите клиенти. Те се усмихнаха на Джейк, като очевидно си мислеха, че това е някакво семейно събиране. Така беше.

— Първо — каза Джейк, когато момчетата се приближиха достатъчно, за да го чуват, — искам да се върна в Тексас и да събера друго стадо. Ако трябва да купувам хубаво ранчо, ще ми трябват повече пари, отколкото имам в момента.

— Откъде вземаш кравите? — попита Уорд.

— Разполагам с много повече животни в ранчото — каза Джейк.

— Мисля, че този път фермерите няма да ни безпокоят.

— Къде ще си купиш ранчо? — попита Изабел.

— Не съм мислил, но по-късно можем да решим.

— Ние? — попита тя.

— Да, ние.

Тя се взря изпитателно в него. Той се усмихна, като се надяваше, че това е достатъчен отговор на незададения въпрос. Тя отвърна на усмивката му — колеблива, но все пак усмивка.

— Нещо друго? — попита тя.

Погледът на Джейк премина по напрегнатите лица на тези, които ги заобикаляха.

— Искам да осиновя всички тези момчета.

Уил изпищя от възторг и се хвърли към Джейк, едва не прегазвайки Чет по пътя си.

— Казах на Мат, че ще ни осиновиш, казах му го много отдавна.

На Джейк му отне цяла минута да успокои Уил и да го макара да седне в скута му.

— Осъзнавам, че може би не всеки от вас иска да бъде осиновен, но преди да решите, има нещо, което трябва да обмислите. Още сте непълнолетни. Могат да ви вземат обратно по всяко време. А ако сте мои законни синове, можете да останете при мен толкова дълго, колкото желаете.

— Няма да ти позволят да ме осиновиш — каза Зийк. — Белите хора не осиновяват черни деца.

— Ще намеря начин — отвърна Джейк. — И престани да се преструваш, че не си тук, Ястреб. Възнамерявам и теб да осиновя. Не си мисли, че ще можеш да се измъкнеш. Все още съм по-добър от теб в проследяването.

Момчето наистина се усмихна, нещо, което Джейк бе считал за невъзможно.

— На мен няма ли да предложиш да ме осиновиш? — попита Уорд.

— Като знам как се държах с теб, се учудвам, че ме питаш, дори и на шега.

— Ами аз...

— Но бих искал да дойдеш с нас и да останеш, докато решиш къде ти е мястото. Макар че се опитваше да го криеш, ти си дяволски добър ездач. Момчетата ще се нуждаят от някого, който да им шиє раните и да им намества счупените кости, а Изабел вероятно не би се отказала от компанията на човек, който ще ѝ напомня как се държат хората в цивилизацията. А може би ще научиш мен и момчетата.

— Сигурно съзнаваш, че твоят малък план зависи от...

— Зная точно от какво зависи — каза Джейк и се обърна към Изабел. — Зависи от това, дали Изабел ще се съгласи да стане моя жена.

— Ще се съгласи — намеси се Уил. — Тя те обича от цяла вечност.

— Ако не възразяваш, Уил, това е въпрос, на който бих искала сама да отговоря — рече Изабел.

— Но ти ми каза, че го обичаш.

— Знам какво съм казала, но има и нещо друго.

— О, имаш предвид секса. Пит ми разказа всичко за това.

— Не, не това — отвърна Изабел и се изчерви до корените на косата си. — А ако искаш да те осиновя, ще трябва да проведем един сериозен разговор затова, което малките момчета могат или не могат да говорят на публично място.

— Като секса?

— Определено.

— О!

— Хайде, братче — каза Мат и измъкна момчето от скута на Джейк. — Ще трябва да ти затворя устата, преди да развалиш всичко.

— Нищо не развалям. Тя каза...

Мат сложи ръка върху устата на Уил.

— Измъквай се, докато можеш — каза Уорд. — Аз ще се заема с грижата за децата.

— Нахрани ги, аз ще платя сметката.

Джейк придружи Изабел навън.

— Къде отиваме? — попита той.

— Мисля, че е най-добре да отидем в моята стая — отвърна Изабел.

ГЛАВА 26

Изабел се зачуди дали ще успее да стигне до края на стълбите. Коленете ѝ трепереха. Хиляди противоречиви мисли се блъскаха в главата ѝ. Освен това се чувстваше отмаляла от желание. Джейк я желаше. Не само това, той искаше да се ожени за нея. Всичко, което искаше тя, бе тук и я чакаше само да протегне ръка и да го вземе.

Наистина ли?

Джейк никога не променяше решенията си. Джейк никога не слушаше това, което казваха другите. Какво го бе накарало да промени решението си?

Изабел се изкуши да си каже, че не я интересува, че ще приеме предложението му, независимо от всичко, но отказът му да дойде с тях в Санта Фе ѝ бе дал време да размисли. Обичаше Джейк, но нямаше да се омъжи за него, ако той все още си мислеше, че тя ще избяга в Остин и ще изостави него и децата им. Той трябваше да повярва, че за нея бракът е толкова важен, колкото и за него, или в противен случай Джейк ще се окаже сам с кравите си.

Той трябваше да ѝ каже, че я обича. Ако тя се бе примирила с кравите, непреодолимото физическо привличане не беше достатъчно. Такава жертва изискваше голяма, дълбока обич.

Изабел изчака, докато Джейк влезе в стаята. След това затвори вратата и се облегна на нея.

— Ще ми обясниш ли защо промени решението си, или трябва сама да се досетя?

— Последвах съвета ти.

— Сигурно ти е за пръв път.

Но той не обърна внимание на хапливата ѝ забележка.

— Отидох да видя майка си.

Това я завари неподготвена. Не знаеше какво е очаквала, но със сигурност не беше това.

— Не разбирам защо си в такова добро настроение. Преди само да си помислеше за нея и бе готов да предизвикаш целия свят срещу

себе си.

— И аз не мога да го обясня — отвърна Джейк. Започна да крачи из стаята, тъй като му бе невъзможно в това възбудено състояние да остане на едно място. — Мисля, че бях очаквал да видя жената, която ни напусна преди двайсет години. Мразех тази жена. Бях готов да я обвиня за всичко, което се е случило след това. Във всеки случай се опитах.

— Какво се случи?

— Мисис Айзък Стюарт не изглеждаше като мама. Дори не се държеше като нея. Има син, който прилича изцяло на Дейвид. Докато не срещнах съпруга ѝ, бях толкова зашеметен, че не чувствах нищо.

— Попита ли я защо си е тръгнала тогава?

— Тя каза, че имам всякакво право да я мразя и че тя се чувствала виновна. Искала да вземе Дейвид и мен със себе си, но татко не ѝ позволил. Когато ѝ направил предложение, обещал, че ще живеят в Сан Антонио. След това променил решението си. Не ѝ позволявал дори да посети семейството си. После, след като тя си заминала, ни писала в продължение на почти петнайсет години, но татко винаги ѝ връщал писмата неотворени. Показа ми ги всичките. Сигурно бяха около стотина. Каза, че ако знаела, че татко е умрял, отново щяла да ми пише. Последното, което чула за нас, било, че ние с Дейвид сме заминали на война и че ранчото е изоставено.

— Това все още не обяснява защо изведнъж реши да се ожениш за мен.

Той ѝ се усмихна с онази своя странна усмивка, която караше стомаха ѝ да се свива на нервна топка.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че изведнъж съм видял грешката си?

Изабел едва се удържа да не се разсмее.

— Посочвах ти грешките от деня, в който се срещнахме, но това не промени нищо.

— Казах на майка ми за теб. Каза ми, че съм глупак, ако си мисля, че не би могла да се научиш да живееш в ранчо. Каза ми, че би останала, ако беше обичала татко. Може би е щяла да остане, ако той я бе обичал. Не могла да понесе мисълта, че ще прекара останалата част от живота си без любов.

Джейк се приближи към Изабел. След това протегна и двете си ръце. Тя постави ръцете си в неговите и Джейк я привлече към себе си.

— Аз също не бих могъл да прекарам остатъка от живота си без любов, но реших това, преди да дойда в Санта Фе. Дори реших, ако е необходимо, да се преместя в Остин.

— Ти никога няма да се примириш с живота там.

— Щом като ти можеш да се научиш да живееш в ранчо, аз бих могъл да сторя същото в Остин.

— В действителност, сега, когато знам какво искам, почти с нетърпение очаквам да започна живота си в ранчото. Изглежда, всичко досега ме е тласкало към Тексас. Защо по друга причина бих успяла да намеря пътя от Савана до Ню Орлианс, до Остин и след това до твоето ранчо. Може би в мен има и малко селска кръв. Леля Деидре би била ужасена, ако чуеше това. Тя винаги повтаряше, че в жилите ми тече кръвта на английски аристократи.

— Тогава, ще се омъжиш ли за мен?

Джейк се опита да я привлече към себе си, но Изабел постави ръце на гърдите му.

— Мисля, че забрави нещо.

— Какво?

— Щом се налага да питаш, може би не си забравил. То може би просто не е там.

— Какво? — Той изглеждаше напълно объркан. — Вече ти казах за ранчото, за това, че ще събера ново стадо, че ще осиновя момчетата, освен това помолих Уорд да остане с нас. Какво друго може да има?

Изабел хвана ръцете на Джейк, които бяха на кръста ѝ, и ги отмести.

— Сега започвам да разбирам как се е чувствала майка ти. — Тя отвори вратата и отстъпи встрани. — Върни се долу. Не мисля, че вече имаме какво да си кажем.

— Какво! За какво става дума? — недоумяваше Джейк. — Не искам да слизам долу. Момчетата ще ме убият.

— Ако само момчетата са това, което те притеснява...

— Не са момчетата. Не искам да ходя никъде без теб. Обичам те и искам да се ожения за теб.

Изабел замръзна.

— Кажи го пак.

— Какво?
 — Това, което каза току-що.
 — Искам да се ожения за теб.
 — Не, другото.
 — Кое друго?
 — Това, което е най-важното!
 Джейк я сграбчи за раменете.
 — Ти направо ме побъркваш. Искам да се ожения за теб. Не искам да ходя никъде без теб. Обичам те. Аз...
 — Ето! Каза го!
 — Какво казах? — Джейк изглеждаше така, сякаш всеки момент може да започне да си скубе косите.
 — Не си ли спомняш?
 — Разбира се, че си спомням. Помолих те да се ожениш за мен.
 — Не е това.
 — Тогава какво, по дяволите, е? Кажи ми, а аз ще го повторя. Само престани да ме измъчваш.
 — Искях да кажеш, че ме обичаш.
 — Разбира се, че те обичам. Знаеш това.
 — Но аз исках да ми го кажеш.
 — Вече го казах.
 — Кажи го пак.
 — Обичам те.
 — Отново.
 — Обичам те.
 — Отново.
 — Мога да направя нещо повече.
 Джейк я взе в прегръдките си, затвори с крак вратата и впи устни в нейните.
 — Ето — каза той, като дишаше учестено. — Обичам те. Сега вярваш ли ми?
 Изабел знаеше, че усмивката ѝ е глупава, замаяна, усмивка на влюбена жена, но не я беше грижа. Чувстваше се прекрасно.
 — Да, но ефектът от думите ти ще трае само около петнайсет минути. После ще трябва да ми го кажеш отново.
 — А ти какво ще правиш през това време?
 — Ще измисля нещо.

- Ами Уорд и момчетата?
- Кой Уорд? Какви момчета?

ЕПИЛОГ

Изабел с нетърпение очакваше да бъдат подписани документите за осиновяването и да се махне от Остин. Никога преди не би го повярвала, но сега шумът и блъсканицата ѝ действаха на нервите. Не мислеше, че някога ще започне да обича кравите, но някои хора бяха много по-лоши от тях. Съдията беше един от тях. Беше ѝ отнело почти час, за да го убеди, че докладът на Мърсър е предубеден и неверен. Бък и Зийк трябваше да свалят ризите си, преди той да повярва, че фермерите могат да бият толкова жестоко момчетата.

— Сигурни ли сте, че искате да ги осиновите всичките? — попита съдията.

— Бих бил непоправим глупак да дойда тук и да предявя такова желание, ако не бях сигурен — отвърна Джейк с едва прикрито раздражение.

Изабел стисна окуражително ръката му.

— Този човек е истински идиот — изсъска Джейк.

— Напълно съм съгласен с теб — отвърна му по същия начин Уорд, който седеше от другата страна на Изабел.

— Разбира се, че иска да ни осинови — обади се Уил. — Ние събирахме крави за него.

— Това не е единствената причина — каза Изабел.

— О, да — отвърна Уил, добавяйки нещо, което като че ли беше забравил. — Ние ще бъдем негови синове и вие не можете да ни дадете на никого другиго. Никога.

— Настоявам да изчакате, докато се направят съответните запитвания за семейството на мис Друзила Таунсенд, преди да я осиновите.

— Казвам се Дрю — съобщи момичето.

— Разбираме — намеси се Изабел. — Ако това е всичко, бихме искали да подпишете документите. Искаме да се върнем в ранчото колкото е възможно по-скоро. Трябва да съберем друго стадо, за да го откарामе в Санта Фе.

— Сигурна ли сте, мис Дейвнпорт?

— Вече се наричам мисис Максвел — отвърна Изабел. — И, да, напълно съм сигурна.

— Това е много необичайно — каза съдията и се намръщи. — Никога не съм имал случай някой да поиска да осинови десет момчета.

— Ако зависеше от мен, бих го уволнил на момента — прошепна Джейк.

Изабел само го смушка в ребрата, за да замълчи.

— Добре — продължи съдията, като постави подписа си на документите. — Момчетата са ваши. Ако откриете, че не ги искате, трябва само...

— Искаме ги! — намеси се твърдо Джейк.

Изабел го проследи с поглед, докато той излизаше от вратата на съда, а момчетата го следваха по петите.

— Той ми прилича на магьосника флейтист — каза ѝ Уорд. — Те ще го последват навсякъде.

— Аз също.

— Няма да го имаш изцяло за себе си, докато момчетата не си отидат. Те ще изискват от него всяка секунда, която той може да им даде.

— Ще има достатъчно време и за мен — отвърна Изабел, като се усмихна щастливо. — Повече от достатъчно.

Малко след това Джейк се върна, приближи се до Изабел и обгърна кръста ѝ с ръка.

— Намери си своя собствена жена — обърна се той към Уорд. — Тази тук носи моя знак.

Изабел го опипа и се засмя щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.